

Elen G. Vajt

DUH PROROŠTVA
I
OD PADA LUCIFERA
DO SOLOMONA

1870.

Naziv djela: Duh proroštva I
Od pada Lucifera do Solomona

Autor: Elen G. Vajt

Naslov originala: The Spirit of Prophecy, Vol. I

By: Mrs. E. G . WHITE

Izdavač: Battle Creek, MI: Seventh-day Adventist
Publishing Association, 1870

Prevod: Bojan Mirković i Stefan Gajić

Korektura: Nikola Janković

Izdavač: Institut za izučavanje religije
www.religija.me

Štampa: „Donat Graf“ Beograd

Napomena izdavača: Ova knjiga može se štampati isključivo u
nekomercijalne svrhe.

SADRŽAJ

Glava 1—Pad Sotone	5
Glava 2—Stvaranje	11
Glava 3—Iskušenje i pad	14
Glava 4—Plan spasenja	28
Glava 5—Kain i Abel	36
Glava 6—Set i Enoh	41
Glava 7—Potop.....	46
Glava 8—Prikriveno neverstvo.....	61
Glava 9—Vavilonska kula.....	66
Glava 10—Abram.....	68
Glava 11—Isak	75
Glava 12—Jakov i Isav.....	78
Glava 13—Jakov i anđeo	89
Glava 14—Josif i njegova braća	96
Glava 15—Mojsije.....	125
Glava 16—Egipatska zla.....	140
Glava 17—Pasha.....	153
Glava 18—Izrael napušta Egipat	157
Glava 19—Njihovo putovanje	170
Glava 20—Božiji Zakon	179
Glava 21—Svetinja	208
Glava 22—Tuđi oganj.....	214
Glava 23—Prepelice	218
Glava 24—Mirjam	222
Glava 25—Kalev i Jošua	225
Glava 26—Korej, Datan, i Abiram	231
Glava 27—Aronov štap	238
Glava 28—Mojsijev greh.....	241
Glava 29—Vatrene zmije.....	246

Glava 30—Balam.....	250
Glava 31—Mojsijeva smrt.....	259
Glava 32—Jošua	270
Glava 33—Samuel i Saul.....	277
Glava 34—David	297
Glava 35—Solomon.....	308
Glava 36—Božiji Kovčeg.....	315

Poglavlje I

PAD SOTONE

Sotona na Nebu, pre svoje pobune, je nekada bio visoko uzvišeni anđeo, odmah po časti do Božijeg voljenog Sina. Njegov lik, kao i kod drugih anđela, je bio blag, i izražavao je sreću. Njegovo čelo koje je bilo visoko i široko, odavalo je veliku inteligenciju. Obličje mu je bilo savršeno, a držanje plemenito i veličanstveno. Posebno svjetlo je sijalo na njegovom licu, i obasjavalo je sve oko njega svetlije i lepše nego oko drugih anđela, ali Isus, Božiji dragi Sin, je imao nadmoć nad svim anđelima. On je bio jedno sa Ocem pre nego što su anđeli stvoreni. Sotona je bio ljubomoran na Hrista, i želio je da postepeno preuzme zapovedništvo koje je pripadalo samo Hristu.

Veliki Stvoritelj je okupio nebesku vojsku, da bi mogao u prisustvu svih anđela dodeliti posebnu čast svom Sinu. Sin je postavljen na presto sa Ocem, i nebesko mnoštvo svetih anđela se okupilo oko njih. Otac je onda objavio da je On naredio da Hrist, Njegov Sin, bude jednak sa Njim, tako da gde god bude prisustvo Njegovog Sina, biće kao da je Njegovo prisustvo. Reč Sina se trebala poštovati isto tako kao i reč Oca. Svom Sinu je podario autoritet da zapoveda nebeskom vojskom. Posebno je bilo na Njegovom Sinu da radi zajedno sa Ocem na očekivanom stvaranju Zemlje i svakog živog bića koje bi trebalo postojati na Zemlji. Njegov Sin bi sprovodio Njegovu volju i namere, ali ništa ne bi radio samostalno. Očeva volja bi bila ispunjena u njemu.

Sotona je bio zavidan i ljubomoran na Isusa Hrista. Ipak kada su se svi anđeli poklonili Isusu priznajući njegovu nadmoć, visoki autoritet i pravednu vladavinu, Sotona se poklonio sa

njima; ali je njegovo srce bilo ispunjeno zavišću i mržnjom. Hrist je bio odveden da se posebno posavetuje sa Bogom u vezi Njegovih planova, dok Sotona nije bio upoznat sa njima. Nije razumeo, niti mu je bilo dozvoljeno da zna Božije namere. Ali Hrist je bio priznati vladar Neba, njegova vlast i autoritet su isti kao kod samog Boga. Sotona je mislio o sebi da je omiljeni na Nebu među anđelima. Bio je visoko uzdignut; ali to nije probudilo u njemu zahvalnost i hvalu Njegovom Stvoritelju. Želeo je da se izdigne do visine samog Boga. Slavio se u svojoj uzvišenosti. Znao je da je poštovan od anđela. Imao je da izvrši poseban zadatak. Bio je blizu velikog Stvoritelja, i neprekidni zraci veličanstvenog svetla koji su okruživali večnog Boga, njega su posebno osvetljavali. Sotona je razmišljao kako anđeli slušaju njegova naređenja sa posebnim zadovoljstvom. Zar nisu njegove odore bile svetle i prelepe? Zašto bi onda Hrist bio poštovan više od njega?

Napustio je neposrednu blizinu Oca, nezadovoljan, i pun zavisti na Isusa Hrista. Skrivajući svoje prave namere, okupio je nebesku vojsku. Pokrenuo je razgovor o samom sebi. Kao neko ko se osećao povređenim, povezao je Božiju odluku da dâ privilegije Isusu, zapostavljajući njega. Rekao im je da je od sada sva slatka sloboda koju su anđeli uživali došla kraju. Jer zar nije postavljen vladar nad njima, kome oni od sada moraju prinositi pokornu čast? Naglasio im je da ih je okupio da bi ih uverio da se on neće više potčiniti tom napadu na svoja i njihova prava; da se nikada više neće pokloniti Hristu; da će na sebe uzeti čast koja mu je trebala biti data, i da će postati zapovednik svima onima koji prihvate da ga prate i da se povinuju njegovom glasu. Bila je prepirka među anđelima. Sotona i njegovi sledbenici su težili da promene Božiju vladavinu. Bili su nezadovoljni i nesrećni zato što nisu mogli da proniknu u njegovu neistraživu mudrost i otkriju njegove namere u uzdizanju svog Sina Isusa, kojemu je

dao tako neograničenu silu i vlast. Pobunili su se protiv autoriteta Sina.

Anđeli koji su bili odani i iskreni hteli su da pomire ovog moćnog, pobunjenog anđela sa voljom njegovog Stvoritelja. Opravdavali su Božije delo u davanju časti Isusu Hristu, i sa jakim obrazloženjem su nastojali da ubede Sotonu da ništa manje časti nije imao sada, nego pre što je Otac proglasio da daje čast svom Sinu. Jasno su naveli da je Isus Sin Božiji, da postoji sa Njim i pre nego što su anđeli stvoreni; i da je On uvek stajao kao desna ruka Bogu, i da Njegova blaga vlast, puna ljubavi nikada ranije nije bila dovedena u pitanje; i da nikada nije dao neke zapovesti koje nebeska vojska ne bi sa radošću izvršila. Objašnjavali su mu da to što je Isus dobio posebnu čast od Oca, u prisustvu anđela, ne umanjuje čast koju je on ranije primio. Anđeli su plakali. Zabrinuto su tražili od Sotone da odbaci svoj zlobni plan i da se pokori njihovom Stvoritelju, jer pre su samo bili mir i harmonija, i šta bi mogao da bude razlog za ovo buntovništvo i neslaganje?

Sotona je odbio da posluša. I onda se okrenuo od vernih i iskrenih anđela, optužujući ih da su robovi. Ovi anđeli, odani Bogu, su stajali u čudu jer su videli da je Sotona bio uspešan u svom nastojanju da pokrene pobunu. Obećao im je novu i bolju vlast od ove koju su imali sada, u kojoj bi svi bili slobodni. Veliki broj je naglasio da prihvata Sotonu kao svog vođu i glavnog zapovednika. Kako je vidio da su njegovi pokušaji bili uspešni, laskao je sebi da će imati sve anđele na svojoj strani, i da će biti jednak sa Bogom, i da će se njegov autoritativni glas čuti kako zapoveda svoj nebeskoj vojsci. Ponovo su odani anđeli upozorili Sotonu, i uveravali su ga da mora biti posledica ako bude istrajan; da Onaj koji je stvorio anđele, može svojom silom da obori svu njihovu vlast, i da će na neki način kazniti njihovu drskost i strašnu pobunu. I da se samo uopšte pomisli da se jedan anđeo

može odupreti Božijem zakonu koji je svet kao i on! Upozorili su pobunjenike da ne slušaju Sotonino obmanjivačko rasuđivanje, i savetovali su Sotonu, i sve one koji su bili pod njegovim uticajem, da odu Bogu i priznaju svoju grešku za to što su čak i pomislili da dovedu u pitanje njegov autoritet.

Mnogi od Sotoninih pristalica su bili skloni da se obazru savetu odanih anđela, i da se pokaju zbog svog nezadovoljstva, da bi ponovo zadobili poverenje Oca i Njegovog dragog Sina. Moćni pobunjenik je onda izjavio da je upoznat sa Božijim zakonom, i ako bi se pokorio potpunoj poslušnosti, izgubio bi čast. Neće mu više biti povereno da nastavi sa svojom uzvišenom misijom. Rekao im je da su otišli predaleko da bi mogli da se vrate nazad, da će on hrabro podneti posledice; jer se nikada neće potpuno pokloniti pokornom obožavanju Sina Božijeg; da Bog neće oprostiti, i da oni sada moraju utvrditi svoju slobodu tako što će zadobiti silom položaj i ovlašćenja koja im nisu dobrovoljno data.

Odani anđeli su požurili do Sina Božijeg, da ga obaveste šta se dešava među anđelima. Našli su Oca kako se savetuje sa svojim voljenim Sinom, da bi utvrdili način, za dobrobit lojalnih anđela, da se prisvojena Sotonina vlast zauvek svrgne. Veliki Bog je mogao odmah zbaciti ovog lukavog prevaranta sa Neba; ali to nije bila Njegova namera. Daće pobunjeniku jednake šanse da odmeri snagu i moć sa Njegovim Sinom i Njegovim odanim anđelima. U ovoj borbi svaki anđeo će odabrati svoju stranu, i to će svi videti. Ne bi bilo bezbedno da svi koji su se ujedinili sa Sotonom u njegovoj pobuni nastave da okupiraju Nebo. Naučili su lekciju stvarne pobune protiv nepromenjivog Božijeg zakona, i to je neizlečivo. Da je Bog iskoristio svoju silu da kazni glavnog pobunjenika, nezadovoljstvo anđela se ne bi ispoljilo, stoga je Bog izabrao drugačiji način; On će pokazati jasno celoj nebeskoj vojsci svoju pravdu i sud.

Bio je najveći zločin pobuniti se protiv Božije vladavine. Celo Nebo se uznemirilo. Anđeli su se svrstavali u grupe, a na čelu svake od tih grupa stajao bi njen glavni vođa. Sotona je ratovao protiv Božijeg zakona, zbog ambicije da se uzdigne, i nerad da se pokori autoritetu Sina Božijeg, vrhovnog zapovednika Neba.

Tada je sva nebeska vojska sazvana pred Oca, da bi se svaki slučaj pojedinačno utvrdio. Sotona nije skrivao svoje nezadovoljstvo što je Hristu data prednost nad njim. Stajao je ponosno i navaljivao da treba da bude jednak sa Bogom, i da treba da se savetuje sa Ocem i razume Njegove namere. Bog je obavestio Sotonu da će samo svom Sinu otkriti svoje tajne namere, i zahtevao je da mu se svi na Nebu, pa čak i Sotona, potčine u podrazumevanoj, neupitnoj poslušnosti; ali se on (Sotona) pokazao nevrednim mesta na Nebu. Onda je Sotona likujući pokazao na svoje sledbenike, koji su činili skoro polovinu svih anđela, i uzviknuo: „Ovi su sa mnom! Da li ćeš i njih isto zbaciti, i napraviti takvu prazninu na Nebu?“ Onda je izjavio da je spreman da se odupre Hristovom autoritetu, i da brani svoje mesto na Nebu silom, snagom protiv snage.

Dobri anđeli su plakali kad su čuli Sotonine reči i njegovo ushićeno hvalisanje. Bog je objavio da pobunjenici ne treba više da budu na Nebu. Njihovo uzvišeno i srećno stanje je bilo uslovljeno poslušnosti zakonu koji je Bog dao da upravlja poretkom svih inteligentnih bića. Ali ne postoji nikakva odredba kojom bi se spasili oni koji bi se usudili da prestupe Njegov zakon.

Sotona je drsko rastao u svojoj pobuni, i izrazio svoj prezir prema Stvoriteljevom zakonu. Sotona to nije mogao da podnese. Tvrdio je da anđelima nije potreban zakon, već da treba da budu prepušteni da prate svoju volju, koja bi ih uvek ispravno vodila; da je zakon ograničavao njihovu slobodu, i da je ukidanje zakona njegov cilj za koji se zauzima. Mislio je da stanje anđela treba

unaprediti. Ali s tim se Bog nije složio kada je pravio svoje zakone i uzvisio ih jednakim sebi. Sreća anđela se sastojala u njihovoj savršenoj poslušnosti zakonu. Svakom je bio dodeljen poseban zadatak; i dok se Sotona nije pobunio, vladali su savršen red i harmonično delovanje na Nebu. Onda je izbio rat na Nebu. Sin Božiji, Princ Neba, i njegovi odani anđeli, angažovali su se u borbu sa glavnim pobunjenikom i onima koji su se ujedinili sa njim. Sin Božiji, i iskreni odani anđeli su prevladali; a Sotona i njegovi sledbenici su zbačeni sa Neba. Svi nebeski anđeli su priznali i obožavali Boga pravde. Ni mrlja pobune nije ostala na Nebu. Sve je ponovo bilo u miru i skladnosti kao i ranije.

Anđeli na Nebu su tugovali nad sudbinom onih koji su bili njihovi prijatelji u sreći i blaženstvu. Njihov gubitak se osećao na Nebu. Otac se konsultovao sa Isusom da sprovedu Njihovu nameru u vezi stvaranja čoveka koji će naseliti zemlju. Staviće čoveka na probu da testira njegovu odanost, pre nego što ga učini večno bezbednim. Ako bi izdržao test koji mu je Bog postavio kao pogodan da ga okuša, na kraju bi postao jednak sa anđelima. Imao bi Božiju naklonost, i mogao bi da razgovara sa anđelima, a oni sa Njim. Nije smatrao da je ispravno staviti ljude izvan sile neposlušnosti.

Poglavlje II

STVARANJE

Otac i Sin su se zauzeli u moćnom, čudesnom poslu o kojem su razmišljali, stvaranju sveta. Zemlja je izašla iz ruku Stvoritelja izuzetno lepa. Bilo je planina, brda i ravnica; a među njima su ih presecale reke i vodeni bazeni. Zemlja nije bila prostrano ravna, već su monotonost ovog pejzaža presecala brda i planine, ne tako visoke i strme kao sada, već ravnomernih i prelepih oblika. Gole, visoke stene na njima se nisu videle, već su ležale ispod površine, kao kosti zemlje. Vode su bile ravnomerno rasute. Brda, planine i veoma lepe ravnice su bile ukrašene biljkama i cvećem, i visokim, veličanstvenim drvećem svake vrste, koje je bilo mnogo veće i lepše, nego ova danas. Vazduh je bio čist i zdrav, a zemlja se činila kao veličanstvena palata. Anđeli su posmatrali i radovali se svim čudesnim i predivnim Božijim delima.

Nakon što je zemlja stvorena, i životinje na njoj, Otac i Sin su izvršili svoju nameru, koja je bila isplanirana pre pada Sotone, da stvore čoveka po svom obličju. Oni su zajedno radili na stvaranju zemlje i svakog živog bića na njoj. Onda je Bog rekao svom Sinu: „Hajde da načinimo čoveka po svom obličju.“* Kako je Adam izašao iz ruku svog Stvoritelja, bio je plemenite visine i prelepe simetrije. Bio je više nego duplo visočiji od ljudi koji sada žive na zemlji, i bio je sasvim proporcionalan. Njegove karakteristike su bile savršene i prelepe. Njegov ten nije bio ni beo,

* Biblijski citati u ovom prevodu preuzeti su uglavnom iz *Biblije Novi revidirani prevod* u cilju jasnijeg razumevanja. Elen Vajt je u svojim spisima citirala Bibliju Kralja Džejmsa (KJV) koja je u njeno vreme bila u opštoj upotrebi na engleskom govornom području.

ni bleđ, nego rumen, sijajući od zdravlja. Eva nije bila toliko visoka kao Adam. Njena glava je bila malo iznad njegovih ramena. I ona je isto imala plemenitu i savršenu simetriju, i bila je veoma lepa.

Ovaj bezgrešni par nije nosio veštačku odeću. Bili su obučeni u svetlo i slavu, kakvu i anđeli nose. Dok su živeli u poslušnosti Bogu, ovo svetlo ih je zaklanjalo. Iako je sve što je Bog napravio bilo u savršenoj lepoti, i nije ništa drugo moglo da se doda što bi Adama i Evu učinilo srećnijim, ipak je pokazao svoju veliku ljubav prema njima posadivši baštu posebno za njih. Deo svog vremena su trebali da izdvoje u srećnom radu održavanja bašte, a deo su provodili primajući posete anđela, i slušajući njihova uputstva u srećnom razmišljanju. Njihov rad nije bio naporan, nego prijatan i okrepljujući. Ovaj prekrasan vrt je trebao da bude njihov dom, njihovo posebno mesto boravka.

U ovu baštu Gospod je postavio različite korisne i prelepe vrste drveća. Bilo je drveća prepunog bujnim voćem, bogatog mirisa, lepog za oko, i prijatnog ukusa, koje je Bog stvorio kao hranu za sveti par. Bilo je prelepih loza koje su rasle uspravno, natovarene sa voćem, ni nalik bilo čemu što je čovek vidio od pada. Voće je bilo veoma veliko i različitih boja; neko je bilo skoro crno, neko ljubičasto, crveno, roze, i svetlo zeleno. Ovo prelepo i rastom bogato voće, na granama loze zvalo se grožđe. Nije se vuklo po zemlji, iako nije imalo oslonac stabla, ali grane su se savijale nadole pod težinom voća. Adam i Eva su uživali u pravljenju skloništa od grana vinove loze, i savijali su ih, praveći prostor za stanovanje od prelepih prirodnih živih drveća i rastinja, natovarenih sa mirisnim voćem.

Zemlja je bila prekrivena predivnim zelenilom, dok je bezbroj mirisnog cveća svake vrste i nijanse nicalo u izobilju oko njih. Sve je bilo sa ukusom i savršeno uređeno. U sredini vrta stajalo je drvo života, koje je po izgledu i slavi prevazilazilo sva

ostala drveća. Njegovi plodovi su izgledali kao jabuke od zlata i srebra, i služilo je da bi održavalo besmrtnost. Listovi su sadržali lekovita svojstva.

Sveti par je bio veoma srećan u Edenu. Data im je neograničena kontrola nad svakim živim bićem. Lav i jagnje su zajedno, mirno i bezazleno provodili vreme oko njih, ili su spavali kraj njihovih nogu. Ptice svih vrsta, i boja perja, su letele među drvećem i cvećem, i oko Adama i Eve, dok je njihova blago melodična muzika odzvanjala među drvećem u slatkom skladu sa hvalama svom Stvoritelju.

Adam i Eva su bili očarani lepotama svog Edenskog doma. Bili su oduševljeni sa malim pevačima oko njih, koji su nosili svoja svetla i eleganta perja, i koji su cvrkutali sa svojom srećnom i veselom muzikom. Sveti par im se pridružio i podigao svoj glas u harmoniji sa pesmama ljubavi, hvale i obožavanja, Oca i njegovog dragog Sina, iz zahvalnosti za ljubav koja ih je okruživala. Prepoznali su red i skladnost stvaranja, koje je govorilo o neograničenoj mudrosti i znanju. Stalno su otkrivali neku novu lepotu i dodatni sjaj i slavu svog Edenskog doma, što je ispunjavalo njihova srca sa dubokom ljubavlju, i izazivalo izraze zahvalnosti i poštovanja prema svom Stvoritelju.

Poglavlje III

ISKUŠENJE I PAD

Usred vrta, u blizini drveta života, stajalo je drvo poznanja dobra i zla. Ovo drvo je posebno dizajnirano od Boga kao znak njihove poslušnosti, vere i ljubavi prema Njemu. Gospod je naredio našim praroditeljima da ne jedu sa ovog drveta, niti da ga diraju, inače će umreti. Rekao im je da mogu slobodno jesti sa svih drveća u vrtu, osim jednog; ali ako budu sa njega jeli, sigurno će umreti.

Kada su Adam i Eva postavljeni u prelepu baštu, imali su sve što im je potrebno za sreću. Ali Bog je izabrao, u svojoj mudrosti, da testira njihovu odanost pre nego što bi ih učinio zauvek bezbednim. Oni bi imali Njegovu naklonost, On bi razgovarao sa njima, i oni sa Njim. Ipak nije stavio zlo van njihovog domašaja. Sotoni je bilo dozvoljeno da ih iskušava. Da su izdržali iskušenje, imali bi večnu naklonost Boga i nebeskih anđela.

Sotona je bio začuđen svojim novim stanjem. Njegova sreća je nestala. Gledao je anđele koji su sa njim nekada bili tako srećni, ali koji su zajedno sa njim izbačeni sa Neba. Pre njihovog pada, čak ni nijansa nezadovoljstva nije kvarila njihovo savršeno blaženstvo. Sada je sve izgledalo drugačije. Izrazi lica u kojima se ogledao lik njihovog Stvoritelja su bili tmurni i puni očaja. Razdor, nesloga i gorka osuda su bili među njima. Pre njihove pobune te stvari nisu bile poznate na Nebu. Sotona sada gleda strašne posledice svoje pobune. Zadrhtao je, plašio se da se suoči sa budućnošću, i da razmišlja o tome kako će se sve završiti.

Došlo je vreme da se pevaju vesele pesme hvale Bogu i Njegovom dragom Sinu. Sotona je vodio nebeski hor. On bi zapo-

činjao prvu notu, onda bi se svi anđeli ujedinili sa njim i veličanstvena muzika bi odzvanjala nebom u čast Bogu i Njegovom dragom Sinu. Ali sada umesto slatkih zvukova muzike veliki vođa pobunjenika je čuo reči razdora i besa. Gde je on bio? Zar nije sve ovo samo ružan san? Zar nije izbačen sa Neba? Zar se kapije Neba više nikada neće otvoriti da ga prime? Vreme bogoslužnja se približava, sjajni i sveti anđeli se tada klanjaju Ocu. Nikada se više neće ujediniti s njima u nebeskoj pesmi. Nikada se više neće klanjati sa svetim strahopoštovanjem u prisustvu večnog Boga. Kada bi opet mogao da bude kao što je nekada bio čist, neiskvaren, iskren i odan, rado bi se odrekao svog prava na autoritet. Ali bio je izgubljen, izvan iskupljenja zbog svoje drske pobune! I to nije bilo sve; poveo je i druge anđele da se pobune i da padnu u isto izgubljeno stanje kao i on, one koji nikada nisu pomislili da dovedu u pitanje nebesku volju, ili da odbiju poslušnost Božijem zakonu dok im on to nije ubacio u umove, predstavljajući im da bi mogli da uživaju u većem dobru, u većoj i još slavnijoj slobodi. To je bio lukav način na koji ih je prevario. Odgovornost koje bi se rado oslobodio je sada bila na njemu.

Ovi duhovi su postali buntovni sa izneverenim nadama. Umesto višeg dobra, iskusili su tužne posledice neposlušnosti i nepoštovanja zakona. Nikad više ta nesrećna bića ne mogu biti privučena blagom vladavinom Isusa Hrista. Nikada više njihova osećanja ne mogu da reaguju na duboku, iskrenu ljubav, mir, i radost, na šta ih je inspirisala Njegova blizina, da bi mogli da se vrate Njemu u radosnoj poslušnosti i časnom poštovanju.

Sotona je zadrhtao kada je vidio šta je uradio. Razmišljao je u samoći o prošlosti, sadašnjosti i o svojim budućim planovima. Njegovo veliko telo se treslo kao da je u oluji. Božiji anđeo je bio u prolazu. Pozvao ga je, i zatražio razgovor sa Hristom. Bilo mu je odobreno. Rekao je Sinu Božijem da se pokajao zbog svoje pobune, i da želi opet Božiju naklonost. Bio je spreman da

zauzme mesto koje mu je Bog prethodno odredio, da bi bio pod Njegovom mudrom komandom. Hrist je plakao nad Sotoninom mukom, ali mu je rekao Božijim umom, da nikada više neće biti primljen na Nebo. Nebo više ne sme biti izloženo opasnosti. Sve bi se poremetilo na Nebu ako bi on bio primljen nazad; jer greh i pobuna potiču od njega. Seme pobune je i dalje bilo u njemu. Nije imao razloga za svoju pobunu, i ne samo da je nepovratno upropastio sebe, već takođe i anđele, koji bi bili srećni na Nebu da je on ostao nepokolebljiv. Zakon Božiji može da osudi, ali ne i da oprosti.

Nije se pokajao zbog svoje pobune, jer je video dobrotu Božiju i zloupotrebio je. Nije bilo moguće da se njegova ljubav prema Bogu toliko povećala od pada da bi ga to dovelo do radoznog pokoravanja i srećne poslušnosti Njegovom zakonu kojeg je prezirao. Beda koje je postao svestan zbog gubitka slatkog svetla Neba, i osećaj krivice koji mu se nametao, i razočarenje koje je osetio na sebi zato što mu se nisu ispunila očekivanja, bili su razlozi njegove tuge. Biti zapovednik izvan Neba, bilo je mnogo drugačije nego biti poštovan na Nebu. Gubitak svih privilegija na Nebu koje je pretrpeo je bio prevelik i za njega da to podnese. Želeo je da povрати te privilegije.

Ova velika promena položaja nije učinila da njegova ljubav prema Bogu poraste, niti prema Njegovom mudrom i pravednom zakonu. Kada je Sotona postao potpuno ubeđen da više nije postojala mogućnost da ponovo dobije Božiju naklonost, pokazao je svoju zlobu sa povećanom mržnjom i vatrenom žestinom.

Bog je znao da takva odlučna pobuna neće ostati neaktivna. Sotona će pronaći način da uznemirava nebeske anđele, i pokaže prezir prema Njegovom autoritetu. Pošto nije mogao da prođe kroz nebeske kapije, čekao bi na ulazu i provocirao bi anđele tražeći svađu sa njima dok su ulazili i izlazili. Tražio je kako da

uništi sreću Adama i Eve. Nastojao je da ih podstakne da se pobune, znajući da će to izazvati tugu na Nebu.

Njegovi sledbenici su ga tražili. Uzdigao je sebe sa dozom prkosa i obavestio ih je o planovima da Bogu otme plemenitog Adama i njegovu suprugu Evu. Ako bi mogao, na bilo koji način, da ih prevari da budu neposlušni, Bog bi napravio neku pripravu da ih pomiluje, i onda bi on i svi pali anđeli mogli da podele sa njima Božiju milost. Ako ovo ne uspe, pali anđeli bi se udružili sa Adamom i Evom; jer čim jednom prekrše Božiji zakon, postaće predmet Božijeg gneva kao i oni. Njihov prestup bi ih takođe stavio u stanje pobune; i oni bi se mogli ujediniti sa Adamom i Evom, preuzeti vlasništvo nad Edenom i zadržati ga kao svoj dom. Ako bi mogli da dobiju pristup drvetu života usred vrta, njihova snaga bi, mislili su, bila jednaka snazi svetih anđela, i čak ni sam Bog ne bi mogao da ih izbací.

Sotona se konsultovao sa svojim zlim anđelima. Nisu se svi tako lako udružili da učestvuju u ovom opasnom i strašnom poslu. Rekao im je da neće poveriti nijednom od njih da odrade ovaj posao; jer je mislio da on sam ima dovoljno mudrosti da to sprovede u delo. Predložio im je da razmotre ovo pitanje i ostavio ih je da se odmori, da bi usavršio svoje planove. Pokušao je da ih ubedi da je ovo njihova poslednja i jedina nada. Ako ne bi uspeli, svi izgledi da povrate i kontrolišu Nebo ili bilo koji dio Božije tvorevine bili bi beznadežni.

Sotona je ostao sam da usavrši planove koji bi izvesno osiguráli pad Adama i Eve. Strahovao je da neće ostvariti svoje namere. Čak i ako bi naveo Adama i Evu da prekrše Božije zapovesti, i tako postanu prestupnici zakona, a on da nema nikakvu korist od toga, njegov slučaj se ne bi poboljšao već bi mu se krivica povećala.

Stresao se na pomisao da sveti srećni par gurne u bedu i ka-

janje koje je i sam podnosio. Izgledao je kao u stanju neodlučnosti; u jednom trenutku čvrsto odlučan, a u sledećem je oklevao i kolebao se. Njegovi anđeli su ga tražili, svog vođu, da ga upoznaju sa svojom odlukom. Udružiće se sa Sotonom u njegovim planovima, i podneće sa njim odgovornost i podeliće posledice.

Sotona je odbacio svoja osećanja očaja i slabosti, i kao njihov vođa, ohrabrio se da sprovede to u delo, i uradi sve što je u njegovoj moći da se suprotstavi autoritetu Boga i Njegovog Sina. Upoznao ih je sa svojim planovima. Ako bi prišao direktno Adamu i Evi i požalio se na Sina Božijeg, oni ga ne bi ni na trenutak poslušali, već bi bili spremni za takav napad. Ako bi pokušao da ih uplaši koristeći svoje moći jer je nedavno bio anđeo sa visokim ovlašćenjima, ne bi postigao ništa. Odlučio je da bi lukavstvo i prevara mogli da učine ono što snaga i sila ne mogu.

Bog je okupio nebeske anđele da preduzme mere radi sprečavanja pretećeg zla. U nebeskom savetu je odlučeno da anđeli posete Eden i upozore Adama da je u opasnosti od neprijatelja. Dva anđela su brzo otišla da upozore naše praroditelje. Sveti par ih je primio sa radosnom nevinošću, izražavajući veliku zahvalnost svom Stvoritelju zato što ih je okružio sa obiljem svojih blagoslova. Sve što je lepo i privlačno je bilo njihovo da uživaju, i sve je bilo mudro prilagođeno njihovim potrebama. Ono što su cenili više nego sve druge blagoslove, bilo je društvo Sina Božijeg i nebeskih anđela. Imali su mnogo toga da im prenesu sa svakom posetom u vezi sa svojim novim otkrićima prirodne lepote u njihovom voljenom Edenskom domu, i postavljali su im mnogo pitanja u vezi sa stvarima koje nisu mogli jasno da shvate.

Anđeli su im ljupko i ljubazno davali informacije koje su tražili. Takođe su im otkrili tužnu istoriju Sotonine pobune i pada. Onda su ih jasno obavestili da je drvo znanja postavljeno

u vrtu da bude test njihove poslušnosti i ljubavi prema Bogu. Uzvišeno i srećno stanje svetih anđela je uslovljeno njihovom poslušnošću, Adam i Eva su na sličan način postavljeni, da slušaju Božiji zakon i budu neopisivo srećni, ili da ga ne poslušaju i izgube svoje uzvišeno stanje, i završe u beznadežnom očaju.

Rekli su Adamu i Evi da ih Bog neće prisiljavati da ga slušaju – da nije uklonio od njih moć da se suprotstave Njegovoj volji, da su oni moralni posrednici, slobodni da poslušaju ili da ne poslušaju. Postojala je samo jedna zabrana koju im je Bog odredio, a koju je smatrao prikladnom. Ako bi prekršili Božiju volju, sigurno bi umrli. Rekli su Adamu i Evi da je najuzvišeniji anđeo, odmah do Hrista, odbio poslušnost Božijem zakonu kojim je on odredio da vlada nad nebeskim bićima. Ova pobuna je izazvala rat na Nebu što je imalo za rezultat da se pobunjeno biće protera, kao i svaki anđeo koji se ujedinio sa njim dovodeći u pitanje autoritet velikog Jehove. Ovaj pali protivnik je sada neprijatelj svemu što se odnosi na interes Boga i Njegovog dragog Sina.

Rekli su im da Sotona namerava da im naudi, i da je neophodno za njih da se čuvaju, jer bi mogli da stupe u kontakt sa palim neprijateljem. Ali on ne može da ih povredi dok se poslušno pokoravaju Božijoj zapovesti. Ako bude potrebno svaki nebeski anđeo bi došao da im pomogne pre nego što bi im Sotona na bilo koji način naškodilo. Ali ako ne bi poslušali Božiju zapovest, onda bi Sotona dobio moć da ih stalno uznemirava, zbunjuje i pravi im probleme. Da su ostali nepokolebljivi na prvi nagoveštaj Sotone, bili bi bezbedni kao nebeski anđeli. Ali ako se podaju kušaču, onaj koji nije poštedeo ni uzvišene anđele, neće ni njih poštedeti. Moraju da trpe kaznu svog prestupa, jer Božiji zakon je svet kao i On sam, i On zahteva poslušnost od svega na Nebu i zemlji.

Anđeli su upozorili Evu da se u svom radu ne odvaja od

svog muža, jer bi mogla da stupi u kontakt sa ovim palim protivnikom. Ako bi se razdvojili bili bi u većoj opasnosti nego dok su zajedno. Anđeli su im napomenuli da pažljivo prate uputstva koja im je Bog dao u vezi sa drvetom poznanja. U savršenoj poslušnosti su bili bezbedni, i onda ovaj pali protivnik ne bi imao moć da ih prevvari. Bog ne bi dozvolio Sotoni da saleće sveti par sa neprestanim iskušenjima. On je mogao imati pristup njima samo kod drveta poznanja dobra i zla.

Adam i Eva su uveravali anđele da nikada neće prekršiti izričitu Božiju zapovest, jer je za njih bilo najveće zadovoljstvo da vrše Njegovu volju. Anđeli su se pridružili Adamu i Evi u svetim tonovima harmonične muzike. Dok su njihove pesme odjekivale iz blaženog Edena, Sotona je čuo zvuk njihovih nota radosnog obožavanja Oca i Sina. Dok je Sotona to slušao, njegova zavist, mržnja i zloba su porasli, i sa uzbuđenjem je predložio svojim sledbenicima da ih podstaknu na neposlušnost. Tako bi se odjednom na njih spustio Božiji gnev i promenio njihove pesme hvale u mržnju i kletve prema svom Stvoritelju.

Sotona preuzima oblik zmije, i ulazi u Eden. Zmija je bila predivno stvorenje, sa krilima; i dok je letela kroz vazduh, njena pojava je bila sjajna, nalik poliranom zlatu. Nije hodala po zemlji, već se kretala od mesta do mesta kroz vazduh, i jela voće kao čovek. Sotona je ušao u zmiju, i zauzeo mesto na drvetu poznanja, i počeo ležerno da jede voće.

Eva se, u početku nesvesno, odvojila od muža u svom radu. Kada je postala svesna te činjenice, osetila je da može doći u opasnost, ali opet je mislila da je bezbedna iako nije ostala u blizini svog muža. Imala je mudrost i snagu da prepozna zlo ako ono dođe, i da se susretne sa njim. Ovo su je anđeli upozrili da ne radi. Eva se našla gledajući radoznalo i sa divljenjem ispod zabranjenog drveta. Videla je da je vrlo lepo, i razmišljala je u

sebi zašto je Bog tako odlučno zabranio da oni to jedu ili do-
dirnu. Sada je Sotona dobio priliku. Obratio joj se kao da je bio
u stanju da prorekne njene misli: „Da li je Bog zaista rekao da
ne smete da jedete sa svakog drveta u vrtu?“ Obratio se zalutaloj
Evi sa mekim prijatnim rečima, i sa muzikalnim glasom. Prene-
razila se kada je čula zmiju kako govori. Pohvalio je njenu lepotu
i posebnu ljupkost, što je Evi prijalo. Ali bila je zapanjena, jer je
znala da Bog zmiji nije dao moć govora.

Evina radoznalost se pokrenula. Umesto da pobjegne odatle,
slušala je zmiju kako govori. Nije joj palo na pamet da bi to mo-
gao biti taj pali protivnik koji je koristio zmiju kao medijum.
Sotona je taj koji je pričao, a ne zmija. Eva je bila prevarena,
polaskana, zaslepljena. Da je upoznala ličnost od autoriteta u
obliku anđela, sličnog izgleda njima, bila bi na oprezu. Ali taj
čudni glas je trebao da je vrati nazad njenom mužu, da ispita
zašto bi joj se neko slobodno obratio. Međutim, ona je ušla u
polemiku sa zmijom. Odgovorila joj je na pitanje: „Možemo da
jedemo plodove s drveća u vrtu. Ali plod s drveta koje je usred
vrta, Bog je rekao: ‘Ne jedite ga, i ne dirajte ga, da ne umrete.’
Na to zmija reče ženi: ‘Ne, sigurno nećete umreti. Jer Bog zna
da će vam se onog dana kada ga budete jeli otvoriti oči i da ćete
postati kao bogovi, znajući dobro i zlo.’“

Sotona je prenosio ideju da će, ako budu jeli sa zabranjenog
drveta, dobiti novu i uzvišeniju vrstu znanja nego što su do sada
stekli. Ovo je uvek bio njegov naročiti posao koji je izvršavao sa
velikim uspehom još od svog pada, da navede ljude da ne slušaju
Njegove zapovesti i da zavire u tajne Najvišeg, umesto da budu
zadovoljni sa onim što im je Bog otkrio.

Naveo bi ih da prekrše Božije zapovesti, a zatim ih ubeđivao
da veruju kako ulaze u predivno polje znanja. Ovo je bila čista
hipoteza, a u stvarnosti bedna prevara. Oni su propustili da
shvate ono što im je Bog otkrio, i zanemarili su Njegove izričite

zapovesti. Žudeli su za mudročću, nezavisnoj od Boga, nastojeći da razumeju ono što je Njemu bilo ugodno da sakrije od smrtnika. Bili su ushićeni svojim idejama o napretku i očarani svojom ispraznom filozofijom, ali su pipali u ponoćnoj tami u pogledu pravog znanja. Stalno su učili, ali nikada nisu mogli da dođu do poznanja istine.

Nije bila Božija volja da bezgrešni par ikada upozna zlo. Velikodušno im je dao dobro, ali je sakrio od njih zlo. Eva je mislila da su reči zmije mudre, i prihvatila je tu zamisao: „Ne, sigurno nećete umreti. Jer Bog zna da će vam se onog dana kada ga budete jeli otvoriti oči i da ćete postati kao bogovi, znajući dobro i zlo,“ čineći Boga lažovom. Sotona je smelo nagoveštavao da ih je Bog prevario kako bi ih sprečio da steknu uzvišeno znanje i budu kao On. Bog je rekao, ako budeš jeo, sigurno ćeš umreti. Zmija je rekla, ako budete jeli, sigurno nećete umreti.

Kušač je uveravao Evu da će čim pojede plod primiti novo, superiorno znanje koje bi je učinilo jednakom Bogu. Privukao je njenu pažnju na sebe. Slobodno je jeo sa drveta i pokazao ne samo da je bezopasno, već da je i ukusno i stimulatívno. Rekao joj je da je plod takav zbog divnih svojstava da prenese mudrost i silu koje im je Bog zabranio da probaju i dodirnu, znajući te čudesne osobine ploda. Izjavio je da je jedenje ploda sa zabranjenog drveta bio razlog što je stekao moć govora. Nagovestio je da Bog neće izvršiti svoju reč. To je bila puka pretnja da ih zaplaši i uskrati im veće dobro. Zatim im je rekao da ne mogu da umru. Pa zar nisu jeli sa drveta života koje održava besmrtnost? Rekao im je da ih Bog obmanjuje da im uskrati više stanje blaženstva i veće sreće. Kušač je ubrao voće i dao ga je Evi. Ona ga je uzela u ruku. Dakle, rekao je kušač, zabranjeno vam je čak i da ga dodirnete da ne biste umrli. Rekao joj je da neće steći osećaj zla i smrti u jedenju više nego li u dodirivanju ili držanju

ploda. Eva se ohrabrila jer nije odmah osetila znake Božijeg nezadovoljstva. Mislila je da su sve reči kušača mudre i tačne. Jela je, i bila je oduševljena sa voćem. Činilo joj se ukusno, i zamislila je da oseća u sebi predivne efekte ploda.

Posle ga je sama ubrala i jela, zamišljajući da oseća oživljavajuću snagu novog i uzvišenog postojanja kao posledicu uzbudljivog uticaja zabranjenog ploda. Bila je u čudnom i neprirodnom uzbudjenju dok je tražila svog muža, sa rukama punim zabranjenog voća. Prenela mu je zmijino mudro izlaganje, i želela je da ga odmah odvede do drveta poznanja. Rekla mu je da je jela plod, i umesto da oseti smrt, osetila je prijatan, uzbudljivi uticaj. Čim je Eva postala neposlušna, postala je moćni medijum kroz kojeg će izazvati pad njenog muža.

Videla sam da se tuga pojavila na Adamovom licu. Delovao je uplašeno i zapanjeno. Izgleda da se borba odvijala u njegovom umu. Rekao je Evi da je sasvim siguran da je to neprijatelj na kojeg su bili upozoreni, i ako je tako, da ona mora umreti. Uveravala ga je da ne oseća nikakve štetne posledice, već veoma prijatan uticaj, i zamolila ga je da jede.

Adam je dobro razumeo da je njegova supruga prekršila jedinu zabranu koja im je data kao test njihove vernosti i ljubavi. Eva je tvrdila da joj je zmija rekla da sigurno neće umreti, i njene reči moraju biti istinite jer nije osetila nikakve znake Božijeg nezadovoljstva, već prijatan uticaj kakav je zamišljala da i anđeli osećaju. Adam je zažalio što se Eva udaljila od njega, ali delo je već učinjeno. Morao je da se razdvoji od one koju je toliko mnogo volio. Kako je to moglo biti? Njegova ljubav prema Evi je bila jaka. I u krajnjem razočarenju odlučio je da podeli njenu sudbinu. Adam je smatrao da je Eva deo njega, i ako ona mora umreti, umreće i on sa njom, jer nije mogao da podnese pomisao odvajanja od nje. Nedostajala mu je vera u milostivog i dobrog Stvoritelja. Adam nije mogao da zamisli da bi Bog, koji ga je

napravio od zemaljskog praha u živi, prelepi oblik, i koji je stvorio Evu da mu bude supruga, mogao da joj nađe zamenu. Nakon svega, zar ne bi reči ove mudre zmije mogle biti tačne? Eva je stajala pred njim, i dalje ljupka i prelepa, i naizgled nevina kao što je bila i pre neposlušnosti. Izrazila je veću, višu ljubav prema njemu nego pre njene neposlušnosti, zbog posledica ploda koji je pojela. Nije video u njoj znake smrti. Govorila mu je o srećnom uticaju ploda, o njenoj vatrenoj ljubavi prema njemu, i on je odlučio da hrabro podnese posledice. Zgrabio je plod i brzo ga pojeo, i kao i Eva, nije osetio trenutne štetne posledice.

Eva je mislila da je sama sposobna da odlučuje između ispravnog i pogrešnog. Laskava nada ulaska u viši nivo znanja navela ju je da pomisli da je zmija njen poseban prijatelj koji se veoma interesuje za njenu dobrobit. Da je potražila muža i da su zajedno otkrili Stvoritelju zmijine reči, bili bi odmah oslobođeni ovog veštog iskušenja.

Bog je uputio naše praroditelje u vezi sa drvetom poznanja, i bili su u potpunosti obavešteni o Sotoninom padu, i o opasnosti slušanja njegovih predloga. Nije im oduzeo sposobnost da jedu zabranjeni plod. Pustio ih je kao slobodna moralna bića da poveruju u Njegovu reč, slušaju Njegove zapovesti i žive, ili poveruju kušaču, ne poslušaju i poginu. Oboje su jeli i velika mudrost koju su dobili bilo je znanje o grehu i osećaj krivice. Svetlost koja ih je okruživala je ubrzo nestala, i pod osećajem krivice i gubitka njihovog božanskog ogrtača obuzela ih je drhtavica. Pokušali su da pokriju svoja otkrivena tela. Gospod nije hteo da ispituju plodove drveta poznanja, jer bi onda bili izloženi maskiranom Sotoni. Znao je da bi bili savršeno bezbedni da nisu dođirnuli plod.

Naši praroditelji su izabrali da poveruju u reči zmije, iako im nije pokazala nikakvu ljubav, nije učinila ništa za njihovu sreću i dobrobit, dok im je Bog dao sve što je dobro za hranu i

prijatno za gledanje. Na sve strane gde god bi pogled pao bilo je izobilje i lepota, ipak Eva je bila prevarena od zmije da misli da postoji nešto što je skriveno od njih, a što bi ih učinilo mudrima, čak jednakima Bogu. Umesto verovanja i pouzdanja u Boga, ona jednostavno nije imala poverenja u Njegovu dobrotu, i cenila je Sotonine reči.

Nakon što je Adam prestupio, prvo je zamišljao da oseća da se uzdiže u novo i više postojanje. Ali ga je ubrzo misao o njegovom prestupu prestravila. Vazduh koji je bio blag sa ujednačenom temperaturom, kao da im je postao hladniji. Posrnuli par je imao osećaj greha. Osećali su strah od budućnosti, osećaj da im nešto nedostaje, golotinju duše. Slatka ljubav, mir, sreća i blaženstvo zadovoljstva, sve je to nestalo, i umesto toga želja za nečim koju nisu osećali ranije ih je obuzela. Onda su po prvi put svoju pažnju usmerili na spoljašnost. Nisu bili obučeni, već uviđeni u svetlost kao i nebeski anđeli. Ta svetlost koja ih je okruživala je nestala. Da bi ublažili osećaj nedostatka i golotinje, kojeg su postali svesni, pažnja im je bila usmerena da traže nešto čime bi pokrili svoje telo. Kako bi mogli da izađu pred oči Bogu i anđelima bez odeće?

Njihov zločin im se sada otkrio u svom pravom svetlu. Njihov prestup izričite Božije zapovesti dobija jasniji karakter. Adam je ukorio Evinu grešku što ga je napustila, i što je bila prevarena od zmije. Laskali su sebi da će Bog koji im je sve dao da budu srećni, oprostiti njihovu neposlušnost zbog Njegove velike ljubavi prema njima, i da njihova kazna na kraju neće biti tako strašna.

Sotona je likovao u svom uspehu. Iskušao je ženu da ne veruje Bogu, da dovede u pitanje Njegovu mudrost i pronikne u Njegove premudre planove. Preko nje je takođe izazvao pad Adama, koji je, posledično svojoj ljubavi prema Evi, odbio da poslušna Božiju naredbu i pao sa njom.

Vest o čovekovom padu se proširila Nebom – svaka harfa je utihnula. Anđeli su u žalosti skinuli svoje krune sa glava. Celo Nebo je bilo uznemireno. Anđeli su žalili zbog grube nezahvalnosti čoveka prema bogatstvu izobilja koje je Bog pružio. Održan je savet da bi se odlučilo šta treba uraditi sa grešnim parom. Anđeli su se uplašili da će par jesti sa drveta života i tako živeti večno grešnim životom.

Gospod je posetio Adama i Evu, i dao im do znanja kakve posledice ima njihova neposlušnost. Kada su čuli Božiji veličanstveni dolazak, nastojali su da se sakriju od Njegovog nadzora, kojem su se radovali dok su bili nevini i sveti. Gospod Bog je dozivao čoveka rečima: „Gde si?“ Čovek je odgovorio: „Čuo sam tvoj glas u vrtu, ali sam se uplašio jer sam go pa sam se zato sakrio.“ Tada On reče: „Ko ti je kazao da si go? Da nisi jeo s drveta s kog sam ti zapovedio da ne jedeš?“ Gospod je postavio pitanje ne zato što mu je trebao odgovor, već da bi osudio grešni par. Kako ste postali posramljeni i uplašeni? Adam je priznao svoj prestup, ne zato što se pokajao zbog svoje velike neposlušnosti, već da bi prebacio krivicu na Boga.

„Žena koju si mi dao da bude uz mene, ona mi je dala plod s drveta pa sam ga jeo.“ Tada Gospod Bog upita ženu: „Šta si to uradila?“ A Eva odgovori: „Zmija me je prevarila pa sam jela.“ Gospod Bog zatim reče zmiji: „Zato što si to učinila, neka si prokleta među svom stokom i među svim divljim životinjama poljskim. Na stomaku ćeš se vući i prah ćeš jesti u sve dane svog života. Pošto je zmija bila uzdignuta iznad svih poljskih zveri, biće ponižena ispod svih njih. Čovek će je prezirati pošto je bila kanal kroz koji je Sotona delovao. Bog reče Adamu: „Zato što si poslušao glas svoje žene i jeo s drveta za koje sam ti zapovedio da: ‘S njega ne smeš da jedeš’, zemlja neka je prokleta zbog tebe. S mukom ćeš jesti njen rod sve dane svog života. Trnje i korov će ti rasti, a ti ćeš jesti poljsko bilje. U znoju svog lica ješćeš

hleb dok se ne vratiš u zemlju.“

Bog je prokleo zemlju zato što su zgrešili jedući sa drveta poznanja. Izjavio je: „S mukom ćeš jesti njen rod sve dane svog života.“ Dodelio im je dobro, ali je sklonio od njih zlo. Sada im je Bog objavio da će jesti od nje, to jest biće upoznati sa zlom sve dane svog života.

Ljudski rod će od toga dana ubuduće biti mučen Sotoninim iskušenjima. Život pun muke i nemira je dodeljen Adamu, umesto srećnog, radosnog posla u kome je do tada uživao. Biće podvrgnuti razočarenju, tuzi i bolu, i konačno će se raspasti. Načinjeni su od zemaljskog praha i u prah će se vratiti.

Obavešteni su da će morati da izgube svoj Edenski dom. Pokorili su se Sotoninoj prevari i poverovali su u njegovu reč da bi Bog lagao. Svojim prestupom otvorili su put Sotoni da im može lakše pristupiti, i nije bilo bezbedno za njih da ostanu u Edenskom vrtu, da ne bi zbog svog grešnog stanja imali pristup drvetu života, i ovekovečili život greha. Preklinjali su da im se dozvoli ostanak, iako su priznali da su izgubili sva prava na blaženi Eden. Obećali su da će se ubuduće potčiniti podrazumevanoj poslušnosti Bogu. Obavešteni su da svojim padom iz nevinosti u krivicu, nisu stekli snagu već veliku slabost. Nisu sačuvali svoj integritet dok su bili u stanju svete, srećne nevinosti, i imaće daleko manje snage da ostanu ispravni i odani u stanju svesne krivice. Bili su ispunjeni najoštrijim osećajem bola i ka-
janja. Sada su shvatili da je kazna za greh smrt.

Anđeli su odmah dobili zadatak da čuvaju pristup drvetu života. Sotonin pažljivo isplanirani plan je bio da Adam i Eva ne poslušaju Boga, da prime Njegovo neodobravanje, i da i dalje imaju pristup drvetu života kako bi mogli da žive večno grešnim životom. Ali sveti anđeli su poslani da čuvaju pristup drvetu života. Njih su obasjavali zraci svetlosti sa svih strana, koji su imali izgled svetlećih mačeva.

Poglavlje IV

PLAN SPASENJA

Čitavo Nebo je obuzela tuga kad se saznalo da je čovek izgubljen, da će se svet koji je Bog stvorio napuniti smrtnim bićima osuđenim na patnju, bolest i smrt, i da za prestupnike ne postoji put spasenja. Svaki potomak Adamov moraće da umre. Tada sam videla dragog Isusa i na Njegovom licu zapazila izraz saosećanja i tuge. Ubrzo posle toga primetila sam da se približio neuporedivo blistavoj svetlosti koja okružuje Oca. Moj anđeo pratilac reče: „On ima prislan razgovor sa svojim Ocem.“ Izgledalo je kao da zabrinutost i strepnja anđela sve više rastu dok je Isus razgovarao sa Ocem. Tri puta ga je zaklanjala ta veličanstvena svetlost kojom je Otac obavijen, i treći put kad se vratio od Oca mogli smo da vidimo Njegov lik. Njegovo lice je sada odavalo izraz spokojstva, slobodno od svake zabrinutosti i patnje, blistalo je ljubaznošću koja se rečima ne može opisati. Tada On stavi do znanja anđeoskom horu da se pronašao put za spasenje izgubljenog čoveka; da se On zalagao kod Oca i dobio dozvolu da svoj život položi kao otkup za pali ljudski rod, da ponese njihove grehe i na sebe preuzme smrtnu presudu, kako bi na taj način otvorio put kojim bi svaki od njih – zahvaljujući zaslugama Njegove prolivene krvi – mogao da nađe oproštaj za svoje pređašnje prestupe, da se pomoću poslušnosti ponovo vrati u vrt iz koga je čovek bio izgnan i opet dobije pristup prekrasnim plodovima sa drveta života na koja za sada nema nikakvog prava.

Anđeli se isprva nisu mogli radovati, jer im je njihov Zapovednik, ne sakrivši ništa, otvoreno izložio plan spasenja. Rekao im je da će On biti posrednik između Očevog gneva i prestupnika, da će podnositi ruženja i prezir i da će ga samo malo njih

primiti kao Sina Božijeg. Omrznuće ga i odbaciti skoro svi. On će napustiti svu slavu Neba, pojaviće se na zemlji u ljudskom obličju, poniziće se kao čovek, na osnovu ličnog iskustva upoznaće se sa različitim iskušenjima kojima je čovek izložen, da bi znao kako da pomogne onima koji se kušaju; konačno, kad završi svoju misiju kao Učitelj biće predan u ruke ljudi i izložen najstrašnijim mukama i patnjama koje zli ljudi, podstaknuti od Sotone i njegovih zlih anđela, mogu da nanesu; umreće najstrašnijom smrću, viseći između neba i zemlje kao prokleti grešnik; doživeće grozne časove samrtnog straha, što neće moći da gledaju ni sami anđeli, već će pred tim prizorom pokriti svoja lica. Podneće ne samo telesne samrtno muke, nego i duševni strah i patnje, što se ne može upoređivati ni sa kakvim fizičkim bolom. Pritiskivaće ga teret greha čitavog ljudskog roda. Rekao im je da mora umreti, ali će treći dan ustati i ponovo se vratiti svome Ocu da se zalaže za čoveka palog usled neposlušnosti.

Anđeli su ničice pali pred Njega, nudeći svoj život za žrtvu. Isus im je rekao da će On svojom smrću spasti mnoge, a da život jednog anđela ne bi mogao da plati dug krivice. Samo Njegov život može Otac da primi kao otkup za čoveka. Rekao im je da će i oni učestvovati u Njegovom delu, da će biti uz Njega i hrabriti ga kad zatreba, jer on — uzevši prirodu palog čoveka — neće raspolagati snagom koju oni imaju; oni će biti svedoci njegovog poniženja i teških patnji. I kad budu gledali njegove muke i mržnju ljudi prema njemu biće tako duboko ganuti da će iz ljubavi prema njemu čeznuti za tim da ga na silu oslobode od Njegovih mučitelja, ali ničim neće smeti da spreče ono što će morati da gledaju svojim očima; oni će isto tako imati da izvrše svoj zadatak i pri njegovom uskrsenju. Rekao im je da je plan spase-nja tako zamišljen i da ga je Otac usvojio.

Sa svetom žalošću Isus je tešio i bodrio anđele, napominjući da će potom svi oni koje on iskupi biti zauvek s Njim, da će

svojom smrću iskupiti mnoge i satrti onoga koji ima moć smrti - to jest đavola.“ A Otac će mu dati „kraljevstvo i vlast i veličanstvo kraljevsko pod svim Nebom,“ i vladat će zauvek i doveka. Sotona i grešnici biće uništeni da nikada više ne bi poremetili mir Neba i očišćene Nove zemlje. Na kraju svog izlaganja pozvao je nebeske čete da se slože sa planom koji je njegov Otac već usvojio i da se raduju što će se njegovom smrću pali čovek udostojiti da opet zadobije Božiju naklonost i da uživa radost i sreću Neba.

Tada se Nebo ispuni neizrecivom radošću i nebeski hor zapeva pesmu hvale i bezgranične ljubavi. Uz pratnju svojih harfi, još višim tonom, pevali su o velikoj ljubavi i milosti Onoga koji je svog milog i ljubljenog Sina dao da umre za jedan odmetnički rod. Zatim su potekli izlivi zahvalnosti i najdubljeg poštovanja Isusu što je uz najveće samoodricanje i žrtvu, bio spreman da napusti Očevu naručje i izabere život patnji, bola i sramote — da bi drugima mogao dati život.

Anđeo reče: „Misliš li da je Otac bez opiranja i borbe predao svog premilog Sina? Ne, ne! Čak je i za samog Boga to predstavljalo jednu borbu: da li će dozvoliti da krivci propadnu, ili će svog ljubljenog Sina predati da umre njih radi“. Anđeli su ispoljili tako veliko interesovanje za spasenje ljudi da je bilo među njima onih koji bi se odrekli svoje slave i života za izgubljenog čoveka. „Ali,“ kaže anđeo koji me je pratio, „time se ništa ne bi moglo pomoći. Prestup je bio tako veliki da ni život jednog anđela ne bi mogao da ga otplati. Ništa izuzev smrti i posredovanja Sina Božijeg nije moglo da iskupi i spase izgubljenog čoveka iz njegovog bolnog beznađa i nesreće.“

Anđelima je, međutim, stavljeno u zadatak da češće silaze sa Neba da bi melemom nebeske slave ublažavali patnje Sina Božijeg u Njegovom mukotrpnom životu, da Mu pomažu i krepe Ga. Njihov zadatak je isto tako da duše koje su predmet Božije

milosti čuvaju od zlih anđela i razgone mrak kojim Sotona stalno nastoji da ih obavije. Videla sam da je bilo nemoguće za Boga da prepravi ili menja svoj zakon, da bi se na taj način spasio izgubljeni i na propast osuđeni čovek, stoga je Bog dopustio da Njegov ljubljani Sin umre zbog čovekovog prestupa.

Sotona se zajedno sa svojim anđelima radovao i zbog toga što će padom čoveka moći da povuče Sina Božijeg sa Njegovog visokog položaja. Uveravao je svoje anđele da će i Isusa — kad uzme na sebe prirodu palog čoveka — uspeti da savlada i tako spreči ostvarenje plana za spasenje čoveka.

Pokazan mi je Sotona kakav je bio nekad, kao srećan i uzvišeni anđeo. Zatim sam ga videla kako izgleda sada. On još uvek ima kraljevsko držanje. Crte su mu još uvek plemenite, jer je on ipak anđeo, samo naravno pali. Međutim, izraz njegovog lica je prepun nespokojsstva, zabrinutosti, očajničkog nezadovoljstva, zlonamernosti, mržnje, pakosti, obmane i svakog zla. Naročito sam posmatrala njegovo lice koje je nekad bilo tako plemenito. Čelo mu je, počevši od očiju unazad nagnuto. Videla sam da se toliko odao zlu da je svaku vrlinu u sebi unizio i potpuno izgubio, a razvio sve moguće rđave osobine. Oči su mu lukavo privlačne i pokazuju veliku pronicljivost. Visokog je rasta i veoma razvijen; olabavljeni mišići na njegovim rukama i licu prosto vise. Dok sam ga posmatrala bio je oslonjen bradom na dlan leve ruke. Izgledao je kao da je duboko zamišljen. Na licu mu se pojavio osmeh od koga sam zadrhtala, jer je bio tako zloslutan i pun sotonske lukavosti. Tako se on smeši kada je siguran da ima žrtvu u svojoj šaci, a kada je ščepa u svoju zamku, taj osmeh postaje grozan.

U poniznosti i neizrecivoj tugi, Adam i Eva su napustili divan vrt u kojem su bili toliko srećni dok nisu prekršili Božiju zapovest. Klima se promenila. Više nije bila ujednačena kao pre

njihovog prestupa. Bog ih je obukao u kožne kapute da bi ih zaštitio od osećaja hladnoće, a zatim i od toplote kojoj su bili izloženi.

Celo Nebo je žalilo zbog neposlušnosti i pada Adama i Eve, koji su doneli Božiji gnev na ceo ljudski rod. Odsečeni su od komunikacije sa Bogom, i bačeni u bezizlaznu bedu. Božiji zakon se ne može menjati da bi udovoljio čovekovim potrebama, jer u Božijem planu nikada nije bilo da se odrekne svoje sile, niti da se odrekne najmanjeg dela.

Božiji anđeli su poslani da posete pali par i da ih obaveste da iako više nisu vlasnici Edena zbog njihovog prestupa Božijeg zakona, ipak njihov slučaj nije sasvim beznadežan. Rečeno im je da se Sin Božiji, koji je razgovarao sa njima u Edenu, sažalio gledajući njihovo beznadežno stanje. Prihvatio je da primi na sebe njihovu kaznu, i da umre za njih da bi čovek mogao da živi kroz veru u iskupljenje koje je Hrist predložio da učini za njega. Kroz Hrista vrata nade su otvorena, da čovek bez obzira na njegov veliki greh, ne bi trebao biti pod totalnom kontrolom Sotone. Vera u zasluge Sina Božijeg bi toliko uzdigla čoveka da bi on mogao da se odupre Sotoninim prevarama. Bio bi mu dat probni period tokom kojeg bi se, kroz život pokajanja i vere u iskupljenje kroz Sina Božijeg, mogao otkupiti od njegovog prestupa Očevog zakona. Tako bi bio uzdignut na poziciju gde bi čovekov trud da drži zakon bio prihvaćen.

Anđeli su se poistovetili sa njima kroz tugu na Nebu kada je objavljeno da su prekršili Božiji zakon. To je zahtevalo od Hrista da brzo pristane na veliku žrtvu svog dragocenog života.

Kada su Adam i Eva shvatili koliko je uzvišen i svet bio Božiji zakon, i kada su postali svesni da je njihov prestup zahtevao tako dragocenu žrtvu neophodnu da bi se spasili oni i njihovo potomstvo od potpune propasti, preklinjali su da oni sami

umru ili da im bude dozvoljeno da oni i njihovo potomstvo podnesu svu kaznu za prestup, pre nego da voljeni Sin Božiji izvrši tu veliku žrtvu. Adamova patnja je postala još veća. Uvideo je da su njegovi gresi toliko veliki da su posledice bile strašne. Poštovani Zapovednik Neba koji je šetao i pričao sa njim, dok je bio u svojoj svetoj nevinosti, kojeg su anđeli poštovali i obožavali, je morao da se spusti dole sa svog uzvišenog položaja i da umre zbog njegovog prestupa. Adamu je rečeno da život anđela ne može da plati dug. Jehovin zakon, osnova Njegove vlasti na Nebu i na zemlji, bio je svet kao i sam Bog, iz tog razloga život anđela nije mogao da bude prihvaćen kao žrtva za Adamov prestup. Njegov zakon je za Boga imao veći značaj u Njegovim očima nego sveti anđeli oko Njegovog prestola. Otac nije mogao da ukine ili promeni ni jedno pravilo svog zakona da bi izašao u susret čoveku u njegovom palom stanju. Ali Sin Božiji koji je zajedno sa Ocem stvorio čoveka mogao bi da izvrši iskupljenje za čoveka prihvatljivo Bogu, tako što će dati svoj život kao žrtvu i podneti gnev svog Oca. Anđeli su obavestili Adama da kao što je njegov prestup donio smrt i jad, tako će život i besmrtnost biti izneti na svetlo kroz žrtvu Isusa Hrista.

Adamu su otkriveni budući, važni događaji, od njegovog izbacivanja iz Edena do potopa, i dalje do prvog Hristovog dolaska na zemlju. Njegova ljubav prema Adamu i njegovom potomstvu će voditi Sina Božijeg da uzme ljudsku prirodu i na taj način uzdigne preko svog poniženja sve one koji poveruju u Njega. Takva žrtva je bila dovoljno vredna da spasi ceo svet, ali samo mali broj će prihvatiti spasenje koje im je dato tako vrednom žrtvom. Mnogi se neće povinovati uslovima koji su potrebni da bi mogli da učestvuju u tom velikom spasenju. Radije bi odabrali greh i prestup Božijeg zakona, nego pokajanje i poslušnost, oslanjajući se na veru u zasluge prinete žrtve. Ova žrtva je

bila od tako velike važnosti da bi učinila čoveka koji bi je prihvatio vrednijim od samog zlata, čak od zlatnog klina iz Ofira (regija koja se pominje u Bibliji poznata po zlatu).

Adamu su pokazane naredne generacije, i vidio je porast kriminala, krivica i nečistote, jer se čovek predaje svojim prirodnim nagonima da prekrši sveti Božiji zakon. Pokazana mu je Božija kletva koja je padala sve više i više na ljudski rod, na stoku i na zemlju, zbog čovekovog nastavljanja prestupa. Bilo mu je pokazano da se bezakonje i nasilje postepeno povećavaju, ipak u sred talasa ljudske bede i jada, uvek će biti nekolicina onih koji će sačuvati znanje o Bogu. Oni će ostati neukaljeni usred moralne degeneracije. Adamu je dato da shvati šta je greh, prestup zakona. Pokazano mu je da će zbog prestupa ljudski rod zadesiti moralna, mentalna i fizička degeneracija, dok svet ne bude prepun svake vrste ljudske bede.

Čovekovi dani su skraćeni njegovim sopstvenim činjenjem greha, prestupom Božijeg zakona. Ljudski rod je postao toliko degradiran da im se izgled pogoršao i postali su skoro bezvredni. Bili su većinom nesposobni da cene misteriju Golgote, velike i uzvišene činjenice iskupljenja i plana spasenja zbog zadovoljavanja telesnog uma. Ipak bez obzira na slabosti i oslabljene moralne, mentalne i fizičke sposobnosti ljudskog roda, Hrist je ostao veran cilju zbog kojeg je napustio Nebo i nastavio je da se zanima za slabe, degenerisane pripadnike ljudskog roda pozivajući ih da sakriju svoje slabosti i velike nedostatke u Njemu. Ako bi došli k Nemu, on bi zadovoljio sve njihove potrebe.

Kada je Adam u skladu sa Božijim posebnim uputstvima ponudio žrtvu za greh, bio je to za njega najbolniji obred. Njegova ruka mora biti podignuta da oduzme život, koji samo Bog može dati, i prineti žrtvu za greh. Tada je prvi put bio svedok smrti. Dok je posmatrao krvavu žrtvu kako se previja u smrtnoj

agoniji, verom je gledao u Sina Božijeg kojeg je ta žrtva predstavljala i koji će umreti ljudskom žrtvom.

Ova obredna žrtva, određena od Boga, trebalo je da bude trajna opomena Adamu za njegovu krivicu, ali i pokajničko priznanje za njegov greh. Ovaj čin oduzimanja života dao je Adamu dublje i jasnije značenje njegovog prestupa, čije posledice ništa drugo osim smrti Božijeg dragog Sina nije moglo da poništi. Divio se neograničenoj dobroti i nenadmašnoj ljubavi koja bi dala takav otkup da se krivci spasu. Dok je Adam ubijao nedužnu žrtvu, činilo mu se da proliva krv Sina Božijeg sopstvenom rukom. Znao je, da je ostao veran Bogu i Njegovom svetom zakonu ne bi bilo smrti životinja ni ljudi. Ipak u žrtvenom sistemu koji je ukazivao na veliku i savršenu žrtvu Božijeg dragog Sina postojala je mala nada da osvetli mračnu i strašnu budućnost, i da je razreši njenog potpunog beznađa i propasti.

U početku glava svake porodice je smatrana vladarom i sveštenikom svog doma. Nakon što se ljudski rod namnožio na zemlji, ljudi postavljeni od Boga su sprovodili ovo važno prinošenje žrtve za narod. U umovima grešnika krv životinja je trebala da asocira na krv Sina Božijeg. Smrt žrtve je bio dokaz svima da je kazna za greh smrt. Činom te žrtve, grešnik je prihvatao krivicu i pokazivao svoju veru, priželjkujući veliku i savršenu žrtvu Sina Božijeg što je žrtvovanje životinja predstavljalo. Bez iskupljenja Sina Božijeg ne bi bilo blagoslova ili spasenja za ljude. Bog je revnosno tražio da se poštuje Njegov zakon. Prestup tog zakona je izazvao strašnu razdvojenost između Boga i čoveka. Adamu je u njegovoj nevinosti bilo dodeljeno zajedništvo, direktno, slobodno i srećno, sa svojim Stvoriteljem. Posle njegovog prestupa, Bog je komunicirao sa ljudima preko Hrista i anđela.

Poglavlje V

KAIN I ABEL

Adamovi sinovi, Kain i Abel, imali su različite karaktere. Abel se bojao Boga. Kain je negovao pobunjenička osećanja i gundao protiv Boga zbog kletve izrečene nad Adamom, i jer je zemlja bila prokleta zbog njegovog greha. Braća su dobila uputstvo u vezi sa odredbom za spasenje ljudskog roda. Od njih se zahtevalo da budu ponizno poslušni, pokazajući svoje poštovanje prema Bogu i njihovu veru i zavisnost u obećanog Iskupitelja, ubijajući prvinu od stada. Svečano predstavljajuću tu žrtvu prolivanjem krvi, kao žrtvu paljenicu Bogu. Ta žrtva je služila da bi stalno imali na umu svoj greh i Iskupitelja koji će doći, i koji će podneti veliku žrtvu za čoveka.

Kain je gundajući sa neverom u srcu donio svoj prinos Gospodu u vezi sa Žrtvom. Nije hteo da strogo prati plan poslušnosti, da nabavi jagnje i ponudi ga sa zemaljskim plodovima. Samo je uzeo od roda zemlje i zanemario Božiji uslov. Bog je objavio Adamu da bez prolivanja krvi ne može doći do oprostena greha. Kain se nije čak ni potrudio da prinese najbolje plodove. Abel je savetovao svog brata da ne izlazi pred Gospodom bez krvi žrtve. Kain pošto je bio stariji, nije htio da sluša svog brata. Prezirao je njegov savet, i sa sumnjom i gundanjem u vezi sa onim što je potrebno za svečani prinos, ponudio je svoju žrtvu. Ali Bog to nije prihvatio.

Abel je donio prvinu svog stada i loja kao što je Bog zapovedio, u punoj veri Mesije koji će doći, i sa poniznim poštovanjem on je prinio svoju žrtvu. Bog je prihvatio njegovu žrtvu. Svetlo je bljesnulo sa Neba i progutalo je Abelovu žrtvu. Kain nije vidio da je njegova žrtva prihvaćena. Naljutio se na Gospoda

i na svog brata. Bog je u svojoj milosti poslao anđela da razgovara sa Kainom.

Anđeo je tražio od njega razloge za njegov bes. Obavestio ga je da ako se bude ponašao dobro i pratio uputstva koja je Bog dao, On će ga prihvatiti, i njegovu žrtvu. Ali ako se ne bude ponizno pokorio Božijim zahtevima, ako mu ne bude verovao i slušao ga, On ne može prihvatiti njegovu žrtvu. Anđeo je rekao Kainu da to nije nepravda od strane Boga ili pokazana pristrasnost prema Abelu. On zbog njegovog ličnog greha i neposlušnosti Božije izričite zapovesti, ne može da prihvati njegovu žrtvu. I ako se bude ponašao dobro biće prihvaćen od Boga i brat će ga slušati, a on će ga predvoditi jer je stariji. Ali i čak nakon što je verno posavetovan, Kain se nije pokajao. Umesto da se utiša i zgadi sam sebi zbog svoje nevere, i dalje se žalio na nepravdu i Božiju pristrasnost. U svojoj ljubomori i mržnji sukobio se sa Abelom i krenuo da mu prebacuje. Abel je krotko ukazao svom bratu na njegovu grešku, i pokazao mu da nije u pravu. Ali Kain je mrzeo svog brata od trenutka kada mu je Bog pokazao zahvalnost zbog njegovog prinosa. Njegov brat Abel je pokušavao da smiri njegov gnev, govoreći mu o Bogu koji je pokazao milost sačuvavši živote njihovih roditelja, kada je mogao da ih odmah ubije. Rekao je Kainu da ih je Bog voleo, inače ne bi dao svog Sina, nevinog i svetog da podnese gnev koji ljudi zbog svoje neposlušnosti zaslužuju. Dok je Abel opravdavao Božiji plan, Kain se razbesnio, i njegov bes se povećao i rastao u njemu, dok ga u svom gnevu nije ubio. Bog je pitao Kaina za svog brata, a on je lažno izgovorio: „Ne znam. Zar sam ja čuvar svog brata?“ Bog je obavestio Kaina da on zna za njegov greh, da je On upoznat sa svakim njegovim činom, čak i sa onim što mu je u srcu, i rekao mu je: „Krv tvog brata viče k meni sa zemlje. I sada, da si proklet i prognan sa zemlje koja je otvorila svoja usta da iz tvoje ruke primi krv tvog brata. Kad budeš obrađivao zemlju, ona će

ti uskratiti svoj rod. Bićeš lualica i begunac na zemlji.“

Kletva na zemlji se na početku osetila slabo, ali sada je kletva na zemlji postala duplo veća. Kain i Abel predstavljaju dve vrste ljudi. Pravedne i zle, vernike i nevernike, koji će da postoje od čovekovog pada do drugog Hristovog dolaska. Kainovo ubistvo svog brata Abela predstavlja zle koji će zavideti pravednima, i mrziće ih zato što su bolji od njih. Biće ljubomorni na pravedne, progoniće ih i ubijaće ih jer njihova pravednost osuđuje njihove grehe.

Adamov život je bio pun tuge, poniženja i stalnog kajanja. Dok je učio svoju decu i unuke da se plaše Gospoda, često su mu prebacivali zbog njegovog greha koji je naneo toliko patnje njegovom potomstvu. Kada je napustio prelepi Eden, sama pomisao da mora umreti ispunila ga je užasom. Gledao je na smrt kao na groznu nesreću. Prvi put se susreo sa strašnom realnošću smrti, u ljudskoj porodici, od strane svog sina Kaina, koji je ubio brata Abela. Ispunjen sa najvećim kajanjem zbog svog sopstvenog prestupa i lišen svog sina Abela, gledao je na Kaina kao na ubicu znajući za kletvu koju je Bog izgovorio nad njim, sve je to ispunilo Adamovo srce sa tugom. Najviše je krivio samog sebe zbog ovog velikog prestupa. Dobio je oproštaj od Boga kroz obećanu Žrtvu. Duboko je osetio Božiji gnev za zločin koji je počinuo u Raju. Bio je svedok opšte iskvarenosti što je na kraju izazvalo da Bog uništi stanovnike zemlje potopom. Smrtna kazna koju je nad njim izrekao Stvoritelj, u početku mu je delovala toliko strašno, ali nakon što je poživio nekoliko stotina godina izgledalo mu je pravedno i milostivo od Boga da okonča njegov bedni život.

Kada je Adam video prve znake propadanja prirode u opalom lišću, uvelom cveću, žalio je više nego što ljudi danas žale za svojim mrtvima. Uvelo cveće nije izazvalo toliku žalost zbog

svog nežnog i osetljivog izgleda, kao visoko, plemenito i stabilno drveće koje je odbacivalo svoje lišće da bi uvenulo, pokazalo mu je opšte propadanje prelepe prirode, koju je Bog stvorio da bude od posebne koristi za čoveka.

Svojoj deci, i njihovoj deci, sve do devete generacije, on je opisivao savršenstva svog Edenskog doma, ali i svoj pad i njegove strašne posledice, i o teretu tuge koji ga je zadesio zbog raspada njegove porodice, što se završilo smrću Abela. Govorio im je o patnjama kroz koje ga je Bog proveo da bi ga naučio kako da pravilno drži Njegov zakon. Objasnio im je da će greh u bilo kom obliku biti kažnjen. Preklinjao ih je da slušaju Boga, koji će biti milostiv prema njima ako Ga budu voleli i plašili Ga se.

Anđeli su održavali komunikaciju sa Adamom posle njegovog pada, i obavestili su ga o planu spasenja, i o tome da ljudski rod nije izvan iskupljenja. Iako je došlo do strašnog razdvajanja između čoveka i Boga, ipak je data odredba da se čovek može spasiti kroz žrtvu Njegovog voljenog Sina. Ali njihova jedina nada je život u poniznom pokajanju, i vera u datu odredbu. Svi oni koji na taj način prihvate Hrista kao svog jedinog Spasitelja, biće ponovo u Božijoj milosti kroz zasluge Njegovog Sina.

Bog je Adamu zapovedio da uči svoje potomke da se plaše Gospoda i da ih njegovim primerom i poniznom poslušnošću nauči da posebnu poštuju žrtve koje predstavljaju Spasitelja koji će doći. Adam je pažljivo pamtio ono što mu je Bog otkrio i preko usmene reči je prenosio svojoj deci, i deci svoje dece. Na taj način je znanje o Bogu sačuvano. Bilo je pravednika na zemlji koji su znali za Gospoda i plašili ga se čak i u Adamovo vreme. Ljudi su svetkovali Šabat i pre pada. Zbog toga što su Adam i Eva prekršili Božiju zapovest i jeli zabranjeno voće, zato su i bili izbačeni iz Edena, ali su svetkovali Šabat i posle pada. Iskusili su gorke plodove svoje neposlušnosti, i shvatili su da će svako

ko prekrši Božije zapovesti pre ili kasnije naučiti da Bog misli ono što govori, i da će sigurno kazniti prestupnika.

Oni koji se usude da ne poštuju dan na koji je Jehova odmorio, dan koji je posvetio i blagoslovio, dan za koji je on zapovedio da se svetkuje, će tek saznati da je smrt plata za prestupnika. Bog je tražio od svojih ljudi da broje sedam dana, zbog posebnog blagoslova koji je On dao sedmog dana kako ne bi zaboravili svog Stvoritelja koji je napravio nebesa i zemlju za šest dana, a sedmog se odmorio.

Kainovi potomci nisu marili da poštuju dan kada se Bog odmorio. Oni su sami izabrali vreme za rad i odmor, ne obazirući se na posebnu Jehovinu zapovest. Postojale su dvije različite vrste ljudi na zemlji. Jedna je bila u otvorenoj pobuni prema Božijem zakonu, dok je druga slušala Njegove zapovesti i poštovala Njegovu Subotu.

Poglavlje VI

SET I ENOH

Set je bio dostojnog karaktera, i trebao je da zauzme Abe-lovo mesto u činjenju dobra. Ipak on je bio Adamov sin kao i grešni Kain, koji je nasledio Adamovu prirodu, ne više prirodne dobrote nego Kain. On je rođen u grehu, ali Božijom milošću, primio je verna uputstva od svog oca Adama, poštovao je Boga izvršavajući Njegovu volju. Odvojio se od iskvarenih Kainovih potomaka, i posvetio se radu kao i Abel što je živeo, da bi okrenuo umove grešnih ljudi ka poštovanju i poslušnosti Bogu.

Enoh je bio sveti čovek. Služio je Bogu u jednostavnosti srca. Uvideo je iskvarenost ljudske porodice, odvojio se od Kainovih potomaka i ukorio ih zbog njihove velike pokvarenosti. Na zemlji je bilo ljudi koji su priznavali Boga, koji su ga se plašili i obožavali ga. Ipak pravedni Enoh je toliko bio uznemiren sve većom zlobom bezbožnika, tako da se nije svaki dan družio sa njima. On se bojavao da na njega ne utiče njihovo neverstvo i da u mislima više nikada neće tako sveto gledati na Boga zbog njegovog uzvišenog karaktera. Duša mu je bila uznemirena dok je bio svedok svakodnevnog gaženja Božijeg autoriteta. Odbrao je da se odvoji od njih i provede veći deo vremena u samoći, koje je odvojio za razmišljanje i molitvu. Čekao je Boga i molio se da bolje upozna Njegovu volju kako bi mogao da je vrši. Bog je komunicirao sa Enohom preko svojih anđela i davao mu je božanska uputstva. Otkrio mu je da neće stalno trpeti čoveka u njegovoj pobuni. Njegov cilj je da uništi grešni rod tako što će napraviti potop na zemlji.

Čist i lep Edenski vrt iz kojeg su naši praroditelji proterani ostao je dok Bog nije namenio da uništi zemlju sa potopom. Bog

je posadio taj vrt i posebno ga blagoslovio, a u svojoj divnoj predostrožnosti ga je sklonio sa zemlje, i vratiće ga opet na zemlju još lepšeg i slavnijeg nego što je bio ranije. Bog je imao nameru da sačuva primerak svog savršenog dela stvaranja dalje od prokletstva kojim je prokleo zemlju.

Gospod je Enohu otkrio više o planu spasenja, i u duhu proroštva ga je odveo kroz generacije koje će živeti poslije potopa, pokazao mu je velike događaje koji su povezani sa drugim Hristovim dolaskom i krajem sveta.

Enoh je bio zabrinut u vezi sa mrtvima. Činilo mu se da će pravedni i bezbožnici zajedno postati prah, i da će to biti njihov kraj. Nije mogao jasno da vidi živote pravednih nakon groba. U proročkoj viziji mu je dato da vidi Sina Božijeg koji će umreti ljudskom žrtvom i pokazan mu je drugi Hristov dolazak na nebeskim oblacima kojem će prisustvovati svi nebeski anđeli, da će predati život mrtvim pravednicima i otkupiti ih iz njihovih grobova. Takođe je vidio iskvareno stanje sveta u vreme kada će Hrist da se pojavi drugi put. Tada će biti hvalisava, drska, samovoljna generacija u pobuni protiv Božijeg zakona. Poricaće jedinog Gospoda Boga i našeg Gospoda Isusa Hrista. Gaziće po njegovoj krvi, i preziraće Njegov otkup. Video je pravedne krunisane slavom i čašću, dok će bezbožnici biti odvojeni od Božijeg prisustva, progutani vatrom.

Enoh je verno saopštavao ljudima sve ono što mu je Bog otkrio u duhu proroštva. Neki su poverovali u njegove reči i odbacili su svoja zla dela da se boje i obožavaju Boga. Takvi su često tražili Enoha na njegovim mestima za odmor, davao im je uputstva i molio se za njih da im Bog da znanje što je njegova volja. Nekada je birao posebno vreme za odmor, i ne bi pustio ljude da ga nađu, jer bi ometali njegovu svetu molitvu i razgovor sa Bogom. Nije se sve vreme isključio od onih koji su ga voleli

i slušali njegove reči mudrosti, niti se skroz odvojio od iskvarenih. Sastajao se i sa dobrima i sa lošima u određeno vreme, i radio na tome da bezbožnike odvoji od njihovih zlih djela. Upućivao ih je na znanje o Bogu i strahu od njega. Učio je one koji su imali znanje o Bogu kako da mu bolje služe. Ostao bi sa njima koliko bi oni mogli da imaju koristi od njegovih pobožnih razgovora i svetih primera. Onda bi se povukao od svih, od pravednih, podrugljivih, idolopoklonika, da bi ostao u samoći gladan i žedan razgovora sa Bogom, i tog božanskog znanja koje je samo On mogao da mu da.

Enoh je nastavio da duhovno raste dok je komunicirao sa Bogom. Lice mu je ostalo da blista sa svetom svetlošću dok je savetovao one koji su slušali njegove reči mudrosti. Njegov nebeski i dostojanstveni izgled je kod ljudi izazivao strahopoštovanje. Gospod je voleo Enoha jer ga je nepokolebljivo slušao, i užasavao se bezakonja, i iskreno tražio nebesko znanje da može savršeno da vrši Njegovu volju. Čeznuo je da se približi Bogu još više, kojeg se bojao, poštovao i obožavao. Bog ne bi dozvolio da Enoh umre kao ostali ljudi, nego je poslao svoje anđele da ga uzmu na Nebo kako ne bi video smrt. Enoh je uklonjen sa zemlje u prisustvu pravednika i bezbožnika. Oni koji su ga voleli su mislili da ga je Bog možda ostavio na nekom od njegovih mesta za odmor. Ali nakon što su ga marljivo tražili, i nisu ga našli, rekli su da ga je Bog uzeo.

Gospod nas ovde uči pouku od najveće važnosti, preobražajem Enoha, potomka palog Adama, da će svi biti nagrađeni koji bi se verom oslonili na obećanu Žrtvu, i verno držali njegove zapovesti. Ovde opet vidimo dve vrste ljudi koji će postojati do drugog Hristovog dolaska, pravednici i bezbožnici, buntovnici i odani. Bog će se setiti pravednika, onih koji ga se boje. Zbog svog voljenog Sina, on će ih poštovati i daće im večni život. Ali

bezbožnike, koji gaze po njegovom autoritetu, odbaciće i uništiće sa zemlje, i oni će biti kao da nikad nisu ni postojali.

Poslije Adamovog pada iz stanja savršene sreće u stanje bede i greha, postojala je opasnost da čovek postane obeshrabren i kaže „Uzaludno je služiti Bogu. Kakva je korist od toga što izvršavamo uredbe i hodimo žalosni pred Gospodom nad vojskama,“ jer je velika kletva nad ljudskim rodom, i svi će umreti. Ali instrukcije koje je Bog dao Adamu, i koje je ponavljao Set, i u punom primeru pokazao Enoh, očistili su tamu i mrak i dali čoveku nadu, da kao što je kroz Adama došla smrt, tako će kroz Isusa, obećanog Iskupitelja doći život i besmrtnost.

U Enohovom slučaju obeshrabreni vernici su naučeni da, i ako žive među iskvaženim i grešnim ljudima, koji su u otvorenoj i smeloj pobudi protiv Boga, svog Stvoritelja, ako bi ga slušali i imali vere u obećanog Spasitelja mogli bi da budu pravedni kao verni Enoh. Bili bi prihvaćeni od Boga i na kraju uzdignuti do njegovog nebeskog prestola.

Enoh odvojivši se od sveta je proveo većinu svog vremena u molitvi i razgovoru sa Bogom i on predstavlja Božiji verni narod u poslednjim danima koji će se odvojiti od sveta. Nepravda će na zemlji vladati do užasnih razmera. Ljudi će se predati svačkoj mašti svojih iskvaženih srca i sprovodiće svoju prevrtljivu filozofiju u pobuni protiv najvišeg nebeskog autoriteta.

Božiji narod će se odvojiti od nepravednih postupaka onih oko njih, i tragaće za čistotom misli i za svetim skladom sa njegovom voljom, dok se njegov božanski lik ne bude preslikavao u njima. Kao i Enoh oni će biti vredni da se prenesu na nebo. Dok budu nastojali da posavetuju i upozore svet, oni se neće predati duhu i običajima nevernika, nego će ih ukoriti svojim svetim razgovorom i božanskim primerom. Enohovo prenošenje na Nebo neposredno pre nego što je svet uništen potopom, predstavlja prenošenje svih živih pravednika sa zemlje pre njenog

uništenja vatrom. Sveti će biti proslavljeni u prisustvu onih koji su ih mrzeli zbog njihove verne poslušnosti Božijim pravednim zapovestima.

Enoh je dao instrukcije svojoj porodici u vezi sa potopom. Metuzalem, Enohov sin, je slušao propovedi svog unuka Noja, koji je verno upozoravao stanovnike starog sveta da potop voda dolazi na zemlju. Metuzalem, njegovi sinovi i unuci su živeli u vreme kada se pravila barka. Oni su sa još nekima, primili uputstva od Noja i pomagali su mu u izgradnji barke.

Set je bio plemenitijeg držanja od Kaina i Abela, i ličio je više na Adama nego svi njegovi drugi sinovi. Potomci Seta su se odvojili od bezbožnih Kainovih potomaka. Njegovali su znanje o Božijoj volji, dok bezbožni Kainov rod nije imao poštovanja za Boga i Njegove svete zapovesti. Ali kada su se ljudi namnožili na zemlji, Setovi potomci su videli da su ćerke Kainovih potomaka bile veoma lepe. Oni su se odvojili od Boga i nisu vršili Njegovu volju tako što su uzimali za žene one koje god su hteli iz idolopokloničkog Kainovog roda.

Poglavlje VII

POTOP

Oni koji su se bojali i poštovali Boga, u početku su samo malo osetili prokletstvo, ali oni koji su se okrenuli od Boga i gazili njegov autoritet, osetili su mnogo teže posledice prokletstva, posebno u visini i plemenitosti tela. Potomci Seta su se zvali Božiji sinovi, a Kainovi potomci sinovi ljudski. Kako su se Božiji sinovi mešali sa ljudskim sinovima postali su iskvareni, i kroz brakove sa njima pod uticajem svojih žena gubili su svoj neobičan sveti karakter i ujedinili su se sa Kainovim sinovima u njihovom idolopoklonstvu. Mnogi su prestali da osećaju strah od Boga i gazili su po njegovim zapovestima. Ali bila je nekolicina pravednih koji su se plašili i poštovali svog Stvoritelja. Noje i njegova porodica su bili među nekolicinom pravednih.

Zloba ljudi je bila toliko velika, i povećala se do takvih zastrašujućih razmera da se Bog pokajao što je stvorio čoveka na zemlji, jer je vidio da je ljudska zloba bila toliko velika da je svaka misao u njegovom srcu bila uvek usmerena ka zlu.

Prokletstvo nije odmah promenilo izgled zemlje. I dalje je bila bogata u izobilju koje je Bog pružio. Bilo je zlata i srebra u izobilju. Ljudski rod je bio veoma visokog rasta i imao je veliku snagu. Drveće je bilo mnogo veće i prevazilazilo je u lepoti i savršenim proporcijama sve što smrtnici danas mogu da vide. Stabla tih drveća su bila od finih semena i čvrstog materijala, više kao kamen. Trebalo je mnogo više vremena i truda čak i toj moćnoj rasi da pripremi stabla za izgradnju, nego što je potrebno u ovom degenerisanom dobu da se pripreme drva koja sada rastu na zemlji, čak i sa sadašnjom slabijom snagom koju ljudi poseduju. Ova stabla su bila velike izdržljivosti, i nisu trulila mnogo

godina.

Na zemlji je bilo teško, duplo prokletstvo, prvo zbog posledica Adamovog prestupa, a drugo zbog ubistva koje je počinio Kain, ipak planine i brda su i dalje bili lepi. Na najvišim visinama je raslo veličanstveno drveće koje se prostiralo do velikih visina, grane su im se širile u velikom rasponu na sve strane, dok su ravnice bile pokrivene zelenilom i izgledale kao ogromna bašta puna cveća. Neka brda su bila prekrivena prelepim drvećem i lozama punih grožđa koje su se penjale uz drveće impresivnog izgleda, dok je prelepo cveće ispunjavalo vazduh svojim mirisima. Ali bez obzira na lepotu i bogatstvo zemlje, kada se ona uporedi sa stanjem pre prokletstva, mogli su se videti dokazi sigurnog propadanja.

Ljudi su koristili zlato, srebro, drago kamenje i drvo po izboru u izgradnji kuće za sebe, težeći da nadmaše jedni druge. Ulepšavali su i ukrašavali svoje kuće i posede sa najgenijalnijim radovima, i ljutili su Boga svojim zlim delima. Pravili su kipove da obožavaju, i učili su svoju decu da ih obožavaju kao bogove, dela njihovih ruku. Birali su da ne misle o Bogu, Stvoritelju nebesa i zemlje, i nisu imali nikakve zahvalnosti, njemu koji im je pružio sve stvari što su posedovali. Čak su i negirali postojanje Boga na nebesima, i slavili su i obožavali dela svojih ruku. Iskvarili su se sa onim stvarima koje je Bog postavio na zemlju da budu ljudima od koristi. Napravili su sebi prelepe staze ukrašene drvećem sa kojeg je visilo voće svih vrsta. Postavljali su svoje idole za obožavanje pod tim veličanstvenim i prelepim drvećem, sa svojim široko razgranatim granama koje su bile zelene od početka do kraja godine. Cele krošnje su pružale sklonište zbog svojih grana i zato su bile posvećene njihovim lažnim bogovima, i privlačile su ljude da se priklone njihovom idolopoklonstvu.

Umesto da budu pravedni prema svojim susedima, sprovođili su u delo svoje nezakonite želje. Imali su više žena, što je bilo suprotno Božijem mudrom uređenju. U početku Bog je dao Adamu jednu ženu, pokazujući svima koji će živeti na zemlji njegov red i zakon u vezi sa tim. Prestup i pad Adama i Eve je donio greh i jad na ljudski rod, i čovek je pratio svoje telesne želje i promenio je Božiju naredbu. Što su više ljudi imali žena za sebe, to su postajali više zlobniji i nesrećniji. Ako je neko odabrao da uzme nečije žene, stoku ili bilo šta što je pripadalo njegovom susedu, nije se obazirao na ono što je pravedno ili ispravno već ako bi mogao da nadvlada svog suseda snagom, ili tako što bi ga ubio, učinio bi to, i uzvisio bi sebe svojim nasilnim delima. Voleli su da ubijaju životinje. Koristili su ih za hranu, to je povećalo njihovu surovost i nasilje, i učinilo ih da gledaju na krv ljudskih bića sa zapanjujućom ravnodušnošću.

Ali ako je postojao neki greh koji je bio razlog da se ljudi unište potopom, to je bio zločin spajanja ljudi i životinja, koji je oskrnavio Božije obličje i napravio svugde pometnju. Bog je namio da uništi potopom tu moćnu, dugovečnu rasu, koja se iskvarila pred Njim. Neće ih pustiti da žive ostatak svog prirodnog života, što bi bilo stotine godina. Prošlo je samo nekoliko generacija od kada je Adam imao pristup drvetu koje je moglo da produži život. Posle njegove neposlušnosti nije mu dato da jede sa drveta života i živi večno u grehu. Da bi čovek mogao da ima neograničen život mora da nastavi da jede plodove sa drveta života. Odvojen od tog drveta, njegov život bi se vremenom istrošio.

Više od sto godina pre potopa, Gospod je poslao anđela vernom Noji kako bi ga obavestio da više neće imati milosti prema iskvarenoj rasi. Neće ih ostaviti u neznanju o Njegovom planu. Dao je uputstva Noji, i učinio ga vernim propovednikom da bi upozorio svet od nadolazećeg uništenja, kako stanovnici ne bi

imali izgovor. Noje je trebao da propoveda ljudima, i takođe da pripremi barku kao što mu je Bog dao instrukcije da bi sačuvao sebe i svoju porodicu. Nije trebalo samo da propoveda, već svojim primerom izgradnje barke je trebalo da ubedi sve one koji su poverovali u ono što je propovedao.

Noje i njegova porodica nisu bili jedini koji su se plašili i obožavali Boga. Ali Noje je bio najpobožniji od svih koji su bili na zemlji, i bio je onaj čiji je život Bog sačuvao da sprovede Njegovu volju izgradnjom barke i upozori svet o nadolazećoj propasti. Metuzalem, Nojev deda je živeo sve do godine potopa, bilo je i drugih ljudi koji su verovali u ono što je Noje propovedao, i koji su mu pomagali u izgradnji barke. Oni su umrli prije nego što je potop voda došao na zemlju. Noje je osudio svet svojim propovedanjem i primerom kroz izgradnju barke. Bog je dao šansu svima koji su odlučili da se pokaju i okrenu Njemu. Ali oni nisu verovali Noju. Rugali su se njegovim upozorenjima i ismevali su izgradnju tog velikog plovila na kopnu. Nojin trud da promeni svoje bližnje nije uspeo. Ali više od sto godina je istrajao u svom trudu da okrene ljude ka pokajanju i ka Bogu. Svaki udarac u izgradnji barke je bio propoved za ljude. Noje je davao uputstva, propovedao, radio dok su ljudi gledali u čudu i smatrali ga fanatikom.

Bog je Noju dao tačne dimenzije barke, i detaljna uputstva u vezi sa izgradnjom u svakom smislu. U mnogo čemu nije izgledalo kao plovilo, već je bilo napravljeno kao kuća, a podloga je bila kao kod broda da bi moglo da pluta na vodi. Sa strane nije bilo prozora. Barka je bila visoka tri sprata, a svetlost je ulazila sa prozora na vrhu. Vrata su bila sa strane. Različite pregrade pripremljene za primanje različitih životinja su tako napravljene da je prozor na vrhu osvetljavao sve. Barka je napravljena od drveta čempresa ili gofera koje nije moglo da istruli stotinama godina. Bila je to zgrada velike izdržljivosti

kakvu ljudska mudrost nije mogla da izmisli. Bog je bio arhitekta, a Noje njegov glavni izvođač radova.

Nakon što je Noje uradio sve što je u njegovoj moći da uspešno završi svaki deo posla, bilo je nemoguće da bi barka mogla sama po sebi da izdrži nasilnu oluju koju je Bog u svom strašnom besu pustio na zemlju. Posao da se barka završi je bio spor proces. Svaki komad debla je bio pažljivo uklopljen, i svaka pukotina je prekrivena smolom. Sve što je čovek mogao da uradi je da učini posao savršenim, ipak nakon svega samo Bog je mogao da sačuva barku svojom čudesnom silom u sred besnih teških valova.

Mnoštvo je u početku prihvatilo Nojevo upozorenje, ali se ipak nisu okrenuli ka Bogu sa iskrenim pokajanjem. Pre nego što će doći do potopa, dat im je određen vremenski period, u kojem je pred njih stavljena kušnja, kako bi bili probani i kušani. Nisu uspeali da izdrže iskušenje. Prevladajuća degeneracija ih je savladala, i oni su se na kraju pridružili drugima koji su bili iskvareni u ismevanju i ruganju vernom Noju. Nisu ostavili svoje grehe, nego su nastavili sa poligamijom i predavanju svojim iskvarenim strastima.

Vreme njihove milosti se približavalo kraju. Neverni i podrugljivi stanovnici sveta su dobili poseban znak božanske sile. Noje je verno pratio uputstva koja mu je Bog dao. Barka je napravljena tačno kako je Bog tražio. Noje je skupio velike količine hrane za ljude i životinje. Nakon toga, Bog je zapovedio vernom Noju: „Uđite u barku, ti i ceo tvoj dom, jer sam video da si pravedan preda mnom usred ovog naraštaja.“ Anđeli su poslali da skupe iz šume i sa polja životinje koje je Bog stvorio. Anđeli su otišli po te životinje, i one su ih pratile, dvoje po dvoje, muško i žensko, a čiste životinje po sedam. Od najopasnijih do najmirnijih i bezopasnih, mirno i svečano su ušetale u barku. Nebo je izgledalo zamračeno od različitih vrsta ptica. Uletale su u barku,

dve po dve, muško i žensko, a čiste ptice po sedam. Svet je gledao u čudu, neki sa strahom, ali su toliko ogrezli u pobuni da je čak i ova najočiglednija manifestacija Božije sile imala samo privremeni uticaj na njih. Sedam dana su ove životinje ulazile u barku i Noje ih je raspoređivao na mesta pripremljena za njih.

Kako je osuđena rasa gledala na sunce koje sija u svojoj slavi, i kako je zemlja bila skoro u Edenskoj lepoti, odstranili su svoje prvobitne strahove burnim veseljem i njihova dela nasilja su izgledala kao da pozivaju već probuđen Božiji gnev.

Sve je bilo spremno za zatvaranje barke, a to nije mogao da uradi ni Noje, ni bilo ko iznutra. Podrugljivo mnoštvo je videlo anđela kako silazi sa Neba, obučen u svetlost poput munje. On je zatvorio ta velika vrata, a zatim se vratio gore na nebo. Nojeva porodica je bila u barci sedam dana pre nego što se kiša spustila na zemlju. U to vreme oni su se pripremali za dugačak period tokom kojeg će vode prekrivati zemlju. To su bili dani bogohulnog veselja neverujućeg mnoštva. Oni su mislili da je Noje prevaren pošto se proročanstvo nije ispunilo odmah nakon što je on ušao u barku, i da je nemoguće da svet bude uništen potopom. Pre ovog vremena nikad nije bilo kiše na zemlji. Magla se uzdizala iznad voda, a Bog ju je spuštao noću kao rosu, oživljavajući vegetaciju i podstičući je da cveta.

Bez obzira što su bili svedoci uzvišene Božije moći, neprirodnog ponašanja životinja koje su napuštale šume i polja, i dolazile u barku, i što je veličanstveni Božiji anđeo obučen u svetlost spuštajući se sa Neba zatvorio vrata, ipak su im srca otvrdnula i nastavili su da uživaju i pored manifestacije božanske moći. Ali osmog dana nebo se zamračilo. Gromovi i svetle munje su počele da plaše ljude i životinje. Kiša je počela da pada iz oblaka iznad njih. Tako nešto nikad nisu videli, i njihova srca su se napunila sa strahom. Životinje su lutale u velikom strahu, a

njihovi neusklađeni glasovi su izgledali kao da jadikuju nad svojom i ljudskom sudbinom. Oluja se povećavala u besu dok se nije činilo da voda sa neba dolazi kao snažan vodopad. Reke su se izlile i voda je krenula ka dolinama. Temelji velike dubine su se takođe rascepali. Mlazevi vode bi izlazili iz zemlje sa neopisivom silom, bacajući ogromne stene stotinama metara u vazduh, a zatim bi se zakopale duboko u zemlju.

Ljudi su prvo posmatrali uništenje dela svojih ruku. Munje sa neba su uništile njihove raskošne građevine, njihove prelepe, uređene bašte i šumarke gde su postavljali svoje idole. Njihove ruševine su bile razbacane svuda. Oni su podizali oltare u šumarcima, i posvećivali ih svojim idolima. Na njima bi prinosili ljudske žrtve. To što je Bog mrzeo je srušeno u njegovom gnevu pred njima, i oni su drhtali pred snagom živog Boga Tvorca nebesa i zemlje. Dato im je do znanja da su njihove gadosti i užasna žrtvovanja idolima zaslužna za njihovo uništenje.

Oluja se povećala i bila je pomešana sa sukobljenim elementima, i tužnim jaucima ljudi koji su prezirali Božiji autoritet. Drveće, zgrade, stene i zemlja su bacani u svim pravcima. Užasavanje čoveka i životinja je bilo neopisivo. Čak je i sam Sotona usled toga što je bio primoran da bude usred sukobljenih elemenata strahovao za svoje postojanje. Sa uživanjem je kontrolisao tako moćnu rasu. Hteo ih je živu da bi vršili svoje gadosti, i da budu u još većoj pobunu protiv Boga. On je proklinjao Boga, prebacujući mu za nepravdu i okrutnost. Mnogi ljudi su kao i Sotona hulili na Boga, i ako bi mogli da sprovedu svoju pobunu, zbacili bi ga sa prestola pravde. Dok su mnogi hulili i psovali svog Stvoritelja, drugi su izbezumljeni od straha pružali ruke ka barci moleći da ih prime unutra. Ali to je bilo nemoguće. Bog je zatvorio vrata, jedini ulaz, Noje je bio unutra, a bezbožnici van. Samo on je mogao da otvori vrata. Njihov strah i kajanje su došli prekasno. Bili su prinuđeni da znaju da postoji živi Bog koga su

oni izazivali, na koga su hulili, i koji je moćniji od čoveka. Iskreno su ga zvali, ali Njegovo uvo nije bilo otvoreno za njihove vapaje. Neki su u svom očaju pokušali da probiju u barku, ali ta čvrsta struktura je bila otporna na sve njihove pokušaje. Neki su se držali za barku sve dok ih žestok nalet vode nije odneo, ili ih udarilo kamenje i drveće koje je bilo bacano u svim pravcima. Oni koji su ignorisali Nojevo upozorenje i ismevali vernog propovednika pravednosti pokajali su se prekasno za svoju neveru. Barka se veoma ljuljala, i bacana je na sve strane. Životinje unutra su svojim različitim zvukovima izrazile veliki strah. Ipak usred sukobljenih elemenata, naleta vode, i bacanja na drveće i stene, barka je plutala bezbedno. Anđeli koji se ističu po snazi su vodili barku i čuvali je od štete. Svaki trenutak očuvanja barke tokom te strašne oluje od četrdeset dana i četrdeset noći je bio čudo svemoguće sile.

Životinje izložene oluji su trčale ka ljudima, birajući ljudsko društvo kao da očekuju pomoć od njih. Neki ljudi su vezivali sebe i svoju decu za moćne životinje, znajući da će se one u borbi za život popeti na najviše vrhove da pobegnu od nadolazeće vode. Oluja se nije smirivala, vode su rasle brže nego ranije. Neki ljudi su se pričvrstili za visoko drveće na najvišim mestima kopna, ali ta drveća su bila iščupana iz korena i nošena silovito kroz vazduh, izgledalo je kao da su besno bačena zajedno sa kamenjem i zemljom u visoke, nemirne talase. Na najvišim vrhovima ljudska bića i životinje su pokušali da se održe dok nisu svi zajedno bačeni u zapenušane vode, koje su skoro stigle do najviših mesta na kopnu. Voda je stigla do najviših vrhova, a ljudi i životinje su iščeznuli u vodama potopa.

Noje i njegova porodica su nestrpljivo čekali da se vode spuste. Želeo je da ponovo hoda zemljom. On je poslao gavrana koji je leteo od barke i nazad. Nije dobio informaciju koju je želeo i poslao je golubicu koja nije našla mesto gde da sleti, pa

se vratila ponovu u barku. Posle sedam dana golubica je poslata ponovo i kada su ugledali list masline u njenom kljunu, ova osmočlana porodica koja je tako dugo bila zatvorena u barci se veoma radovala. Anđeo se ponovo spustio i otvorio vrata barke. Noje je mogao da otvori prozor na vrhu ali nije mogao da otvori vrata koja je Bog čvrsto zatvorio. Bog je govorio Noju kroz anđela koji je otvorio vrata. Pozvao je Nojevu porodicu da izađe iz barke i da povedu sa sobom svako živo biće.

Noje nije zaboravio Boga koji ih je tako velikodušno spasio, već je odmah podigao oltar i uzeo je od svake čiste životinje i svake čiste ptice da prinese žrtve paljenice na oltaru. Pokazujući svoju veru u veliku Hristovu žrtvu kao dokaz svoje zahvalnosti prema Bogu zato što ih je spasio. Nojev prinos je došao pred Bogom kao ugodan miris. Prihvatio je žrtvu, i blagoslovio je Noja i njegovu porodicu. Ovo je lekcija svima koji žive na zemlji, za svaki prikaz njegove milosti i ljubavi prema njima, prvo što treba da urade je da budu zahvalni Njemu i da Ga ponizno slave.

Da se čovek ne bi plašio oblačnog neba i kišnih padavina, živeći u stalnom strahu od još jednog potopa, Bog je velikodušno ohrabrio Nojevu porodicu obećanjem. „Sklapam savez s vama: Nikada više nijedno stvorenje neće izginuti od voda potopa, i nikada više neće biti potopa da opustoši zemlju. Bog je još rekao: „Ovo je znak saveza koji sklapam s vama i sa svim živim dušama koje su s vama, za sve naraštaje, doveka. Svoju dugu stavljam u oblak, i ona će služiti kao znak saveza između mene i zemlje. I kad god navučem oblak nad zemljom, tada će se u oblaku pojaviti duga. Duga će se pojaviti u oblaku, i ja ću je videti i setiću se saveza koji će doveka trajati između mene i svih živih duša, svih stvorenja na zemlji.“

Kakva popustljivost od Božije strane! Kakvo saosećanje prema zabludalom čoveku, da postavi lepu, šaroliku dugu u

oblacima, kao znak saveza velikog Boga sa čovekom! Ova duga je dokaz za činjenicu svim naraštajima da je Bog uništio stanovnike zemlje potopom, zbog njihove velike pokvarenosti. To je bio Njegov dizajn, kako bi deca budućih naraštaja videla dugu u oblacima, i zapitala se šta je razlog ovog veličanstvenog luka koji se prostirao nebom, i kako bi roditelji mogli da im objasne uništenje starog sveta potopom, zato što su se ljudi odali svim oblicima zlobe. Ruke Najvišega su savile dugu i stavile je u oblake, kao znak da više nikada neće pustiti na zemlju potop voda. Ovaj simbol u oblacima služi da učvrsti veru svima, i uspostavi poverenje u Boga. To je bio znak božanske milosti i dobrote prema čoveku. Iako je Bog bio izazvan da uništi zemlju potopom, njegova milost ipak i dalje okružuje zemlju. Bog kaže kada pogleda dugu u oblaku setiće se. Ne želi da mislimo da nikada neće zaboraviti, već govori čoveku njegovim jezikom, kako bi ga čovek bolje razumeo.

Duga na nebu oko prestola, i iznad Hristove glave predstavlja znak Božije milosti koja okružuje zemlju. Kada čovek, svojom velikom zlobom, izazove Božiji gnev, Hrist, čovekov posrednik se zalaže za njega, i pokazuje na dugu u oblaku kao dokaz Božije velike milosti i sažaljenja prema zabludelim čoveku. Takođe duga oko prestola i iznad glave, predstavlja slavu i milost od Boga za korist čoveka koji se pokajao.

Sve vrste životinja koje je Bog stvorio su sačuvane u barci. Zbunjujuće vrste koje Bog nije stvorio, a koje su nastale ukrštanjem, uništene su potopom. Od potopa došlo je do mešanja ljudi i životinja, kao što se može videti u skoro beskrajno raznovrsnim životinjskim vrstama, i u nekim ljudskim rasama.

Nakon što je Noje izašao iz barke, pogledao je unaokolo moćne i krvoločne životinje koje je izveo iz barke, a onda svoju osmočlanu porodicu, i veoma se uplašio da će ih životinje uništiti. Ali je Gospod poslao svog anđela da kaže Noju: „Neka vas

se boje i neka pred vama strahuju sva stvorenja na zemlji, sva stvorenja koja lete po nebesima, sve što se miče po zemlji i sve morske ribe. U vaše je ruke sve to predato. Sve životinje što se miču i što žive neka vam služe za hranu. Sve vam to dajem, kao što sam vam dao i sve zeleno bilje.“

Pre toga Bog nije dozvolio ljudima da jedu namirnice životinjskog porekla. Svaka živa materija na površini zemlje koja bi mogla da održi čoveka u životu je bila uništena. Zato je Bog dozvolio Noju da jede čiste životinje koje je poveo sa sobom u barci. Bog je rekao Noju: „Sve životinje što se miču i što žive neka vam služe za hranu. Sve vam to dajem, kao što sam vam dao i sve zeleno bilje.“ Bog im je ranije dao zemaljsko bilje i poljske plodove, ali sada zbog neobičnih okolnosti u kojima su se našli, dozvolio im je da jedu namirnice životinjskog porekla. Ipak videla sam da meso životinja nije najzdraviji komad hrane za čoveka.

Cela površina zemlje je bila izmenjena potopom. Sada je treće strašno prokletstvo počivalo na njoj kao posledica čovekovog prestupa. Prelepo drveće i žbunje sa cvećem su bili uništeni, ipak Noje je uspeo da sačuva seme i ponio ga je sa sobom u barci. Bog je svojom čudesnom silom sačuvaov nekoliko različitih vrsta drveća i žbunja za buduće naraštaje. Ubrzo nakon potopa, drveće i biljke su izgleda nicali iz samih stena. Božijim providenjem semena su rasuta i ubačena u pukotine stena, i tamo su bila bezbedno sklonjena da ih u budućnosti čovek upotrebi.

Vode je bilo petnaest lakata iznad najviših planina. Gospod se setio Noja i dok su vode opadale, učinio je da se barka zaustavi na planinskom vencu, koji je Bog u svojoj sili sačuvaov i učinio da izdrži divlju oluju. Planine su bile malo razdvojene, i barka se zaustavila na jednoj zatim na drugoj, i nije više bila nošena nepreglednim okeanom. Ovo je bilo veliko olakšanje za Noja i ostale u barci. Kad su se pojavile planine i brda, bili su u

oštećenom, hrapavom stanju, i sve oko njih je izgledalo kao more замуćene vode ili mekog blata.

Za vreme potopa, ljudi i životinje su se skupili na najvišim delovima kopna, i kako se voda povlačila tako su mrtva tela ostala na visokim planinama i na brdima, kao i na ravnicama. Na površini zemlje su bila tela ljudi i životinja. Ali Bog nije pustio da tela budu razbacana po zemlji i da svojim raspadanjem zagade atmosferu, zato je napravio od zemlje veliko groblje. Učinio je da snažan vetar prođe zemljom, da bi isušio vode, pomerajući ih velikom silom. U nekim slučajevima su vode odnosile vrhove planina, poput moćnih lavina, stvarajući ogromna brda i visoke planine gde ih ranije nije bilo, zatrpavajući mrtva tela drvećem, kamenjem i zemljom. Te planine i brda su postali veći, više nepravilnog oblika zbog kamenja, neravnina, drveća i zemlje koji su bili nabacani na njih i oko njih. Dragoceno drvo, kamen, srebro i zlato, koji su bogato ukrašavali svet pre potopa, i koje su stanovnici obožavali, su propali pod zemlju. Vode koje su se kretale sa takvom velikom silom, su pomerale zemlju i stene, bacajući ih na gomilu preko zemaljskog blaga, i u mnogim slučajevima stvarajući planine iznad njega da ga sakriju kako ga ljudi ne bi videli i tražili.

Bog je vidio da što je više obogaćivao i unapređivao grešnog čoveka, to je čovek više postajao iskvaren pred Bogom. Ta blaga koja su trebala da veličaju velikodušnog davaoca, bila su obožavana umesto Boga, dok su se Njega odrekli.

Prelepe planine normalnog oblika su nestale. Kamenje, grebeni i okrnjene stene su se pojavili na nekim delovima zemlje gde ih ranije nije bilo ni na vidiku. Gde su bile planine i brda, ni traga od njih nije ostalo. Tamo gde su bile ravnice prekrivene zelenilom i lepim biljkama, brda i planine su se formirali od kamenja, drveća i zemlje, na telima ljudi i životinja. Cela površina zemlje je bila u neredu. Neki delovi zemlje su bili više unakaženi

od drugih. Najveći znaci prokletstva su se mogli videti na mestima gde je zemlja nekada bila bogata zlatom, srebrom i dragim kamenjem. A u delovima zemlje koji nisu bili naseljeni i tamo gde je zločin bio najmanji, prokletstvo je bilo manje.

Pre potopa je bilo ogromnih šuma. Drveće je bilo mnogo veće nego sada. Stabla su bila veoma izdržljiva. Nisu propadala stotinama godina. U vreme potopa, ove šume su bile iščupane ili oborene i zatrpane zemljom. Na nekim mestima velike količine ovih ogromnih stabala su nabacane na gomilu pa zatrpane stenama i zemljom u haosu potopa. Od tada su skamenjena i postala su ugalj, što objašnjava velike količine naslaga uglja koje sada možemo naći. Nafta je proizvod ovog uglja. Bog čini da se velike količine uglja i nafte usijaju i zapale. Stene se veoma zagrevaju, krečnjak sagoreva, a gvozdена ruda se topi. Voda i vatra se susreću ispod površine zemlje. Vode deluje na krečnjak čime se još više povećava ionako visoka temperatura, i to izaziva zemljotrese, vulkane i vatru. Delovanje vatre i vode na rubove stena i rude izaziva glasne eksplozije koje zvuče kao prigušena grmljavina. Ove divne manifestacije će biti brojnije i strašnije neposredno pred drugi Hristov dolazak i kraj sveta, kao znak njegovog brzog uništenja.

Ugalj i nafta se uglavnom mogu naći gde ne postoji gorućih planina ili zapaljivog stanja. Kada se voda i vatra sretnu ispod površine zemlje, dolazi do zapaljivog stanja zbog kojeg ne mogu da se dovoljno ohlade zagrejani elementi pod zemljom. Zemlja je potresena, tlo se kovitla i nadima ili se diže u talasima, to su jaki zvuci poput grmljavine pod zemljom. Vazduh se zagreva i postaje zagušljiv. Zemlja se brzo otvorila, i videla sam sela, gradove i plamene planine kako su zajedno odneti u zemlju.

Bog kontroliše sve ove elemente, oni su oruđe za vršenje Njegove volje, on čini da deluju kako bi poslužili Njegovoj svrsi.

Ova vatra je bila, i biće Njegovo oruđe da izbriše sa zemlje veoma zle gradove. Kao Korej, Datan i Abiram, oni će ići živi dole u jamu. To su dokazi Božije sile. Oni koji su posmatrali te plamene planine kako izlivaju vatru, plamen i velike količine istopljene rude, koje isušuju reke i čine da nestanu, bili su pogođeni strahom tog velikog prizora. Bili su ispunjeni strahopoštovanjem kao da su gledali beskonačnu Božiju silu.

Ove manifestacije nose posebne znake Božije sile, planirane su tako da izazovu ljude na zemlji da drhte pred Njim, i da učutkaju one koji će poput faraona ponosno reći: „Ko je Gospod da poslušam Njegov glas?“ Isaija govori o ovim pokazivanjima Božije sile kada izjavljuje: „O, kad bi nebesa razdirao i sišao, da se gore zatresu pred Tobom, kao kad vatra zapali suvo granje i učini da voda provri - da se Tvoje Ime obznani Tvojim protivnicima i da pred Tobom zadrhte svi narodi. Dok si činio zastrašujuća dela kojima se nismo nadali, sišao si i pred Tobom su se zatresle gore.“ Isaija 64:1-3

„Gospod je spor na gnev i ima veliku moć. Gospod neće odustati od kazne. U razornom vetru i oluji Njegov je put, a oblaci su poput praha pod Njegovim nogama. Kad zapreti moru, ono presuši, i sve reke On isušuje. Uvenuti su Bašan i Karmil i uvenuo je cvet livanski. Gore se zbog Njega tresu, brda se tope. Zbog Njegovog lica zemlja će se uzdrmati, zemaljsko tlo i svi koji žive na njemu. Ko može opstati pred Njegovom osudom? I ko se može suprotstaviti žestini Njegovog gneva? Njegova jarost će se kao vatra izliti i stene će se zbog Njega srušiti.“ Nahum 1:3-6

„Gospode, savij nebesa svoja i siđi, dotakni gore da se zadime. Sevni munjom i rasej neprijatelje, pošalji strele svoje da ih smeteš.“ Psalm 144:5, 6

Veća čuda nego što su ikad bila viđena će da vide oni ljudi

koji će biti na zemlji kratak period pre Hristovog dolaska. „Učiniću da se znakovi pojave gore na nebu i čuda dolje na zemlji, krv, i vatra i oblaci dima.“ „I nastale su munje i glasovi i gromovi i desio se strahovit zemljotres kakvog nije bilo otkako je ljudi na zemlji – tako je silan bio taj zemljotres, tako jak.“ „I sva su ostrva nestala i gore su iščezle. I veliki gràd, težine oko jedan talant, spustio se s neba na ljude. I ljudi su hulili na Boga zbog zla koje je nanio taj gràd, jer je to zlo bilo veoma veliko.“

Utroba zemlje je bila Gospodnje skladište, iz kojeg je on vadio oružje kojim je uništio stari svet. Vode u utrobi zemlje su se izlile i ujedinile sa vodama sa neba da obave posao uništenja. Od potopa, Bog je koristio i vodu i vatru u zemlji kao sredstvo da uništi zle gradove.

U Gospodnji dan, neposredno pre Hristovog dolaska Bog će u svom gnevu poslati munje sa neba koje će se ujediniti sa vatrom u zemlji. Planine će goreti kao peći, i iz njih će teći strašni potoci lave, uništavajući bašte i polja, sela i gradove. Kako one budu izbacivale svoje rastopljene rude, kamenje i zagrejano blato, u rekama će izazvati da vre kao lonac, i iz njih će izleteti ogromne stene, čiji će se komadi rasejati po zemlji sa neopisivim nasiljem. Čitave reke će presušiti. Zemlja će biti potresena, i biće užasnih erupcija i zemljotresa svuda. Bog će mučiti zle stanovnike zemlje dok ne budu uništeni od toga. Kao što je Noje bio sačuvan u barci u vreme potopa, sveti će biti sačuvani u zemlji usred tog strašnog nereda.

Poglavlje VIII

PRIKRIVENO NEVERSTVO

Zatim sam preneti u vreme stvaranja, i pokazana mi je prva sedmica, tokom koje je Bog izvršio delo stvaranja za šest dana i odmorio se sedmog dana. Ta sedmica je bila kao i svaka druga sedmica. Veliki Bog u danima stvaranja i u danu odmora, odredio je prvi ciklus kao primer za naredne sedmice sve do završetka vremena. „Ovo je zapis o poreklu nebesa i zemlje u vreme kada su stvoreni.“ Bog nam daje plodove svog rada na kraju svakog doslovnog dana. Svaki Njegov dan se računa kao dan stvaranja, jer je svakog dana nešto stvorio ili učinio. Sedmog dana prve sedmice Bog se odmorio od svega što je uradio, zatim je blagoslovio dan odmora, i učinio ga posebnim za čoveka da ga koristi. Sedmični ciklus od sedam doslovnih dana, šest za rad i sedmi za odmor, koji je sačuvan i prenošen kroz biblijsku istoriju, nastao je u velikim zapisima o prvih sedam dana.

Kada je Bog objavio svoj zakon jasnim glasom na Sinaju, potvrdio je subotu govoreći: „Sećaj se subotnog dana i smatraj ga svetim.“ Onda je bez ikakve sumnje objavio šta treba raditi šest dana, a šta ne treba raditi sedmog. Zatim svima daje razlog zašto je to tako, podsećajući ih na ono što je uradio prvih sedam dana. „Jer je za šest dana Gospod stvorio nebesa i zemlju, more i sve što je u njima, a sedmog dana je počinio. Zato je Gospod blagoslovio subotni dan i posvetio ga.“ Taj razlog je divan i obavezan kada razumemo da zapis o stvaranju znači sedam doslovnih dana. Prvih šest dana u svakoj nedelji su dati čoveku da radi, zato što je Bog koristio isti vremenski period prve sedmice za delo stvaranja. Sedmi dan Bog je odredio da bude dan odmora, u znak sećanja na svoj odmor tokom istog vremenskog

perioda nakon što je završio delo stvaranja za šest dana.

Ali pretpostavka nevernika da je za događaje u prvoj nedelji, bilo potrebno sedam, dugih neodređenih perioda kako bi se ispunili, udara direktno u osnovu subote iz četvrte zapovesti. Ta pretpostavka čini neodređenim i nejasnim ono što je Bog učinio jasnim. To je najgori oblik neverstva, jer za mnoge koji izjavljuju da veruju u zapis o stvaranju, to je prikriveno neverstvo. Nameću Bogu da je on naredio ljudima da drže doslovnih sedam dana u sećanje na sedam neodređenih vremenskih perioda, što nikako ne liči na Njegovu saradnju sa smrtnicima, i predstavlja uvredu za Njegovu mudrost.

Geolozi koji nisu u veri tvrde da je svet mnogo stariji nego što biblijski zapisi otkrivaju. Odbacuju ono što je zapisano u Bibliji, zbog stvari koje za njih predstavljaju dokaze iz same zemlje da je svet postojao desetine hiljada godina. Mnogi koji izjavljuju da veruju u biblijske zapise, odbacuju sve one divne stvari koje se mogu naći u zemlji, koje pokazuju da je sedmica stvaranja trajala samo sedam doslovnih dana, i da je svet sada star samo oko šest hiljada godina. Oni, da bi se oslobodili poteškoća koje im zadaju neverni geolozi, usvajaju stav da su šest dana stvaranja bili šest dugih, neodređenih vremenskih perioda, i da je dan Božijeg odmora još jedan neodređeni period, čineći besmislenom četvrtu zapovest Božijeg svetog zakona. Neki sa oduševljenjem prihvataju ovaj stav, jer čini nevažecom četvrtu zapovest i oslobađa ih obaveze da je drže. Oni imaju ograničeno znanje o veličini ljudi, životinja, i drveća pre potopa, i o velikim promenama koje su se desile na zemlji.

Pronađene su kosti ljudi i životinja u zemlji, na planinama i u dolinama, koje pokazuju da su nekada na zemlji živeli mnogo veći ljudi i životinje. Pokazano mi je da su pre potopa postojale ogromne, snažne životinje, koje sada ne postoje. Ratna oruđa se ponekad mogu naći takođe kao okamenjeno drvo. Zbog toga što

su kosti ljudskih bića i životinja koje su pronađene u zemlji mnogo veće od kostiju ljudi i životinja koji danas žive, ili od kostiju onih koji su postojali mnogo generacija unazad, neki su zaključili da je svet stariji od svih zapisa koje imamo, i da je bio nastanjen mnogo pre izveštaja o stvaranju, od strane rase bića, veoma superiornih po veličini u odnosu na današnje ljude.

Pokazano mi je da bez biblijske istorije, geologija ne može ništa dokazati. Istorijski predmeti nađeni u zemlji svedoče o stanju stvari drugačijem po mnogim aspektima u odnosu na danas. Ali vreme njihovog postojanja, i koliko dugo su ove stvari pod zemljom, možemo shvatiti jedino kroz biblijsku istoriju. Može biti bezazleno davati pretpostavke izvan biblijske istorije, ako naša nagađanja nisu u suprotnosti sa činjenicama iz Svetog Pisma. Međutim, ako ljudi odstupe od Božije reči u vezi sa istorijom stvaranja, i nastoje da Božija kreativna dela pripišu prirodnim načelima, upašće u bezgranični okean neizvesnosti. Bog nikada nije otkrio smrtnicima kako je završio delo stvaranja za šest doslovnih dana. Božija kreativna dela su isto tako neshvatljiva kao i Njegovo postojanje.

„Velik je Gospod i dostojan hvale najveće, veličanstvo je Njegovo neistraživo.“

„On čini dela velika i neistraživa, čuda kojima nema broja.“

„Onom koji čini velika i neistraživa dela, čuda kojima nema broja.“

„Grmi Bog glasom svojim čudesno, i velike stvari čini, koje ne možemo dokučiti.“

„O dubino bogatstva, mudrosti i znanja Božijeg! Kako su neistraživi Njegovi sudovi i nedokučivi Njegovi putevi! Jer ko je upoznao Gospodnji um, ko je Njegov savetnik?“

Božija reč nam je data kao svetiljka našoj nozi, i svetlost našoj stazi. Oni koji ostave Njegovu reč, i krenu da istražuju svo-

jom slepom filozofijom Jehovine misterije, posrtaće u tami. Uputstvo je dato smrtnicima, kako bi mogli da istraže Jehovu i Njegova dela, onoliko koliko je to za njih dobro. Istorija potopa koja nam je data kroz nadahnuće je objasnila predivne misterije koje geologija, nezavisno od nadahnuća nikada ne bi mogla objasniti.

Sotona je posebno radio na tome da dovede palog čoveka u pobunu protiv Božije vladavine, i bio je previše uspešan u svojim naporima. Pokušao je da učini Božiji zakon nejasnim, koji je sam po sebi veoma jednostavan. Pokazao je posebnu mržnju prema četvrtoj zapovesti dekaloga, jer definiše živog Boga, Stvoritelja nebesa i zemlje. Najjednostavnije Jehovine zapovesti su odbačene da bi se verovalo u bajke nevernika.

Čovek će ostati bez izgovora. Bog je dao dovoljno dokaza na kojima čovek može da bazira svoju veru, ako želi da veruje. U poslednjim danima, zemlja će biti gotovo lišena prave vere. Na osnovu čiste prevare, Božija reč će se smatrati nepouzdanom, a ljudsko rasuđivanje će biti prihvaćeno, iako će biti u suprotnosti sa jasnim biblijskim činjenicama. Ljudi će nastojati da kroz prirodne uzroke nađu objašnjenje za delo stvaranja, što Bog nikada nije otkrio. Ali ljudska nauka ne može da istraži tajne nebeskog Boga, i objasni čudesna dela stvaranja, koja su bila čudo svemogućće sile, isto kao što ne može ni da otkrije kako je Bog nastao.

„Ono što je sakriveno pripada Gospodu, našem Bogu, a ono što je otkriveno pripada nama i našim sinovima doveka.“ Ljudi koji govore za sebe da su Božiji propovednici će dići glas protiv proučavanja proročanstva i govoriće ljudima da su proročanstva, posebno Danilovo i Jovanovo, nejasna i da ih mi ne možemo razumeti. Međutim, neki od samih ljudi koji se protive proučavanju proročanstava zato što su nejasna, željno prihvataju pret-

postavke geologa, koje negiraju Mojsijev zapis. Ali ako je Božija volja toliko teška za razumevanje, sigurno ljudi ne bi trebali da polažu svoju veru na prazne pretpostavke u vezi sa onim što on nije otkrio. Božiji putevi nisu kao naši, ni Njegove misli nisu kao naše. Ljudska nauka nikada ne može objasniti Njegova čudesna dela. Bog je tako namestio da za vreme potopa ljudi, životinje i drveća mnogo puta veći nego danas na zemlji, sa drugim stvarima, budu zakopani u zemlju i tamo budu sačuvani kao dokaz čoveku da su stanovnici starog sveta iščezli u potopu. Bog je osmislio da otkriće tih stvari u zemlji treba da učvrsti ljudsku veru u nadahnutu istoriju. Ali ljudi sa svojim sujetnim rasuđivanjem pogrešno koriste stvari koje im je Bog dao da ga slave. Napravili su istu grešku kao i ljudi pre potopa, stvari koje im je Bog dao da im budu od koristi, pretvorili su u prokletstvo, njihovom pogrešnom upotrebom.

Poglavlje IX

VAVILONSKA KULA

Neki od Nojevih potomaka su ubrzo počeli da otpadaju od vere. Deo je sledio primer Noja i držao Božije zapovesti, dok su ostali bili neverni i buntovni, pa čak ni svi oni nisu isto verovali u vezi potopa. Neki nisu verovali da Bog postoji, i mislili su da se potop desio zbog prirodnih nepogoda. Drugi su verovali da Bog postoji, i da je uništio stari svet potopom, i njihova osećanja su, kao Kainova, rasla u pobuni protiv Boga zato što je uništio ljude sa zemlje i prokleo zemlju treći put sa potopom.

Neprijatelji Božiji su osećali svakodnevni ukor onih koje su voljeli, slušali i uzvisivali Boga njihovim pravednim razgovorima i pobožnim životima. Nevernici su se konsultovali među sobom i odlučili da se odvoje od vernih, čiji pravedni životi su bili stalno ograničenje za zlo koje su činili. Otišli su svojim putem dalje od njih, i izabrali su veliku ravnicu da se nasele. Napravili su sebi grad, a potom im se rodila ideja o izgradnji velike kule koja će da dostigne do oblaka, da bi mogli da žive zajedno u gradu i kuli, i da se niko više ne raseje. Smatrali su da će se tako obezbediti u slučaju sledećeg potopa jer bi napravili kulu mnogo višu nego što su bile vode potopa, i da će ceo svet da ih poštuje, da će biti kao bogovi i vladati nad ljudima. Ova kula je trebala da uzdigne njene graditelje, i bilo je planirano da odvraći pažnju drugih ljudi na zemlji od Boga kako bi se pridružili njima u idolopoklonstvu. Pre nego što je posao završen, ljudi su živeli u kuli. Prostorije su bile raskošno nameštene, ukrašene i posvećene njihovim idolima. Oni koji nisu verovali u Boga su zamišljali da ako njihova kula dostigne do oblaka, mogli bi da otkriju razloge potopa.

Oni su se uzvisivali protiv Boga. Ali On im nije dozvolio da završe svoj posao. Izgradili su svoju kulu veoma visoko, kada je Gospod poslao dva anđela da naprave pometnju u njihovom radu. Ljudi su postavljeni u cilju da prime naredbe od radnika sa vrha kule tražeći materijal za posao. Prvi bi rekao drugom, on bi to preneo trećem, i tako sve dok naredba ne bi došla do onih koji su na zemlji. Kako je reč išla od jednog do drugog, anđeli su im pomešali jezike, i kad je naredba došla do radnika na zemlji, tražio se materijal koji nije bio potreban. Nakon mukotrpnog procesa dobijanja materijala do radnika sa vrha kule, ispostavilo se da to nije bilo ono što su želeli. Razočarani i ljuti, zamerali su onima za koje su pretpostavili da su pogrešili. Nakon toga, više nije bilo sklada u njihovom radu. Ljuti jedni na druge, nesposobni da objasne nesporazum i neobične reči među njima, napustili su posao, odvojili se jedni od drugih i rasuli po zemlji. Do tog vremena ljudi su govorili samo jedan jezik. Munja sa neba, kao znak Božijeg gneva, slomila je vrh njihove kule, bacajući je na zemlju. Na taj način Bog je pokazao buntovnom čoveku da je on vrhovni vladar.

Poglavlje X

ABRAM

Gospod je izabrao Abrama da sprovede njegovu volju. Rekao mu je da napusti svoju idolopokloničku naciju, i da napusti svoju rodbinu. Gospod se otkrio Abram u njegovoj mladosti, dao mu je znanje, i sačuvao ga od idolopoklonstva. Planirao je da ga učini primerom vere i istinske predanosti za svoj narod koji bi posle živeo na zemlji. Abramov karakter je bio određen da bude ispravan, velikodušan i gostoprимljiv. Zračio je poštovanjem kao moćni vladar među ljudima. Njegovo poštovanje i ljubav prema Bogu, i njegova stroga poslušnost u izvršavanju Božije volje, učinili su da zadobije poštovanje svojih slugu i komšija. Njegov božanski primer i pravedan put, ujedinjeni sa vernim instrukcijama koje je davao slugama i svom domu, doveli su ih do toga da se plaše, vole i poštuju Abramovog Boga. Gospod se pokazao Abram u obećao mu da će njegovo seme biti kao zvezde na nebu po brojnosti. Takođe mu je pokazano dugo ropstvo njegovih potomaka u Egiptu kroz prikaz užasa velike tame koja se nadvila nad njim.

U početku Bog je Adamu dao jednu ženu, pokazujući svoju volju. Nikad nije planirao da ljudi treba da imaju više žena. Lameh je bio prvi koji je prestao da poštuje ovu mudru Božiju uredbu. Imao je dve žene, čime je stvorena nesloga u njegovoj porodici. Zavist i ljubomora obe žene su činile Lameha nesrećnim. Kada su se ljudi namnožili na zemlji, i rodile su im se ćerke, uzeli su za žene koje god su izabrali. Ovo je bio jedan od najvećih grehova stanovnika starog sveta, što je dovelo Božiji gnev na njih. Ovaj običaj se praktikovao i posle potopa, i postao je toliko uobičajen da su ga vršili čak i pravednici, i imali više žena.

Ipak to nije bio manji greh, jer su postali iskvareni, i na taj način se odvojili od Božijeg poretka.

Gospod je rekao o Noju i njegovoj porodici koji su bili spašeni u barci: „Video sam da si pravedan preda mnom usred ovog naraštaja.“ Noje je imao samo jednu ženu, i njihova složna porodica je bila blagoslovljena od Boga. Zbog toga što su Nojini sinovi bili pravedni, sačuvani su u barci sa svojim pravednim ocem. Bog nije sprečio poligamiju ni u jednom slučaju, ali to je bilo protivno Njegovoj volji. Znao je da će čovekova sreća biti uništena na taj način. Abramov mir je bio znatno narušen zbog njegovog nesrećnog braka sa Hagarom.

Posle Abramovog odvajanja od Lota Gospod mu je rekao: „Molim te, podigni oči i s mesta na kome stojiš pogledaj na sever i jug, na istok i zapad, jer svu ovu zemlju koju vidiš, daću tebi i tvom potomstvu doveka. I učiniću da tvog potomstva bude kao praha na zemlji, i ako bi neko mogao izbrojati prah na zemlji, onda bi se i tvoje potomstvo moglo izbrojati.“ „Posle toga, Gospodnja reč je došla Abram u jednoj viziji: ‘Ne boj se, Abrame. Ja sam tvoj štit. Tvoja će nagrada biti vrlo velika.’ Abram još reče: ‘Gle! Nisi mi dao potomstvo, pa će moj naslednik biti sluga rođen u mom domu.’“

Pošto Abram nije imao sina, prvo je mislio da njegov verni sluga Elijezer treba da mu postane usvojeni sin i naslednik. Međutim, Bog je obavestio Abrama da mu njegov sluga neće biti sin ni naslednik, već da on stvarno treba da ima sina. „Tada ga je izveo napolje i rekao: Pogledaj nebesa i prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati. Zatim reče: Toliko će biti tvog potomstva.“

Da su Abram i Sara verom čekali za ispunjenje obećanja da će dobiti sina, mnogo nezadovoljstva bi se izbeglo. Verovali su da će biti onako kako je Bog obećao, ali nisu mogli poverovati da će Sara, u svojoj starosti, imati sina. Sara je predložila plan za koji je mislila da će poslužiti za ispunjenje Božijeg obećanja.

Preklinjala je Abrama da uzme Hagaru za svoju ženu. U ovome su oboje pokazali nedostatak vere i potpunog poverenja u Božiju silu. Tako što je poslušao Saru i uzeo Hagaru za ženu, Abram nije uspio da podnese probu vere u Božiju neograničenu silu, i navukao je na sebe i Saru puno nesreće. Gospod je odlučio da učvrsti Abramovu veru i oslanjanje na obećanje koje mu je dao.

Hagara je bila ponosna i hvalisava, i nosila se nadmeno pred Sarom. Laskala je sebi da će ona biti majka velikog naroda za koji je Bog obećao da će nastati od Abrama. Abram je bio primoran da sluša Sarine pritužbe u vezi sa Hagarinim ponašanjem. Sara ga je krivila da je on pogrešio. Abram je bio žalostan, i rekao je Sari da je Hagara njena sluškinja, i da Sara može imati kontrolu nad njom, ali je odbio da otera Hagaru, jer ona je trebala da postane majka njegovog deteta kroz koje je mislio da će se ispuniti obećanje. Odgovorio je Sari da ne bi uzeo Hagaru za ženu da Sara nije posebno to zahtevala od njega. Abram je takođe bio primoran da sluša Hagarine pritužbe na Sarino maltretiranje. Abram je bio u nedoumici. Ako krene da ispravlja nepravdu koja se čini nad Hagarom, povećaće ljubomoru i nezadovoljstvo Sare, svoje prve i voljene supruge. Hagara je pobjegla od Sare. Srela je Božijeg anđela koji ju je utešio, ali i prekorio zbog njenog nadmenog ponašanja, moleći je da se vrati svojoj gospodarici, i preda joj se.

Nakon rođenja Ismaila, Bog se ponovo pokazao Abram, i rekao mu je: „Držaću se saveza između mene i tebe, i tvog potomstva posle tebe, u budućim naraštajima, kao saveza koji će trajati doveka.“ Gospod je preko anđela ponovio svoje obećanje da će Sari dati sina, i da ona treba da bude majka mnogim narodima. Abram nije još razumeo Božije obećanje. Odmah mu je pao na pamet Ismailo, kao da će kroz njega doći mnogi obećani narodi, i on je uzviknuo u svojoj naklonosti prema sinu: „Neka je Ismailo živ pred tobom!“

Obećanje je jasnije ponovljeno Abram: „Tvoja žena Sara zaista će ti roditi sina, i daćeš mu ime Isak. S njim ću sklopiti savez, savez koji će trajati doveka, za njegovo potomstvo posle njega.“ Anđeli su poslali drugi put Abram na svom putu da unište Sodom, i ponovili su obećanje još razgovetnije da će Sara imati sina.

Nakon rođenja Isaka, Hagara je postala veoma ljubomorna zbog velike radosti Abrama i Sare. Majka je rekla Ismailu da je posebno blagoslovljen od Boga, kao Abramov sin, i da će naslediti ono što mu je obećano. Ismailo je delio osećanja svoje majke, i bio je besan zbog radosti nastale Isakovim rođenjem. Prezirao je Isaka jer je mislio da je Isak voljen više nego on. Sara je videla kakvu je narav Ismailo pokazao prema njenom sinu Isaku, i to ju je jako potreslo. Obavestila je Abrama o nekulturnom ponašanju Ismaila prema njoj, i njenom sinu Isaku, i rekla mu je: „Oteraj ovu robinju i njenog sina, jer sin ove robinje neće biti naslednik s mojim sinom Isakom!“

Abram je bio veoma uznemiren. Ismailo je njegov voljeni sin. Kako ga može oterati! Pomolio se Bogu u svojoj zbnjenosti, jer nije znao kako da postupi. Gospod je obavestio Abrama, preko svojih anđela, da poslušaj šta mu govori Sara njegova žena, i da ne dozvoli da ga osećanja prema sinu, ili prema Hagari, spreče da bude saglasan sa Sarinim željama. Jer je to bio jedini način da povрати mir i sreću svojoj porodici. Abrama je utešio anđeo obećanjem, da Ismailo iako odvojen od očevog doma, neće umreti, ni biti ostavljen od Boga, da će ga Bog sačuvati jer je on Abramov sin. Bog je takođe obećao da će od Ismaila napraviti veliki narod.

Abram je bio plemenite, dobre naravi, što se pokazalo kada je revnosno molio za ljude u Sodomu. Njegov jak duh je mnogo propatio. Bio je slomljen tugom, i očinskim osećanjima kada je oterao Hagaru i svog sina Ismaila da lutaju kao stranci u tuđoj

zemlji.

Da je Bog tada dopustio poligamiju ne bi tako usmerio Abrama da otera Hagaru i njenog sina. On je svima ovde pokazao pouku, da prava i sreću bračnog odnosa uvek treba poštovati i čuvati čak i velikim žrtvama. Sara je bila prva i jedina prava Abramova žena. Kao supruzi i majci, pripadala su joj određena prava, koje nije mogao imati niko drugi u porodici. Poštovala je svog muža, nazivajući ga gospodarem, ali bila je ljubomorna da ne deli njegovu ljubav sa Hagarom. Bog nije ukorio Saru za ono što je htela da postigne. Abram je prekoren od strane anđela zbog nepoverenja u Božiju silu, što ga je dovelo da uzme Hagaru za ženu, i da misli da će kroz nju obećanje biti ispunjeno.

Gospod je opet video priliku da stavi Abramovu veru na probu najstrašnijim iskušenjem. Da je izdržao prvo iskušenje, i strpljivo čekao da se obećanje ispuni u Sari, i da nije uzeo Hagaru za ženu, ne bi bio podvrgnut najrigoroznijem testu koji je ikada stavljen pred čoveka. Gospod je rekao Abram: „Uzmi svog sina jedinca Isaka, koga toliko voliš, idi u zemlju Moriju i tamo ga prinesi kao žrtvu paljenicu na jednom brdu koje ću ti pokazati.“

Abram nije imao nepoverenja prema Bogu, nije oklevao, nego je rano ujutru uzeo dvojicu svojih slugu, svog sina Isaka i drva za žrtvu paljenicu, i otišao je na mesto na koje mu je Bog rekao. Sari nije otkrio pravu svrhu njegovog putovanja, znajući da će je njena ljubav prema Isaku dovesti da ne veruje Bogu, i zadržaće svog sina. Abram nije dozvolio da očinska osećanja upravljaju njime, i da ga dovedu do pobune protiv Boga. Božija zapovest je bila sročena da pobudi dubine njegove duše. „Uzmi svog sina.“ Zatim kao da ispita srce malo dublje, on dodaje „jedinca Isaka, koga toliko voliš,“ koji je, jedini sin obećanja, „i prinesi ga kao žrtvu paljenicu.“

Tri dana je ovaj otac putovao sa svojim sinom, imajući dovoljno vremena da razmišlja i posumnja u Boga ako je bio sklon sumnjama. Ali on nije imao nepoverenje u Boga. Nije pretpostavio da će obećanje biti ispunjeno kroz Ismaila, jer Bog mu je jasno rekao da obećanje treba da se ispuni kroz Isaka.

Abram je verovao da je Isak bio sin obećanja. Takođe je verovao da je Bog mislio baš ono što je rekao kada mu je zapovedio da ga prinese kao žrtvu paljenicu. On nije sumnjao u Božije obećanje, već je verovao Bogu koji je u svom providenju Sari dao sina u njenoj starosti, i koji traži od njega da uzme život tog sina. On ponovo može dati život, i vratiti Isaka iz mrtvih.

Abram je sluge ostavio kraj puta, i predložio im da ide sam sa svojim sinom da vrše bogoslužjenje nešto dalje od njih. Nije dozvolio slugama da idu sa njima, jer bi ih njihova ljubav prema Isaku mogla dovesti da ga spreče da učini ono što mu je Bog zapovedio. Uzeo je drva od svojih slugu, i stavio ih na ramenima svog sina. Takođe je uzeo vatru i nož. Bio je spreman da izvrši strašan zadatak koji mu je Bog dao. Otac i sin su otišli zajedno.

„Tada Isak reče svom ocu Abram: ‘Oče!’ A on odgovori: ‘Evo me, sine!’ A on ga upita: ‘Evo žara i drva, ali gde je jagnje za žrtvu paljenicu?’ Abram odgovori: ‘Bog će se pobrinuti za jagnje za žrtvu paljenicu, sine.’ I obojica su produžila dalje.“ Čvrsto su nastavili dalje da hodaju taj strogi, strpljivi otac pun ljubavi zajedno uz svog sina. Kada su došli do mesta koje je Bog pokazao Abram, on je napravio oltar. Postavio je drva spremna za žrtvu, zatim je rekao Isaku da je Bog zapovedio da njega prinese kao žrtvu paljenicu. Ponovio mu je obećanje koje je Bog više puta rekao, da kroz Isaka treba da postane veliki narod, i da u vršenju Božije zapovesti tako što će ga ubiti, će Bog ispuniti svoje obećanje, jer on je u stanju da ga podigne iz mrtvih.

Isak je verovao u Boga. Učen je strogoj poslušnosti svom ocu, volio je i poštovao Boga svog oca. Mogao je da pruži otpor

ocu da je to hteo učiniti. Ali nakon nežnog zagrljaja svog oca, pokorio se da bude vezan i položen na drva. Kako se ruka njegovog oca digla da ubije sina, Božiji anđeo koji je zabeležio svu Abramovu vernost na putu ka Moriji, pozvao ga je sa Neba i rekao mu: „Abrame! Abrame!“ A on odgovori: „Evo me!“ Zatim mu reče: „Ne diži ruku na dete i ne čini mu ništa, jer sada znam da se bojiš Boga kad nisi odbio da mi daš svog sina jedinca.“

„Tada je Abram podigao oči, i pogledao, kad gle, malo dalje od njega jedan ovan se rogovima zapleo u grmu. Abram je otišao, uzeo ovna i prinio ga kao žrtvu paljenicu umesto svog sina.“

Abram je sada u potpunosti i dostojanstveno podnio probu, svojom vernošću je iskupio manjak potpunog poverenja u Boga, nedostatak koji ga je doveo da uzme Hagaru za ženu. Nakon prikaza Abramove vere i poverenja, Bog je obnovio svoje obećanje njemu. „Gospodnji anđeo je još jednom s nebesa pozvao Abrama i rekao: ‘Zaklinjem se samim sobom’, govori Gospod, ‘zato što si ovo učinio i nisi odbio da mi daš svog sina jedinca, zaista ću te blagosloviti i zaista ću umnožiti tvoje potomstvo da ga bude kao zvezda na nebesima i kao peska na obali mora. Tvoje će potomstvo pokoriti svoje neprijatelje, i preko tvog potomstva blagosloviće se svi narodi na zemlji zato što si poslušao moj glas.’“

Glava XI

ISAK

Hananci su bili idolopoklonici, i Gospod je zapovedio da njegov narod ne bi trebao da ulazi u bračne odnose sa njima, da ih ne odvedu u idolopoklonstvo. Abram je bio star, i očekivao je da će uskoro umreti. Isak je još uvek bio neoženjen. Abram je bio uplašen lošeg uticaja koji je okruživao Isaka, i bio je nestrpljiv da izabere ženu za njega koja ga neće udaljiti od Boga. Ovo pitanje je poverio svom vernom, iskusnom slugi koji je vladao nad svime što on poseduje. Abram je tražio od sluge da učini svečanu zakletvu pred Gospodom, da za Isaka neće uzeti ženu od Hananaca, nego da će ići Abramovom rodu koji je verovao u pravog Boga, i tamo izabrati ženu za Isaka. Upozorio ga je da bude oprezan i da ne odvede Isaka iz zemlje iz koje je on došao, jer su tamo skoro svi bili idolopoklonici. Ako ne uspe da nađe ženu za Isaka, koja bi ostavila svoj dom i otišla gde je on, onda bi bio slobodan zakletve koju je dao.

Ovo važno pitanje nije dato Isaku, da on izabere za sebe nezavisno od svog oca. Abram je rekao svom slugi da će Bog poslati svog anđela pred njim da ga vodi u njegovom izboru. Sluga kome je ovaj zadatak poveren je krenuo na svoje dugo putovanje. Kako je ušao u grad u kome je Abramov rod živio, revnosno se molio Bogu da ga usmeri u izboru žene za Isaka. Tražio je da mu bude dat određen dokaz, da bude siguran da ne pogreši u tome. Odmorio je pored bunara koji je bio mesto najvećeg skupa. Tu je posebno primetio Rebekine manire i njeno ljubazno ponašanje, kao i sve dokaze koje je tražio od Boga, prihvatio je da je Rebeka ta kojom je Bog zadovoljan da postane Isakova žena. Ona je pozvala slugu u kuću njenog oca. On je tada rekao

Rebekinom ocu i bratu za dokaze koje mu je Gospod dao, da Rebeka treba da postane žena sinu njegovog gospodara, Isaku. Abramov sluga im je zatim rekao: „A sada recite da li želite da pokažete milost i vernost prema mom gospodaru; a ako ne želite, opet mi recite, da mogu krenuti desno ili levo.“ Otac i brat su odgovorili: „Ovo je od Gospoda. Ne možemo ti reći ni loše ni dobro. Evo, Rebeka je pred tobom. Uzmi je i idi, i neka bude žena sinu tvog gospodara, kao što je Gospod rekao. Kada je Abramov sluga čuo njihove reči, pao je ničice na zemlju pred Gospodom.“

Nakon što je sve bilo dogovoreno, saglasnost oca i brata je dobijena, Rebeku su tada pitali da li bi išla sa Abramovim slugom veliku udaljenost od porodice svog oca da postane Isakova žena. Verovala je u okolnosti koje su se desile, da je Božijom rukom ona izabrana da bude Isakova žena: „A ona je rekla: Hoću.“

Bračni ugovori su uglavnom bili pravljani od strane roditelja, ipak nikakva prinuda nije korišćena da se venčaju oni koji se ne vole. Ali deca su imala poverenja u odluku svojih roditelja, slušala su njihov savet, i pokazala naklonost onima koje su njihovi iskusni roditelji, koji se plaše Boga, izabrali za njih. Smatralo se zločinom da se radi suprotno toj odluci.

Kakva suprotnost onome što danas rade mnoga deca! Umesto da pokažu poštovanje i čast svojim roditeljima, zato što ih savetuju i imaju prednost njihovog iskusnog rasuđivanja birajući za njih, oni brzaju u tome, a vodi ih impulsivnost, a ne procena njihovih roditelja i strah od Boga. Čest je slučaj da ulaze u brak i bez znanja svojih roditelja. U mnogim slučajevima njihovi životi su unesrećeni brzo sklopljenim brakovima, jer zet ili snaha ne osećaju nikakvu obavezu da usreće roditelje.

Mladi muškarci i žene ponekad ispoljavaju veliku nezavisnost na temu braka, kao da Gospod nema nikakve veze sa

njima, ili oni sa Gospodom u ovom pitanju, i da su u pitanju samo oni sami, gdje ni Bog ni njihovi roditelji ne treba da imaju mudro upravljanje. Oni misle da davanje svojih osećanja je predmet u kome se samo oni pitaju. Takvi prave ozbiljnu grešku, i nekoliko godina bračnog iskustva većinom ih uče da je to bila očajna greška. Ovo je veliki razlog za toliko nesrećnih brakova u kojima postoji malo istinite, nesebične ljubavi i tako malo plemenitog trpljenja prema drugom. Oni se često u svojim kućama ponašaju ne kao dostojanstven i nežan muž ili žena već kao razdražljiva deca.

Isak je odgajan u poslušnosti i strahu od Boga. Kada je imao četrdeset godina, prihvatio je da iskusni sluga njegovog oca koji se boji Boga izabere za njega. Verovao je da će ga Bog voditi da dobije ženu.

Deca od petnaest do dvadeset godina većinom smatraju sebe sposobnim da donose sami odluke, bez odobrenja svojih roditelja. Oni će gledati sa zaprepašćenjem ako bi im se predložilo da razmotre to pitanje u strahu od Boga i u molitvi. Isakov slučaj je zabeležen kao primer deci da oponašaju u sledećim naraštajima, posebno onima koji tvrde da se boje Boga.

Pravac koji je Abram sprovodio u Isakovom obrazovanju je zabeležen u korist roditelja. Prouzrokovao je da Isak voli život plemenite poslušnosti i treba da dovede roditelje da imaju vlast nad svojim domaćinstvom. Oni treba da uče svoju decu da se pokore i da poštuju njihov autoritet. Treba da osećaju da na njima počiva odgovornost da vode osećanja svoje dece, i usmeriti ih ka osobi koja bi po njihovoj odluci mogla biti pogodan pratioc za njihove sinove ili ćerke. Tužna je činjenica da Sotona u velikoj meri kontroliše osećanja mladih. Neki roditelji smatraju da osećanja ne treba da budu vođena ili uzdržana. Pravac koji je Abram pratio je prekor svima takvima.

Poglavlje XII

JAKOV I ISAV

Bog od samog početka zna kako će se sve završiti. Pre nego što su se rodili Jakov i Isav, znao je tačno kakve će osobine obojica razviti. Znao je da Isav neće imati srca da ga poslušaju. Odgovorio je na molitve uznemirene Rebeke, i obavestio je da će imati dvoje dece, od kojih će stariji služiti mlađeg. Pokazao joj je buduće događaje u vezi njena dva sina, da će postati dva naroda, jedan veći od drugog, i da će stariji služiti mlađem. Prvenac je imao pravo na posebne prednosti i privilegije, koje nisu pripadale nijednom drugom članu porodice.

Isak je voleo Isava više nego Jakova, jer mu je Isav donosio divljač. Bio je zadovoljan Isavovim smelim, hrabrim duhom koji se video na delu kada je lovio divlje zveri. Jakov je bio omiljeni sin svoje majke, jer mu je narav bila blaga, i bolje je znao da učini majku srećnom. Jakov je naučio od svoje majke, ono što je Bog naučio nju, da će stariji služiti mlađeg, i njegovo mladačko rezonovanje ga je dovelo do zaključka, da se ovo obećanje ne može ispuniti dok Isav ima privilegije poverene prvencu. Kada je Isav došao sa polja, slab od gladi, Jakovu se ukazala mogućnost da preokrene Isavovu potrebu u sopstvenu korist, i ponudio se da ga nahrani čorbom, ako se odrekne svog prvenaštva; i Isav je prodao svoje prvenaštvo.

Isav je uzeo dve idolatrijske žene, što je veoma rastužilo Isaka i Rebeku. Bez obzira na to, Isak je voleo Isava više nego Jakova. I kada je osetio da će uskoro umreti, zatražio je od Isava da mu spremi meso, da bi ga blagoslovio pre nego što umre. Isav nije rekao ocu da je prodao svoje prvenaštvo Jakovu, i da je to potvrdio sa zakletvom. Rebeka je čula Isakove reči i setila se šta

je Gospod rekao: „Stariji će služiti mlađem,“ i znala je da je Isav olako shvatio svoje prvenaštvo i prodao ga Jakovu. Ubedila je Jakova da prevari svog oca, i da na prevaru primi očev blagoslov, za koji je mislila da se ne može dobiti ni na koji drugi način. Jakov je u početku bio protiv ove prevare, ali je na kraju prihvatio majčine planove.

Rebeka je znala da je Isak naklonjen Isavu, i bila je zadovoljna što se na razuman način ne može uticati na Isakovu odluku. Umesto da veruje u Boga, koji otkriva događaje, pokazala je nedostatak vere tako što je ubedila Jakova da prevari svog oca. Način na koji je Jakov krenuo to da uradi nije bio odobren od Boga. Rebeka i Jakov su trebali čekati da Bog sprovede svoje namere, na svoj način, i u svoje vreme, umesto da pokušaju da ispune proročene događaje pomoću prevare. Da je Isav primio blagoslov svog oca, koji se daje prvencu, Isavov prosperitet bi došao od samog Boga, i on bi ga blagoslovio sa prosperitetom, ili pustio na njega nesreću, u zavisnosti od toga kako bi Isav postupio. Ako bi voleo i poštovao Boga, poput pravednog Abela, bio bi prihvaćen i blagoslovljen od Boga. Ako poput iskvarenog Kajina ne bi imao poštovanja prema Bogu, i Njegovim zapovestima, već krenuo svojim iskvarenim putem, ne bi primio Božiji blagoslov, nego bi bio odbačen od Boga, kao što je bio Kajin. Ako bi Jakovljev put bio pravedan, ako bi voleo Boga i plašio ga se, bio bi blagoslovljen od Boga, i Božija ruka prosperiteta bi bila sa njim, čak iako ne bi primio blagoslove i privilegije koje se daju prvencu.

Rebeka se gorko pokajala za pogrešan savet koji je dala Jakovu, jer je to bio razlog zbog kog će se Jakov odvojiti od nje zauvek. Bio je primoran da beži za vlastiti život od gneva Isava, i njegova majka mu više nikada nije videla lice. Isak je živeo dugo godina nakon što je Jakovu dao blagoslov, i bio je ubeđen, da zbog svega što se desilo sa Isavom i Jakovom, blagoslov sa

pravom pripada Jakovu.

Okolnosti pod kojima je Isav prodao svoje prvenaštvo, predstavljaju nepravedne, koji smatraju da njihovo iskupljenje, koje je Hrist platio za njih, ima malu vrednost i žrtvuju svoje nasledstvo na Nebu za prolazno bogatstvo. Mnogi su pod kontrolom svog apetita, i umesto da se odreknu nezdravog apetita, žrtvovaće velike i vredne nagrade. Ako bi neko trebao da se preda zadovoljstvu izopačenog apetita, ili uzvišenim i nebeskim blagoslovima koje je Bog obećao samo onima koji su uzdržani i koji se plaše Boga, obično će prevladati poziv apetita i samozadovoljstva, kao u slučaju Isava. Bog i Nebo će biti praktično prezirani. Čak i oni koji sebe nazivaju hrišćanima će koristiti čaj, kafu, burmut, duvan i alkoholna pića, a sve to umrtvljuje fina osećanja duše. Ako im kažete da ne mogu dobiti i Nebo i ova štetna zadovoljstva, i da treba da se odreknu svojih apetita, i očiste telo i duh od sve prljavštine, u savršenoj svetosti sa strahom od Gospoda, uvrediće se, sa izrazom tuge, i zaključiće da ako je taj put toliko ispravan da se ne mogu prepustiti svojim ogromnim apetitima, neće više ni da hodaju njim.

Iskvarene strasti će posebno kontrolisati um onih za koje Nebo tako malo vredi. Zdravlje će biti žrtvovano, umne sposobnosti oslabljene, i Nebo će biti prodato za ta zadovoljstva, kao što je Isav prodao svoje prvenaštvo. Isav je bio nesmotren čovek. Dao je svečanu zakletvu da Jakov treba dobiti njegovo prvenaštvo. Ovaj slučaj je ostao zabeležen kao upozorenje drugima. Kad je Isav saznao da je Jakov dobio blagoslov koji bi pripadao njemu, da ga nije brzopleto prodao, bio je vidno uznemiren. On se pokajao zbog svoje brzoplete odluke, kada je bilo kasno da se ispravi stvar. Tako će biti sa grešnicima na Božiji dan, koji su zamenili svoje nasledstvo na Nebu za sebična zadovoljstva i štetne požude. Oni neće naći mesto za pokajanje, iako će ga tražiti, kao Isav, pažljivo i sa suzama.

Jakov nije bio srećan u svom bračnom odnosu, iako su njegove žene bile sestre. Sklopio je ugovor o braku sa Labanom, za Labanovu ćerku Rahelu, koju je voleo. Nakon što je služio sedam godina za Rahelu, Laban ga je prevario i dao mu je Leu. Kada je Jakov shvatio da je prevaren, i da je Lea odigrala ulogu u prevari, nije mogao voleti Leu. Laban je hteo da mu Jakov verno služi duži vremenski period, zato ga je prevario, dajući mu Leu, mesto Rahele. Jakov je ukorio Labana zato što se igrao sa njegovim osećanjima, dajući mu Leu, koju nije voleo. Laban je preklinjao Jakova da ne ostavi Leu, jer se to smatralo velikom sramotom, ne samo za ženu, već i za celu porodicu. Jakov se našao u najnezgodnijem položaju, ali je ipak odlučio da zadrži Leu, i da isto oženi njenu sestru. Lea je voljena u znatno manjoj meri nego Rahela. Laban je bio sebičan u svojim odnosima sa Jakovom. Mislio je samo na svoju korist od vernog Jakovljevog rada. Jakov bi davno napustio lukavog Labana, ali se bojao da ne sretne Isava. Čuo je žalbu Labanovih sinova: „Jakov je uzeo sve što je imao naš otac, i od onog što je pripadalo našem ocu stekao je sve ovo bogatstvo. Jakov je video na Labanovom licu da on nije prema njemu isti kao ranije.“

Jakov je bio uznemiren. Nije znao na koju stranu da se okrene. Izneo je svoj slučaj Bogu, i založio se da dobije uputstva od Njega. Gospod je milostivo odgovorio na njegovu uznemirujuću molitvu. „Tada je Gospod rekao Jakovu: ‘Vrati se u zemlju svojih očeva i svom rodu, a ja ću biti s tobom.’“ Tada je Jakov pozvao Rahelu i Leu da dođu u polje kod njegovog stada, i rekao im: „Vidim da lice vašeg oca nije prema meni isto kao ranije, ali je Bog mog oca sa mnom. A vi same znate da sam svom svojom snagom služio vašem ocu. A vaš otac me je varao i menjao mi platu deset puta, ali Bog mu nije dozvolio da mi nanese štetu.“ Jakov im je rekao za san koji mu je dat od Boga, da ostavi La-

bana i vrati se svom rodu. Rahela i Lea su izrazile nezadovoljstvo zbog postupka njihovog oca. Dok im je Jakov pričao o svojoj nepravdi, i predlagao da napuste Labana, Rahela i Lea su rekle Jakovu: „Zar još imamo neki udeo u nasledstvu u domu svog oca? Zar nas on ne smatra tuđinkama kad nas je prodao, pa je prožderao čak i novac koji je dobio za nas? Jer sve bogatstvo koje je Bog uzeo od našeg oca pripada nama i našoj deci. Zato sada uradi sve onako kako ti je Bog rekao.“

U stara vremena je bio običaj da mladoženja plati ocu svoje supruge sumu novca, prema svojim mogućnostima. Ako nije imao novca, ili bilo šta od vrednosti, njegov rad je prihvatán za određeni vremenski period pre nego što je mogao da dobije ćerku za ženu. Ovaj običaj je smatran kao zaštita o bračnom ugovoru. Očevi nisu smatrali da je bezbedno poveriti sreću svojih ćerki muškarcima koji nisu obezbedili dovoljno sredstava da se mogu brinuti o porodici. Plašili su se da su njihovi životi bezvredni, ako nisu bili sposobni da vode posao, da steknu stoku i zemljište. Ali da se ne bi obeshrabrili oni koji su stvarno bili dostojni, odredba je doneta da se stave na probu vredni među onima koji nisu imali ništa vredno da plate za ženu. Bilo im je dozvoljeno da rade za oca čiju su ćerku voleli. Stupali su u radni odnos određeni vremenski period, regulisan vrednošću miraza za ćerku. Na taj način brakovi nisu sklapáni na brzinu, i postojala je mogućnost da se stavi na probu koliko su duboka osećanja udvarača. Ako je verno služio, i bio inače smatran dostojnim, ćerka mu je data da mu bude žena. I obično je sav miraz koji bi otac dobio bio dat ćerci na venčanju.

Kakva suprotnost u odnosu na pravac kojim danas idu roditelji i deca! Postoji mnogo nesrećnih brakova zbog tolike žurbe. Dvoje spajaju svoje interese pred bračnim oltarom, najsvetijom zakletvom Boga, a da nisu prethodno razmotrili celu stvar, i posvetili vreme trezvenom razmišljanju i revnosnoj molitvi.

Mnogi deluju iz pobude. Oni se nisu temeljno upoznali sa obavezama koje imaju jedno prema drugom. Ne shvataju da je njihova životna sreća u pitanju. Ako naprave pogrešan potez u ovoj stvari, i njihov bračni život se pokaže nesrećnim, to se ne može poništiti. Ako ne isplaniraju da usreće jedno drugo, moraju to podneti najbolje što mogu. U nekim slučajevima muž se pokaže previše len da izdržava porodicu, pa njegova žena i deca trpe. Ako bi se takva osobina otkrila pre braka, kao što je davno bio običaj, mnogo patnje bi se izbeglo. U slučaju Rahele i Lee, Laban je sebično zadržao miraz koji je trebao biti dat njima. Upućuju svojom rečenicom koja se odnosi na to kada kažu: „Kad nas je prodao, pa jede čak i novac koji je dobio za nas?“

Kada je Laban bio odsutan, Jakov je odveo svoju porodicu i uzeo sve što je imao, napustivši Labana. Nakon što je Jakov putovao tri dana, Laban je saznao da ga je napustio, i bio je veoma ljut. Progonio ga je sa namerom da ga na silu vrati nazad. Ali Gospod se sažalio na Jakova, i taman kada ga je Laban skoro stigao, dao mu je san da sa Jakovom ne govori ni lepo ni ružno. To jest ne treba da ga na silu vrati, ili da ga poziva laskavim podsticajima. Kada se Laban sastao sa Jakovom, pitao je zašto je kradom otišao, i odveo njegove kćeri kao da su mačem zarobljene. Laban mu reče: „U mojoj ruci je moć da vam nanese zlo, ali Bog vašeg oca rekao mi je sinoć: ‘Pazi da s Jakovom ne govoriš ni lepo ni ružno.’“ Jakov je onda spomenuo Labanu, na kakav se nepravedan način Laban poneo prema njemu, da je samo gledao sopstvenu korist. Pozvao se na svoje pravedno ponašanje dok je bio kod Labana, i rekao: „Nikada ti nisam doneo rastrgnutu životinju već sam ja nadoknađivao štetu. Što god je bilo ukradeno, bilo danju bilo noću, tražio si iz moje ruke. Danju me je ubijala vrućina, a noću hladnoća, i san mi je bežao od očiju.“

Život pastira je bio težak. Imao je obavezu da nadgleda

svoje stado i danju i noću. Divlje zveri su bile česte, i često smele, pa bi ozbiljno povredile stada ovaca i stoke koja nije čuvao verni pastir. Iako je Jakov imao veliki broj sluga koji su mu pomagali da se stara o stadima koja su posedovali on i Laban, ipak je odgovornost u celoj stvari bila na njemu. Neko vreme tokom godine je imao obavezu da bude sam sa stadom, noću i danju, da ih zaštiti od sušnih perioda u godini, da ne pomru od žeđi; a u najhladnijim periodima, da ih spasi od smrzavanja u jakim noćnim mrazevima. Njihova stada su isto bila u opasnosti da budu ukradena od nepoštenih pastira, koji su hteli da se obogate krađom stada od suseda.

Život pastira je bio pun stalne brige. Ne bi bio kvalifikovan za pastira, ako nije bio milostiv i posedovao hrabrost i istrajnost. Jakov je bio vrhovni pastir, a imao je pastire pod njim koji su bili privremene sluge. Vrhovni pastir je smatrao odgovornim ove sluge, kojima je poverio brigu o stadu, ako stado nije u odličnom stanju. Ako je neka od stoke nestala, vrhovni pastir je snosio gubitak.

Odnos Hrista i njegovih ljudi se može uporediti sa pastirom. On je nakon pada video ovce u žalosnom stanju, izložene sigurnom uništenju. Napustio je čast i slavu Očeve kuće, da postane pastir, kako bi spasao jadne, lutajuće ovce, koje samo što nisu propale. Njegov glas pobeđe se čuo, pozivajući ih da se okupe u Njemu, bezbednom i sigurnom skloništu od ruke pljačkaša; skloništu koje isto čuva i od toplote koja prži, i štiti od hladnih naleta vetra. Neprestano je brinuo za dobrobit svojih ovaca. Jačao je slabe, negovao napaćene, i okupljao je jaganjce iz stada u svojim rukama, noseći ih u svom naručju. Njegove ovce Ga vole. On ide pred svoje ovce, a one čuju njegov glas, i prate Ga. „A za strancem neće ići, nego će pobeći od njega, jer ne poznaju glas stranaca.“ Hrist kaže: „Ja sam dobri pastir. Dobri pastir polaže svoj život za ovce. Najamnik, koji nije pastir i nije vlasnik ovaca,

vidi vuka kako dolazi, pa ostavlja ovce i beži, a vuk ih grabi i rasteruje. On beži jer je najamnik i nije mu stalo do ovaca. Ja sam dobri pastir i poznajem svoje ovce i moje ovce poznaju mene.“

Hrist je vrhovni pastir. Poverio je brigu o svom stadu pomoćnim pastirima. Isus zahteva od tih pastira da pokažu isto interesovanje za Njegove ovce koje je On pokazao, i da uvek osećaju odgovornost za zadatak koji im je On poverio. Propovednici koji su pozvani od Boga, da rade u reči i doktrini, su Hristovi pastiri. On ih je podredio sebi da nadgledaju i brinu o Njegovom stadu. Svečano je zapovedio njima da budu verni pastiri, da marljivo hrane stado, da prate Njegov primer, da ojačaju slabe, neguju ošamućene, i zaštite ih od proždrljivih zveri. Ukazuje im na Njegov primer ljubavi prema svojim ovcama. Da bi obezbedio njihovo oslobođenje, položio je život za njih. Ako oni oponašaju Njegov primer samoodricanja, stado će napredovati pod njihovom brigom. Oni će pokazati dublje interesovanje nego Jakov, koji je bio verni pastir Labanovim ovcama i stoci. Oni će neprestano raditi za dobrobit stada. Oni neće biti samo najamnici, o kojima Isus govori, koji nemaju posebno interesovanje za ovce; koji u vreme opasnosti ili nevolja, beže i ostavljaju ovce. Pastir koji radi samo za platu što dobija, brine samo za sebe, i stalno razmišlja o sopstvenom interesu i lagodnosti, umesto o dobrobiti svog stada.

Petar kaže: „Pasite Božije stado koje vam je povereno – ne na silu, nego dragovoljno; ne radi nepoštenog dobitka, nego gorljivo; ne kao da gospodarite nad onima koji su Božije vlasništvo, nego budite primer stadu.“ Pavle kaže: „Pazite na sebe i na sve stado u kom vas je Duh sveti postavio za nadglednike, da pasete zajednicu pozvanih Gospoda i Boga koju je stekao krvlju svojom.“

Svi oni koji se pretvaraju da su pastiri, koji smatraju da treba

da propovedaju u reči i doktrini, i ponesu teret, brinući kao što svaki verni pastir treba da brine, biće im neprijatan posao, sa ukorom od apostola: „Ne na silu, nego dragovoljno; ne radi nepoštenog dobitka, nego gorljivo.“ Sve takve neverne pastire, glavni Pastir će rado otpustiti. Božija zajednica je kupljena krvlju Hristovom, i svaki pastir bi trebao da shvati da ovce pod Njegovom brigom koštaju neprocenjivu sumu. Oni treba da budu dosledni u svom radu, i istrajni u svojim naporima da zadrže stado u zdravom, naprednom stanju. Treba da smatraju da su od najveće vrednosti ovce stavljene pod njihovu brigu, i da shvate da će biti pozvani da podnesu pun izveštaj o svojoj službi. Ako se nađu da su verni, primiće bogatu nagradu. „A kad se pojavi vrhovni pastir, primićete venac slave, koji ne vene.“

Jakov kaže: „U tvojoj sam kući proveo dvadeset godina. Četrnaest godina sam ti služio za tvoje dve kćeri, i šest godina za tvoju stoku, a platu si mi menjao deset puta. Da Bog mog oca, Bog Abramov i Onaj koga se Isak bojao, nije bio sa mnom, ti bi me sada sigurno poslao praznih ruku. Bog je video moju nevolju i trud mojih ruku, pa te je sinoć ukorio.“

Laban je onda uverio Jakova da on gleda interes svojih kćeri i njihove dece, da im ne bi mogao nauditi. Predložio je da sklope savez između njih. I Laban reče: „Hajde sada da ja i ti sklopimo savez, i neka on bude svedok između mene i tebe.“ Tada je Jakov uzeo jedan kamen i postavio ga kao stub. Zatim je rekao svojoj braći: ‘Skupite kamenja!’ Oni su nakupili kamenja i napravili jednu gomilu. Posle toga su jeli na toj gomili.“

Laban je shvatio da je poligamija pogrešna, iako je samo kroz njegovo umeće Jakov uzeo dve žene. Dobro je znao da su Lea i Rahela zbog svoje ljubomore dale sluškinje Jakovu, što je poremetilo porodični odnos i povećalo nezadovoljstvo njegovih kćeri. Sada kada su se njegove kćerke udaljavale od njega veli-

kom distancom, i njihov interes je potpuno odvojen od njegovog, on bi čuvao, koliko je god moguće, njihovu sreću. Laban nije želeo da Jakov navuče na sebe, Leu i Rahelu još veću nesreću, tako što bi uzeo druge žene. I Laban reče: „Ako budeš loše postupao s mojim kćerima i ako uzmeš druge žene pored mojih kćeri, iako nijedan svedok nije s nama, Bog je svedok između mene i tebe.“

Jakov je dao svečanu zakletvu pred Gospodom da neće uzeti druge žene. „Laban još reče Jakovu: ‘Evo ove gomile i evo stuba koji sam podigao između mene i tebe. Ova gomila je svedok i ovaj stub je svedočanstvo da neću sa zlom namerom prelaziti preko ove gomile da bih išao protiv tebe, i da ti nećeš sa zlom namerom prelaziti preko ove gomile i ovog stuba da bi išao protiv mene. Neka Bog Abramov i bog Nahorov, Bog njihovog oca, sudi između nas.’ A Jakov se zakleo Onim koga se bojao njegov otac Isak.“

„Jakov je pošao dalje, i na putu su ga sreli Božiji anđeli. Kada ih je ugledao, Jakov je odmah rekao: ‘Ovo je Božiji logor!’ Vidio je Božije anđele, u snu, ulogorene oko njega. Jakov je poslao skromnu, pomirljivu poruku svom bratu Isavu. „Glasnici su se vratili kod Jakova i rekli: ‘Išli smo kod tvog brata Isava, i on ti ide u susret s četiristo ljudi.’ Jakov se veoma uplašio i zabrinuo se. Zato je ljude koji su bili s njim, ovce, goveda i kamile razdelio u dva logora, pa je onda rekao: ‘Ako Isav dođe i napadne jedan logor, drugi logor će uspeti da pobegne.’“

„Jakov je rekao: ‘Bože mog oca Abrama i Bože mog oca Isaka, Gospode, ti koji mi govoriš: ‘Vrati se u svoju zemlju i svom rodu, i ja ću ti činiti dobro’, ja nisam vredan sve milosti i sve vernosti koju si pokazao prema svom sluzi, jer sam samo sa štapom prešao Jordan, a sada imam dva logora. Molim te, izbavi me iz ruke mog brata Isava, jer se bojim da ne dođe i ne napadne mene i majke s decom. A ti si mi rekao: ‘Zaista ću ti činiti dobro

i učiniću da tvog potomstva bude kao morskog peska, koga ima toliko mnogo da ne može da se izbroji.”“

Poglavlje XIII

JAKOV I ANĐEO

Jakovljevi prestup, kada je primio blagoslov svog brata na prevaru, je opet silom stavljen pred njega, i on se uplašio da će Bog dopustiti Isavu da mu oduzme život. U svojoj nevolji molio se Bogu celu noć. Prikazan mi je anđeo kako stoji pred Jakovom, prikazujući njemu njegov prestup u svom pravom značenju. Kako se anđeo okrenuo da ga ostavi, tako ga je Jakov uhvatio, i nije hteo da ga pusti. Preklinjao ga je sa suzama. Rekao je da se duboko pokajao zbog svojih grehova, i zbog nepravde protiv svog brata, što je bio razlog koji ga je odvojio od očeve kuće na dvadeset godina. Usudio se da se pozove na Božija obećanja, i na znake njegove milosti prema njemu s vremena na vreme, dok je bio odsutan od očeve kuće. Celu noć se Jakov borio sa anđelom, preklinjući za blagoslov. Anđeo se izgleda odupirao njegovoj molitvi, tako što ga je stalno pozivao da se seti svojih grehova, istovremeno nastojeći da se otrgne od njega. Jakov je bio odlučan da drži anđela, ne samo fizičkom snagom, već i silom žive vere. U svojoj nevolji Jakov se pozvao na pokajanje duše, u dubokoj poniznosti koju je osećao zbog svojih prestupa. Anđeo je gledao na njegovu molitvu sa prividnom ravnodušnošću, stalno ulažući napore da se oslobodi iz Jakovljevih ruku. Mogao je upotrebiti svoju natprirodnu silu, i nasilno se osloboditi od Jakovljevog stiska, ali je odlučio da to ne uradi. Ali kada je video da ne može savladati Jakova, da bi ga uverio u svoju natprirodnu silu, dotakao mu je butinu, koja je odmah iskočila iz zgloba. Ali Jakov nije hteo da se odrekne svojih revnosnih napora zbog telesnog bola. Njegov cilj je bio da dobije blagoslov, i telesni bol nije bio dovoljan da skrene njegov um sa tog cilja.

Njegova odlučnost je bila jača u poslednjim trenucima sukoba nego na početku. Njegova vera je postajala sve odlučnija i istrajnija sve do samog kraja, čak do svitanja dana. Nije pustio anđela sve dok ga nije blagoslovio. „Pusti me, jer sviće zora.“ A Jakov mu odgovori: „Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.“ Anđeo ga je onda upitao: „Kako se zoveš?“, a on odgovori: „Jakov.“ Tada mu reče: „Više se nećeš zvati Jakov, već Izrael, jer si istrajavao s Bogom i s ljudima i odoleo si.“

Jakovljeva istrajna vera je prevladala. Držao je čvrsto anđela dok nije dobio blagoslov koji je želeo, i uverenje da su mu gresi oprosteni. Njegovo ime je onda promenjeno od Jakova, onaj koji potiskuje, u Izrael, što označava Božijeg princa. „Jakov ga upita: ‘Molim te, reci mi kako se zoveš.’ A on mu na to odgovori: ‘Zašto me pitaš kako se zovem?’ I tu ga je blagoslovio. Jakov je to mesto nazvao Fanuel jer je rekao: „Video sam Boga licem u lice, a moja se duša ipak izbavila.“ To je bio Hrist, sa kojim se Jakov borio celu noć, i koga je uporno držao dok ga nije blagoslovio.

Gospod je čuo Jakovljeve molitve i promenio je Isavljevo srce. Nije kaznio Jakova zbog lošeg puta kojim je išao. Život mu je bio put sumnje, nedoumice i kajanja zbog svog greha sve do njegove iskrene borbe sa anđelom, i dok se nije uverio da mu je tada Bog oprostio grehe.

„Borio se s anđelom i nadvladao ga. Plakao je da bi izmolio milost za sebe. Bog ga je u Bet-Elu našao, i tamo nam je govorio. To je Gospod, Bog nad vojskama. Gospod je ime po kome se pamti.“

Isav je marširao sa vojskom prema Jakovu, sa ciljem da ubije svog brata. Međutim, dok se te noći Jakov borio sa anđelom, drugi anđeo je poslat da promeni Isavljevo srce dok je on spavao. U svom snu video je Jakova dvadeset godina u izgnanstvu iz očevo doma zato što se plašio za svoj život. Naglašena mu je

Jakovljeva tuga zato što će otkriti da mu je majka umrla. Video je u svom snu Jakovljevu poniznost i Božije anđele oko njega. Kada se Isav probudio ispričao je svoj san svojim četiristo ljudi, i rekao im je da ne smeju povrediti Jakova jer je Bog njegovog oca bio sa njim. Kada se sretnu sa Jakovom, nijedan od njih ne sme da ga povredi. „Poslije nekog vremena Jakov je podigao oči i ugledao Isava kako dolazi s još četiristo ljudi.“ „A on je pošao ispred njih i poklonio se do zemlje sedam puta dok nije došao do svog brata. Isav mu je potrčao u susret, zagrlio ga, pao mu oko vrata i poljubio ga, pa su obojica zaplakali.“ Jakov je zamolio Isava da prihvati primirje, što je Isav odbio ali ga je Jakov podsticao: „Molim te, primi ovaj dar kojim želim da te blagoslovim, jer mi je Bog ukazao milost i imam svega. I uporno ga je nago-varao, tako da je Isav primio dar.“

Jakov i Isav predstavljaju dve vrste: Jakov, pravedne; i Isav, zle. Jakovljeva nevolja kada je saznao da Isav maršira ka njemu sa četiristo ljudi predstavlja nevolju pravednih kako se bude u-vodio zakon da se osude na smrt, neposredno pred Gospodnji dolazak. Dok se zli budu okupljali oko njih, pravedni će se ispu-niti patnjom, jer kao i Jakov neće videti kako da izbave svoje živote. Anđeo se postavio ispred Jakova, i Jakov ga je uhvatio, i držao ga je, boreći se sa njim celu noć. Tako će se isto i pravedni u svoje vreme nevolje, i patnje boriti kroz molitvu sa Bogom, kao što se i Jakov borio sa anđelom. Jakov se u nevolji molio celu noć da bude izbaavljen iz Isavljevih ruku. Pravedni će u svojoj duševnoj patnji vapiti Bogu dan i noć za izbaavljenje iz ruku zlih koji ih okružuju.

Jakov je priznao da nije vredan: „ja nisam vredan sve milosti i sve vernosti koju si pokazao prema svom sluzi, jer sam samo sa štapom prešao Jordan, a sada imam dva logora.“ Pravedni će u svojoj nevolji duboko osećati da nisu vredni, i mnogi će u suzama priznati svoju potpunu nedostojnost, pa će kao i Jakov da

se pozovu na Božija obećanja kroz Hrista data tako da opravdaju zavisne, bespomoćne grešnike koji se kaju.

Jakov je u svojoj nevolji čvrsto držao anđela i nije hteo da ga pusti. Dok je preklinjao u suzama, anđeo ga je podsetio na njegove greške iz prošlosti i gledao je da pobegne od Jakova kako bi ga stavio na probu. Tako će i pravedni na dan svoje patnje biti stavljeni na probu i iskušani da bi pokazali snagu svoje vere, kroz svoju istrajnost i nepokolebljivo poverenje da Božija sila može da ih izbavi.

Jakov nije dozvolio da bude odbijen. Znao je da je Bog milostiv i pozvao se na njegovu milost. Ukazao je na prethodno žaljenje i pokajanje zbog svojih grešaka, tražeći da se izbavi iz Isavljevih ruku. Tako je nastavio da navaljuje celu noć. Bio je doveden skoro do očajja, dok se sećao svojih grešaka iz prošlosti. Ali znao je da mora dobiti pomoć od Boga ili umreti. Držao je anđela čvrsto, i tražio je očajničkim, iskrenim vapajima da mu se zahtev ispuni, dok nije uspeo. Tako će biti i sa pravednima. Dok budu preispitivali svoje prošle životne događaje, njihove nade će skoro potonuti. Međutim, kad shvate da je u pitanju slučaj života ili smrti, iskreno će vapiti za Bogom, pozivajući se na prethodno žaljenje i ponizno pokajanje svojih mnogih grehova, i onda će se pozvati na Njegovo obećanje: „Neka se čvrsto uhvati za moju snagu da sklopi mir sa mnom, i mir će sklopiti sa mnom.“ Tako će njihovi iskreni zahtevi biti nuđeni Bogu dan i noć.

Bog ne bi čuo Jakovljevu molitvu, i ne bi milostivo spasao njegov život, da se Jakov nije prethodno pokajao za svoj greh dobijanja blagoslova na prevaru.

Pravedni će, kao i Jakov, pokazati nepokolebljivu veru i ozbiljnu odlučnost, koja ne prihvata nikakvo poricanje. Oni će se osećati nedostojnima, ali neće imati skrivene grehe da otkriju. Kada bi imali grehe koje nisu priznali i za koje se nisu pokajali,

i da im se oni prikažu, dok su mučeni strahom i patnjom, u živom smislu sve svoje nedostojnosti, bili bi poraženi. Očaj bi ih odvojio od iskrene vere, i ne bi imali poverenja da se mole Bogu za izbavljenje tako revnosno, pa bi njihovi dragoceni trenuci bili potrošeni na ispovedanje skrivenih grehova i na žaljenje zbog sopstvenog beznadežnog stanja.

Takozvani vernici koji su došli u vreme nevolje nepripremljeni, će u svom očaju priznati svoje grehe pred svima, rečima goruće patnje, dok će zli likovati nad njihovom nevoljom. Slučaj svih takvih je beznadežan. Kada Hrist ustane i napusti svetinju nad svetinjama, onda vreme nevolje počinje, i slučaj svake duše je odlučan, pa neće biti Hristove krvi da očisti od greha i zagađenja. Dok Isus napušta svetinju nad svetinjama, govori odlučnim tonom sa kraljevskim autoritetom: „Ko je nepravedan, neka i dalje čini nepravdu. Ko je pogan, neka se i dalje pogani. A ko je pravedan, neka i dalje čini pravdu, i ko je svet, neka i dalje bude svet. Evo, dolazim brzo i donosim platu, da platim svakome prema njegovom delu.“

Oni koji su odugovlačili sa pripremanjem za Božiji dan, neće moći da se pripreme u vreme nevolje, niti u bilo kom narednom periodu. Pravedni neće prestati sa svojim revnosnim, očajničkim vapajima za oslobođenje. Oni neće moći da se sete nijednog posebnog greha; ali će u celom svom životu videti malo dobrog. Njihovi grehovi su izneti pred sud, i oslobađajuća presuda je doneta. Njihovi grehovi su otišli u zaborav, i oni ne mogu da ih se sete. Preti im sigurno uništenje i nalik Jakovu, neće se odreći svoje vere i postati slabi zbog toga što im molitve nisu odmah odgovorene. Iako će biti u mukama zbog gladi, neće prestati sa svojim molitvama. Držaće se čvrsto za Božiju snagu, kao što se Jakov držao čvrsto za anđela; i jezik njihove duše je rekao: „Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.“ Sveti na kraju pobeđuju, kao i Jakov, i slavno su izbavljeni Božijim glasom.

Kratko vreme nevolje i patnje će zahtevati ozbiljan trud i odlučnu veru, da mogu izdržati odlaganje i glad, i da neće postati oslabljeni, iako veoma iskušavani. Vreme milosti je dato svima da se pripreme za Božiji dan. Biće bez izgovora oni koji zanemare pripremu, i ne poslušaju verna upozorenja. Jakovljeva ozbiljna, istrajna borba sa anđelom treba da posluži kao primer hrišćanima. Jakov je pobedio jer je bio istrajan i odlučan. Svi koji žele Božiji blagoslov, kao što ga je želeo Jakov, i drže se obećanja kao on, i budu ozbiljni i istrajni kao što je bio on, uspeće kao što je on uspeo. Takozvani vernici pokazuju toliko malo vere, i toliko malo počiva na njima teret istine, zato što su nezainteresovani za duhovne stvari. Nevoljni su da učine napor da se odreknu sebe, da pate pred Bogom, da se dugo i revnosno mole za blagoslov, i zbog toga ga i ne dobijaju. Ta vera koja će postojati u vreme nevolje, mora se svaki dan praktikovati. Oni koji ne ulažu dovoljno napora da pokažu istrajnu veru, biće potpuno nepripremljeni da pokažu tu veru koja će im omogućiti da stoje na dan nevolje.

Nisu bili pravedni svi Jakovljevi sinovi. Bili su na neki način pod uticajem idolopoklonstva. Bog nije kaznio okrutno, osvetoljubivo ponašanje Jakovljevih sinova prema Sihemovima. Jakov nije znao za njihove namere, sve dok nisu izvršili svoje okrutno delo. Prekorio je svoje sinove i rekao im da su ga uznemirili, i učinili mrskim među stanovnicima zemlje. Zbog njihovog prestupa okolni narodi će se pobuniti i uništiti njega i njegov dom. U svojoj nevolji, Jakov je opet pozvao Boga. „Bog je rekao Jakovu: „Ustani, idi u Bet-El, nastani se tamo i napravi oltar Bogu koji ti se pojavio kada si bežao od svog brata Isava.“ Tada je Jakov rekao svom domu i svima koji su bili s njim: „Uklonite tuđe bogove koje imate kod sebe, očistite se i presvuците se. Onda ustanimo i pođimo u Bet-El. Tamo ću napraviti oltar Bogu koji me je uslišio u dan moje nevolje i koji bio sa mnom na putu

kojim sam išao.“ Tako su oni dali Jakovu sve tuđe bogove koje su imali kod sebe i minđuše koje su imali na ušima, i Jakov je sve to zakopao pod veliko stablo u blizini Sihema.“ I Jakovljeva porodica ih nikada više nije našla. „Posle toga su krenuli, a veliki strah od Boga obuzeo je gradove oko njih, tako da nisu pošli u poteru za Jakovljevim sinovima.“

Jakov je bio ponizan i zahtevao je od svoje porodice da se ponize, i da ostave sve svoje ukrase, jer se spremao da učini obred pokajanja za njihove grehove, prinoseći žrtvu Bogu, da bi im odgovorio na preklinjanja, i da ih ne pusti da budu uništeni od drugih naroda. Bog je prihvatio Jakovljeve napore da ukloni prestup svoje porodice, prikazao mu se i blagoslovio ga, obnovivši obećanje koje mu je dao, jer je pokazao strah pred njim. „Zato je Jakov postavio stub od kamena na mestu gde je on govorio s njim.“

Poglavlje XIV

JOSIF I NJEGOVA BRAĆA

Josif je slušao uputstva svoga oca, i imao je strah od Gospoda. Bio je poslušniji očevim pravednim učenjima nego bilo ko od svoje braće. Cenio je njegove instrukcije i sa čistotom srca je voleo i poštovao Boga. Žalio je zbog pogrešnog postupanja neke svoje braće, i krotko ih je preklinjao da krenu pravednim putem i ostave svoja zla dela. To im je samo povećalo gorčinu protiv njega. Njegova mržnja prema grehu je bila takva da nije mogao izdržati da vidi svoju braću kako greše protiv Boga. Obavestio je svog oca, nadajući se da će ih njegov autoritet promeniti. Ovo razotkrivanje njihovih nedela je razbesnilo njegovu braću. Posmatrali su očevu veliku ljubav prema Josifu i zavideli su mu. Njihova zavist se pretvorila u mržnju i na kraju u ubistvo.

Božiji anđeo je Josifu dao uputstva u snovima što je on navivno otkrio svojoj braći. „Nasred njive smo vezivali snopove i tada se moj snop podigao i stao uspravno, a vaši snopovi su ga okružili i poklonili mu se.“ A njegova braća su mu rekla: „Da nećeš možda da budeš kralj nad nama? Da nećeš možda da vladaš nad nama?“ Tako su ga još više mrzeli zbog njegovih snova i njegovih reči.

„Posle toga on je usnio još jedan san, pa ga je ispričao svojoj braći: ‘Usnio sam još jedan san, a to se sunce, mesec i jedanaest zvezda klanjaju preda mnom.’ Kada je to ispričao svom ocu i svojoj braći, otac ga je prekorio: ‘Šta znači taj san koji si usnio? Da se nećemo možda ja i tvoja majka i tvoja braća klanjati pred tobom do zemlje?’ Njegova braća su postala ljubomorna na njega, ali njegov otac je čuvao te reči u svom srcu.“

Izgledalo je da Jakov ravnodušno gleda na snove svog sina.

Ali i sam je često dobijao uputstva od Gospoda u snovima, i verovao je da je Gospod učio Josifa na isti način. Ukorio je Josifa, da njegova stvarna osećanja ne bi bila otkrivena zavidnoj braći.

Jakovljevi sinovi su bili pastiri, i hranili su svoja stada tamo gde bi našli najbolje pašnjake. Putujući od mesta do mesta sa svojom stokom, često bi odlutali daleko od očeve kuće tako da nisu viđali svog oca i po nekoliko meseci. Zbog svoje brige za njima, poslao je Josifa da vidi da li su oni svi dobro. Sa pravim bratskim interesovanjem, Josif je tražio svoju braću tamo gde je njegov otac pretpostavljao da bi ih on mogao naći, ali oni nisu bili tamo. Neki čovek ga je našao kako luta u polju u potrazi za svojom braćom, i uputio ga je ka Dotanu. Bio je to dugačak put za Josifa, ali on je radosno krenuo tim putem, jer je voleo svoju braću, i takođe je hteo svog oca osloboditi brige. Ali bilo mu je vraćeno zlom za svu ljubav prema njima, i za poslušnost prema svom ocu.

I kada su ga videli iz daleka, čak i pre nego im je blizu došao, skovali su zaveru da ga ubiju. „Zato su jedan drugom rekli: ‘Evo dolazi onaj koji snove sanja. Hajde da ga ubijemo i da ga bacimo u neku jamu za vodu. Reći ćemo da ga je proždrla neka opasna zver. Da vidimo onda šta će biti od njegovih snova.’ Kada je Ruben to čuo, pokušao je da ga izbavi iz njihovih ruku. Zato je rekao: ‘Nemojmo pogubiti njegovu dušu.’ Zatim je još rekao: ‘Nemojte prolivati krv. Bacite ga u ovu jamu koja je u pustinji i ne dižite ruke na njega.’ On je nameravao da ga izbavi iz njihovih ruku i da ga vrati ocu.“

Josif, nesvestan šta će ga snaći, prišao je svojoj braći sa srcem punim radosti da ih pozdravi posle njegovog dugog, zamornog putovanja. Njegova braća su ga grubo odbila. Rekao im je za svoj zadatak, ali mu oni nisu ništa odgovorili. Josif je bio

uznemiren zbog njihovih ljutih pogleda. Strah je zamenio radost, i on se instinktivno skupio od straha u njihovom prisustvu. Onda su ga nasilno zgrabili. Rugali su mu se zbog opomena koje im je davao u prošlosti, i optužili su ga da svoje snove povezuje sa uzdizanjem samog sebe iznad njih kod njihovog oca, da bi ga otac više voleo nego njih. Optužili su ga da je licemer. Dok su iznosili svoja zavidna osećanja, Sotona je kontrolisao njihove umove, i nisu osećali nikakvo sažaljenje i nikakvo osećanje ljubavi prema svom bratu. Svukli su mu prugasto odelo koje je nosio, što je predstavljalo znak očeve ljubave prema njemu, i što je uzburkalo njihova zavidna osećanja.

Josif je bio umoran i gladan, ali mu ipak nisu dali ni da se odmori ni da jede. „Zatim su ga uzeli i bacili u jamu. Jama je u to vreme bila prazna; u njoj nije bilo vode.“ Juda je bio uznemiren dok je razmišljao kako Josif leži u rupi, trpeći sporu smrt od gladi. Izgleda da je on kratko vreme zajedno sa ostalom braćom posedovao satansko ludilo. Međutim, nakon što su počeli da ostvaruju svoje zle namere prema bespomoćnom, nedužnom Josifu, neki od njih su se osećali loše. Nisu osećali to zadovoljstvo za koje su mislili da će imati kada budu gledali kako Josif nestaje. Juda prvi koji je otkrio svoja osećanja „Tada je Juda rekao svojoj braći: ‘Kakva nam je korist ako ubijemo svog brata i sakrijemo njegovu krv? Hajde da ga prodamo Ismailcima, i ne dižimo ruke na njega. Ipak je on naš brat, naše telo.’ Tako su poslušali svog brata. Tada su naišli madijanski trgovci. Zato su braća izvukla Josifa, izvadivši ga iz jame, i prodali ga Ismailcima za dvadeset srebrnika, a oni su ga odveli u Egipat.“

Pomisao da će biti prodat kao rob je bila za Josifa strašnija od smrti. Pokazao je najdublju patnju, i molio je jednog od svoje braće, pa onda i drugog, za saosećanje. Srca nekih od njih su bila puna sažaljenja, ali su ćutali zbog straha da će im se podsmevati

ostali. Svi su mislili da su otišli predaleko da bi mogli da se pokaju za svoje delo jer bi Josif mogao da ih otkrije njihovom ocu, i on bi bio izuzetno ljut na njih zbog toga kako su se ophodili prema njegovom voljenom Josifu. Srca su im otvrdnula na njegovu patnju i nisu slušali njegova preklinjanja da ga puste radi oca, već su ga prodali kao roba.

Ruben se udaljio od svoje braće, da oni ne bi čuli njegovu nameru u vezi sa Josifom. Savetovao ih je da ga stave u rupu, i smislio je da se vrati i odvede ga ocu. „Kad je Ruben došao do jame i video da Josifa više nema u njoj, razderao je svoje haljine. Onda je otišao kod svoje braće i povikao: ‘Nema deteta! Šta ću sad?’“ Braća su mu rekla da su prodali Josifa. „Tada su uzeli Josifovu dugu haljinu, zaklali jarca i nekoliko puta umočili haljinu u krv. Posle toga su tu dugu prugastu haljinu poslali svom ocu i poručili: ‘Našli smo ovu haljinu. Molimo te, vidi da li je to haljina tvog sina ili nije.’“ Izazvali su veliku patnju kod svog oca, dok je zamišljao nasilnu smrt kroz koju je njegov sin prošao tako što je bio raskomadana delove od divljih zveri. Jakovljevi sinovi nisu mislili da će tuga njihovog oca biti toliko duboka. Sva njegova deca su pokušala da ga uteše, ali je odbio da se uzdrži od svoje tuge. Objavio je svojoj deci da će otići u grob pun žalosti.

Josifova braća su laskala sebi da su sigurno uspeli da spreče ispunjenje Josifovih čudnih snova. Ali Gospod je kontrolisao događaje, i izazvao okrutna dešavanja Josifovoj braći da bi doveo do ispunjenja snova koje su oni hteli da spreče.

Josif je bio veoma nesrećan zbog odvojenosti od svog oca, i misli o očevom bolu su izazivale najveću tugu u njemu. Međutim, Bog nije ostavio Josifa da ide sam u Egipat. Anđeli su pripremili put za njegov prijem. Petefrije, faraonov dvoranin, zapovednik telesne straže ga je kupio od Ismailaca. Gospod je bio sa Josifom, učinio je da napreduje, i učinio je da Josif dobije

naklonost svog gospodara, tako da je on sve što je posedovao poverio Josifu da brine o tome. „Na kraju je sve što je imao pre-pustio u Josifove ruke, i nije se brinuo ni za šta što je imao, osim za hleb koji je jeo.“ Smatrano je nečistim da Jevrej priprema hranu za Egipćanina.

Kada je Josif bio iskušavan da skrene sa pravog puta, da prekrši Božiji zakon i pokaže se neveran svom gospodaru, čvrsto se opirao, i pružio je dokaz uzdižuće sile straha od Boga, u svom odgovoru ženi svoga gospodara. Nakon što je govorio da njegov gospodar ima veliko poverenje u njega, uzviknuo je: „Kako bih onda mogao da učinim tako veliko zlo i da zgrešim Bogu?“ Nije se mogao ubediti da skrene sa puta pravедnosti, i pogazi Božiji zakon, pod bilo kakvim podsticajima ili pretnjama. A kada je bio optužen, i kada mu je glavno krivično delo stavljeno na teret, nije potonuo u očaj. U odsustvu nedužnosti i pravde, i dalje je verovao u Boga. I Bog, koji ga je do sada podržavao, nije ga ostavio. Bio je vezan u okovima, i čuvan u mračnoj tamnici. Ipak Bog je i ovu nesreću pretvorio u blagoslov. Učinio je da mu upravitelj zatvora bude naklonjen, i ubrzo je Josifu povereno da upravlja svim zatvorenicima.

To je primer svim naraštajima koji će živeti na zemlji. Iako mogu da budu izloženi iskušenjima, ipak treba da uvek budu svesni da je odbrana na dohvat ruke, i biće sami krivi ako se ne sačuvaju. Bog će biti prisutan da pomogne, a njegov Duh da štiti. Iako okruženi sa najvećim iskušenjima, postoji izvor snage koji mogu primeniti i doleteti im. Kako je bio žestok napad na Josifov moral. Napad je došao od osobe sa uticajem, koja je imala veliku verovatnoću da zavede. Ipak kako je brzo i čvrsto odoleo. Propatio je zbog svoje vrline i poštenja, zato što se ona koja ga je htela zavesti, osvetila vrlini koju nije mogla pokoriti, i svojim uticajem je učinila da bude bačen u tamnicu, optuživši ga za

lažan zločin. Tu je Josif propatio jer se nije odrekao svog poštenja. Stavio je svoju reputaciju i interes u Božije ruke. Iako je propatio u mukama da bi ga Bog pripremio da zauzme važan položaj, ipak je Bog sigurno čuvao tu reputaciju koju je ocrnio zlobni optuživač, i nakon toga, u svoje pravo vreme, izazvao da zasija. Bog je čak i zatvor učinio sredstvom njegovog uzdignuća. Vrlina će vremenom doneti svoju nagradu. Štit koji je pokrивao Josifovo srce, je bio strah od Boga, što ga je učinilo vernim i pravednim svom gospodaru, i odanim Bogu. Prezirao je tu nezahvalnost koja bi ga dovela do toga da zloupotrebi poverenje svog gospodara, iako njegov gospodar možda nikada neće saznati za tu činjenicu. Božiju milost je pozvao u pomoć i onda se borio sa kušačem. Plemenito kaže: „Kako bih onda mogao da učinim tako veliko zlo i da zgrehim Bogu?“ Izašao je kao osvajač.

Usred zamki kojima su svi izloženi, potrebne su jake i pouzdane odbrane na koje se mogu osloniti. Mnogi u ovo iskvareno doba imaju malo zaliha Božije blagodati, tako je u mnogim slučajevima njihova odbrana probijena prvim napadom, i postaju robovi žestokih iskušenja. Štit milosti može da zaštiti sve koji su nepokoreni iskušenjima neprijatelja, iako su okruženi najiskvarenijim uticajima. Sa jakim načelom i nepokolebljivim poverenjem u Boga, njihova vrlina i plemenitost karaktera mogu da zasijaju, pa iako su okruženi zlom, nijedna mrlja ne mora da ostane na njihovoj vrlini i poštenju. Iako kao Josif trpe klevetanja i lažne optužbe, providenje će poništiti sve neprijateljske spletke za sva vremena, i Bog će, u svoje vreme, da se uzdigne još više, dok će neprijatelji još neko vreme da budu iskvareni zlobnom osvetom.

Uloga koju je Josif odigrao u vezi sa scenama iz mračne tamnice, je bila takva da ga uzdigne na kraju ka prosperitetu i časti. Bog je isplanirao da Josif treba dobiti iskustvo kroz isku-

šenja, nevolje i teškoće, kako bi ga pripremio da zauzme uzvišeni položaj.

Dok je Josif bio zatvoren u tamnici, faraon se naljutio na svoja dva dvoranina, glavnog pekara i glavnog peharnika, i stavljani su u tamnicu gde je Josif bio okovan. „Tada je zapovednik telesne straže odredio Josifa da bude s njima i da ih služi. Oni su neko vreme ostali u tamnici.“ Josif je učinio svoj život korisnim čak i u tamnici. Njegovo primerno, skromno ponašanje i vernost, omogućili su mu poverenje svih u zatvoru, i onih koji su imali neke veze sa zatvorom. Nije provodio vreme žaleći zbog nepravde svojih optužitelja, koji su ga lišili slobode.

Jednog jutra dok je Josif donosio hranu kraljevim dvoranima primetio je da su veoma tužni. Ljubazno ih je upitao: „Zašto vam je danas lice tako tužno?“ Oni su mu odgovorili: ‘Usnili smo san, a nema ko da nam ga protumači.’ Josif im je rekao: ‘Zar nije Bog taj koji tumači snove? Kažite mi, molim vas, šta ste sanjali.’“ Onda je peharnik otkrio Josifu svoj san koji je on protumačio da će peharnik ponovo dobiti naklonost kralja i da će opet dodavati pehar faraonu kao i pre. Peharnik je bio zadovoljan sa tumačenjem i njegov um se umirio.

Josif je rekao glavnom peharniku da za tri dana više neće biti zatvorenik. Osećao je veliku zahvalnost prema Josifu zbog interesovanja koje je pokazao prema njemu, i zbog dobrog postupanja pod njegovim upravljanjem, a najviše zbog toga što mu je pomogao dok je bio u stanju velike umne uznemirenosti tako što mu je protumačio san. Onda je Josif na veoma dirljiv način pomenuo svoje zarobljeništvo i zamolio ga: „Ali seti me se kad ti bude dobro, i molim te, učini dobro delo, pa me spomeni faraonu i izvedi me iz ovog zatvora. Jer sam otet iz zemlje Jevreja, a ni ovde nisam učinio baš ništa zbog čega bi me bacili u zatvor.“ Kada je glavni pekar video kako je Josif u svom tumačenju rekao dobre stvari,“ ohrabrio se i otkrio svoj san. Čim

je otkrio svoj san Josif se rastužio. Razumeo je njegovo strašno značenje. Josif je imao ljubazno, saosećajno srce ipak njegov visok osećaj dužnosti ga je naveo da kaže iskreno, ali ipak tužno tumačenje sna glavnog pekara. Rekao mu je da tri korpe na njegovoj glavi znače tri dana, i kao što su u njegovom snu ptice pojele pecivo iz gornje korpe, tako će jesti i njegovo meso dok bude visio sa drveta.

„Trećeg dana posle toga bio je faraonov rođendan. On je priredio gozbu za sve svoje sluge i izveo je iz zatvora glavnog peharnika i glavnog pekara. Glavnog peharnika je vratio na položaj peharnika, tako da je on opet faraonu dodavao pehar. A glavnog pekara je obesio, baš kao što im je Josif u tumačenju rekao. Ali glavni peharnik se nije setio Josifa, već ga je zaboravio.“ Peharnik je bio kriv za greh nezahvalnosti. Nakon što je dobio olakšanje od svoje uznemirenosti radosnim Josifovim tumačenjem, pomislio je da će se ako bi ponovo dobio kraljevu naklonost sigurno setiti zarobljenog Josifa, i da će govoriti kralju u njegovu korist. Video je tumačenje sna ispunjenim ali ipak u svom uspehu je zaboravio na Josifu nevolju i zarobljeništvo. Gospod smatra nezahvalnost među najtežim grehovima. Iako se gadi i Bogu i ljudima, ipak je svakodnevna pojava. Josif je dve godine duže ostao u svojoj mračnoj tamnici. Gospod je dao faraonu važne snove. Ujutru se kralj uznemirio zato što nije mogao da ih razume. Pozvao je egipatske sveštenike koji se bave magijom, i mudrace. Kralj je mislio da će mu oni ubrzo pomoći da razume te snove, jer su imali reputaciju za rešavanje poteškoća. Kralj im je otkrio svoje snove ali se veoma razočarao kada je video da sa svom svojom magijom i hvalisavom mudrošću nisu mogli da ih objasne. Kralj je postao još više uznemiren i zabrinut. Kako je glavni peharnik video njegovu uznemirenost odmah je pomislio na Josifa i u isto vreme na krivicu zbog zaborava i nezahvalnosti. „Tada je glavni peharnik rekao faraonu: Danas ću

ti reći svoje grehe.“ Zatim je otkrio kralju snove koje su imali on i glavni pekar, koji su ih mučili kao što sada snovi muče kralja i reče: „S nama je bio jedan mladić, Jevrejin, sluga zapovednika telesne straže. Kad smo mu ispričali snove, on nam ih je protumačio. Svakom je protumačio njegov san. Onako kako nam ih je protumačio, tako se i dogodilo. Mene je faraon vratio u službu, a onog čoveka je obesio.“

Bilo je ponižavajuće za faraona da se okrene od sveštenika koji se bave magijom, i mudraca iz svog kraljevstva, i da pita jevrejskog slugu. Međutim, njegovi učeni i mudri ljudi su ga izneverili, i sada će se udostojiti da prihvati skromne usluge roba, ukoliko njegov namučeni um može dobiti olakšanje.

„Faraon je poslao po Josifa, da ga brzo dovedu iz zatvora. A on se obrijao i ošišao, presvukao i izašao pred faraona. Tada je faraon rekao Josifu: ‘Usnio sam san, ali niko ne može da ga protumači. Čuo sam da ti možeš protumačiti san kad ga čuješ.’ Josif je odgovorio faraonu: ‘To nije u mojoj vlasti! Bog će faraonu objaviti dobro.’“

Josifov odgovor kralju pokazuje njegovu jaku veru i skromno poverenje u Boga. Skromno se odrekao svih zasluga posedovanja uzvišene mudrosti da tumači. Rekao je kralju da njegovo znanje nije veće od onih sa kojima se konsultovao. „To nije u mojoj vlasti.“ Samo Bog može da objasni ove misterije. „Faraon je zatim rekao Josifu: ‘Sanjao sam kako stojim na obali Nila. I gle, iz Nila je izašlo sedam debelih i lepih krava koje su pasle travu pored Nila. A posle njih izašlo je sedam slabih, veoma ružnih i mršavih krava. Tako ružne krave nisam video u svojoj egipatskoj zemlji. I te mršave i ružne krave pojele su onih sedam debelih krava. Ali iako su ih pojele, nije se poznavalo da su im u stomaku, jer su i dalje bile ružne kao i ranije. Tada sam se probudio.’

‘Zatim sam sanjao kako sedam punih i lepih klasova izbijaju

na jednoj stabljici. A posle njih izraslo je sedam klasova uvelih i sitnih, sasušenih zbog istočnog vetra. I ti sitni klasovi progutali su onih sedam lepih klasova. Ispričao sam ovo sveštenicima koji se bave magijom, ali nijedan nije mogao da mi objasni.’

Tada je Josif rekao faraonu: ‘Oba faraonova sna imaju isto značenje. Bog javlja faraonu šta će učiniti. Sedam lepih krava predstavljaju sedam godina. Isto tako, sedam lepih klasova predstavljaju sedam godina. Oba sna imaju isto značenje. Sedam mršavih i ružnih krava koje su izašle posle njih predstavljaju sedam godina; i sedam praznih klasova, sasušenih zbog istočnog vetra, predstavljaju sedam godina gladi.’“

Josif je rekao kralju da će biti sedam godina velikog izobilja. Svega će da bude obilno. Polja i bašte će davati plodove više nego ranije. Voće i žitarice će rasti u izobilju, i tih sedam godina izobilja će biti praćeno sedam godina gladi. Godine izobilja su date da bi se faraon mogao pripremiti za dolazeće godine gladi. „A obilje koje je bilo u zemlji neće se spominjati, jer će glad koja će posle toga doći biti zaista velika. A to što je faraon dva puta usnio san znači da je Bog to čvrsto odlučio i da će Bog to brzo i učiniti. Zato neka faraon sada potraži razboritog i mudrog čoveka i neka ga postavi nad egipatskom zemljom.“

Kralj je poverovao u sve što je Josif rekao. Verovao je da je Bog sa njim, i bio je impresioniran sa činjenicom da je on bio najpogodniji čovek da bude postavljen kao glavni nad poslovima. Nije ga prezirao zato što je bio jevrejski rob, video je da on poseduje izvanredan duh. „Zato je rekao svojim slugama: ‘Možemo li naći nekoga kao što je ovaj čovek, u kome je Božiji Duh?’ Zatim je rekao Josifu: ‘Pošto ti je Bog dao da sve to znaš, niko nije tako razborit i mudar kao što si ti. Ti ćeš biti upravitelj mog dvora i ceo moj narod bezuslovno će te slušati. Jedino ću prestolom biti veći od tebe.’“

Iako je Josif postavljen kao vladar nad svom zemljom ipak

nije zaboravio Boga. Znao je da je stranac u tuđoj zemlji, odvojen od svoga oca i svoje braće što ga je često činilo tužnim, ali je čvrsto verovao da je Božija ruka odredila njegov pravac da ga postavi na važan položaj. Oslanjajući se stalno na Boga obavljao je verno sve dužnosti na svom položaju kao vladar nad egipatskom zemljom. „Tokom sedam rodnih godina zemlja je bogato rađala. A on je sakupljao sav rod tokom tih sedam godina koje su nastupile u egipatskoj zemlji, i taj rod je čuvao po gradovima. U svaki grad stavljao je rod s okolnih njiva. Josif je sakupio velike količine žita, kao peska morskoga, dok na kraju nisu prestali da ga mere jer se nije moglo izmeriti.“

Josif je putovao skroz celu egipatsku zemlju, davajući naređenja da se izgrade ogromna skladišta, koristeći svoju bistru glavu i odlično rasuđivanje kao njegovu pomoć u pripremama da se obezbedi hrana neophodna za duge godine gladi. Posle dužeg vremena sedam plodnih godina u egipatskoj zemlji se završilo. „I nastupilo je sedam godina gladi, baš kao što je Josif i rekao. U svim zemljama nastala je glad, a u svoj egipatskoj zemlji bilo je hleba. A kad je i u svoj egipatskoj zemlji zavladala glad, narod je zavapio faraonu tražeći hleb. Tada je faraon rekao svim Egipćanima: ‘Idite kod Josifa. Šta god vam kaže, to učinite.’ I glad je zahvatila celu zemlju. Tada je Josif otvorio sve žitnice koje su imali i prodavao hranu Egipćanima, jer je velika glad zahvatila egipatsku zemlju.“

Glad je bila velika u Hananskoj zemlji. Jakov i njegovi sinovi su bili uznemireni. Njihove zalihe hrane su bile skoro istrošene, i oni su gledali zabrinuto u budućnost. Razgovarali su bez nade o tome da ne mogu da obezbede svojim porodicama hranu. Potreba i glad su im bili na pragu. Nakon dužeg vremena Jakov je čuo za divnu raspodelu hrane od strane egipatskog kralja, da je dobio uputstva od Boga u snu, sedam godina pre gladi da sakupi ogromne zalihe za sedam godina gladi koje će da dođu, i da

iz svih zemalja odlaze u Egipat da kupe žito. Rekao je svojim sinovima: „Zašto gledate jedan u drugoga?“ I još je rekao: ‘Čuo sam da u Egiptu ima žita. Idite i tamo ga kupite, da ostanemo živi i da ne pomremo.’ Tako su desetorica Josifove braće otišla u Egipat da kupe žito. Ali Jakov nije poslao Josifovog brata Benjamina s drugom braćom, jer je rekao: ‘Da ga ne bi zadesilo neko zlo, pa da pogine.’“

Jakovljevi sinovi su došli sa mnoštvom kupaca da kupe žito od Josifa, i oni su mu se „poklonili licem do zemlje.“ Josif je prepoznao svoju braću, ali se pretvarao da ih ne zna i oštro im je govorio. ‘Odakle dolazite?’ Oni su odgovorili: ‘Dolazimo iz hanskanske zemlje da kupimo hranu.’“ „Josif se odmah setio snova koje je sanjao o njima, pa im je rekao: „Vi ste uhode! Došli ste da vidite gde je zemlja nezaštićena!“

Uveravali su Josifa da je njihov jedini posao u Egiptu da kupe hranu. Josif ih je opet optužio da su špijuni. Želeo je da zna da li i dalje poseduju isti ponositi duh koji su imali kada je on bio sa njima, i bio je nestrpljiv da izvuče iz njih neku informaciju u vezi sa svojim bratom Benjaminom. Bili su ponizni u svojoj nevolji i pokazali su tugu umesto besa zbog Josifove sumnje. Ubeđivali su ga da nisu špijuni, već sinovi jednog čoveka, da su dvanaestoro braće, da je najmlađi sa njihovim ocem, a jedan nije. Njegov otac i Benjamin su oni o kojima Josif najviše želi da zna. Izjasnio je svoje sumnje u vezi njihove priče i rekao da će ih staviti na probu i da neće otići iz Egipta dok njihov najmlađi brat ne dođe. Predložio je da ih drži u zarobljeništvu dok jedan od njih ne ode i dovede svog brata, da bi dokazao da li ima istine u onom što govore. Ako ne pristanu na to, smatraće ih špijunima. Jakovljevi sinovi su bili nevoljni da pristanu na ovakav dogovor. Biće potrebno neko vreme da jedan od njih ode do njihovog oca i da dovede Benjamina, tako da će njihovim porodicama nedostajati hrana. I opet, ko bi se od njih upustio na takvo putovanje

sam, ostavljajući svoju braću u tamnici? Kako bi taj jedan izašao pred svog oca? Videli su njegovu uznemirenost zbog navodne Josifove smrti, i on bi imao osećaj da je uskraćen za sve svoje sinove. Dok su razgovarali o tome Josif ih je čuo. Dalje su rekli, možda ćemo izgubiti svoje živote ili postati robovi, i ako jedan od nas ode našem ocu zbog Benjamina i dovede ga ovde, on može isto postati rob, pa bi naš otac sigurno umro. Odlučili su da svi ostanu i trpe zajedno, radije nego da učine veću tugu svom ocu gubitkom njegovog voljenog Benjamina.

Tri dana zarobljeništva su bili dani gorke tuge za Jakovljeve sinove. Sećali su se svojih prethodnih zlih dela, posebno svoje okrutnosti prema Josifu. Znali su da ako ih optuže da su špijuni i ako ne uspeju da pruže dokaze da se opravdaju svi će morati da umru ili da postanu robovi. Sumnjali su da bi bilo kakav pokušaj bilo koga od njih mogao urazumiti njihovog oca da pristane da Benjamin ode od njega, nakon okrutne smrti što je zadesila Josifa, kako je on mislio. Prodali su Josifa kao roba, i bojali su se da je Bog isplanirao da ih kazni tako što će patiti i sami postati robovi. Josif je razmišljao da njegovom ocu i porodicama njegove braće nedostaje hrana, bio je ubeđen da su se njegova braća pokajala zbog njihovog okrutnog postupanja prema njemu, i da nikako neće postupati prema Benjaminu kao što su postupali prema njemu. Josif je dao drugi predlog svojoj braći. Trećeg dana im je rekao: „Ako ovako uradite ostaćete živi, jer se ja bojim Boga: Ako ste čestiti, neka jedan od vaše braće ostane u zatvoru, a vi ostali idite i odnesite žito svojim porodicama koje gladuju. Onda mi dovedite svog najmlađeg brata da bi se videlo da li je tačno ono što ste rekli, i nećete umreti.“ Pristali su da private ovaj Josifov predlog, ali su među sobom pokazali malo nade da će njihov otac dati Benjaminu da se vrati sa njima. Optuživali su sebe i jedni druge u vezi sa njihovim postupanjem prema Josifu. „Tada rekoše jedan drugom: „Sigurno snosimo

krivicu zbog našeg brata, jer smo videli nevolju njegove duše kad nas je preklinjao za milost, a mi ga nismo poslušali. Zato nas je snašla ova nevolja.“ Tada im Ruben odgovori: „Zar vam nisam govorio: ‘Ne činite greh detetu?’ Ali vi niste slušali. Sad se traži račun za njegovu krv.” Ali nisu znali da ih Josif razume, jer je s njima razgovarao preko tumača. Zato se udaljio od njih i zaplakao. Zatim se vratio i razgovarao s njima, pa je uzeo Simeona i vezao ga pred njihovim očima.“

Josif je izabrao Simeona da bude vezan zato što je on bio inicijator i predvodnik u okrutnosti njegove braće prema njemu. Naredio je da njegova braća budu velikodušno snabdevena sa hranom, i da novac svakog od njih bude vraćen u njihove vreće. Tužni su nastavili svoje putovanje kući. Kad je jedan od njih otvorio svoju vreću da nahrani svoju životinju sa stočnom hranom, pronašao je svoj novac kao što ga je i doneo Josifu. Rekao je to svojoj braći i oni su smatrali da će iz toga izaći nova nevolja pa su se uplašili i rekli su jedan drugome, šta nam je to Bog učinio? Da li treba da prihvatimo ovo kao dobar znak od Gospoda, ili je On dozvolio da se to desi da bi nas kaznio za naše grehe, i da nas gurne još više u nevolju? Prihvatili su da je Bog video njihove grehe, da je zabeležio njihova zla dela, i da im sada vraća zbog njihovih prestupa.

Kada su stigli do svog oca Jakova, ispričali su mu sve šta se desilo i rekli su: „Čovek koji je gospodar one zemlje oštro je razgovarao s nama, jer je mislio da smo uhode koje su došle da izvide zemlju. Ali mi smo mu rekli: ‘Mi smo čestiti ljudi. Nismo uhode. Nas je dvanaestoro braće i sinovi smo jednog oca. Jednog brata više nema, a najmlađi je ostao s našim ocem u hananskoj zemlji.’“ Rekli su svom ocu da Josif nije poverovao ono što govore i rekao im je da ako niste špijuni ostavite jednog od svoje braće sa mnom i ponesite hranu za svoje domove, i kada se opet vratite povedite svog najmlađeg brata i onda ću vam osloboditi

vašeg brata koji je vezan, pa ćete biti slobodni da trgujete u zemlji.

Dok su praznili svoje vreće, novac svakog čoveka je bio u njegovoj vreći, i svi su bili uplašeni. Jakov je bio uznemiren i rekao im je „Zbog vas sam ostao bez dece! Josifa više nema, nema ni Simeona, a i Benjaminu hoćete da mi uzmete! Sve se na mene svalilo!“ Ruben je uveravao svog oca da ako bude poverio Benjaminu pod njegovu brigu on će ga sigurno vratiti nazad svom ocu, ako to ne uradi on može da pogubi njegova dva sina. Ovaj brzopleti govor nije umirio Jakovljević. On je rekao: „Moj sin neće ići s vama, jer je njegov brat mrtav i on je ostao sam. Ako ga zadesi neko zlo pa pogine na putu na koji idete, poslali biste moju sedu glavu s tugom u grob.“

Jakovljeva osećanja prema Benjaminu su bila snažna kao majčina ljubav. Na njemu se videlo koliko ga je pogodio gubitak Josifa. Ali potreba je pritiskala Jakova i njegovu decu, njihovim domovima je trebala hrana. Jakov je ponovo tražio od svojih sinova da idu u Egipat da kupe hranu. Juda je rekao ocu da ne može ići tamo ako Benjamin nije sa njima, jer „Onaj čovek nas je jasno upozorio: ‘Ne dolazite opet pred mene ako vaš brat ne bude s vama.’“ Juda je uveravao oca za sigurnost svog brata, da ako ga pošalje sa njima oni će ići, a ako se ne vrati sa Benjaminom nosiće krivicu zauvek.

Rekao je svom ocu dok su odugovlačili zbog njegove nevoljnosti da pošalje Benjaminu već su mogli otputovati u Egipat i vratiti se nazad. Jakov se osećao primoranim da dozvoli svom sinu Benjaminu da ide sa braćom. Takođe je poslao poklon vladaru, nadajući se da će dobiti njegovu naklonost. Naredio je svojim sinovima da uzmu duplo više novca i da vrte novac koji su našli u svojim vrećama, jer je možda tamo stavljen greškom. Reкао im je „Uzmite svog brata, pa ustanite i idite opet kod onog čoveka.“

Dok su se njegovi sinovi spremali za svoje neizvesno putovanje, njihov ostareli otac je ustao i dok je stajao među njima podigao je svoje ruke prema nebu i preklinjao Gospoda da ide sa njima izgovarajući nad njima milostiv blagoslov. „A Bog Svemoćni neka podstakne onog čoveka da vam se smiluje, pa da vam pusti drugog brata i Benjamina. A ja, ako moram da ostanem bez dece, neka ostanem!“

„Tako su oni uzeli taj dar i dvaput više novca i povelili su Benjamina. Zatim su otišli u Egipat i stali pred Josifa.“ Kada je Josif video Benjamina sa njima jedva je uspeo da se uzdrži od svojih bratskih osećanja ljubavi. Naredio je da se sve pripremi kako bi njegova braća večerala sa njim. Kada su bili pozvani u Josifov dom plašili su se da ih je pozvao da bi odgovarali zbog novca pronađenog u njihovim vrećama. Mislili su da je namerno stavljen tamo sa ciljem kako bi se pronašlo nešto protiv njih da postanu robovi, i da su dovedeni u vladarev dom da bi se to bolje ostvarilo. Gledali su da se prijatelje sa nadzornikom doma i da mu stave do znanja da su pronašli novac u svojim vrećama plašeći se da će ih vladar koji je postupao sa njima tako oštro optužiti za zločin u vezi sa tom stvari. Obavestili su nadzornika da su doneli nazad novac koji su našli u svojim vrećama u punoj težini, takođe su doneli i drugi novac da bi kupili hranu i dodali su „Mi ne znamo ko nam je stavio novac u vreće.“

„Tada im on reče: ‘Sve je u redu. Ne bojte se. Vaš Bog i Bog vašeg oca stavio vam je blago u vreće. Vaš novac je stigao k meni.’ Zatim im je izveo Simeona.“ Reči nadzornika su ih oslobodile uznemirenosti, i mislili su da je Bog zaista milostiv prema njima kao što je njihov otac preklinjao da bude.

Kada se Josif vratio kući njegova braća su mu dali poklon u ime svog oca i poklonili su mu se do zemlje. „On ih je pitao da li su dobro i zatim je rekao: „Da li je dobro vaš stari otac o kome ste pričali? Da li je još živ?“ Oni su odgovorili: „Dobro je tvoj

sluga, naš otac. Još je živ.“ Zatim su se poklonili pred njim i pali ničice. Kad je Josif podigao oči i video svog brata Benjamina, sina svoje majke, rekao je: „Da li je ovo vaš najmlađi brat o kome ste mi pričali?“ Zatim je rekao: „Sine, neka Bog bude milostiv prema tebi.“ Tada je Josif požurio da izađe napolje jer je bio duboko ganut zbog svog brata. Zato je potražio mesto gde bi se isplakao, pa je ušao u jednu odaju gde je mogao da bude sam i tamo se isplakao. Posle se umio, izašao iz sobe i savladavajući svoja osećanja rekao: „Poslužite jelo.“

Josif nije jeo za istim stolom sa svojom braćom, jer je za Egipćane bilo nečisto da jedu hleb sa Jevrejima. Josif je postavio svoju braću za stolom kao što je bio običaj kada se njihove godine znaju. Počevši od najstarijeg prema njegovom rođenju, postavljajući ih po redu sve do najmlađeg, kao da je savršeno znao njihove godine. Njegova braća su bila zapanjena sa ovim Josifovim postupkom, jer su mislili da on ne zna njihove godine.

Dok je delio zalihe hrane svakom od svoje braće, Benjaminu je dao pet puta više nego drugima. Nije uradio ovo samo zbog posebne pažnje prema svom bratu Benjaminu, već i da bi ih testirao i video da li gledaju na Benjamina sa istim zavidnim osećanjima sa kojima su gledali na njega. Mislili su da Josif ne razume njihov jezik, i slobodno su razgovarali jedan sa drugim u njegovom prisustvu, tako je Josif imao dobru priliku da otkrije pravo stanje njihovih osećanja bez njihovog znanja. Josif je opet naredio da se njegovoj braći da hrana, onoliko koliko mogu da ponesu. Da se stavi novac svakog čoveka u njegovu vreću i da se stavi njegov srebrni pehar u vreću najmlađeg. Kada su njegova braća izašla iz grada, Josif je poslao svog nadzornika da ih presretne, da ih pita zašto su zlom vratili dobro, uzevši srebrni pehar što pripada kralju, iz kog se proriče.

Kraljevi i vladari su imali pehar iz kog su pili kako bi se siguro primetilo ako bi neka otrovna supstanca bila stavljena u

njihovo piće. „A oni su mu rekli: „Zašto naš gospodar tako govori? Tvoje sluge nikada ne bi učinile tako nešto. Eto, novac koji smo našli odozgo u svojim vrećama doneli smo ti nazad iz hananske zemlje. Kako bismo onda mogli da ukrademo srebro ili zlato iz kuće tvog gospodara? Kod koga se od tvojih robova nađe ono što je ukradeno, taj neka umre, a mi ostali bićemo robovi našeg gospodara.“ A on reče: „Neka bude kako ste rekli. Onaj kod koga se nađe ono što je ukradeno postaće moj rob, a vi ćete biti nedužni.“ Svi su brzo spustili svoje vreće na zemlju i otvorili ih. A on ih je pažljivo pregledao. Počeo je od najstarijeg, a završio kod najmlađeg. Pehar je nađen u Benjaminovoj vreći.“

Kada se to otkrilo svi su bili veoma iznenađeni, i da bi izrazili svoju veliku uznemirenost rastrgli su svoju odeću što je bio običaj kada se neko nađe u velikoj uznemirenosti. Benjamin je bio još više zapanjen i zbunjen od svoje braće. Vratili su se u grad tužni i uplašeni. Mislili su da je Božija ruka protiv njih zbog njihovih prošlih zlih dela. Zbog njihovog obećanja Benjamin će biti osuđen na život roba. Mislili su da će se strahovi njihovog oca potpuno ostvariti. Nevolja je zadesila njegovog voljenog Benjamina.

Juda je sebe obavezao da će se brinuti o Benjaminu. „Kad su Juda i njegova braća ušli u Josifov dom, on je još uvek bio tamo. Tada su pali pred njim na zemlju. A Josif im reče: ‘Šta ste to učinili? Zar niste znali da čovek kao što sam ja može tačno proricati?’“ Josif je postavio ovo pitanje da bi od svoje braće dobio priznanje njihovih prošlih zlih dela, da bi se njihova prava osećanja mogla potpuno pokazati. Nije tvrdio da ima silu proricanja ali je želeo da njegova braća veruju da može čitati skrivena dela njihovih života. „Na to Juda uzviknu: Šta da kažemo svom gospodaru? Šta da govorimo? I kako da se opravdamo? Bog je otkrio prestup tvojih robova. Evo, robovi smo svom gospodaru, i mi i onaj u čijoj je ruci nađen pehar!“ Juda je rekao svojoj braći

da je Bog otkrio njihovo bezakonje zbog prodaje svog brata Egipćanima i sada im vraća njihove prestupe, dopuštajući da i oni postanu robovi.

Josif je odbacio Judine reči, da ih sve prihvati kao robove. „Ali on odgovori: Nikada ne bih učinio tako nešto! Onaj u čijoj je ruci nađen pehar biće moj rob, a vi ostali idite u miru svom ocu.“ Juda je nasamo popričao sa Josifom, i otkrio mu nespremnost njihovog oca da Benjamin pođe sa njima u Egipat, i da se on zakleo za Benjaminovu sigurnost, da će ako ga ne vrati svom ocu nositi krivicu zauvek. Ubedljivo je preklinjao u ime svog oca otkrivajući njegovu veliku tugu zbog gubitka Josifa. Rekavši da je Benjamin sve što je ostalo od majke koju je njegov otac voleo, i ako bi Benjamin bio odvojen od svoga oca on bi umro jer je njegov život bio vezan za dečakov život. Juda se onda plemenito ponudio da postane rob umesto svog brata, jer ne bi mogao da izađe pred oca ako Benjamin nije sa njim. Juda reče „Zato te molim, dopusti tvom robu da ostane umesto dečaka i da bude rob mom gospodaru, a dečak neka ide sa svojom braćom.“

Josif je bio zadovoljan. Iskušao je svoju braću, i video je u njima plodove iskrenog pokajanja za njihove grehe. Bio je toliko duboko pogođen da više nije mogao skrivati svoja osećanja i zatražio je da bude ostavljen nasamo sa svojom braćom. Tada je dao oduška svojim dugo potisnutim osećanjima i glasno je zaplakao. „Na kraju je Josif rekao svojoj braći: ‘Ja sam Josif. Da li mi je otac još uvek živ?’ Ali njegova braća nisu mogla ništa da mu odgovore, jer su se uplašili.“ Njegova braća nisu mogla da mu odgovore zbog zaprepašćenosti. Zaista nisu verovali da je egipatski vladar njihov brat Josif kome su zavideli, i koga su hteli ubiti, pa su se na kraju zadovoljili sa tim da ga prodaju kao roba. Svi njihovi zli postupci prema svom bratu su im se bolno prikazali pred očima, a posebno njegovi snovi koje su prezirali i radili na tome da spreče njihovo ispunjenje. Odigrali su svoju ulogu u

ispunjenju tih snova. U više navrata su se poklonili Josifu po njegovom snu. Stajali su sada pred njim osuđeni i zadivljeni.

Pošto je Josif video zbunjenost svoje braće rekao im je „Molim vas, pridite bliže.“ Tada su mu oni prišli. A on reče: „Ja sam vaš brat Josif kog ste prodali u Egipat.“ Najviše se trudio da ovu priliku učini što je lakšom moguće za svoju braću. Nije imao želju da poveća njihovu sramotu tako što će ih učutkati. Smatrao je da su patili dovoljno zbog svoje okrutnosti prema njemu i krenuo je da ih teši. Rekao im je ‘Ali sada nemojte biti žalosni i nemojte se ljutiti na sebe što ste me prodali ovamo, jer me je Bog poslao pred vama da bi vam sačuvao život. Jer ovo je druga godina gladi u zemlji, a još pet godina neće biti ni oranja ni žetve. Zato me je Bog poslao pred vama da bi vam sačuvao ostatak na zemlji i da bi vam spasao život velikim izbavljenjem. Zato me niste vi poslali ovamo, nego Bog, da bi me postavio za oca faraonu i za gospodara nad celim njegovim dvorom i za upravitelja nad svom egipatskom zemljom. Pođite brzo mom ocu i recite mu: ‘Ovako govori tvoj sin Josif: ‘Bog me je postavio za gospodara nad svim Egiptom. Dođi kod mene, nemoj oklevati. Živećeš u zemlji Gošen i bićeš blizu mene, ti i tvoji sinovi, i sinovi tvojih sinova, i tvoja sitna i krupna stoka i sve što imaš. Ja ću te snabdevati hranom, jer će biti još pet godina gladi, da ne bi propao ni ti, ni tvoj dom ni ono što imaš.’ Evo, i vi i moj brat Benjamin svojim očima vidite da vam to moja usta govore. Zato ispričajte mom ocu o svoj mojoj slavi u Egiptu i o svemu što ste videli. Požurite i dovedite mi oca ovamo. ‘Tada je zagrlio svog brata Benjamina i zaplakao, a i Benjamin je zagrlio njega. Onda je plačući izljubio i ostalu braću. Zatim su njegova braća razgovarala s njim.’“

Ponizno su priznali svoja zla dela koja su učinili Josifu, i molili su za njegov oprostaj, pa su se veoma radovali što su

otkrili da je živ jer su trpeli grižu savest i veliku umnu uznemirenost zbog njihove okrutnosti prema njemu. Sada kada su znali da nisu krivi za prolivanje njegove krvi, njihovi namučeni umovi su osetili olakšanje.

Josif je rado oprostio svojoj braći i poslao ih u izobilju dajući im zalihe, kočije i sve što im je potrebno da bi preselili očevu i svoju porodicu u Egipat. Josif je svom bratu Benjaminu dao vrednije poklone nego svoj ostaloj braći. Dok ih je slao kući upozorio ih je „Nemojte da se putem ljutite jedan na drugoga.“ Plašio se da bi mogli da uđu u sukob i da jedan na drugog prebace krivicu zbog svog okrutnog postupanja prema njemu. Sa radošću su se vratili svom ocu i rekli su mu, govoreći „Josif je još živ i vlada svom egipatskom zemljom! Ali srce mu je ostalo skamenjeno, jer im nije verovao. Kad su mu ispričali sve što im je Josif rekao i kad je video kola koja je Josif poslao po njega, oživeo je duh njihovog oca Jakova. Tada je Izrael uzviknuo: Dosta je! Moj sin Josif je živ! Idem da ga vidim pre nego što umrem!“

Jakovljevi sinovi su zatim ponižavajući priznali svom ocu svoje zlo postupanje prema Josifu, i preklinjali su ga da im oprost. Jakov nije ni pretpostavljao da su njegovi sinovi krivi za takvu okrutnost. Međutim, video je da je Bog sve to poništio za sva vremena. Jakov je svojim zabludelim sinovima oprostio i blagoslovio ih. Uputio se na putovanje sa srcem punim radosti, i kada je stigao u Beršebu prineo je žrtve zahvalnosti i preklinjao je Boga da ga blagoslovi, pa da mu da na znanje da li je zadovoljan sa njihovom selidbom u Egipat. Jakov je tražio Božiji dokaz da će On ići sa njima. „Tada je Bog progovorio Izraelu u noćnim vizijama: ‘Jakove! Jakove!’ On je odgovorio: ‘Evo me!’ ‘Ja sam Bog tvog oca,’ rekao je On. ‘Ne boj se da ideš u Egipat, jer ću tamo od tebe načiniti veliki narod. Ja ću ići s tobom u Egipat i ja ću te odande izvesti, a Josif će ti svojom rukom zatvoriti oči.’“

Susret Josifa i njegovog oca je bio veoma dirljiv. Josif je napustio svoja kola i potrčao da se peške susretne sa svojim ocem i da ga zagrlji, pa su plakali jedan za drugim. Jakov je zatim izrazio da je spreman da umre jer je ponovo video svog sina Josifa kojeg je toliko dugo žalio kao mrtvog.

Josif je savetovao svoju braću da otvoreno kažu da su pastiri, kad ih faraon bude pitao čime se bave, iako su egipćani to zanimanje smatrali ponižavajućim. Josif je voleo pravednost i plašio se Boga. Nije želeo da njegova braća budu izložena iskušenju zbog toga nije hteo da budu u kraljevoj posebnoj službi među korumpiranim, idolopokloničkim uticajem dvora. Ako budu kralju rekli da su pastiri, neće ih zaposliti u svojoj službi, i neće ih uzdići zbog Josifa na neki počasni položaj. Kada je kralj saznao da su pastiri, dao je Josifu dozvolu da svog oca i braću smesti u najbolji deo egipatske zemlje. Josif je izabrao Gošen, kao pogodno mesto sa odličnim pašnjacima, i dobro navodnjeno. Tu su takođe mogli da obožavaju Boga, bez da ih ometaju egipatski rituali puni idolopokloničnih obožavanja. Zemlju oko Gošena su naseljavali Izraelci sve dok Bog snažnim i moćnim čudima i znakovima nije izveo svoj narod iz Egipta.

Josif je doveo Jakova pred faraona i predstavio svog cenjenog oca kralju. Jakov je blagoslovio faraona za njegovu dobrotu prema svom sinu Josifu. „Faraon upita Jakova: ‘Koliko ti je godina?’ Jakov odgovori faraonu: ‘Meni je sto trideset godina, i sve to vreme živim kao stranac. Malo ih je, i mučne su godine mog života, i ne dostižu godine života mojih očeva kad su živeli kao stranci.’“

Jakov je rekao kralju da je njegovih godina bilo malo i da su bile zle, to jest da je prošao kroz mnogo problema i pretrpeo mnogo nevolja koje su skratile njegove godine. Jakovljev život nije protekao glatko i mirno. Ljubomora njegovih žena je donela puno zla. Neka njegova deca su ga ožalostila, i učinila su njegov

život veoma gorkim. Međutim, poslednje godine Jakovljevog života su bile mirnije. Njegovi sinovi su se promenili.

Kako je Jakov trebao da umre, njegova deca su se okupila oko njega da prime blagoslov, i da slušaju njegove poslednje reči saveta za njih. Oprostio je svojoj deci sve njihovo neodgovorno ponašanje i njihovo zlo postupanje prema Josifu, koje mu je izazvalo mnoge godine žalosti dok se prisećao Josifove navodne strašne smrti. Dok je poslednji put pričao sa svojom decom, Gospodnji Duh se spustio na njega, i izgovorio je proročanstva za njih, koja su se odnosila na daleku budućnost. Dok je bio pod duhom nadahnuća, otvorio im je njihovu životnu prošlost i njihove buduće događaje, otkrivajući Božiju svrhu za njih. Pokazao im je da Bog ni na koji način neće odobriti okrutnost ili zlobu. Razgovarao je sa najstarijim. Iako Ruben nije imao udela u prodaji Josifa, ipak je preko toga veoma zgrešio. Njegov put se iskvario jer je prekršio Božiji zakon. Jakov je izgovorio svoje proročanstvo u vezi sa njim: „Rubene, ti si moj prvenac, moja sila i prvenac moje muške snage, uzvišen si u dostojanstvu i u snazi. Neobuzdan si poput voda, nemoj se uzvisivati.“

On je zatim proricao u vezi Simeona i Levija, koji su prevarili Sihemove, a zatim su ih na najokrutniji osvetnički način uništili. Oni su takođe bili najviše krivi u slučaju postupanja sa Josifom. „Simeon i Levije su braća. Mačevi su im oruđe nasilja. U njihovo društvo moja duša ne ulazi. S njihovim se zborom moje srce ne ujedinjuje, jer su u svom gnevu pobili ljude, i u svojoj samovolji presekli su bikovima žile na nogama. Proklet da je njihov gnev, jer je okrutan, i njihov bes, jer je žestok. Razdeliću ih po Jakovu i rasuću ih po Izraelu.“

Jakov je tako izgovorio reči nadahnuća njegovim ožalošćenim sinovima, predstavljajući im u kakvom svetlu je Bog gledao njihova nasilna dela, i da će ih posetiti zbog njihovih grehova. Njegove proročke reči u vezi sa ostalim sinovima nisu bile tako

mračne.

Što se tiče Jude, Jakovljeve reči nadahnuća su bile veselije. Njegovo proročko oko je stotinama godina u budućnost videlo Hristovo rođenje i on je rekao: „Žezlo se neće odmaći od Jude, ni zapovednička palica od njegovih nogu, dok ne dođe onaj kome to pripada, i njemu će se pokoravati narodi.“

Jakov je predvideo radosnu budućnost za većinu svojih sinova. Posebno je za Josifa izgovorio lepe reči srećnog značenja: „Josif je mladica rodnog drveta, mladica rodnog drveta kraj izvora, što preko zida tera svoje grane. Ali strelci su ga napadali, gađali i gajili mržnju prema njemu. A ipak je njegov luk ostao čvrst, i snažne mišice ruku njegovih bile su gipke. Iz ruku Jakovljevog silnog Boga dolazi Pastir, Izraelov Kamen.“ „Blagoslovi tvog oca nadmašiće blagoslove večnih gora i ukras vekovnih brda. Oni će biti na Josifovoj glavi, na temenu onoga koji je izdvojen od svoje braće.“

Jakov je bio nežan otac. Reči koje je izgovorio svojoj deci nisu bile njegove, izgovorio ih je jer je još uvek imao neoprostiv duh prema njihovim zlim delima. Oprostio im je. Voleo ih je do poslednjeg. Duboko je žalio zbog gubitka Josifa, i kada je Simeon bio zadržan u Egiptu pokazao je tugu. Izrazio je nestrpljivu želju da se njegova deca vrate bezbedno iz Egipta sa svojim bratom Simeonom. Nije osećao nikakvo pokajanje prema svojoj ožalošćenoj deci. Ali je Bog duhom proroštva uzdigao Jakovljev um iznad njegovih prirodnih osećanja. U njegovim poslednjim satima anđeli su bili svuda oko njega i sila Božije slave ga je osvetljavala. Njegova očinska osećanja su ga na samrti vodila da izgovori samo izraze ljubavi i nežnosti. Međutim, pod uticajem nadahnuća izgovorio je istinu, iako bolnu.

Nakon Jakovljeve smrti Josifova braća su postala sumorna i uznemirena. Mislili su da je Josif sakrio svoju odbojnost iz poš-

tovanja prema njihovom ocu, i sada kada je on bio mrtav osvetiće se za loše postupke koje je pretrpeo od njih. „Kad su Josifova braća videla da im je otac umro, rekla su: „Možda Josif gaji mržnju prema nama, pa će nam vratiti za sve zlo što smo mu učinili.“ Zato su Josifu preneli zapovest ovim rečima: „Pred svoju smrt tvoj otac je zapovedio: ‘Ovako recite Josifu: Molim te, oprosti svojoj braći prestup i greh kojim su ti naneli zlo. I zato te sada molimo, oprosti prestup slugama Boga tvog oca.’ Josif je briznuo u plač kad su mu to rekli. Posle toga došla su i njegova braća, pala su pred njim i rekla: ‘Evo, tvoji smo robovi.’ Tada im je Josif rekao: ‘Ne bojte se, zar sam ja na mestu Boga? Vi ste mi mislili zlo, ali je Bog mislio dobro da bi uradio ono što danas čini i da bi mnogim ljudima sačuvao život. Zato se sada ne bojte. Ja ću snabdevati hranom vas i vašu decu.’ Tako ih je utešio ohrabrujućim rečima.“

Josif nije mogao podneti pomisao da njegova braća misle da on gaji duh osвете prema njima, koje je srdačno voleo.

Josif predstavlja Hrista. Isus je došao među svoje, ali ga njegovi nisu prihvatili. Bio je odbačen i prezren jer su Njegova dela bila pravedna. Njegov život stalnog samoodricanja je predstavljaо stalnu ukor onima koji su sebe nazivali pobožnima, ali čiji su životi bili iskvareni. Josifovo poštenje i vrlina su bili snažno napadnuti, i ona koja bi ga odvela na stranputicu nije mogla prevladati. Samim tim je ona imala snažnu mržnju prema vrlini i poštenju koje nije mogla iskvartiti, pa je lažno svedočila protiv njega. Nedužni su patili zbog svoje pravednosti. Bačen je u tamnicu zbog svoje vrline. Josif je prodat neprijateljima od svoje sopstvene braće za malu količinu novca. Sin Božiji je prodat svojim najgorim neprijateljima od strane jednog od svojih učenika. Isus je bio krotak i svet. Njegov život je bio primer samoodricanja, dobrote i svetosti. Nije bio kriv ni za šta, ipak su lažni svedoci unajmljeni da svedoče protiv Njega. Mrzeli su ga jer je

verno ukoravao greh i iskvarenost. Braća su Josifu skinula njegovu prugastu haljinu. Isusove ubice su bacali žrebove za njegovu haljinu bez šavova.

Josifova braća su planirala da ga ubiju ali su se na kraju zadovoljili da ga prodaju kao roba, da bi sprečili da on postane veći od njih. Mislili su da su ga poslali tamo gde ih više neće uznemiravati sa svojim snovima i gde neće biti mogućnosti za njihovo ispunjenje. Međutim, Bog je nadvladao sam način koji su izabrali, kako bi učinio da se nikada ne desi ono što su smislili, da bi imao vlast nad njima.

Prvosveštenici i starešine su bili ljubomorni na Hrista zbog toga što je odvlačio pažnju ljudi dalje od njih, prema sebi. Znali su da je radio veća dela nego što su oni ikada uradili, ili što bi mogli uraditi, i znali su da ako nastavi sa svojim učenjima postao bi veći autoritet nego oni, i mogao bi postati kralj Jevreja. Zajedno su se složili da ga odvedu kada je sam, i da unajme svedoke da lažno svedoče protiv Njega, da bi Ga mogli osuditi na smrt. Nisu hteli da Ga prihvate kao svog kralja već su uzvikivali, razapnite Ga! Razapnite Ga! Jevreji su mislili da će oduzimanjem Hristovog života sprečiti da postane kralj. Međutim, ubistvom Sina Božijeg doveli su do onoga što su pokušavali da spreče. Josif, tako što su ga braća prodala u Egipat, je postao spasitelj očevog doma. Ipak ta činjenica nije smanjila krivicu njegove braće. Raspeće Hrista od strane Njegovih neprijatelja Ga je učinilo Iskupiteljem čovečanstva, Spasitelja pale rase, i Vladarom celog sveta. Zločini Njegovih neprijatelja su bili toliko gnusni da je izgledalo kao da Božija ruka providenja nije kontrolisala događaje za Njegovu sopstvenu slavu i za dobrobit čoveka.

Josif je hodao sa Bogom. Nije mogao biti ubeđen da skrene sa puta pravednosti i prekrši Božiji zakon zbog bilo kakvih povoda ili pretnji. Kada je bio u zatvoru, i nedužno patio, ponizno

je sve trpeo bez gundanja. Njegova samokontrola i strpljenje u nevolji, i njegova nepokolebljiva vernost su zapisani za dobrobit svih koji će kasnije živeti na zemlji. Kada su Josifova braća priznala svoj greh pred njim, on im je velikodušno oprostio. Pokazao je svojim delima milosrđa i ljubavi da ne gaji nikakva osećanja mržnje zbog njihovog prethodnog okrutnog postupanja prema njemu. Isusov život, Spasitelja sveta, bio je obrazac milosrđa, dobrote i svetosti. Ipak bio je prezren, vređan, izrugivan ni zbog čega drugog nego zbog svog pravednog života, koji je predstavljao stalni ukor grehu. Njegovi neprijatelji se nisu zadovoljili dok im nije bio predat u ruke da bi Ga mogli osuditi na sramnu smrt. Umro je za grešnu rasu, i dok je patio najokrutnijim mogućim mučenjem, ponizno je oprostio svojim ubicama. Ustao je iz mrtvih, uzdigao se ka svom Ocu, i primio je svu silu i autoritet pa se vratio na zemlju ponovo da sve to prenese svojim učenicima. Dao je ljudima darove. Svi koji su ikada došli k Njemu, pokajani priznajući svoje grehe, primio bi pod svoju naklonost i velikodušno bi im oprostio. Ako mu ostanu verni, uzdićiće ih do svog prestola, i učiniće ih svojim naslednicima nasleđa koje je kupio svojom sopstvenom krvlju.

Izraelovi sinovi nisu bili robovi. Nikada nisu faraonu prodali svoju stoku, svoje posede, i sebe za hranu kao što su mnogi Egipćani uradili. Dat im je komad zemlje gde mogu da borave sa svojim stadima i stokom na osnovu službe koju je Josif vršio za kraljevstvo. Faraon je cenio njegovu mudrost u vođenju svih stvari vezanim za kraljevstvo, posebno u pripremama za duge godine gladi koje su došle na egipatsku zemlju. Osećao je da celo kraljevstvo duguje zahvalnost za svoj prosperitet Josifovom mudrom upravljanju, i u znak svoje zahvalnosti rekao je Josifu „Egipatska zemlja stoji ti na raspolaganju. Naseli svog oca i svoju braću u najbolji kraj zemlje. Neka žive u zemlji Gošen, a

ako znaš da među njima ima hrabrih ljudi, postavi ih za nadzornike nad mojom stokom.“ „Tako je Josif naselio svog oca i svoju braću i dao im u posed u egipatskoj zemlji, u najboljem kraju zemlje, u zemlji Ramesi, baš kao što je faraon dao nalog. I Josif je snabdevao hlebom svog oca i svoju braću i ceo dom svog oca, prema broju dece.“

Kralj Egipta nije tražio porez od Josifovog oca i braće, i Josifu je data privilegija da ih velikodušno snabdeva sa hranom. Kralj je rekao svojim vladarima, zar nismo dužni Josifovom Bogu i njemu, za ove velike zalihe hrane? Zar to nije zbog njegove mudrosti što imamo svega u izobilju? Dok ostale zemlje nestaju mi imamo dovoljno! Njegovo vođenje je veoma obogatilo kraljevstvo.

„Na kraju je Josif umro, a i sva njegova braća i sav onaj naraštaj. A Izraelovi sinovi su se rađali i postali mnogobrojni, namnožili su se i veoma ojačali, tako da su napunili zemlju. S vremenom je nad Egiptom zavladao novi kralj koji nije poznao Josifa. On je rekao svom narodu: „Gle! Narod Izraelovih sinova brojniji je i moćniji od nas. Hajde da postupimo mudro s njima da se ne bi namnožili, jer ako dođe do rata, oni će se priključiti onima koji nas mrze i boriće se protiv nas pa će otići iz zemlje.“

Novi kralj Egipta je shvatio da su Izraelovi sinovi od velike koristi kraljevstvu. Mnogi od njih su bili sposobni i razumni radnici i on nije bio voljan da ih izgubi kao radnike. Taj novi kralj je poredio Izraelove sinove sa onom klasom robova koji su prodali svoja stada, svoja krda, svoje posede i sami sebe kraljevstvu. „I postavili su nad njima nadzornike da ih tlače i da ih teraju da teško rade. Tako su oni faraonu gradili gradove Pitom i Ramesu, da mu služe kao skladišta. Ali što su ih više tlačili, to su se oni više množili i širili, tako da su Egipćani imali veliki strah od

Izraelovih sinova. Zato su Egipćani mučili Izraelove sinove prisiljavajući ih da im budu robovi. Zagorčavali su im život teškim ropstvom: pravljenjem maltera od gline i cigala, ropskim poslovima u polju i drugim poslovima kojima su ih mučili kao robove.“ Primoravali su njihove žene da rade u poljima kao da su bile robinje, ipak brojčano se nisu smanjili. Kako su kralj i njegovi vladari videli da ih ima sve više, dogovorili su se da ih teraju da rade određeni posao svaki dan. Mislili su da ih kontrolišu sa teškim poslom, i bili su ljuti što nisu mogli da ih brojčano smanje, i slome njihov nezavisni duh.

Zato što nisu uspjeli da ostvare svoj cilj, srca su im još više otvrdnula da nastave dalje. Kralj je naredio da muška deca trebaju biti ubijena čim se rode. Sotona je stajao iza toga. Znao je da oslobodilac treba da se rodi među Jevrejima da ih spasi od ugnjetavanja. Mislio je, ako pokrene kralja da uništi mušku decu Božiji cilj se neće ispuniti. Žene su se plašile Boga i nisu činile ono što im je egipatski kralj naredio, već su čuvale mušku decu u životu. Nisu se usudile da ubiju Jevrejsku decu, i zbog toga što nisu poslušale kraljevu naredbu, Gospod je učinio da napreduju. Kada je egipatski kralj obavešten da se njegova naredba ne izvršava, bio je veoma ljut. Onda je izdao još hitniju i dalekosežniju naredbu. Naredio je svim svojim ljudima da još strožije paze, govoreći „Svakog sina koji se rodi bacite u Nil, a svaku kćer ostavite da živi.“

Poglavlje XV

MOJSIJE

Kada je naredba bila u punoj snazi, Mojsije je rođen. Majka ga je sakrila što je bezbednije mogla, i onda je pripremila malu košaru od papirusove trske, i oblepila je smolom da voda ne može da uđe u mali brod, stavila je na površinu vode dok je njegova sestra bila u blizini, naizgled ravnodušna. Uznemireno je posmatrala šta će se desiti sa njenim malim bratom. Anđeli su takođe pazili da se nikakvo zlo ne desi bespomoćnom detetu, koje je tamo stavljeno od nežne majke, prepušteno je Božijoj brizi njenim revnosnim molitvama pomešanim sa suzama. Ovi anđeli su vodili korake faraonove ćerke do reke, blizu samog mesta gde je bio nedužni mali stranac. Njena pažnja je bila privučena malom čudnom korpicom i poslala je jednu od svojih služavki da ju je donesu. Kada je sklonila pokrivač ove samostalno napravljene male korpice, ugledala je divnu bebu, „videla je dete, dečaka koji je plakao. Ona se sažalila na njega.“ Znala je da je nežna Jevrejska majka preuzela ove jedinstvene mere da sačuva život svoje voljene bebe i odmah je odlučila da to treba biti njen sin. Mojsijeva sestra je odmah prišla i upitala: „Hoćeš li da odem i pozovem dojilju Jevrejku da ti doji dete?“

Sestra je radosno otrčala do svoje majke i podelila je sa njom dobre vesti, brzo ju je odvela faraonovoj ćerci, gde je dete dato majci da ga doji, i velikodušno je plaćena da odgaja svog sopstvenog sina. Ova majka je sa zahvalnošću sada preuzela ovaj bezbedan i srećan zadatak. Verovala je da je Bog sačuva njegov život. Verno je iskoristila dragocenu priliku da uči svog sina korisnim životnim stvarima. Bila je detaljnija u njegovom vaspitanju nego kod svoje druge dece, jer je bila sigurna da je on

sačuvan za neko veliko delo. Svojim vernim učenjima ulila je u njegov mladi um strah od Boga, i ljubav za istinu i pravdu. Nije se zastavila tu sa svojim pokušajima, već se revnosno molila Bogu za svog sina, da bude sačuvan od svakog kvarnog uticaja. Učila ga je da se klanja i moli Bogu, živom Bogu, jer samo ga on može čuti i pomoći mu u svakoj krizi. Stavila mu je do znanja da je idolopoklonstvo greh. Znala je da će uskoro biti odvojen od njenog uticaja i da će biti dat svojoj kraljevskoj majci koja ga je usvojila, da će biti okružen uticajem smišljenim da ga učini nevernikom u postojanje Stvoritelja nebesa i zemlje.

Uputstva koja je dobio od roditelja su bila takva da mu učvrste um i zaštite ga da se uzdigne, iskvari grehom, i da postane ponosan zbog sjaja i ekstravagancije života na dvoru. Imao je bistar um i srce puno razumevanja, i nikada nije zaboravio iskustva iz mladosti. Majka ga je zadržala dok je mogla, ali se obavezala da će ga dati kad navrší oko dvanaest godina, i onda je postao sin faraonove ćerke.

Ovde je Sotona bio pobeđen. Utičući na faraona da uništi mušku decu mislio je da će sprečiti Božiji cilj, i da će uništiti onoga koga bi Bog uzdigao da oslobodi Njegov narod. Međutim, ta odredba koja osuđuje jevrejsku decu na smrt, bila je sredstvo koje je Bog iskoristio da postavi Mojsija u kraljevsku porodicu, gde je imao prilike da postane učen čovek, i izuzetno kvalifikovan da izvede svoj narod iz Egipta. Faraon je očekivao da uzdigne svog usvojenog unuka na tron, učio ga je kako da preuzme komandu nad egipatskom vojskom i kako da je vodi u borbu. Mojsije je bio najomiljeniji na faraonovom dvoru, i bio je poštovan jer je sprovodio umetnost ratovanja sa superiornom sposobnošću i mudrošću. „Tako je Mojsije bio poučen svoj egipatskoj mudrosti. Bio je silan u rečima i delima.“ Egipćani su smatrali Mojsija kao izvanrednu ličnost.

Anđeli su obavestili Mojsija da ga je Bog izabrao da oslobodi Izraelove sinove. Vođe Izraelovih sinova su takođe naučeni od anđela da se približava vreme njihovog oslobođenja i da je Mojsije čovek koga će Bog upotrebiti da ispuni Njegovo delo. Mojsije je mislio da će Izraelovi sinovi biti oslobođeni ratovanjem, i da će on stajati na čelu jevrejske vojske, da bi sproveo rat protiv egipatske vojske kako bi oslobodio braću od jarma ugnjetavanja. Imajući to na umu Mojsije je skrivao svoje sklonosti da ne bi došle do majke koja ga je usvojila ili do faraona što bi učinilo mnogo težim da ostane slobodan i vrši Božiju volju.

Sjaj i ponos koji mu je prikazan na egipatskom dvoru i laskanje koje je primao, nisu mogli učiniti da zaboravi svoju prezrenu braću u ropstvu. Nije mogao biti naveden čak ni sa obećanjem da će nositi egipatsku krunu, da će se izjednačiti sa egipćanima i da će učestvovati sa njima u idolopokloničkom obožavanju. Nije mogao da zaboravi svoju potlačenu braću, za koju je znao da su Božiji izabrani narod. Kralj je izrazio interesovanje za Mojsija, i naredio je da on bude obučavan za egipatsko obožavanje. Ovaj posao je dat sveštenicima, koji su služili u idolopokloničkim gozbama posmatranim od ljudi u čast njihovih bogova, idola. Međutim, nisu mogli da ubede Mojsija ni sa kakvim pretnjama ili obećanjima o nagradama da učestvuje u njihovim paganskim ritualima. Pretili su mu da će izgubiti krunu i da će ga se faraonova ćerka odreći ako se ne odrekne svoje Jevrejske vere. Međutim, nije hteo da se odrekne svoje vere. Nije želeo da odaje počast bilo kakvom predmetu, već samo Bogu, Stvoritelju nebesa i zemlje kome jedinom duguje poštovanje i čast. Čak je i pričao sveštenicima i idolopoklonicima u vezi sa njihovim sujevernim ritualima obožavanja besmislenih predmeta. Nisu mogli da mu odgovore. Njegova odlučnost u vezi toga je tolerisana zato što je bio kraljev usvojeni unuk, i bio je

generalno omiljen među najuticajnijim ljudima u kraljevstvu.

Gospod je sačuvao Mojsija da ne padne pod iskvareni uticaj oko njega. Nije nikada zaboravio iskrena načela koje je primio u mladosti od bogobožasnih roditelja. Kada mu je bila potrebna najveća zaštita od iskvarenog uticaja zbog života na dvoru, onda su lekcije iz njegove mladosti urodile plodom. Strah od Boga je bio pred njim. Tako je snažna bila ljubav prema njegovoj braći, i toliko veliko je bilo poštovanje za njegovu Jevrejsku veru, da nije mogao sakriti svoje poreklo bez obzira na čast što je bio naslednik kraljevske porodice.

Kada je Mojsije imao četrdeset godina, „otišao je kod svoje braće i video kako teško rade. Tada je ugledao jednog Egipćanina kako tuče jednog Jevrejina, jednog od njegove braće. On se osvrnuo na jednu i na drugu stranu, i kad je video da nema nikoga ubio je Egipćanina i sakrio ga u pesak. Kad je sutradan opet otišao, zatekao je dvojicu Jevreja kako se tuku, pa je rekao onome koji nije bio u pravu: „Zašto tučeš svog druga?“ A ovaj je odgovorio: „Ko je tebe postavio za kneza i za sudiju nad nama? Hoćeš li i mene da ubiješ kao što si ubio onog Egipćanina?“ Mojsije se tada uplašio i pomislio: ‘Sigurno se saznalo za to!’ Kada je faraon čuo za to, hteo je da pogubi Mojsija. Ali Mojsije je pobjegao od faraona, i otišao u madijansku zemlju.“

Slučaj Mojsijevog ubistva Egipćanina je otkriven od zavidnog Jevreja koga je Mojsije ukorio. Kada je došlo do faraona, bilo je veoma preuveličano. Egipćani su rekli faraonu da je Mojsije isplanirao da uđe u rat sa njima, savlada ih, i vlada kao kralj. Faraon je bio izuzetno ljut. Mislio je da je Mojsijevo ponašanje imalo dosta značaja i da nije bilo sigurnosti za njegovo kraljevstvo dok je Mojsije živ. Naredio je da Mojsije bude ubijen. Međutim, on je bio svestan faraonovog plana i u tajnosti je napustio Egipat. Gospod je vodio njegov put i pronašao je dom kod Jitra,

čovjeka koji je obožavao Boga. Bio je pastir, ali također i madijanski sveštenik. Čerke su se brinule o njegovim stadima. Međutim, Jitrova stada su uskoro stavljena pod Mojsijevu brigu. Mojsije je oženio Jitrovu ćerku, i ostao u Mediji četrdeset godina.

Mojsije je brzopleto ubio Egipćanina. Pretpostavljao je da su Izraelci razumeli da ga je Božije posebno providenje uzdiglo da ih oslobodi. Međutim, Bog nije planirao da oslobodi Izraelove sinove ratom kao što je Mojsije mislio, nego svojom snažnom silom, da bi se slava mogla pripisati samo Njemu.

Bog je poništio Mojsijevo delo ubistva Egipćanina, da bi ispunio svoj cilj. U svojoj predostrožnosti doveo je Mojsija u egipatsku kraljevsku porodicu gde je primio temeljno obrazovanje, a ipak nije bio spreman da mu Bog poveri veliko delo za koje ga je podigao da ga ostvari. Mojsije nije odmah mogao da napusti kraljev dvor zbog popuštanja slabostima jer je bio kraljev unuk, da bi izvršio posebno Božije delo. Trebalo mu je vremena da stekne iskustvo i da se obrazuje u školi nesreće i siromaštva. Njegov tast se plašio Boga i bio je posebno počastvovan od svih ljudi oko njega zbog njegove svevideće presude. Njegov uticaj na Mojsija je bio velik.

Dok je Mojsije živeo povučeno, Gospod je poslao svoje anđele da ga posebno pouče o budućnosti. Tu je potpunije naučio važnu lekciju o samokontroli i poniznosti. Čuvao je Jitrova stada i dok je obavljao ponizne dužnosti pastira, Bog ga je pripremao da postane duhovni pastir Njegovih ovaca, čak i pastir Njegovim Izraelcima. Bio je u potpunosti kvalifikovan za generala, da bude na čelu vojske i sada je Gospod hteo da ga nauči dužnostima da obavlja službu vernog pastira Njegovim ljudima, da se nežno brine o njegovim zabludelim, zalutalim ovcama. Kako je Mojsije vodio stado u pustinju i stigao do Božije planine, sve do Horeva. „Tada mu se pojavio Gospodnji anđeo u

ognjenom plamenu iz grma. On se zagledao, a grm je goreo ali nikako nije sagorevao. Mojsije je rekao: 'Idem da pogledam ovo veliko čudo, zašto grm ne sagoreva.' Kad je Gospod Bog video kako prilazi da bolje pogleda, pozvao ga je iz grma: 'Mojsije! Mojsije!' A on je odgovorio: 'Evo me.' Tada mu reče: 'Ne prilazi ovamo. Izuj sandale sa svojih nogu, jer je mesto na kome stojiš sveta zemlja.' Zatim reče: 'Ja sam Bog tvog oca, Bog Abramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi.' Tada je Mojsije zaklonio svoje lice, jer se bojao da gleda u Boga. Gospod je još rekao: 'Video sam nevolju svog naroda u Egiptu, čuo sam njihov vapaj zbog onih koji ih teraju na rad i dobro znam muke koje podnose. Zato sam sišao da ih izbavim iz ruku Egipćana i da ih izvedem iz te zemlje i da ih dovedem u dobru i prostranu zemlju, u zemlju u kojoj teče med i mleko, tamo gde žive Hananci, Heteji, Amorejci, Ferezeji, Hiveji i Jevuseji. I evo, vapaj Izraelovih sinova dopro je do mene i video sam kako ih Egipćani tlače. A sada idi, jer ću te poslati kod faraona da izvedeš moj narod, Izraelove sinove, iz Egipta.'"

Došlo je vreme kada će Bog učiniti da Mojsije zameni pastirov štap za Božiju palicu, što će ga učiniti silnim u ispunjenju znakova i čuda kada bude oslobođenje Njegovog naroda od ugnjetavanja, i sačuvaće ih kada ih progone njihovi neprijatelji. „Ali Mojsije reče Bogu: 'Ko sam ja da idem kod faraona i da izvedem Izraelove sinove iz Egipta?' A on mu odgovori: 'Ja ću biti s tobom, i ovo će ti biti znak da sam te ja poslao: kad izvedeš narod iz Egipta, služićete Bogu na ovoj gori.' Ali Mojsije reče Bogu: 'Ako dođem kod Izraelovih sinova i kažem im: Bog vaših praočeva poslao me je k vama, a oni me upitaju: Kako mu je ime? Šta da im kažem?' Tada Bog reče Mojsiju: 'Ja sam Onaj koji jeste.' I još reče: 'Ovako kaži Izraelovim sinovima: 'Onaj koji jeste poslao me je k vama'. Tada Bog još jednom reče Moj-

siju: ‘Ovako kaži Izraelovim sinovima: Gospod, Bog vaših praočeva, Bog Abramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi, poslao me je k vama. To je moje ime doveka i to je moj spomen iz naraštaja u naraštaj.’“

Mojsije nije očekivao da će ga Gospod na ovaj način upotrebiti da izbavi Izrael iz Egipta. Mislio je da će to biti ratom. Kada mu je Gospod objavio da mora stati pred faraona, i u Njegovu ime mu objaviti da pusti Izrael, prestravio se.

Faraon pred kojim se pojavio nije bio onaj koji je naredio da se on ubije. Kralj je bio mrtav, i drugi je preuzeo vlast. Skoro svi egipatski kraljevi su se zvali faraoni. Mojsije bi radije voleo da stoji na čelu Izraelovih sinova kao njihov general, i ratuje sa Egipćanima. Međutim, to nije bio Božiji plan. Postaće velik pred svojim narodom i neće naučiti samo njih već i Egipćane da postoji živi Bog, koji ima silu da spašava, ali i uništava. Mojsiju je bilo prvo zapovedeno da okupi starešine Izraela, najplemenitije i najpravednije među njima, koji su dugo žalili zbog svog ropstva, i rekao im je: „Gospod, Bog vaših praočeva, pojavio mi se, Bog Abramov, Isakov i Jakovljevi, i rekao mi: ‘Obratio sam pažnju na vas i na ono što vam se čini u Egiptu. I zato vam kažem: Ja ću vas izbaviti iz nevolje koju vam nanose Egipćani i odvešću vas u zemlju Hananaca, Heteja, Amoreja, Ferezeja, Hiveja i Jevuseja, u zemlju u kojoj teče med i mleko.’ I oni će poslušati tvoj glas. A ti i Izraelove starešine idite kod egipatskog kralja i recite mu: ‘Gospod, Bog Jevreja, javio nam se, pa te sada molimo da nas pustiš da odemo tri dana hoda u pustinju i da prinesemo žrtvu Gospodu, svom Bogu.’“

Gospod je isto uveravao Mojsija da faraon neće pustiti Izrael. Ipak njegova hrabrost neće popustiti jer će on doneti priliku Bogu da pokaže svoje znake i čudesa Egipćanima i svom narodu. „Ali ja dobro znam da vam egipatski kralj neće dopustiti da idete ako ga na to ne primora snažna ruka. Zato ću podići

svoju ruku i udariću Egipat svim svojim čudesnim delima koja ću učiniti u njemu. I on će vas posle toga pustiti.“

Silna Božija dela, koja je pokazao Egipćanima da bi oslobodio Jevreje, doneće im naklonost u očima Egipćana tako da kada napuste Egipat, neće ga napustiti praznih ruku. „Svaka žena neka traži od svoje susedke i od tuđinke koja živi u njenoj kući srebrne i zlatne predmete i odeću. To stavite na svoje sinove i na svoje kćeri. Tako ćete opleniti Egipćane.“

Egipćani su učinili Izraelove sinove robovima kada oni to nisu bili, tako da Egipćani nemaju prava na plodove njihovog rada. Dozvolili su samo da Izraelovi sinovi preživljavaju, a bogatili su se sa plodovima rada koje su iznudili od njih. Ugnjetavali su ih i natovarili su im teško breme dok se Bog nije umešao u njihovo ime. Dok su odlazili od svojih tlačitelja trebalo im je za njihovo dugo putovanje nešto što bi mogli da zamene za hleb, i što bi mogli da koriste u skladu sa okolnostima. Zbog toga im je Bog rekao da pozajme od svojih suseda, i od stranca koji je putovao sa njima, to jest, Egipćanina koji je bio određen da ih nadgleda dok su obavljali određenu količinu posla svaki dan. Iako su mogli da pozajme veliku količinu, uzeli su malu nadoknadu za težak rad koji su izvodili, kojim su obogatili Egipćane.

Mojsije je preklinjao Gospoda i rekao je: „A šta ako mi ne poveruju i ne poslušaju moj glas, nego kažu: ‘Nije ti se Gospod pojavio’?“ Gospod ga je zatim uveravao čudima da će palica postati zmija, i da će ruke postati gubave. Tim znacima i čudesnim delima će on učiniti da se Egipćani i faraon uplaše, da se ne usude da mu naude. Uveravao je Mojsija da će tim znacima ubediti kralja i njegov narod da neko veći od njega samog pokazuje svoju silu pred njima. Ipak, nakon što će učiniti mnoga čuda pred faraonom i njegovim ljudima oni neće pustiti Izrael da ide. Mojsije je želeo da bude izuzet od tog napornog zadatka. Koristio je manjak dobrog izražavanja kao izgovor, to jest, da je bio

toliko dugo udaljen od Egipćana, da više nema jasno znanje i sposobnost korišćenja njihovog jezika kao onda kada je bio među njima.

Gospod je ukorio Mojsija zbog njegovog straha, kao da je Bog koji ga je odabrao za ovo važno delo bio nesposoban da ga kvalifikuje za to, ili kao da je Bog napravio grešku u svom izboru čoveka.“ Na to mu Gospod reče: „Ko je dao usta čoveku, ko ga čini nemim ili gluvim, ko mu daje da vidi ili da je slep? Zar nisam to ja, Gospod?“ Kakva žalba! Kakav prekor nevernima!

„Zato sada idi i ja ću biti s tvojim ustima i naučiću te šta ćeš govoriti. Ali on reče: Oprosti, Gospode, ali molim te pošalji nekog drugog.“ Preklinjao je Gospoda da izabere prikladniju osobu. Odustajanje Mojsija je prvo proteklo iz poniznosti i skromnosti. Međutim, nakon što je Bog obećao da će ukloniti njegove poteškoće, da će biti sa njim dok govori, da će ga učiti šta da kaže, da će ga na kraju učiniti uspešnim u njegovom zadatku, i da on posle svega toga pokaže neodlučnost to nije bilo ugodno Bogu. Svojom nevoljnošću da izvrši zadatak zbog kog mu je Bog sačuvao život da bi ga ispunio, i za koji ga je učinio kvalifikovanim da ga izvrši nakon uveravanja da će Bog biti sa njim, pokazao je nepoverenje i zločinački očaj nemajući poverenje u samog Boga. Gospod ga je ukorio zbog tog nepoverenja. Oslobođenje Izraela iz Egipta na način na koji je Bog predlagao da se uradi mu je izgledalo beznadežno da se ispuni.

Mojsije se istakao u mudrosti tokom vođenja poslova. Aron, Mojsijev stariji brat, je svakodnevno koristio jezik Egipćana, i razumeo ga je savršeno. Bio je rečit.

„Tada se Gospod žestoko razgnevio na Mojsija i rekao mu: Zar nije Levit Aron tvoj brat? Znam da je on veoma rečit. I evo, baš ti ide u susret. Kad te vidi, obradovaće se u srcu. Ti mu govori i stavlja reči u njegova usta, a ja ću biti s tvojim ustima i s njegovim ustima, i naučiću vas šta ćete raditi. I on neka umesto

tebe govori narodu. On će tebi služiti kao usta, a ti ćeš njemu služiti kao Bog. A ovaj štap uzmi u ruku da njime činiš čuda.“

Mojsije je pristao da izvrši zadatak. Prvo je posetio svog tasta i dobio je njegov pristanak za sebe i svoju porodicu da se vrate u Egipat. Nije se usudio da otkrije Jitru svoju poruku za faraona kako ne bi zabranio njegovoj ženi i deci da pođu na tako opasan zadatak. Gospod ga je ohrabrio i otklonio je njegove strahove govoreći mu: „Idi, vrati se u Egipat, jer su pomrli svi koji su prognili tvoju dušu.“

„Gospod je rekao Mojsiju: „Kad odeš i vratiš se u Egipat, gledaj da pred faraonom učiniš sva čuda koja sam stavio u tvoju ruku. A ja ću dopustiti da mu otvrdne srce, tako da neće pustiti narod da ode.“ To je dokaz svemogućće sile pred faraonom, ako bude odbio to će ga učiniti još gorim i čvršćim u njegovoj pobuni. Tvrdoća njegovog srca će se povećavati stalnim pružanjem otpora Božijoj sili. Međutim, On će nadvladati tvrdoću faraonovog srca, tako da će njegovo odbijanje da pusti Izrael veličati Božije ime pred Egipćanima i pred njegovim narodom.

Gospod je dao instrukcije Mojsiju da kaže faraonu: „Ovako kaže Gospod: ‘Izrael je moj sin, moj prvenac. Zato ti kažem: Pusti mog sina neka ide da mi služi. Ali ako ne budeš hteo da ga pustiš, ja ću ubiti tvog sina, tvog prvence.’“ Gospod je nazvao Izrael svojim prvencem, zato što ih je izdvojio od svih naroda da budu pokazatelji Njegovog zakona poslušnošću koja će ih sačuvati čistima među idolopokloničkim narodima. Preneo je na njih posebne privilegije kakve su se uopšteno prenosile na prvence.

Kako je Mojsije putovao u Egipat susreo se sa Gospodnjim anđelom koji je zauzeo preteći stav kao da će da ga ubije. Plašio se za svoj život. Pokleknuo je pred ženinim odbijanjem da obreže njihovog sina, i u saglasnosti sa njenim željama odbio je da posluša Boga. Njegova žena u strahu da će joj muž biti pogubljen je prevazišla svoja osećanja preterane ljubavi prema

svom sinu i uradila je to sama. Nakon toga anđeo je pustio Mojsija. Na svom zadatku ka faraonu biće postavljen u opasnu poziciju gde će njegov život biti izložen kraljevoj volji, ako ga Bog svojom silom kroz prisustvo svojih anđela ne sačuva. Dok Mojsije bude živeo u zapostavljanju makar jedne od Božijih dobrih naredbi, njegov život neće biti bezbedan jer ga Božiji anđeli ne mogu zaštititi dok je u neposlušnosti. Zato ga je anđeo presreo na putu i zapretio mu. Nije objasnio Mojsiju zašto se pojavio preteći. Mojsije je znao da postoji razlog. Išao je u Egipat po Božijem izričitom naređenju tako da je njegovo putovanje bilo ispravno. Odmah se setio da nije poslušao Boga u obavljanju dužnosti obrezanja svog najmlađeg sina, nego je pokleknuo pred ženinim preklinjanjem da odlože taj obred. Čim je poslušao Božiju zapovest bio je slobodan da ode pred faraona, i nije bilo ničega što bi ometalo službu anđela u vezi sa njegovim poslom.

U vreme nevolje, neposredno pred Hristov dolazak, životi pravednih će biti sačuvani službom svetih anđela. Oni koji u tom vremenu budu zapostavljali da poslušaju Božije zapovesti neće imati sigurnost za svoje živote. Anđeli ih ne mogu zaštititi od gneva njihovih neprijatelja sve dok žive u zapostavljanju svih svesnih dužnosti ili izričitih Jehovinih zapovesti.

Gospod je obavestio Mojsija da će njegov tri godine stariji brat Aron doći da se vidi sa njim, i da će mu biti drago kad ga vidi. Bili su razdvojeni mnogo godina. Božiji anđeli su obavestili Mojsija sa poslom koji treba da obavi. Anđeli su takođe pokazali Aronu da treba da ode i da se sretne sa Mojsijem, jer je Gospod izabrao njega da bude sa Mojsijem. Kada se sretne sa svojim bratom treba da poslušna njegove reči jer mu je Bog dao da govori u vezi sa njegovom ulogom u oslobođenju Izraela. „A Gospod je rekao Aronu: ‘Idi u pustinju u susret Mojsiju.’ Tako je on otišao i sreo ga na gori Božijoj i poljubio ga. Mojsije je ispričao Aronu sve što mu je rekao Gospod, koji ga je i poslao, i

sva čuda koja mu je zapovedio da učini. Zatim su Mojsije i Aron otišli i sakupili sve starešine Izraelovih sinova. Tada im je Aron preneo sve reči koje je Gospod rekao Mojsiju, a Mojsije je učinio čuda pred narodom. I narod je poverovao. Kad su čuli da je Gospod obratio pažnju na Izraelove sinove i da je video njihovu nevolju, poklonili su se i pali ničice.“

Jevreji su očekivali da budu oslobođeni iz ropstva bez nekog posebnog iskušenja njihove vere ili patnje sa njihove strane. Mnogi od njih su bili spremni da napuste Egipat, ali ne svi. Navike nekih od njih su toliko postale slične egipatskim da su radije hteli ostati sa njima. „Posle toga su Mojsije i Aron otišli pred faraona i rekli mu: ‘Ovako kaže Gospod, Izraelov Bog: Pusti moj narod da ide i da u pustinji održi svečanost meni u čast.’ Ali faraon reče: ‘Ko je Gospod da poslušam njegov glas i da pustim Izrael? Ja ne poznajem tog Gospoda i neću pustiti Izrael.’ Ali oni rekoše: ‘Bog Jevreja javio nam se. Molimo te, pusti nas da odemo tri dana hoda u pustinju i da prinesemo žrtvu Gospodu, svom Bogu, da nas ne udari pomorom ili mačem.’“ Mojsijev i Aronov zahtev je bio veoma skroman. Tražili su samo tri dana hoda. Međutim, faraon je nadmeno ovo odbio, izjavivši da u potpunosti ne poznaje izraelskog Boga. Međutim, Gospod je naučio da faraon sazna da se Njegova volja mora ispuniti, da je On iznad svega i da će primorati ponosne vladare da se poklone Njegovom autoritetu. „Na to im egipatski kralj reče: ‘Mojsije i Arone, zašto odvrćate narod od posla? Idite na svoj posao!’ Faraon još reče: ‘Evo, sada kada je narod mnogobrojan u zemlji, vi biste hteli da ga odvratite od njegovih poslova.’“ Faraon je još istog dana zapovedio onima koji su terali narod da radi, i njegovim upraviteljima: „Nemojte više da sakupljate slamu i da je dajete narodu da pravi cigle. Neka sami idu da sakupljaju slamu. Ali i dalje tražite od njih da prave istu količinu cigala kao i do sada. Ne smanjujte je, jer su lenji. Zato i viču: ‘Želimo da idemo,

želimo da prinesemo žrtvu svom Bogu!”“

Faraonovo srce je postajalo sve više bezosećajno prema Izraelovim sinovima. Veoma je povećao njihov rad. Nadzornici postavljeni nad Jevrejima su bili Egipćani. Imali su podređene upravitelje koji su nadgledali posao i usmeravali ljude. Ovi upravitelji su bili Jevreji i bili su odgovorni za posao ljudi koji su im podređeni. Kada su se od njih zahtevale nepravedne stvari, da ih nateraju da sakupe svoje cigle, rasejanu slamu, i strnjiku koju nađu u poljima, ljudi nisu mogli izvršiti svoju uobičajenu količinu posla. „Zato se narod razišao po svoj egipatskoj zemlji da sakuplja strnjiku umesto slame. A oni koji su ih terali da rade stalno su ih gonili i govorili: „Svakog dana morate završiti svaki svoj posao kao i onda kad ste dobijali slamu.“ Kasnije su upravitelji među Izraelovim sinovima, koje su nad njima postavili faraonovi nadzornici, dobijali batine jer im se govorilo: ‘Zašto ni juče ni danas niste završili posao što vam je određen, i niste napravili onoliko cigala koliko i ranije?’“

Zbog toga što posao nije odrađen do kraja, egipatski nadzornici su pozvali upravitelje na odgovornost i surovo su ih kaznili zato što nisu prisilili ljude da rade svoju uobičajenu količinu posla. Ovi upravitelji su mislili da njihovo ugnjetavanje dolazi od nadzornika, a ne od kralja lično. Zato su izneli svoj slučaj pred kralja i požalili mu se zbog surovog postupanja njihovih nadzornika. Faraonovo srce je na njihovu nevolju bilo otvrdnulo i podvrgnuo ih je ismevanju, i rugao se njihovim pritužbama. Bio je ispunjen mržnjom prema njima.

„Zato su upravitelji među Izraelovim sinovima otišli da se žale faraonu i rekli su mu: „Zašto tako postupaš sa svojim slugama? Tvoje sluge više ne dobijaju slamu, a ipak nam govore: ‘Pravite cigle!’ Čak tuku tvoje sluge, a kriv je tvoj narod.“ Ali on reče: „Lenji ste, lenji ste! Zato govorite: ‘Želimo da idemo,

želimo da prinesemo žrtvu Gospodu.’ A sada idite na posao! Nećete dobijati slamu, ali morate napraviti onoliko cigala koliko vam je određeno.“ Tada su upravitelji među Izraelovim sinovima videli da su u velikoj neprilici jer im je bilo rečeno: „Ne smete smanjivati količinu cigala određenu za svaki dan.“ Posle toga sreli su Mojsija i Arona, koji su tamo stajali i čekali ih da izađu od faraona. Odmah su im rekli: „Neka vas Gospod vidi i neka sudi, jer smo zbog vas postali mrski faraonu i njegovim slugama. Dali ste im mač u ruke da nas pobiju.“ Tada se Mojsije obratio Gospodu: „Gospode, zašto si naneo zlo ovom narodu? Zašto si me poslao? Jer otkako sam izašao pred faraona da govorim u tvoje ime, on čini zlo ovom narodu, a ti nikako da izbaviš svoj narod.“

Kako su Izraelovi sinovi optužili Mojsija za svu svoju patnju, on se veoma uznemirio, i skoro je gundao zbog toga što je Gospod odložio da oslobodi njegov narod. Nisu još bili spremni da budu oslobođeni. Imali su malo vere, nisu bili voljni da strpljivo trpe i da uporno izdrže svoje nevolje, dok im Bog ne bude doneo veličanstveno izbavljenje.

„Gospod reče Mojsiju: Sada ćeš videti šta ću učiniti faraonu. Snažna ruka nateraće ga da ih pusti i snažna ruka nateraće ga da ih istera iz svoje zemlje.“ Bog zatim reče Mojsiju: „Ja sam Gospod. Ja sam se pojavio Abram, Isaku i Jakovu kao Bog Sve-moćni, ali svojim imenom Gospod nisam im se objavio. I sklopio sam svoj savez s njima da ću im dati hanansku zemlju, zemlju u kojoj su živeli kao stranci. I ja sam čuo jecaje Izraelovih sinova, koje Egipćani drže u ropstvu, i setio sam se svog saveza.“

Mnogo godina su Izraelovi sinovi bili robovi Egipćanima. Samo je nekoliko porodica otišlo u Egipat, ali su postali veliko mnoštvo. Okruženi sa idolopoklonstvom, mnogi od njih su izgu-

bili znanje o pravom Bogu, i zaboravili su Njegov zakon. Udružili su se sa Egipćanima u njihovom obožavanju sunca, meseca, zvezda takođe, i zveri, i slika, i dela ljudskih ruku. Sve je oko Izraelovih sinova bilo isplanirano da ih navede da zaborave pravog Boga, ipak bilo je onih među Jevrejima koji su sačuvali znanje o pravom Bogu, Stvoritelju nebesa i zemlje. Bilo im je žao da gledaju svoju decu kako prisustvuju pa čak i učestvuju u gadostima idolopokloničkih ljudi oko njih, kako se klanjaju egipatskim božanstvima napravljenim od drveta i kamena, i kako pri nose žrtvu tim besmislenim predmetima. Verni su žalili, i u svojoj nesreći su vapili Gospodu za izbavljenje iz egipatskog jarma, da ih izvede iz Egipta da bi se otarasili idolopoklonstva i iskvarenih uticaja koji su ih okruživali.

Međutim, mnogi od Jevreja su se zadovoljili sa tim da ostanu u ropstvu radije nego da idu u novu zemlju i da se tamo suočavaju sa poteškoćama koje bi nastale tokom takvog putovanja. Zbog toga ih Gospod nije izbavio kada je prvi put pokazao svoje znake i čudesa pred faraonom. Odlagao je događaje da bi se u potpunosti razvio faraonov duh tiranina, da bi mogao pokazati svoju veliku silu Egipćanima i takođe svom narodu da bi ih učinio nestrpljivima da napuste Egipat i da izaberu da služe Bogu. Mojsijev zadatak bi bio mnogo lakši da mnogi od Jevreja nisu bili iskvareni i nevoljni da napuste Egipat.

Poglavlje XVI

EGIPATSKA ZLA

Gospod reče Mojsiju: „Zato reci Izraelovim sinovima: ‘Ja sam Gospod i ja ću vas osloboditi bremena koja su vam nametnuli Egipćani, i izbaviću vas iz ropstva u kom vas drže. Oslobodiću vas podignutom mišicom i strogim presudama. Uzeću vas za svoj narod i biću vam Bog. I znaćete da sam ja Gospod, vaš Bog, koji vas oslobađa egipatskog bremena. Dovešću vas u zemlju za koju sam podigao ruku zaklinjući se da ću je dati Abram, Isaku i Jakovu, i daću vam je. Ja sam Gospod.’“ Mojsije je to ispričao Izraelovim sinovima, ali oni nisu hteli da ga slušaju jer su klonuli duhom zbog teškog ropstva. Tada Gospod reče Mojsiju: „Idi, reci faraonu, egipatskom kralju, da pusti Izraelove sinove da idu iz njegove zemlje.“

Mojsije je bio nekako obeshrabren. U svojoj potištenosti je pitao Gospoda, ako Izraelovi sinovi, tvoj obrezani narod, neće da me slušaju, kako će me onda slušati faraon koji je neobrezani idolopoklonik? „Gospod reče Mojsiju: ‘Evo, postavljam te da budeš bog faraonu, a tvoj brat Aron biće ti prorok. Ti ćeš govoriti sve što ću ti ja zapovediti, a onda će tvoj brat Aron govoriti faraonu da pusti Izraelove sinove da idu iz njegove zemlje. A ja ću dopustiti da faraonu otvrdne srce i umnožiću svoje znakove i svoja čuda u egipatskoj zemlji. Ali faraon vas neće poslušati. Zato će Egipat osetiti na sebi moju ruku. Strogo ću ga kazniti i izvešću svoju vojsku, svoj narod, Izraelove sinove, iz egipatske zemlje. I Egipćani će znati da sam ja Gospod kad podignem svoju ruku na Egipat i izvedem iz njega Izraelove sinove.’ Mojsije i Aron učinili su kako im je zapovedio Gospod. Učinili su upravo tako.“

Gospod je rekao Mojsiju da će znaci i čudesa koja je pokazao faraonu otvrdnuti njegovo srce, jer ih neće prihvatiti i Bog će umnožiti svoje znake. Svaka kazna koju kralj odbije će doneti sve veće i veće posledice, sve dok se kraljevo ponosno srce ne ponizni i ne prihvati Stvoritelja nebesa i zemlje kao živog i svemogućeg Boga.

Gospod je oslobodio svoje ljude na jasno vidljiv način, dajući Egipćanima mogućnost da pokažu slabu mudrost njihovih moćnih ljudi i niz moći njihovih bogova u suprotnosti sa nebeskim Bogom. Gospod je im je pokazao kroz svog slugu Mojsija da je Stvoritelj nebesa i zemlje živi i svemogući Bog, iznad svih bogova, da je Njegova snaga jača od najjače, da svojom sveprisutnošću može izvesti svoj narod sa snažnom rukom i podignutom mišicom. Znaci i čuda izvršena u prisustvu faraona nisu data samo za njegovu korist već i za korist Božijeg naroda, da bi dobili jasnije i uzvišenije poglede o Bogu, da bi ga se sav Izrael plašio, da bi bili voljni i nestrpljivi da napuste Egipat, i da izađu da služe pravom i milostivom Bogu. Da nije bilo ovih predivnih prikazivanja, mnogi bi radije ostali u Egiptu nego da putuju pustinjom.

„Tako su Mojsije i Aron došli pred faraona i učinili upravo onako kako ih je Gospod uputio. Aron je bacio svoj štap pred faraona i njegove sluge, i štap se pretvorio u veliku zmiju. Ali faraon je pozvao mudrace i vračare. Egipatski sveštenici koji se bave magijom učinili su to isto svojim magijskim umećem. Bacili su svaki svoj štap, i štapovi su se pretvorili u velike zmijske. Ali Aronov štap je progutao njihove štapove. Ipak, faraonovo srce je otvrdlo i on ih nije poslušao, kao što je Gospod i rekao.“

Sveštenici koji se bave magijom su izveli nekoliko stvari svojim vraćanjem sličnim onima koje je Bog sproveo kroz Mojsija i Arona. Oni nisu zaista učinili da njihovi štapovi postanu

zmije, već su magijom potpomognuti velikim prevarantom učinili da izgledaju kao zmije, da bi oponašali Božije delo. Sotona je pomagao svojim slugama da se odupru delu Najvišega sa ciljem da prevari ljude i ohrabri ih u njihovoj pobuni. Faraon se držao i najmanjeg dokaza sa kojim je mogao da opravda svoje odupiranje Božijem delu koje su vršili Mojsije i Aron. Rekao je Božijim slugama da njegovi sveštenici koji se bave magijom mogu da učine sva ta čuda. Razlika između Božijeg dela i faraonovih sveštenika je bila u tome što je jedno dolazilo od Boga, a drugo od Sotone. Jedno je bilo istinito, a drugo lažno.

Faraon je izjavio da su Mojsije i Aron prevaranti, i da ništa ne rade bolje od sveštenika koji se bave magijom. Mojsije i Aron su rekli faraonu, Jehova za kojeg se ti pretvaraš da ga ne poznaješ će te ubediti da je On snažniji od svih bogova. Obavestili su ga da Bog tek treba da izvrši još veća čuda, koja će ga ostaviti bez izgovora i koja će biti trajni spomen na Božije providenje i silu u ime Izraela.

„Tada Gospod reče Mojsiju: ‘Faraonovo srce je otvrdlo. On ne želi da pusti narod. Idi ujutru kod faraona. Kad on izađe na vodu, a ti stani pred njega na obali Nila i uzmi u ruku štap koji se pretvorio u zmiju. I reci mu: ‘Gospod, Bog Jevreja, poslao me je kod tebe, govoreći: ‘Pusti moj narod da ide da mi služi u pustinji,’ ali ti do sada nisi poslušao. Ovako kaže Gospod: ‘Po ovom ćeš znati da sam ja Gospod. Evo, štapom koji mi je u ruci udariću po vodi u Nilu i ona će se pretvoriti u krv. Ribe u Nilu će uginuti, a Nil će smrdeti tako da će se Egipćanima gaditi da piju vodu iz Nila.’“

Faraon nije slušao Mojsija i Arona već je odbacio njihove reči, ipak nije imao sile da im naudi. „Mojsije i Aron odmah su učinili tako, upravo onako kako im je Gospod zapovedio. Aron je podigao štap i udario po vodi u Nilu pred očima faraona i njegovih slugu, i sva voda u Nilu pretvorila se u krv.“ Sedam dana

zlo nad vodama se nastavilo. Ipak, kralj se nije ponizio već mu je srce još više otvrdnulo. Mojsiju i Aronu je naređeno da pre nego što izazovu zla, verno objave faraonu prirodu svakog zla koje će doći i posledice tog zla, da bi on imao privilegiju da spase sebe ako to odabere tako što će dozvoliti Izraelovim sinovima da prinesu žrtvu Bogu. Ali ako bi kralj odbio da izvrši Božiju zapovest, On bi ga i dalje posećivao sa svojim presudama.

„Tada Gospod reče Mojsiju: Idi k faraonu i reci mu: Ovako kaže Gospod: Pusti moj narod da ide da mi služi. Ako i dalje ne budeš hteo da ihпустиš, evo, na svu tvoju zemlju pustiću žabe.“

„Tada je Aron ispružio ruku nad egipatskim vodama, i žabe su izašle, i prekrile su egipatsku zemlju. Ali sveštenici koji se bave magijom učinili su to isto svojim tajnim umećima. Učinili su da žabe izađu na egipatsku zemlju. Tada je Faraon pozvao Mojsija i Arona i rekao im je: ‘Molite Gospoda da ukloni žabe od mene i od mog naroda, pa ću pustiti vaš narod da ide da prinese žrtvu Gospodu.’ A Mojsije na to reče faraonu: ‘Tebi prepuštam čast da mi kažeš kada hoćeš da se molim za tebe, za tvoje sluge i za tvoj narod da se uklone žabe od tebe i od tvojih kuća i da ostanu samo u Nilu.’ On odgovori: ‘Sutra.’ A Mojsije reče: ‘Biće kako si kazao, da znaš da niko nije kao Gospod, naš Bog.’“

Iako su sveštenici koji se bave magijom na izgled stvarali žabe kao Mojsije i Aron, nisu mogli da ih uklone. Kada je faraon video da njegovi sveštenici nisu mogli ukloniti zla ili otkloniti žabe, na neki način se ponizio, i tražio je od Mojsija i Arona da se mole Gospodu za njega da ukloni zlo sa žabama. Počeo je da shvata nešto u vezi Boga za koga je tvrdio da ga uopšte ne poznaje. Mojsije i Aron su rekli faraonu da nisu stvorili žabe magijom, ni silom koju oni poseduju već je Bog, živi Bog učinio da se one pojave Njegovom silom, i samo ih je On mogao ukloniti. Pre ovoga faraon se uzvisio iznad Mojsija i Arona jer su njegovi sveštenici mogli da izazovu da se iste stvari pojave sa njihovim

vračanjem. Kada je zamolio Mojsija da se moli Gospodu za njega, Mojsije ga je podsetio na njegovo predhodno hvalisanje i veličanje zbog dela koja su učinili njegovi sveštenici, i pitao je faraona gde je sada njegovo veličanje nad njim, i gde je sada moć tih sveštenika da otklone zlo.

Gospod je saslušao Mojsijeva preklinjanja i uklonio je zlo sa žabama. Kada je kralj bio oslobođen njegove trenutne nevolje ponovo je tvrdoglavo odbio da pusti Izrael. Mojsije i Aron su po Gospodnjoj zapovesti učinili da vaške postanu od zemaljske prašine po celoj egipatskoj zemlji. Faraon je pozvao sveštenike da urade isto sa svojim vračanjima ali oni to nisu mogli. Mojsije i Aron, Božije sluge, po Njegovoj zapovesti su stvorili zlo vaši. Sveštenici, Sotonine sluge, po njegovoj komandi su pokušali da urade isto sa svojim vračanjima ali nisu mogli. Božije delo se pokazalo superiornim nad Sotoninom moći, jer su sveštenici sa svojim vračanjima uspeli da urade samo neke stvari. Kada su sveštenici videli da ne mogu stvoriti vaške rekli su faraonu, 'Ovo je prst Božiji!' Ali faraonovo srce je i dalje bilo tvrdokorno i nije ih poslušao, kao što je Gospod i rekao.“

Gospod je ponovo zapovedio Mojsiju i Aronu da kažu faraonu: „Ako ne pustiš moj narod, evo, ja ću pustiti obade na tebe, na tvoje sluge, na tvoj narod i u tvoje kuće. Kuće Egipćana biće pune obada, pa i zemlja na kojoj su. Ali tog dana odvojiću zemlju Gošen u kojoj živi moj narod, da tamo ne bude nijednog obada, tako da znaš da sam ja, Gospod, usred ove zemlje. Napraviću razliku između mog naroda i tvog naroda. To će se čudo dogoditi sutra'. I Gospod je učinio tako. Veliki rojevi obada preplavili su faraonovu kuću i kuće njegovih slugu i svu egipatsku zemlju. Obadi su uništili zemlju. Na kraju je faraon pozvao Mojsija i Arona i rekao im: „Idite, prinesite žrtvu svom Bogu u ovoj zemlji.“ A Mojsije mu reče: „Ne možemo to da uradimo, jer bi-

smo Gospodu, svom Bogu, prinosili žrtve koje su nečiste Egipćanima. Kad bismo pred očima Egipćana prinosili žrtve koje su njima nečiste, zar nas oni ne bi kamenovali? Otići ćemo tri dana hoda u pustinju i prinećemo žrtvu Gospodu, svom Bogu, kao što nam je i rekao.“

Egipćani su obožavali određene životinje i smatrali su neoprostivim delom da se neka od tih zveri ubije. Ako bi se neki od njihovih predmeta obožavanja ubio, čak i slučajno, osoba bi svojim životom mogla da odgovara za taj prestup. Mojsije je rekao faraonu njihovu nemogućnost da prinesu žrtve Bogu u egipatskoj zemlji pred Egipćanima, jer bi mogli izabrati kao žrtvu neku od životinja koju su oni smatrali svetom.

Mojsije je ponovo predložio da ide na put od tri dana hoda u pustinju. Kralj je pristao dok je bio pod Božijom kaznom. „A faraon reče: ‘Pustiću vas da idete u pustinju i da prinesete žrtvu Gospodu, svom Bogu. Samo ne idite predaleko. I molite se za mene.’ Tada Mojsije reče: ‘Evo, odlazim od tebe, i moliću se Gospodu, i sutra će obadi otići od faraona, od njegovih slugu i od njegovog naroda. Ali neka faraon više ne vara narod, ne puštajući ga da ide da prinese žrtve Gospodu.’ Mojsije je posle toga otišao od faraona i pomolio se Gospodu. I Gospod je učinio po Mojsijevoj reči, i obadi su otišli od faraona, od njegovih slugu i od njegovog naroda. Nije ostao nijedan. Ali faraonu je i ovog puta srce otvrdlo i nije pustio narod da ide.“

Gospod je zapovedio Mojsiju i Aronu da odu opet pred faraona i kažu mu: „Ovako kaže Gospod, Bog Jevreja: Pusti moj narod da ide da mi služi.“ Ako bi odbio da ih pusti i nastavio da ih drži, zlo će pasti na njihovu stoku. „A Gospod će napraviti razliku između izraelske stoke i egipatske stoke, tako da ništa što pripada Izraelovim sinovima neće uginuti.“ Sva stoka koju je pogodilo zlo je uginula, ali sva jevrejska stoka je ostala živa. Faraon je poslao glasnike da se raspitaju da li je izraelska stoka

uginula. Glasnik se vratio kralju sa porukom, da ni jedna od izraelske stoke nije uginula niti su uopšte pogođeni sa zlom. Ipak mu je srce otvrdnulo i odbio je da pusti Izrael.

Zatim su Mojsije i Aron, u skladu sa Božijom zapovesti, „uzeli čađi iz peći za cigle i stali pred faraona. I Mojsije je bacio čađ prema nebu i od nje su izašli čirevi i plikovi po ljudima i po životinjama. A sveštenici koji se bave magijom nisu mogli da se pojave pred Mojsijem zbog čireva, jer su čirevi izašli i po sveštenicima koji se bave magijom i po svim Egipćanima. Ali Gospod je pustio da faraonu otvrdne srce i on ih nije poslušao, kao što je Gospod i rekao Mojsiju.“

Sveštenici sa svom svojom magijom i navodnom moći, nisu mogli sa svojim vraćanjima da se zaštite od strašnog zla čireva. Nisu više mogli stajati pred Mojsijom i Aronom zbog ove teške nevolje. Egipćanima je tako dozvoljeno da vide koliko je beskorisno za njih da svoje poverenje stavljaju u ruke sveštenika, kad nisu uspeli da spasu čak ni svoja sopstvena tela od zla.

„Gospod zatim reče Mojsiju: „Ustani rano ujutru, stani pred faraona i reci mu: ‘Ovako kaže Gospod, Bog Jevreja: ‘Pusti moj narod da ide da mi služi. Jer ovog puta šaljem sve svoje udarce na tebe, na tvoje sluge i na tvoj narod, da bi znao da na celoj zemlji niko nije kao ja. Jer sam do sada već mogao da ispružim svoju ruku i da tebe i tvoj narod udarim pomorom, tako da te nestane sa zemlje. Ali sam te ostavio da živiš da ti pokažem svoju moć i da se moje ime objavi po celoj zemlji. Hoćeš li se i dalje ponašati oholo prema mom narodu, ne puštajući ga da ide? Evo, sutra u ovo doba pustiću veoma velik gràd, kakvog nije bilo u Egiptu od dana kad je postao pa do danas. A sada pošalji svoje sluge da sklone svu tvoju stoku i sve tvoje što je u polju. Jer će svi ljudi i sve životinje što se nađu u polju i ne sklone se u kuću izginuti kad na njih padne gràd. Sve faraonove sluge koje su se uplašile Gospodnje reči sklonile su svoje sluge i svoju stoku u

kuće, a oni koji nisu uzeli k srcu Gospodnju reč i nisu se obazirali na nju ostavili su svoje sluge i svoju stoku u polju. Gospod reče Mojsiju: 'Ispruži ruku prema nebu da udari gràd na svu egipatsku zemlju, na ljude i na životinje i na sve poljsko bilje u egipatskoj zemlji.' Mojsije je ispružio svoj štap prema nebu, a Gospod je poslao gromove i gràd, i vatra se spustila na zemlju. Gospod je učinio da gràd pada na egipatsku zemlju.“

Oni koji su poštovali Gospodnju reč skupili su svoju stoku u štale i u kuće, dok su oni čija su srca otvrdla kao faraonovo ostavili svoju stoku na polju. To je bila prilika da se stavi na probu uzvišeni ponos Egipćana i da se pokaže koliko je onih čija su srca zaista dirnuta divnim Božijim delima prema svom narodu koji su oni prezirali i prema kojem su se okrutno ophodili. „Tako je padao gràd, i munje su sevale. Tako velikog gràda nije bilo u celoj egipatskoj zemlji otkako je u njoj naroda. Gràd je padao po celoj egipatskoj zemlji i pobio je sve što je bilo u polju, od čoveka do životinje, i uništio je sve poljsko bilje i polomio sve drveće u polju. Samo u zemlji Gošenu, gde su bili Izraelovi sinovi, nije bilo gràda. Na kraju je faraon poslao po Mojsija i Arona, pa im je rekao: „Ovog puta sam zgrešio. Gospod je pravedan, a ja i moj narod nismo u pravu. Molite se Gospodu Bogu da prestanu gromovi i gràd koje je poslao, pa ću vas pustiti da idete. Više nećete morati da ostanete ovde.“ A Mojsije mu reče: „Čim izađem iz gràda u molitvi ću raširiti ruke svoje prema Gospodu. Gromovi će prestati i gràda više neće biti, da spoznaš da zemlja pripada Gospodu. Ali znam da se ti i tvoje sluge ni tada nećete bojati Gospoda Boga.“ I tako su lan i ječam propali jer je ječam bio u klasu, a lan je bio u cvatu. A pšenica i krupnik nisu propali, jer sazrevaju kasnije.“

Nakon što je zlo prošlo kralj je odbio da pusti Izrael. Pobuna stvara pobunu. Kralj je bio toliko otvrdnuo sa stalnim protivljenjem Božijoj volji, da se njegovo celo biće uzdiglo u pobuni i

navuklo na sebe strašno delovanje božanske sile.

Mojsiju i Aronu je ponovo naređeno da odu faraonu i traže od njega da pusti Izrael. Gospod im je rekao da je pustio kralja da im pruža otpor i trpeo je njegovu neprekidnu pobunu, da bi pokazao svoje velike znake i čudesa njemu i Izraelovim sinovima, „da bi ti mogao da ispričaš svom sinu i sinu svog sina kako sam udario Egipćane i kakva sam čuda učinio među njima. I znate da sam ja Gospod.“

Ovde je Gospod pokazao svoju silu, da bi učvrstio veru u svom narodu, Izraelu, kako bi znali da je On jedini i živi Bog. Dao im je nedvosmislene dokaze o različitosti koju je postavio između Egipćana i svog naroda. Njegova predivna dela kroz njihovo izbavljenje će izazvati da svi narodi znaju, da iako su vezani ropskim radom i prezreni, ipak ih je On izabrao kao svoj poseban narod pa će On raditi za njihovo izbavljenje na čudesan način.

Mojsije i Aron su poslušali Božiju zapovest i preneli su kralju prirodu velikog zla koje će mu Bog poslati, da će ako ne pusti Izrael dovesti skakavce na obale Egipta koji će prekriti lice zemlje i pojesti ostatke onoga što je preživelo grad. Kralju je bilo dato da odabere, da li će se poniziti pred Bogom i pustiti Izrael, ili odbiti i snositi posledice zla.

„Posle toga, sluge su rekle faraonu: „Dokle će nam ovaj čovek biti zamka? Pusti te ljude neka idu da služe Gospodu, svom Bogu. Zar još ne vidiš da je Egipat propao?“ Kraljevi vladari i savetnici su okupili njegove sluge jer su bili pod faraonom. Preklinjali su kralja da pusti Izrael, rekli su mu da su pretrpeli veliki gubitak uginućem svoje stoke i da je Egipat bio skoro uništen grmljavinom. Grad pomešan sa vatrom je uništio njihove šume, njihovo voće i skoro sve njihovo žito, da je sve u raspadnutom stanju, i da gube sve što su dobili radom Jevreja. Kralj je pozvao Mojsija i Arona, pa im je rekao: „Idite, služite Gospodu, svom

Bogu. A ko će sve ići? A Mojsije odgovori: 'Ići ćemo sa svojom decom i sa starima, sa svojim sinovima i kćerima, sa svojom sitnom i krupnom stokom, jer treba da održimo svečanost u čast Gospodu.' On im reče: 'Ako ikada pustim vas i vašu decu, onda je Gospod zaista s vama! Očigledno imate nameru da napravite neko zlo. Nema ništa od toga! Idite vi muškarci i služite Gospodu, jer ste to i tražili.' Tada su ih oterali od faraona.“

Kralj je pokazao prezir prema Božijoj zapovesti svojim odgovorom Mojsiju i Aronu. Neka vaš Bog traži to od vas ako želi ali ja vas neću pustiti da uzmete svoje male. Vaša mala deca nisu potrebna na vašem putovanju. Da li vaš Bog misli da ću ja ovo dozvoliti, da ću vas pustiti da idete sa svojim ženama i malom decom u pustinju, na tako opasno putovanje za njih? To vam neću dozvoliti, već ćete samo vi muškarci ići da služite Gospodu. Ovaj tvrdokorni tiranin se sada pretvarao da ima posebno interesovanje za dobrobit Jevreja, i da je zaista zabrinut za njihovu decu. Pokušao je da uništi Izraelce sa teškim radom, ali sada zbog svojih ciljeva on se izjašnjava da je posebno zabrinut za njih. Jasno objavljuje Mojsiju i Aronu da ne treba da poslušaju Boga koji zahteva od njih da idu sa svojim porodicama u pustinju, jer će ih samo izvesti da ih uništi, i njihova tela će sigurno ostati u pustinji.

„Gospod reče Mojsiju: 'Ispruži svoju ruku nad egipatskom zemljom da dođu skakavci na egipatsku zemlju i pojedu sve bilje po zemlji, sve što je ostalo posle grada.' Mojsije je odmah ispružio svoj štap nad egipatskom zemljom i Gospod je učinio da istočni vetar duva na zemlju celi taj dan i celu noć. Kad je sva-nulo jutro, istočni vetar je doneo skakavce. I skakavci su došli na svu egipatsku zemlju i spustili se na sve egipatske krajeve. Bili su nesnosni. Nikada ranije nije bilo toliko skakavaca, niti će ih ikada više biti. Prekrili su svu zemlju tako da se zacrnela od njih. Pojeli su sve bilje u zemlji i sve plodove s drveća koji su

ostali posle grada. Ništa zeleno nije ostalo ni na drveću ni na poljskom bilju u celoj egipatskoj zemlji. Zato je faraon brzo pozvao Mojsija i Arona i rekao im: Zgrešio sam Gospodu, vašem Bogu, i vama. Molim vas, oprostite mi moj greh još samo ovaj put i molite se Gospodu, svom Bogu, da ukloni od mene samo još ovaj smrtonosni pomor.“ Egipćani su se plašili da će skakavci napasti i njih kada pojedu sve što je u polju.

„Tako je Mojsije otišao od faraona i pomolio se Gospodu. Tada je Gospod promenio vetar u veoma jak zapadni vetar koji je odneo skakavce i bacio ih u Crveno more. Nijedan skakavac nije ostao u celoj egipatskoj zemlji. Ali Gospod je pustio da faraonu otvrdne srce, tako da on nije pustio Izraelove sinove.“ Bez obzira na njegovu poniznost dok mu je smrt pretila i na obećanje koje je dao da će pustiti Izrael nakon što se oslobodi zla srce mu je otvrdlo i odbio je da ih pusti.

„Gospod zatim reče Mojsiju: ‘Pruži svoju ruku prema nebesima da se na egipatsku zemlju spusti tama koja će moći da se opipa.“ Mojsije je odmah pružio ruku prema nebesima, i po svojoj egipatskoj zemlji spustila se gusta tama koja je trajala tri dana. Ljudi nisu videli jedan drugoga i tri dana niko se nije pomerio sa svog mesta. Ali u svim mestima gde su živeli Izraelovi sinovi bilo je svetla. Posle toga faraon je pozvao Mojsija i rekao mu: „Idite, služite Gospodu. Ovde će ostati samo vaša sitna i krupna stoka. I vaša deca neka idu s vama.“ Ali Mojsije reče: „Daj nam da uzmemo i stoku za žrtve paljenice i za druge žrtve koje ćemo prineti Gospodu, svom Bogu. Zato i naša stoka mora da ide s nama. Ni papak neće ostati, jer ćemo od stoke uzeti ono što nam je potrebno za službu Gospodu, našem Bogu, a ni mi sami ne znamo šta ćemo prineti kao žrtvu u čast Gospodu dok ne stignemo tamo.“ Tada je Gospod pustio da faraonovo srce otvrdne i on nije hteo da ih pusti. Zato mu faraon reče: „Odlazi od mene! Pazi da mi više ne dolaziš na oči, jer onog dana kad mi dođeš na

oči, umrećeš.“ A Mojsije mu odgovori: „Kako si rekao, tako će biti. Više ti neću doći na oči.“

Faraonu je otvrdnulo srce pred Gospodom, pa se usudio da bez obzira na sve znake i čuda kojima je bio svedok zapreti Mojsiju i Aronu da će umreti ukoliko se opet pojave pred njim. Da kralj nije otvrdnuo u svojoj pobuni protiv Boga ponizio bi se pod osećajem sile živog Boga koji može da spasava ali i uništava. Znao bi On, koji može da radi takva čuda i umnožava svoje znake i čuda, spasiti živote svojih odabranih sluga, čak iako bi morao ubiti egipatskog kralja.

Dok je Mojsije prisustvovao predivnim Božijim delima njegova vera je postala jaka i njegovo poverenje se učvrstilo, dok ga je Bog opremao i pripremao za prikazivanje Njegove sile da stoji na čelu vojske Izraela i da kao pastir svoj narod izvede iz Egipta. Uzdigao se iznad straha svojom čvrstom verom u Boga što ga je dovelo do toga da kaže kralju, „naša stoka mora da ide s nama. Ni papak neće ostati.“ Ova čvrsta hrabrost pred kraljevim prisustvom je uznemirila njegov oholi ponos pa je izgovorio pretnju da će ubiti Božije slugu. U svom slepilu nije shvatao da ne ide samo protiv Mojsija i Arona već i protiv moćnog Jehove, Stvoritelja nebesa i zemlje. Mojsije je dobio naklonost naroda. Smatrali su ga predivnim čovekom i kralj se ne bi usudio da mu naudi.

„Gospod reče Mojsiju: „Pustiću još jedno zlo na faraona i na Egipat. Posle toga on će vas pustiti odavde. I kad vas pusti sa svim što imate, još će vas i terati odavde. Zato sada reci narodu da svaki čovek traži od svog suseda i svaka žena od svoje susedke srebrne i zlatne predmete.“

Bez obzira što je Mojsiju bilo zabranjeno da izađe pred faraona, jer će umreti na dan kad mu vidi lice ipak je imao još jednu poruku od Boga za pobunjenog kralja i hrabro je izašao

pred njega, stajući bez straha pred njih da bi mu objavio Gospodnju reč.

„Mojsije reče: ‘Ovako kaže Gospod: Oko ponoći proći ću kroz Egipat, i pomreće svi prvenci u egipatskoj zemlji, od prvenca faraona koji sedi na prestolu do prvenca sluškinje za ručnim mlinom, a i sve prvorođeno od životinja. I nastaće veliki jauk u celoj egipatskoj zemlji kakvog još nije bilo niti će ga više ikada biti. Ali ni na koga od Izraelovih sinova ni pas neće zalajati, ni na čoveka ni na životinju, da biste znali da Gospod može da napravi razliku između Egipćana i Izraelovih sinova. I sve ove tvoje sluge doći će k meni, pašće ničice preda mnom i reći: ‘Odlazi i ti i ceo narod koji ide za tobom. Posle toga ću otići.’ I Mojsije je otišao od faraona veoma gnevan.“

Kako je Mojsije rekao kralju da je zlo koje će ih snaći još strašnije od svega što snašlo Egipat do tada, zlo koje će izazvati da se svi njegovi veliki savetnici poklone pred njim i zamole Izraelce da napuste Egipat tako se kralj veoma razbesneo. Razgnevio se jer nije mogao uplašiti Mojsija i učiniti da zadrhti pred njegovim kraljevskim autoritetom. Mojsije se oslonio na podršku snažnije ruke nego što je bilo koja ruka vladara.

Poglavlje XVII

PASHA

Gospod je zatim dao Mojsiju posebna uputstva za Izraelove sinove u vezi sa tim kako da sačuvaju sebe i svoje porodice od strašnih zala koje će On poslati na Egipat. Mojsije im je takođe dao uputstva kako da napuste Egipat. Rekao im je za Božiju zapovest da ubiju jagnje bez mane, da uzmu krv jagnjeta i sa njim namažu ulazna vrata i oko vrata svojih kuća. Iako taj znak ne pokazuje ništa, oni bi u kući trebali da jedu celo pečeno jagnje sa gorkim biljkama, a Božiji anđeo bi u to vreme prolazio egipatskom zemljom radeći ovaj užasan posao, ubijajući prvence čoveka i životinja. „A jedite ga opasanih bedara, sa sandalama na nogama i sa štapom u ruci. Jedite ga na brzinu. To je Pasha Gospodnja. A ja ću proći egipatskom zemljom te noći i pobiću sve prvence u egipatskoj zemlji, od čoveka do životinje. I sudiću svim egipatskim bogovima. Ja sam Gospod. Krv neka služi kao znak na kućama u kojima ćete biti. Kad vidim krv, proći ću pored vas, i pošast neće doći da vas uništi kad udarim egipatsku zemlju. Taj dan neka vam služi kao spomen i slavite ga kao praznik u čast Gospodu iz naraštaja u naraštaj. To neka bude trajna odredba.“

Taj posao se zahtevao od Izraelovih sinova. Oni su morali doprineti svoj deo da bi se dokazali, i da bi svojim delima pokazali svoju veru u veliko Božije izbavljenje koje im On donosi. Da bi izbegli veliki Božiji sud koji će da stigne Egipćane, krvavi znak se mora videti na njihovim kućama. Bilo je potrebno da razdvoje sebe i svoju decu od Egipćana i da se skupe u svoje kuće, jer ako bi se neko od Izraelaca našao u egipatskim kućama

pao bi od ruke anđela koji uništava. Takođe im je rečeno da praznuju Pashu kao zapovest, tako da kada ih njihova deca pitaju šta ta služba znači oni treba da im ispričaju kako su divno sačuvani u Egiptu. Kada je anđeo koji uništava krenuo noću da uništava prvence od ljudi i životinja prošao je pored njihovih kuća i ni jedan od Jevreja koji je imao znak krvi na svojim vratima nije bio ubijen. Ljudi su se klanjali i obožavali zahvalni za ono izuzetno sećanje koje im je dato da bi ga sačuvali za svoju decu u sećanje na Božiju brigu za Njegov narod. Bilo je mnogo Egipćana koji su priznali da je Bog Jevreja jedini pravi Bog gledajući znake i čudesa u Egiptu. Preklinjali su da im bude dozvoljeno da uđu u kuće Izraelaca sa svojim porodicama te strašne noći kada je Božiji anđeo ubijao prvence od Egipćana. Uverili su se da su njihovi bogovi koje su obožavali bez znanja, i da nemaju moć da spašavaju ili uništavaju. Dali su zakletvu da će ubuduće izabrati Izraelovog Boga kao svog Boga. Odlučili su da napuste Egipat i da idu sa Izraelovim sinovima da obožavaju njihovog Boga. Izraelci su primili u svoje kuće Egipćane koji su poverovali.

Pasha je unazad ukazivala na izbavljenje Izraelovih sinova i isto je predstavljala tip ukazujući na Hrista, Božije Jagnje, ubijeno za iskupljenje palog čoveka. Krv kojom su prskana vrata je pokazivala iskupljujuću Hristovu krv, i stalnu zavisnost grešnog čoveka od zasluga te krvi za zaštitu od Sotonine moći i predstavljala je poslednje iskupljenje. Hrist je jeo Pashalnu večeru sa svojim učenicima neposredno pred raspeće i iste noći je zapovedio držanje Gospodnje večere da se vrši u znak sećanja na Njegovu smrt. Pasha je držana kao znak sećanja na izbavljenje Izraelovih sinova iz Egipta. U isto vreme je predstavljala znak sećanja i tip. Tip je dostigao antitip kada je Hrist, Božije Jagnje bez mane, umro na krstu. Hrist je dao da se drži kao znak sećanja na događaje Njegovog raspeća.

Hrist je jeo Pashalnu večeru sa svojim učenicima, zatim je

ustao sa stola i rekao im je: „Veoma sam želeo da jedem ovu Pashu s vama pre svojih patnji.“ Nakon toga je izvršio poniznu službu pranja nogu svojih učenika. Hrist je svojim učenicima dao da vrše službu pranja nogu, što treba da ih nauči lekciju poniznosti. On je povezoao tu službu sa večerom. Isplanirao je da to bude period samoispitivanja, da bi Njegovi sledbenici imali priliku da postanu upoznati sa stvarnim osećanjima svojih sopstvenih srca prema Bogu i jedni prema drugima. Ako bi bilo ponosa u njihovim srcima, to bi se najpre otkrilo u onima koji zaista greše, jer i oni trebaju da učestvuju u ovoj poniznoj službi. Ako bi postojali sebičnost ili mržnja jednih prema drugima, lakše bi se otkrilo ako bi učestvovali u ovom poniznom delu. Ova naredba je smišljena da ima za rezultat međusobna priznanja jednih prema drugima i da poveća osećanja suzdržanosti, opraštanja međusobnih grešaka i iskrene ljubavi, pripremajući ih da učestvuju u svečanoj naredbi u znak sećanja na Hristove patnje i smrt. Toliko je voleo svoje učenike da je umro za njih. Ohrabriovao ih je da vole jedni druge kao što je On voleo njih.

Primer pranja nogu Njegovih učenika je dat kao korist svima koji bi poverovali u Njega. Zahtevao je od njih da prate Njegov primer. Ova skromna naredba nije smišljena samo da stavi na probu njihovu poniznost i vernost, već i da održi svežim sećanje da je otkup Njegovog naroda plaćen pod uslovima poniznosti i stalne poslušnosti sa njihove strane. „Kad im je oprao noge, obukao je svoje haljine, vratio se za sto i rekao im: Da li shvatate šta sam vam učinio? Vi mi se obraćate sa ‘Učitelju’ i ‘Gospode’, i s pravom to govorite, jer to i jesam. Dakle, ako sam ja, Gospod i Učitelj, vama oprao noge, i vi treba jedan drugom da perete noge. Dao sam vam primer da i vi činite onako kako sam ja učinio vama. Zaista, zaista, kažem vam, sluga nije veći od svog gospodara, niti je onaj ko je poslat veći od onoga koji ga je poslao. Ako to znate, srećni ste ako tako i činite.“

Isus je zatim ponovo pogledao svoje mesto za stolom, na kome su bili stavljeni hleb i nefermentisano vino raspoređeni po Hristovim uputstvima. Izgledao je veoma tužno. „I uzeo je hleb, zahvalio Bogu, izlomio ga, dao im, i rekao: Ovo predstavlja moje telo koje će se dati za vas. Činite ovo meni za spomen.“ Tako je uzeo i čašu posle večere i rekao: „Ova čaša predstavlja novi savez u krvi mojoj, koja će se proliti za vas.“ „Zaista, kažem vam, više neću piti od vinogradskog roda do onog dana kad budem pio novo vino u Božijem kraljevstvu.“

Ovde je naš Spasitelj ustanovio Gospodnju večeru, koja treba često da se slavi da bi scene izdaje i raspeća za grehe ovoga sveta ostale u svežem sećanju Njegovim sledbenicima. Uradio je to da bi Njegovi sledbenici bili svesni da su stalno zavisni od Njegove krvi za spasenje. Lomljenje hleba je bio simbol Hristovog slomljenog tela, koje je dao za spasenje sveta. Vino je bilo simbol Njegove krvi, prolivene za čišćenje grehova svih onih koji bi mu prišli za pomilovanje i primili ga za svog Spasitelja.

Spasenje ljudi zavisi od stalnog okretanja njihovih srca ka pročišćujućoj Hristovoj krvi. Zbog toga Gospodnja večera se ne drži samo povremeno ili godišnje već češće nego godišnja Pasha. Ova svečana naredba predstavlja mnogo veći događaj od izbavljenja Izraelovih sinova iz Egipta. To izbavljenje je bilo tip velikog iskupljenja koje je Hrist učinio žrtvujući sopstveni život za konačno izbavljenje svog naroda.

Poglavlje XVIII

IZRAEL NAPUŠTA EGIPAT

Izraelovi sinovi su pratili Božija uputstva i dok je anđeo smrti prolazio od kuće do kuće među Egipćanima, oni su svi bili spremni za svoje putovanje i čekali su buntovnog kralja i njegove velikane da ih puste. „U ponoć je Gospod pobio sve prvence u egipatskoj zemlji, od prvenca faraona koji sedi na prestolu, do prvenca zatvorenika u zatvoru, a i sve prvorođeno od životinja. Tada je faraon ustao usred noći, on i sve njegove sluge i svi Egipćani, i među Egipćanima se razlegao veliki jauk jer nije bilo kuće u kojoj nije bilo mrtvaca. Još iste noći pozvao je Mojsija i Arona i rekao im: „Ustajte, odlazite od mog naroda, i vi i svi Izraelovi sinovi. Idite, služite Gospodu kao što ste tražili. Uzmite i svoje ovce i svoja goveda, kao što ste tražili, i idite. A i mene blagoslovite.“ Egipćani su navaljivali na narod da što pre ode iz zemlje, jer su govorili: „Svi ćemo izginuti!“ Tako je narod poneo svoje testo pre nego što je uskislilo, a posude umotane u haljine poneli su na ramenima. Izraelovi sinovi su učinili kao što im je Mojsije rekao i zatražili su od Egipćana srebrne i zlatne predmete i odeću. Gospod je dao da narod nađe milost u očima Egipćana, tako da su im oni dali šta su tražili. Tako su oplenili Egipćane.“

Gospod je ovo otkrio Abramom četiristo godina pre nego što se ispunilo. „Tada Bog reče Abramom: „Znaj da će tvoji potomci sigurno biti stranci u tuđoj zemlji, i moraće da služe drugima, a oni će ih tlačiti četiristo godina. A ja ću suditi narodu kome će oni služiti, a zatim će izaći s velikim blagom.“

„A s njima su pošli i mnogi drugi ljudi, kao i stada ovaca i goveda, veoma mnogo stoke.“ Izraelovi sinovi su izašli iz Egipta

sa svom svojom imovinom koja nije pripadala faraonu jer mu nikada nisu to prodali. Jakov i njegovi sinovi su doveli svoja stada i stoku sa njima u Egipat. Izraelovi sinovi su se brojčano povećali, kao i njihova stada i krda. Bog je sudio Egipćanima šaljući na njih zla, terajući ih da brže isteraju Njegove ljude iz Egipta sa svime što su posedovali.

„Kad je faraon pustio narod, Bog ga nije vodio putem kroz filistejsku zemlju, iako je to bio kraći put, jer je Bog rekao: „Kad vidi rat, narod bi mogao da zažali i da se vrati u Egipat.“ Zato je Bog poveo narod zaobilaznim putem, kroz pustinju pored Crvenog mora. Izraelovi sinovi su izašli iz egipatske zemlje u bojnim redovima. Mojsije je poneo sa sobom Josifove kosti, jer je Josif svečano zakleo Izraelove sinove rečima: „Bog će obratiti pažnju na vas, a vi sa sobom ponesite odavde moje kosti.“ Oni su otišli iz Sokota i ulogorili se u Etamu, na kraju pustinje. Gospod je išao pred njima danju u stubu od oblaka da ih vodi putem, a noću u stubu od vatre da im svetli, kako bi mogli da putuju i danju i noću. Stub od oblaka nije se udaljavao od naroda danju, ni stub od vatre noću.“

Gospod je znao da će se Filistejci protiviti prolaženju kroz njihovu zemlju. Govorili su za njih, ukrali su od svojih gospodara iz Egipta i ući će u rat sa njima. Tako je Bog vodeći ih kroz more pokazao sebe kao milostivog Boga, kao i Boga koji sudi. Gospod je obavestio Mojsija da će ih faraon progoniti i rekao im je gde da se ulogore pre mora. Rekao je Mojsiju da će on biti poštovan pred faraonom i svom njegovom vojskom. Nakon što su nekoliko dana Jevreji bili odsutni iz Egipta, Egipćani su rekli faraonu da su oni pobegli, i da se više neće nikada ponovo vratiti da mu služe. Tugovali su zato što su im dozvolili da napuste Egipat. To je bio veliki gubitak za njih, da se odreknu njihovog rada i žalili su što su pristali da ih puste da odu. Bez obzira što

su podneli sve patnje zbog Božijeg suda, toliko su otvrdli u svojoj neprestanoj pobuni da su odlučili da progone Izraelove sinove i vrate ih silom nazad u Egipat. Kralj je poslao ogromnu vojsku i šesto kočija koje su krenule za njima i presrele ih dok su bili ulogoreni pored mora.

„Kad se faraon približio, Izraelovi sinovi su podigli oči i videli da Egipćani idu za njima. I Izraelovi sinovi su se mnogo uplašili i zavapili Gospodu. I rekli su Mojsiju: ‘Zar nije bilo grobova u Egiptu, nego si nas doveo ovamo da pomremo u pustinji? Šta si nam to učinio izvodeći nas iz Egipta? Zar ti nismo u Egiptu rekli: Ostavi nas na miru, da služimo Egipćanima? Jer nam je bolje da služimo Egipćanima nego da pomremo u pustinji.’ Tada Mojsije reče narodu: ‘Ne bojte se. Stojte čvrsto i gledajte spase-nje koje će vam Gospod danas doneti. Jer Egipćane koje danas vidite, nikada više nećete videti. Gospod će se boriti za vas, a vi ćete mirno stajati.’“

Koliko su brzo Izraelci prestali da veruju Bogu! Bili su svedoci svih Njegovih osuda prema Egiptu da bi se kralj naterao da pusti Izrael da ide, međutim, kada je njihovo poverenje Bogu stavljeno na probu, gundali su bez obzira što su videli takve dokaze Njegove sile u svom predivnom izbavljenju. Umesto da veruju Bogu u svojoj nevolji gundali su vernom Mojsiju podsećajući ga na njihove reči neverice koje su izgovorili u Egiptu. Optužili su ga da je on kriv za sve njihove nevolje. On ih je ohrabrivao da veruju u Boga, da se suzdrže od pokazivanja neverice, pa će videti šta će Gospod učiniti za njih. Mojsije je iskreno vapio Gospodu da oslobodi Njegov odabrani narod.

„Gospod tada reče Mojsiju: „Zašto vapiš k meni? Reci Izraelovim sinovima da se sprema za polazak. A ti podigni svoj štap, ispruži ruku nad morem i razdvoji ga da Izraelovi sinovi prođu posred mora po suvom.“

Bog je dozvolio Mojsiju da razume da će On raditi za svoj

narod, da će njihova nevolja biti Njegova prilika. Kada budu išli koliko budu mogli On ih i dalje mora terati da idu još napred, da bi on upotrebio štap koji mu je Bog dao da razdvoji vode.

„A ja ću dopustiti da Egipćanima otvrdne srce, pa će poći za njima, i proslaviću se na faraonu i na svoj njegovoj vojsci, njegovim bojnim kolima i njegovim konjanicima. I Egipćani će znati da sam ja Gospod kad se proslavim na faraonu, njegovim bojnim kolima i njegovim konjanicima. Tada je anđeo Božiji, koji je išao ispred izraelskog logora, otišao i stao im iza leđa, a stub od oblaka koji je bio ispred njih pomerio se i stao im iza leđa. Tako se on postavio između egipatskog logora i izraelskog logora. S jedne strane oblak je bio mračan, a s druge strane osvetljavao je noć. I nisu prišli jedni drugima cele noći.“

Egipćani nisu mogli videti Jevreje zato što je oblak guste tame bio pred njima, koji je zaklonio svu svetlost prema Izraelcima. Tako je Bog pokazao svoju silu kao dokaz svojim ljudima, da bi im pokazao takve znake Njegove brige i ljubavi prema njima bez obzira da li mu veruju, i da bi prekorio njihovu nevericu i gundanje. „Mojsije je ispružio ruku nad morem, a Gospod je jakim istočnim vetrom, koji je duvao celu noć, potiskivao more i pretvarao morsko dno u suvo tlo. I vode su se razdvojile. Na kraju su Izraelovi sinovi krenuli posred mora po suvom, dok su im vode stajale kao bedem s desne i leve strane.“ Vode su se podigle i stajale kao zamrznuti zidovi sa obe strane dok je Izrael hodao u sred mora po suvom tlu.

Egipatska vojska je trijumfalno išla te noći misleći da su Izraelovi sinovi ponovo u njihovoj šaci. Mislili su da nemaju šanse da pobegnu, jer se pred njima prostiralo Crveno more a njihove ogromne vojske su im se približavale. Ujutru, kada su se približili moru videli su suhu zemlju, vode su bile razdvojene i stajale su kao bedem sa svake strane, a Izraelovi sinovi su bili na pola puta hodajući kroz more suvim kopnom. Neko vreme su

čekali da bi odlučili šta da preuzmu. Bili su razočarani i ljuti na to što su Jevreji bili skoro u njihovoj ruci i bili su sigurni u to, ali na nepredviđeni način im se otvorio put kroz more. Odlučili su da ih prate. „A Egipćani su pošli u poturu, i svi faraonovi konji, njegova bojna kola, i njegovi konjanici ušli su za njima posred mora. A za vreme jutarnje straže Gospod je iz stuba od ognja i oblaka pogledao na egipatski logor i u njemu stvorio pometnju. Zaglavio je točkove na njihovim kolima, tako da su ih jedva pokretali. Tada su Egipćani povikali: Bežimo od Izraelaca, jer se Gospod bori za njih protiv Egipćana!“

Egipćani su se usudili da krenu na put koji je Bog pripremio za svoj narod pa su Božiji anđeli prošli kroz njihovu vojsku i uklonili su točkove njihovim bojnim kolima. Zlo ih je snašlo. Sporo su napredovali i uznemirili su se. Setili su se presuda sa kojima ih je Bog Jevreja kaznio u Egiptu, da bi ih naterao da puste Izrael, pa su pomislili da bi ih Bog sve mogao predati u ruke Izraelcima. Shvatili su da se Bog bori za Izraelce i jako su se uplašili pa su odlučili da se okrenu i pobegnu od njih. „Na kraju Gospod reče Mojsiju: ‘Ispruži ruku nad morem da se vode vrate na Egipćane, na njihova bojna kola i na njihove konjanike.’ Mojsije je odmah ispružio ruku nad morem i pred jutro more se vratilo na svoje mesto. Egipćani su bežali pred morem, ali Gospod ih je pobacao usred mora. Vode su se vraćale i na kraju su potopile bojna kola i konjanike, svu faraonovu vojsku koja je ušla u more za Izraelcima. Nije ostao nijedan od njih. A Izraelovi sinovi išli su po suvom posred mora dok su im vode stajale kao zid s desne i s leve strane. Tako je Gospod tog dana izbavio Izrael iz ruku Egipćana, i Izrael je video mrtve Egipćane na morskoj obali. Izrael je video i silnu ruku kojom je Gospod udario Egipćane. I narod se bojao Gospoda, i verovao Gospodu i njegovom sluzi Mojsiju.“

Dok su Jevreji gledali čudesno Božije delo uništenje Egipćana, udružili su se u nadahnutoj pesmi uzvišenih reči i hvale. Mirjam, Mojsijeva sestra i proročica je bila na čelu žena koje su pevale.

„Tada su Mojsije i Izraelovi sinovi zapevali ovu pesmu Gospodu i ovako su rekli: ‘Zapevaću Gospodu, jer se silno proslavio. Konja i konjanika u more je bacio. Gospod je snaga moja i sila moja, jer on je spasenje moje. On je Bog moj, njega ću hvaliti, on je Bog oca moga, njega ću uzvisivati. Gospod je hrabar ratnik. Gospod je ime njegovo. Kola faraonova i vojsku njegovu u more je bacio. Izabrani ratnici njegovi potonuli su u Crvenom moru. Uzburkane su ih vode prekrile, kao kamen u dubine su potonuli. Desnica tvoja, Gospode, ima silnu moć, desnica tvoja, o Gospode, može satrti neprijatelja. Silnim veličanstvom svojim obaraš one koji ustaju na tebe. Puštaš gnev svoj žestoki da ih kao strnjiku proždire. Dahom nozdrva tvojih vode su se sabrale, poput bedema talasi su stajali, u srcu mora uzburkane su se vode stvrdnule. Neprijatelj je rekao: ‘Teraću ih! Stići ću ih! Plen ću deliti! Nasitiće ga se duša moja! Mač ću svoj izvući! Ruka će ih moja terati!’ Dahom svojim dunuo si, more ih je pokrilo, kao olovo potonuli su u vodama silnim.“

„Ko je među bogovima kao ti, o Gospode? Ko je kao ti, slavan u svetosti, strašan u hvalama, koji čuda čini. Desnicu si svoju podigao i zemlja ih je progutala. Milošću svojom vodio si narod koji si izbavio, snagom svojom vodićeš ga u sveto prebivalište svoje. Narodi će čuti i uznemiriće se, porođajni bolovi obuzeće stanovnike Filisteje. Tada će se uplašiti knezovi edomski, i zadrhtaće tirani moavski. Svi stanovnici Hanana klonuće duhom. Strah i trepet obuzeće ih. Skameniće se od silne mišice tvoje, dok ne prođe narod tvoj, Gospode, dok ne prođe narod koji si ti stvorio. Ti ćeš ga dovesti i zasaditi na gori nasled-

stva svog, na utvrđenom mestu koje si sebi pripremio za prebivanje, Gospode, u svetilištu, Gospode, koje su ruke tvoje utvrdile.“

„Gospod će kraljevati doveka, u svu večnost. Kad su konji faraonovi, bojna kola njegova i konjanici njegovi u more ušli, Gospod je na njih vratio vode morske, a sinovi su Izraelovi prošli po suvom posred mora.“

Faraon koji nije prihvatao Boga i nije se klanjao Njegovom autoritetu uživao je da pokazuje svoju moć vladara nad onima koje je mogao kontrolisati. Nakon što je faraon tražio od ljudi da prave cigle bez slame Mojsije mu je objavio da će ga Bog, za koga se on pretvarao da ga ne poznaje, naterati da se odrekne svojih tvrdnji i da prihvati Njegov autoritet vrhovnog vladara.

Došlo je vreme kada će Bog odgovoriti na molitve svog ugnjetavanog naroda, i izvešće ih iz Egipta sa tako snažnim prikazima Njegove sile da će Egipćani biti primorani da priznaju da je Bog Jevreja koga su toliko prezirali iznad svih bogova. Sada će ih kazniti zbog njihovog idolopoklonstva i zbog njihovog ponosnog hvalisanja za milosti koje su im date od njihovih besmislenih bogova. Bog će uzvisiti svoje sopstveno ime da bi i drugi narodi mogli čuti za Njegovu silu i da bi zadrhtali pred Njegovim silnim delima i da bi Njegov narod gledajući ta čudesna dela se u potpunosti okrenuo od idolopoklonstva i krenuo da ga u potpunosti obožava.

Bog je naredio Mojsiju da kaže faraonu: „Podigao sam te, da na tebi pokažem svoju moć.“ To nije značilo da mu je Bog dao da postoji za tu svrhu, ali svojim providenjem je toliko kontrolisao događaje da takav pobunjeni tiranin kao što je faraon bude na egipatskom prestolu u vreme kada će Bog osloboditi Jevreje. Za tu svrhu njegov život je bio sačuvan iako je on pravedno izgubio Božiju milost zbog svojih zločina. Bog je odlučio da spase njegov život da bi pokazao kroz njegovu tvrdoglavost

svoja čuda u egipatskoj zemlji. Učinio je da faraonovu pobunu protiv Njega bude razlog za mnoštvo dokaza Njegove sile, za dobrobit Njegovog naroda, i da bi se Njegovo ime veličalo pred egipćanima, da bi dobili znanje oni koji će posle toga živeti na zemlji. Događaji su se odvijali Njegovim providenjem. Mogao je staviti milostivog kralja na egipatski presto, koji se ne bi usudio da istraje u svojoj pobuni nakon dokaza Božije snažne sile koju je video kao što je to bio slučaj sa faraonom. Ali onda Božija svrha ne bi bila ispunjena. Njegovom narodu bi bilo uskraćeno da vidi grešku idolopoklonstva egipćana, i ne bi sami iskusili tešku okrutnost koju bi idolopoklonički Egipćani sproveli. Bog im je pokazao da mrzi idolopoklonstvo i da će kazniti okrutnost i ugnjetavanje gde god postoje.

Iako su se mnogi od Izraelaca iskvarili idolopoklonstvom bilo je i onih koji su ostali čvrsti u veri. Nisu skrivali svoju veru već su otvoreno ispovedali Egipćanima da služe jedinom pravom i živom Bogu. Stalno su pričali o dokazima za Božije postojanje i silu još od stvaranja. Egipćani su imali priliku da se upoznaju sa verom Jevreja i njihovim Bogom. Pokušali su da odvoje od vere sledbenike pravog Boga, i bili su ljuti zato što nisu uspeli sa pretnjama, sa obećanjima o nagradama i sa okrutnim postupanjem.

Dva poslednja kralja koja su bila na egipatskom tronu su bili tirani i okrutno su se ponašali prema Jevrejima. Izraelske starešine su nastojale da ojačaju veru Izraelcima pozivajući se na obećanje dato Abramom i na proročke reči Josifa neposredno pre nego što je umro, koje predskazuju njihovo izbavljenje iz Egipta. Neki su slušali i poverovali. Drugi su gledali na svoje jadno stanje i prestali su da se nadaju. Egipćani su saznali za očekivanja Izraelovih sinova, i rugali su se njihovim nadama za izbavljenje i prezirno su govorili o sili njihovog Boga. Ukazivali su im na njihovu sopstvenu situaciju kao narod, da su samo robovi i

podrugljivo su im govorili, ako je vaš Bog toliko pravedan i milostiv, i ima silu koja je iznad egipatskih bogova, zašto vas ne učini slobodnim ljudima? Zašto ne pokaže svoju silu i veličinu i ne uzdigne vas. Egipćani su onda skrenuli Izraelcima pažnju na svoj sopstveni narod koji je obožavao bogove po svom izboru koje su Izraelci nazivali lažnim bogovima. Ponosno su govorili da su zbog svojih bogova napredovali i da im oni daju hranu, odeću i veliko bogatstvo. Da su njihovi bogovi takođe predali Izraelce njima u ruke da im služe tako da oni imaju moć da ih ugnjetavaju i uništavaju njihove živote kako oni više ne bi bili narod. Rugali su se zamisli da će Jevreji ikada biti oslobođeni iz ropstva.

Faraon se hvalio kako bi voleo da vidi njihovog Boga kako ih izbavlja iz njegovih ruku. Te reči su uništile nade mnogih Izraelovih sinova. Činilo im se da je upravo tako kako kralj i njegovi savetnici govore. Znali su da su tretirani kao robovi i da moraju izdržati toliko ugnjetavanja koliko njihovi nadzornici i vladari stavljaju na njih. Njihova muška deca su bila progonjena i ubijana. Njihovi životi su bili pod teretom, a oni su verovali i obožavali nebeskog Boga. Njihovo stanje je bilo suprotno od stanja Egipćana koji nisu uopšte verovali u živog Boga koji je imao silu da spašava ili uništava. Neki od Izraelovih sinova su obožavali idole, likove napravljene od drveta i kamena, dok su drugi odabrali da obožavaju sunce, mesec i zvezde, a ipak su napredovali i bili bogati. Neki od Jevreja su verovali da, ako je Bog iznad svih bogova, neće ih ostaviti da budu robovi idolopokloničkom narodu.

Verne Božije sluge su razumele da je to zato što su bili neverni Bogu kao narod i zbog njihove sklonosti da se venčavaju sa drugim narodima, i da na taj način ulaze u idolopoklonstvo pa je zbog toga Gospod pustio da odu u Egipat. Čvrsto su objavili svojoj braći da će Bog uskoro da ih izbavi iz Egipta i da slomi

njihov okrutan jaram.

U izbavljenju Izraela iz Egipta Bog je jasno pokazao svoju prepoznatljivu milost prema svom narodu pred svim Egipćanima. Bog je video ispravnim da sprovede svoje presude nad faraonom, da bi on mogao znati da je Božija sila iznad svih drugih svojim tužnim iskustvom, pošto drugačije nije mogao biti ubeđen. Da bi se Njegovo ime objavilo po celoj zemlji dao je primer i vidljivi dokaz svim narodima o svojoj božanskoj sili i pravdi. Bog je isplanirao da ovi prikazi sile ojačaju veru Njegovom narodu i da njihovo potomstvo bez sumnje obožava Njega koji je uradio takva milostiva čuda u njihovo ime.

Čudo štapa koji se pretvorio u zmiju i reka koja se pretvorila u krv nisu mogli da dodirnu tvrdo faraonovo srce, već su samo povećali njegovu mržnju prema Izraelcima. Dela sveštenika koji se bave magijom su ga ubedila da su ta čuda izvršena magijom, ali imao je izobilje dokaza da to nije bio slučaj kada je zlo sa žabama bilo uklonjeno. Bog je mogao učiniti da nestanu i da se u trenutku mogu pretvoriti u prašinu, ali nije uradio to, zato da ne bi kralj i Egipćani rekli da je njihovo uklanjanje posledica magije, kao što su dela sveštenika. Žabe su uginule i onda su skupljene na gomile. Njihova tela su bila pred njima i zaprljala su vazduh. Tu su kralj i ceo Egipat imali dokaze koje njihova šuplja filozofija nije mogla ukloniti, da ovo nije delo magije već presuda od nebeskog Boga.

Sveštenici nisu mogli da stvore vaške. Gospod im nije dozvolio da ih stvore pred njima samima niti pred Egipćanima kako ne bi mogli napraviti zlo sa vaškama. Uklonio je sve izgovore za faranovo neverovanje. Prisilio je čak i same sveštenike da kažu „Ovo je prst Božiji!“

Nakon toga je došlo zlo rojeva muva. Nisu to bile obične muve koje nas bezopasno uznemiravaju u nekim delovima godine, nego su bile velike i otrovne. Njihov ubod je bio veoma

bolan za ljude i životinje. Bog je odvojio svoj narod od Egipćana i oni nisu trpeli nikakve muve na svojim obalama.

Gospod je zatim poslao zlo kuge na njihovu stoku, a u isto vreme sačuvao stoku Jevreja, tako da nijedno od njih nije umrlo. Nakon toga je došlo zlo plikova na ljude i životinje, a ni sveštenici se nisu mogli zaštititi. Gospod je zatim na Egipat poslao zlo grada pomešano sa vatrom, munjama i grmljavinom. Vreme svakog zla je predskazano pre nego što je došlo, da niko ne bi mogao reći da se desilo slučajno. Gospod je pokazao Egipćanima da je cela zemlja pod kontrolom jevrejskog Boga, da grmljavina, grad i oluja slušaju Njegov glas. Faraon, ponosni kralj, koji je jednom upitao: „Ko je Gospod da poslušam njegov glas?“ se ponizio i rekao: „Ovog puta sam zgrešio. Gospod je pravedan, a ja i moj narod smo grešni.“ Preklinjao je Mojsija da bude posrednik između njega i Boga kako strašna grmljavina i munje prestali.

Sledeće strašno zlo koje je Gospod poslao su bili skakavci. Kralj je odabrao da primi zla radije nego da se pokloni Bogu. Bez kajanja je gledao svoje celo kraljevstvo pod uticajem čuda tih strašnih presuda. Gospod je zatim poslao tamu nad Egiptom. Ljudi nisu samo bili uskraćeni od svetla već je i vazduh bio veoma nenasan, toliko da je disanje bilo otežano a Jevreji su ipak tamo gde su boravili imali čist vazduh i svetlo. Još jedno strašno zlo je Bog doneo nad Egiptom, teže nego sva predhodna. Kralj i njegovi idolopoklonični sveštenici su bili ti koji su se protivili poslednjem Mojsijevom zahtevu. Narod je hteo da se Jevrejima dozvoli da napuste Egipat. Mojsije je objasnio faraonu i egipatskom narodu, takođe i Izraelcima, prirodu i posledice poslednjeg zla. Te noći, toliko strašne za Egipćane, i toliko slavne za Božiji narod, je doneta svečana odredba P Ashe.

Egipatskom kralju je bilo veoma teško kao i njegovom po-

nosnom idolopokloničkom narodu da se pokore zahtevima nebeskog Boga. Jako teško se egipatski kralj pokorio. Dok je bio u najtežoj nevolji malo bi popustio, ali čim bi nevolja bila uklonjena povukao bi nazad sve što je odobrio. Tako je zlo posle zla dolazilo nad Egiptom i on se pokoravao onoliko koliko je bio primoran užasnim dolascima Božijeg gneva. Kralj je čak nastavio u svojoj pobuni i nakon što je Egipat bio propao. Mojsije i Aron su faraonu otkrili prirodu i posledice svakog zla koje bi pratilo njegovo odbijanje da pusti Izrael. Svaki put je video da ta zla dolaze tačno onako kako je rečeno da će doći, ali ipak nije popustio. U početku im je samo dozvolio da prinesu žrtvu u egipatskoj zemlji, zatim nakon što je Egipat trpeo posledice Božijeg gneva dozvolio je samo muškarcima da idu. Kada je Egipat bio skoro uništen zlom skakavaca, onda je dozvolio da njihova deca i žene isto mogu ići ali nije pustio njihovu stoku. Mojsije je onda rekao kralju da će Božiji anđeo ubiti njihove prvence.

Svako zlo je dolazilo sve bliže i sve teže kako bi bilo strašnije od onog pre njega. Međutim, ponosni kralj je bio izuzetno ljut i nije se ponizio. Kada su Egipćani videli velike pripreme među Izraelcima za strašnu noć, rugali su im se zbog njihovog krvavog znaka na vratima. Ali kada su Egipćani, od kralja na prestolu do najnižeg sluge bili pogođeni, i njihovi prvenci ubijeni, krenuli su jauci širom Egipta. Tada se faraon setio svog ponosnog hvalisanja: „Ko je Gospod da poslušam njegov glas i da pustim Izrael? Ja ne poznajem tog Gospoda i neću pustiti Izrael.“ Ponizio se i brzo otišao kod svojih savetnika i vladara u Gošen, pa se poklonio Mojsiju i Aronu i naredio im da odu i služe svom Bogu. Njihova stada i krda mogu isto da idu kao što su i tražili. Zamolili su ih da odu plašeći se da ako nastave dalje svi će biti mrtvi ljudi. Faraon je isto preklinjao Mojsija da ga blagoslovi misleći u to vreme da će ga blagoslov Božijeg sluge zaštititi od daljih posledica strašnog zla.

Izraelci su napustili Egipat u žurbi, ali ipak u redu. Bili su podeljeni na nekoliko grupa, a svaka grupa je imala svog vođu. Faraonov inat je bio takav da kada su sahranili svoje mrtve i videli da su strašne Božije presude prošle, on se pokajao zato što je dozvolio Mojsiju da krene na put. Egipćani su zažalili da misle da je smrt njihovih prvenaca posledica Božije sile. Ogorčeno su pitali jedni druge: „Šta smo to učinili pustivši Izrael da nam više ne robuje?“ Faraon je pripremio dobro opremljenu vojsku sastavljenu od sveštenika sa njihovim idolima, vladarima i svim velikanima njegovog kraljevstva. Mislili su, ako ih njihovi sveštenici prate da će imati veću šansu za uspeh. Najmoćniji u Egiptu su izabrani da bi preplašili Izraelce sa velikim prikazom njihove moći i veličine. Mislili su da će ih drugi narodi gledati sa prezirom kada vesti stignu do njih, da su bili primorani da se pokore sili izraelskog Boga koga su toliko prezirali. Ako bi išli u velikom raskošu i doveli Izrael na silu povratili bi svoju slavu i dobili bi ponovo Izraelove sinove da im budu sluge. Presreli su Jevreje kod Crvenog mora. Ova lokacija je izabrana za poslednji prikaz Božije sile pred zaslepljenim Egipćanima. Ujutru su stigli do Crvenog mora i videli grupu Jevreja kako prelazi po suvom tlu pripremljenom za njih u moru dok su visoki zidovi vode stajali sa obe strane smrznuti Božijom silom. Ovaj prikaz Božije sile je samo povećao njihovo osećanje pobune, a oni su toliko dugo odolevali takvim prikazima da su otvrdli i u svom slepilu su požurili da krenu putem koji je Bog na čudesan način pripremio za svoj narod. Ispunile su se reči koje je Gospod rekao Mojsiju: „I sudiću svim egipatskim bogovima. Ja sam Gospod.“ Božija presuda se pokazala u potpunom uništenju egipatske vojske.

Poglavlje XIX

NJIHOVO PUTOVANJE

Izraelovi sinovi su išli pustinjom i tri dana nisu mogli da nađu vodu za piće. Trpeli su žeđ. „I narod je gundao protiv Mojsija: „Šta ćemo piti?“ Tada je on zavapio Gospodu. Gospod mu je pokazao jedno drvo koje je on bacio u vodu i voda je postala slatka. Tu im je Bog dao pouku i zakon i tu ih je iskušao. I rekao im je: „Ako budete dobro slušali glas Gospoda, svog Boga, i ako budete radili ono što je ispravno u njegovim očima i ako budete slušali njegove zapovesti i držali se svih njegovih propisa, neću pustiti na vas nijednu bolest koju sam pustio na Egipćane. Jer sam ja Gospod lekar vaš.“ Izraelovi sinovi su izgleda imali zlo srce nepoverenja. Nisu bili voljni da izdrže poteškoće u pustinji. Kad god bi naišli na neke poteškoće mislili su da ih je nemoguće prevazići. Njihova vera u Boga bi pala i ništa ne bi videli osim smrti. „Ceo zbor Izraelovih sinova gundao je u pustinji protiv Mojsija i Arona. Izraelovi sinovi su im govorili: ‘Što nismo pomrli od Gospodnje ruke u egipatskoj zemlji dok smo sedeli kod lonaca s mesom, dok smo jeli hleb koliko smo hteli, a vi ste nas doveli u ovu pustinju da ceo ovaj zbor pomorite glađu.’“

Nisu zaista osetili takvu muku, da budu gladni. Imali su hranu za sadašnje potrebe ali su se plašili da li će imati i u buduću. Nisu mogli da razumeju kako bi Izraelci mogli opstati u svojim dugim putovanjima kroz pustinju sa jednostavnom hranom koju su imali i u svom nepoverenju su videli svoju decu kako gladuju. Gospodnja volja je bila da im se smanje zalihe hrane i da se suoče sa poteškoćama kako bi se njihova srca okrenula ka Njemu koji im je do sada pomagao da bi poverovali u Njega. Bio je spreman da im pomogne u sadašnjem trenutku.

Ako bi ga u svojoj želji zvali, On bi im pokazao znake svoje ljubavi i stalne brige. Međutim, nisu imali želje da veruju Gospodu više nego što su mogli da vide svojim očima. Da su imali pravu veru i čvrsto poverenje u Boga, neprijatnosti i prepreke, pa čak i stvarne patnje bi sa radošću poneli nakon što im je Gospod doneo izbavljenje iz ropstva na tako čudesan način. Osim toga Gospod im je obećao da ih nijedna bolest neće snaći ako budu slušali Njegove zapovesti, jer on kaže: „Jer sam ja Gospod lekar vaš.“

Nakon ovog sigurnog Božijeg obećanja bio je zločin za njih da ne veruju i očekuju da će oni i njihova deca umreti od gladi. U Egiptu su veoma patili zbog preteranog rada. Njihovu decu su ubijali i kao odgovor na njihove molitve pune patnje Bog ih je milostivo izbavio, obećao je da će da im bude Bog, da će ih uzeti ka sebi kao narod i da će ih dovesti na veliku i dobru zemlju. Međutim, oni su bili spremni da izdrže te patnje celim putem do te zemlje. Pretrpeli su mnogo služeći Egipćanima, ali sada nisu mogli izdržati patnju služeći Bogu. Bili su spremni da odustanu zbog mračnih misli i da potonu u obeshrabrenje kada su bili umorni. Gundžali su protiv Mojsija, vernog Božijeg sluga, optuživali su ga zbog svih svojih nevolja i izrazili su grešnu želju da bi bilo bolje da su ostali u Egiptu gde su mogli jesti meso iz lonca i jesti hleb koliko im je volja.

Neverstvo i gundžanje Izraelovih sinova predstavlja Božiji narod koji je sada na zemlji. Mnogi se osvrću na njih i čude se njihovom neverovanju i stalnim gundžanima posle svega što je Gospod učinio za njih dajući im neprestane dokaze svoje ljubavi i brige za njima. Oni misle da Izraelci nisu trebali biti toliko nezahvalni. Međutim, neki koji tako misle gundžaju zbog stvari koje su manje bitne. Ne poznaju sami sebe. Bog ih često stavlja na probu i testira njihovu veru u malim stvarima, a oni ne izdržavaju tu probu ništa bolje od drevnog Izraela.

Mnogima su sadašnje potrebe zadovoljene, pa ipak oni ne veruju Gospodu za svoju budućnost. Oni ispoljavaju neverstvo i tonu u potištenost i sumornost zbog očekivane oskudice. Neki od njih su u stalnoj brizi da ne dođu u stanje potrebe i njihova deca pate. Kada poteškoće narastu ili kada se nađu u škripcu, gde se testira njihova vera i ljubav prema Bogu, povlače se iz probe i gundaju zbog načina koji je Bog odabrao da ih pročisti. Njihova ljubav se ne pokazuje dovoljno čistom i savršenom da bi mogla podneti sve. Vera naroda nebeskog Boga treba da bude jaka, aktivna i izdržljiva, čvrsto pouzdanje da će se dogoditi ono čemu se nadamo. Tada će takvi govoriti, blagosiljaj Gospoda, dušo moja! Sve što je u meni nek blagosilja sveto ime Njegovo, jer je dobar prema meni. Neki smatraju da je samoodricanje prava patnja. Predaju se izopačenom apetitu. Uzdržavanje od nezdravog apetita bi navelo mnoge koji sebe nazivaju hrišćanima da ustuknu kao da je čista ishrana u stvari umiranje od gladi. I, poput dece Izraelove, oni bi radije pristali na ropstvo, bolesna tela, čak i na smrt, nego da budu lišeni mesa iz lonaca. Hleb i voda je sve što je obećano ostatku u vreme nevolje.

„Kad je rosa nestala, po pustinji je ležalo nešto fino poput pahuljica, fino kao inje po zemlji. Kad su Izraelovi sinovi to videli, pitali su jedan drugog: ‘Šta je ovo?’ Jer nisu znali šta je. A Mojsije im je rekao: ‘To je hleb koji vam Gospod daje za hranu. Ovo je zapovest koju vam daje Gospod: Nakupite toga koliko kome treba za jelo. Uzmite omer po osobi, svaki prema broju duša koje ima u svom šatoru.’“

„Izraelovi sinovi su uradili tako. Neki su nakupili mnogo, a neki malo. Kad su to izmerili na omer, onaj ko je nakupio mnogo nije imao previše, a onaj ko je nakupio malo nije imao premalo. Svako je nakupio koliko mu je trebalo za jelo. Tada im je Mojsije rekao: ‘Niko da ne ostavlja ništa od toga do jutra.’ Ali oni nisu

poslušali Mojsija. Neki su ostavili nešto od toga do jutra, i to se ucvrľjalo i usmrđelo. Zato se Mojsije razgnevio na njih. Tako su to sakupľjali svakog jutra, koliko je kome trebalo za jelo. Kad bi sunce ogreľjalo, to bi se rastopilo.“

„A šestog dana nakupili su dvaput više hleba, dva omera po osobi. Svi poglavari zbora došli su i javili to Mojsiju. Tada im je on rekao: ‘Ovako je kazao Gospod. Sutra će biti praznik, sveta Subota posvećena Gospodu. Šta želite da pečete, ispecite, i šta želite da skuvate, skuvajte, a sav višak ostavite kod sebe i čuvajte za ujutru.’ Tako su to ostavili za ujutru, kao što je Mojsije zapovedio. I nije se usmrđelo niti su se u tome pojavili crvi. Tada je Mojsije rekao: ‘Jedite to danas, jer je danas Subota posvećena Gospodu. Danas toga nećete naći u polju. Šest dana ćete to skupľjati, a sedmi dan je Subota. Tada toga neće biti.’“

Gospod ne smatra ništa manje posebnim svoj Šabat sada nego onda kada ga je dao u sklopu posebnih odredbi Izraelovim sinovima. Zahtevao je od njih da peku, sve što peku i da kuvaju, sve što kuvaju šestog dana kao pripremu za odmor na Šabat. Oni koji zanemare da se pripreme za Šabat šestog dana, i koji na Šabat kuvaju hranu krše četvrtu zapovest i prekršili su Božiji zakon. Svi koji zaista imaju veliku želju da drže Šabat po zapovesti neće kuvati nikakvu hranu na Šabat. Oni će suzdržati zbog straha od tog Boga koji je dao svoj zakon na Sinaju, i ješće hranu pripremljenu šestog dana čak iako nije toliko ukusna. Bog je zabranio Izraelovim sinovima pečenje i kuvanje na Šabat. Tu svećanu zabranu od Jehove treba da poštuje svi koji drži Šabat. Bog će sačuvati svoj narod od prejedanja na Šabat koji je On izdvojio za sveti odmor i bogosluženje.

Gospodnji Šabat je dan od odmora, i ishrana na taj dan treba da bude jednostavnija i da se unosi u manjim količinama nego ostalih šest dana kada se radi zato što na Šabat ne radimo kao što radimo drugim danima u sedmici. Mnogi su pogrešili jer nisu

praktikovali samoodricanje na Šabat. Jedući pune obroke kao preko šest radnih dana, njihovi umovi su zamagljeni, oni su glupi i često ošamućeni, a neki imaju i glavobolje. Takvi nemaju osećanja iskrene posvećenosti na Šabat, i blagoslov odmora na Šabat nije za njih blagoslov. Oni koji su bolesni i pate trebaju negu i pažnju na Šabat kao i ostalih šest dana u sedmici, i neophodno je zbog njihove udobnosti da im se pripreme topla hrana i pića na Šabat. U tim trenutcima nije prekršaj četvrte zapovesti da im se obezbedi najveća moguća udobnost. Veliki Zakonodavac je Bog milosti, kao i pravde.

Bog je pokazao svoju veliku brigu i ljubav za svoj narod dajući im hleb sa neba. „Ljudi su jeli hleb onih što su silniji od ljudi,“ to jest hranu koju su im anđeli doneli. Trostruko čudo mane, dupla količina šestog dana, a ništa sedmog, i da ostane sveža tokom Šabata, dok je ostalim danima postajala neupotreb- ljiva za ishranu, stvorena da ih impresionira sa svetošću Šabata. Nakon što su dobili hrane u izobilju bilo ih je sramota zbog svog neverovanja i gundanja i obećali su Gospodu da će mu u buduće verovati, ali su ubrzo zaboravili svoje obećanje i pali na prvom testu svoje vere. Putovali su iz pustinje Sin, razapeli su šatore u Rafidinu, a tamo nije bilo vode za ljude da piju. „I narod se prepirao s Mojsijem: „Daj nam vode da pijemo.“ A Mojsije im je rekao: „Zašto se prepirete sa mnom? Zašto iskušavate Gospoda?“ Narod je i dalje bio žedan, pa je gundao protiv Mojsija i govorio: „Zašto si nas izveo iz Egipta da nas, i naše sinove, i našu stoku pomoriš žeđu?“ Na kraju je Mojsije zavapio Gospodu: „Šta da radim s ovim narodom? Još malo pa će me kamenovati!“ Tada Gospod reče Mojsiju: „Izađi pred narod i uzmi sa sobom nekoliko izraelskih starešina i svoj štap kojim si udario po Nilu. Uzmi ga u ruku i idi. Ja ću stajati pred tobom na steni na Horevu. Udari u stenu i iz nje će poteći voda, pa neka narod pije.“ Mojsije je učinio tako pred izraelskim starešinama.

To mesto je nazvao Masa i Meriva zato što su se Izraelovi sinovi prepirali i zato što su iskušavali Gospoda, govoreći: ‘Je li Gospod među nama ili nije?’“

Bog je usmerio Izraelove sinove da se ulogore na tom mestu gde nije bilo vode da bi ih stavio na probu da vidi da li će mu se obratiti u svojoj nevolji, ili će gundati kao što su to radili ranije. S obzirom šta je sve Bog učinio za njih u tom čudesnom izbavljenju trebali su verovati u Njega u svojoj nevolji. Trebali su znati da On neće dozvoliti da oni umru od žeđi, On koji je obećao da će ih uzeti na sebe kao svoj narod. Međutim, da ponizno preklinju Gospoda da im da za njihove potrebe, gundali su protiv Mojsija i zahtevali od njega vodu. Bog im je stalno pokazivao svoju silu na čudesan način da bi im mogao dati ili oduzeti po svojoj volji. Ponekad su ovo u potpunosti shvatali i veoma bi se ponizili pred Gospodom, ali kada bi ožedneli ili bili gladni optužili bi Mojsija kao da su oni napustili Egipat da bi udovoljili njemu. Mojsije je žalio zbog njihovih okrutnih gundanja. Pitao je Gospoda šta da radi jer je narod bio spreman da ga kamenuje. Gospod mu je rekao da udari kamen sa Božijim štapom. Oblak Njegove slave je bio direktno iznad stene. „Razdvojio je stene u pustinji, da ih obilno napoji kao iz bezdana vodenog.“ Mojsije je udario o stenu, ali je Hrist bio taj koje je stajao pored njega i učinio da voda krene iz suve stene. Ljudi su iskušavali Gospoda svojom žeđu i govorili, ako nas je Bog doveo ovde zašto nam ne da vodu kao i hleb. To je bilo takvo zločinačko neverovanje da se Mojsije uplašio da će ih Bog kazniti zbog njihovih zlobnih gundanja. Gospod je ispitivao veru svog naroda, ali oni nisu izdržali probu. Gundali su za hranu i vodu, i žalili su se na Mojsija. Zbog njihovog neverovanja Bog je pustio njihove neprijatelje da ratuju sa njima kako bi pokazao svom narodu odakle dolazi njihova snaga.

„Amaličani su došli da se bore sa Izraelom u Rafidinu. Tada

je Mojsije rekao Jošui: „Izaberi ljude pa idi i bori se s Amaličanima. Ja ću sutra stati na vrh brda sa štapom Božijim u ruci.“ Jošua je učinio kao što mu je Mojsije rekao i borio se s Amaličanima, a Mojsije, Aron i Hur popeli su se na vrh brda. I dok je Mojsije držao ruke podignute, Izraelci su bili nadmoćniji, a kad je spustio ruke, Amaličani su bili nadmoćniji. Kad su Mojsiju ruke otežale, uzeli su kamen, stavili ga pod njega i on je seo. A Aron i Hur držali su mu ruke, jedan s jedne, a drugi s druge strane, tako da su mu ruke ostale podignute sve do zalaska sunca.“

Mojsije je podigao svoje ruke ka nebu sa Božijim štapom u desnoj ruci preklinjući za pomoć od Boga. Tada je Izrael pobedio i oterao nazad svoje neprijatelje. Kada je Mojsije spustio svoje ruke videlo se da je Izrael uskoro izgubio sve što je dobio i da će biti nadjačani od strane svojih neprijatelja. Mojsije je opet digao svoje ruke ka nebu i Izrael je pobedio, a neprijatelj se povukao.

Mojsijevo delo, dizanja ruku prema Bogu je poslužilo da nauči Izrael da dok su verovali Bogu i oslanjali se na Njegovu snagu uzdižući Njegov presto, On će se boriti za njih i savladaće njihove neprijatelje. Ali ako bi prestali da se oslanjaju na Njegovu snagu i poverovali u svoju sopstvenu moć, postali bi čak i slabiji od svojih neprijatelja koji nisu ni znali za Boga i njihovi neprijatelji bi ih nadvladali. „Tako je Jošua oštricom mača porazio Amaličane i narod koji je bio s njima. Gospod reče Mojsiju: „Zapiši to u knjigu za spomen i kaži Jošui: ‘Izbrisaću spomen na Amaličane pod nebesima’.“ I Mojsije je podigao oltar i nazvao ga Gospod-Nisi, i rekao je: „Zato što se ruka podigla ka prestolu na kom je Gospod, Gospod će ratovati s Amaličanima iz naraštaja u naraštaj.“ Da Izraelovi sinovi nisu gundali protiv Gospoda On ne bi dozvolio njihovim neprijateljima da ratuju sa njima.

Pre nego što je Mojsije napustio Egipat poslao je svoju ženu

i decu nazad kod tasta. Nakon što je Jitro čuo o čudesnom izbavljenju Izraelaca iz Egipta posetio je Mojsija u pustinju i doveo mu njegovu ženu i decu. „Mojsije je odmah izašao u susret svom tastu, poklonio mu se i poljubio ga. Pitali su jedan drugog za zdravlje, a zatim ušli u šator. Mojsije je ispričao svom tastu sve što je Gospod učinio faraonu i Egiptu zbog Izraela, sve teškoće koje su ih snašle na putu i kako ih je Gospod izbavljao. Jitro se radovao zbog sveg dobra što je Gospod učinio Izraelu kad ga je izbavio iz egipatske ruke. Tada je Jitro rekao: „Neka je blagoslovljen Gospod koji vas je izbavio iz egipatske ruke i iz faraonove ruke, koji je izbavio narod iz egipatske ruke. Sada znam da je Gospod veći od svih drugih bogova, jer vidim šta se desilo Egipćanima kada su drsko postupali sa Izraelcima.“ Tada je Mojsijev tast Jitro doneo žrtvu paljenicu i druge žrtve da se prinesu Bogu. Aron i sve izraelske starešine došli su da pred Bogom jedu hleb s Mojsijevim tastom.“

Jitro je svojim pronicljivim okom uskoro primetio da je Mojsije pod velikim teretom, jer su ljudi sve svoje brige svalili na njega, a on im je govorio kako da se ponašaju po Božijem zakonu. Rekao je Mojsiju: „Poslušaj sada moj glas. Ja ću te savetovati, i Bog će biti s tobom. Ti zastupaj narod pred Bogom i njihove sporove iznosi pred Boga. Poučavaj ih propisima i zakonima, i pokazuj im put kojim treba da idu i ono što treba da rade. A iz svega naroda izaberi ljude sposobne, bogobojazne, pouzdane, koji mrze nepravedni dobitak, i postavi ih za poglavare nad hiljadu ljudi, poglavare nad sto ljudi, poglavare nad pedeset ljudi i poglavare nad deset ljudi. Neka oni sude narodu kad god bude potrebno. Svaki veći spor neka iznesu tebi, a svaki manji spor neka sami reše kao sudije. Olakšaj sebi teret i neka ga i oni nose s tobom. Ako tako uradiš i Bog ti to odobri, moći ćeš izdržati, a i ceo ovaj narod u miru će ići svojoj kući.“ Mojsije je odmah poslušao glas svog tasta i učinio sve što mu je rekao.

Mojsije je izabrao sposobne ljude iz celog Izraela i postavio ih za poglavare nad narodom, kao poglavare nad hiljadu ljudi, poglavare nad sto ljudi, poglavare nad pedeset ljudi i poglavare nad deset ljudi. Oni su sudili narodu kad god je trebalo.

Teže sporove iznosili su Mojsiju, a sve manje sporove sami su rešavali kao sudije. Posle toga Mojsije je ispratio svog tasta i on je otišao u svoju zemlju.

Mojsije nije odbacio savete svog tasta. Bog ga je veoma uzdigao i učinio je čuda njegovom rukom. Ipak Mojsije nije mislio da ga je Bog odabrao da govori drugima šta da rade, i da niko ne treba da ga poučava zbog toga što je učinio čudesne stvari. Rado je poslušao savete svog tasta i prihvatio njegov plan kao mudro rešenje.

Poglavlje XX

BOŽIJI ZAKON

Nakon što su Izraelovi sinovi otišli iz Rafidima, došli su u „Sinajsku pustinju i u njoj se ulogorili. Izrael se ulogorio pred gorom. Mojsije se popeo ka Bogu i Gospod ga je pozvao s gore, i rekao mu: ‘Ovako kaži Jakovljevom domu i reci Izraelovim sinovima: Videli ste šta sam učinio Egipćanima, kako sam vas nosio na orlovim krilima i doveo vas k sebi. A sada, ako budete dobro slušali moj glas i držali se mog saveza, bićete moje blago između svih drugih naroda, jer je sva zemlja moja. I bićete mi kraljevsko sveštenstvo i sveti narod. To su reči koje treba da kažeš Izraelovim sinovima.’ Mojsije se vratio, sazvaio starešine naroda i izneo im sve reči koje mu je Gospod zapovedio. Posle toga ceo narod je jednoglasno odgovorio: ‘Sve što je Gospod rekao spremni smo da činimo.’ Mojsije je te reči naroda odmah preneo Gospodu.“

Ljudi su ovde ušli u svečani savez sa Bogom i prihvatili su ga kao svog vladara, čime su postali posebni podanici Njegovog božanskog autoriteta. „Gospod je rekao Mojsiju: ‘Ja ću doći k tebi u tamnom oblaku da narod čuje kad budem govorio s tobom i da ti uvek veruje.’“ Kada su Jevreji naišli na poteškoće tokom puta, gundali su protiv Mojsija i Arona i optužili su ih da su izveli Izrael iz Egipta da bi ih uništili. Bog je pred njima dao čast Mojsiju kako bi ih naveo da se povinuju Njegovim uputstvima i da bi znali da je On stavio svoj Duh na njih.

Gospod je zatim Mojsiju dao izričita uputstva kako da se ljudi pripreme da bi On mogao da im se približi, da bi mogli čuti ono što im govori o zakonu, ne od anđela već od Njega samog. „A Gospod je rekao Mojsiju: ‘Idi k narodu i posveti ga danas i

sutra, i neka svi operu svoju odeću. Neka budu spremni za treći dan, jer će trećeg dana Gospod sići na goru Sinaj pred očima sveg naroda.”“ Od ljudi se tražilo da se suzdrže od svetovnog rada i brige, i da imaju molitvene misli. Bog je takođe tražio od njih da peru svoju odeću. Nije sada ništa manje jasniji nego tada. On je Bog reda i traži od svojih ljudi da sada na zemlji imaju navike stroge čistote. Oni koji obožavaju Boga sa prljavom odećom i ličnošću ne izlaze pred Njega na prihvatljiv način. On nije zadovoljan zbog njihovog nedostatka poštovanja prema Njemu i neće prihvatiti službu prljavih vernika zato što vređaju svog Stvoritelja. Stvoritelj nebesa i zemlje smatra čistoću toliko važnom da je rekao, „i neka svi operu svoju odeću.“

„A ti postavi granice za narod svuda unaokolo i reci: ‘Pazite da se ne penjete na goru i da ne dotaknete njeno podnožje. Ko se god dotakne gore, biće pogubljen. Nijedna ruka neka se ne dotakne prestupnika, nego neka bude kamenovan ili ustreljen. Bilo da je to životinja ili čovek, neće ostati u životu. Kada se oglasi ovnujski rog, onda mogu da priđu gori.’“ Ova zapovest je smišljena da impresionira umove pobunjenih ljudi sa dubokim strahopoštovanjem prema Bogu koji je stvoritelj i autoritet njihovih zakona.

„A kad je trećeg dana osvanulo jutro, počelo je da grmi i da seva. Gust oblak pokrio je goru i začuo se veoma glasan zvuk roga, tako da je ceo narod koji je bio u logoru zadrhtao.“ Anđeli koji su prisustvovali božanskom Veličanstvu su okupili narod zvukom koji je ličio na zvuk trube, koji se čuo sve glasnije i glasnije dok cela zemlja nije zadrhtala.

„Tada je Mojsije izveo narod iz logora u susret Bogu, i oni su stali u podnožju gore. Gora Sinaj se sva dimila, jer je Gospod sišao na nju u ognju. Iz nje se dizao dim kao dim iz velike peći, i sva se gora strašno tresla.“ Božansko Veličanstvo se spustilo u

oblaku sa slavnom pratnjom anđela, koji su se prikazali kao plamen vatre.

„Dok je zvuk roga postajao sve jači, Mojsije je govorio, a Bog mu je odgovarao silnim glasom. Tako je Gospod sišao na goru Sinaj, na vrh gore. Gospod je pozvao Mojsija na vrh gore, i Mojsije se popeo. Gospod je rekao Mojsiju: „Sidi i upozori narod da ne pokušava da se probije prema Gospodu da gleda, jer bi mnogi izginuli. A neka se posvete i sveštenici koji pristupaju Gospodu, da ih Gospod ne bi pogubio.“ Tako je Gospod sa strašnom uzvišenošću izgovorio svoj zakon sa Sinaja, kako bi narod poverovao. Zatim je dao svoj zakon sa uzvišenim prikazima svog autoriteta, da bi ljudi znali da je On jedini pravi i živi Bog. Mojsiju nije bilo dozvoljeno da uđe u oblak slave, već samo da priđe blizu i uđe u gustu tamu koja ga je okruživala. Stajao je između ljudi i Gospoda.

Nakon što im je Gospod dao takav dokaz svoje sile, rekao im je ko je On: „Ja sam Gospod, tvoj Bog, koji te je izveo iz egipatske zemlje, iz doma robovanja.“ Isti onaj Bog koji je uzdigao svoju silu među Egipćanima, izgovorio je sada svoj zakon: „Nemoj imati drugih bogova osim mene.“

„Ne pravi sebi rezani lik niti bilo kakvu sliku od onoga što je gore na nebesima ili dole na zemlji ili u vodama ispod zemlje. Ne klanjaj im se niti im služi, jer sam ja Gospod, tvoj Bog, revnosni Bog, koji pohodim prestupe očeva na sinovima, do trećeg i do četvrtog pokolenja, onih koji me mrze, a milost pokazujem hiljadama onih koji me vole i drže moja Uputstva.“

„Ne spominji ime Gospoda svog Boga na nedostojan način, jer Gospod neće ostaviti bez kazne onoga ko bez svrhe spominje Njegovo ime.“

„Sećaj se subotnog dana i smatraj ga svetim. Šest dana radi i obavljaj sav svoj posao. A sedmi dan je Subota posvećena Gospodu, tvom Bogu. Ne radi nikakav posao, ni ti, ni tvoj sin,

ni tvoja kći, ni tvoj rob, ni tvoja robinja, ni tvoja stoka, ni stranac koji živi u tvom gradu. Jer je za šest dana Gospod stvorio nebesa i zemlju, more i sve što je u njima, a sedmog dana je počينو. Zato je Gospod blagoslovio subotni dan i posvetio ga.“

„Poštuj svog oca i svoju majku da ti se produže dani na zemlji koju ti daje Gospod, tvoj Bog.“

„Ne poćini zloćin ubistva.“

„Ne ućini preljubu.“

„Ne ukradi.“

„Ne svedoći lažno protiv svog blišnjeg.“

„Ne poželi kuću svog blišnjeg. Ne poželi ženu svog blišnjeg, ni njegovog roba, ni njegovu robinju, ni njegovog bika, ni njegovog magarca, niti išta što pripada tvom blišnjem.“

Prva i druga zapovest koje je izgovorio Jehova su zapovesti protiv idolopoklonstva, jer bi upražnjavanje idolopoklonstva odvelo ćoveka na duže staze u greh i pobunu i kao konaćan rezultat bi imalo prinošenje ljudskih ųrtava. Bog je pazio da se ne doće ni do najmanjeg pristupa takvim gadostima. Prve ćetiri zapovesti su date da bi otkrile ljudima njihovu dućnost prema Bogu. Ćetvrta je veza između velikog Boga i ćoveka. Šabat je posebno dat za dobrobit ćoveka i za ćast Boga. Ostalih šest zapovesti pokazuju dućnost ćoveka prema blišnjem svom.

Šabat je dat kao znak između Boga i Njegovog naroda zauvek. Dat je na takav naćin da bude znak da svi koji svetkuju Šabat takvim poštovanjem pokazuju da oboćavaju ųivog Boga, Stvoritelja nebesa i zemlje. Šabat je tu da bude znak između Boga i Njegovih ljudi sve dok bude bilo ljudi na zemlji da mu sluće.

„I ceo narod je video gromove, munje, zvuk roga i goru koja se dimila. Kad je narod to video, zadrhtao je i drćao se podalje. Onda su rekli Mojsiju: ‘Ti nam govori, a mi ćemo slućati. Neka nam ne govori Bog da ne pomremo.’ A Mojsije je rekao narodu:

‘Ne bojte se, jer je Bog došao da vas iskuša i da stalno imate strah od njega da ne biste grešili.’ I narod je stajao podalje, a Mojsije je prišao gustom tamnom oblaku gde je bio Bog. Gospod je rekao Mojsiju: ‘Ovako kaži Izraelovim sinovima: Videli ste da sam vam govorio s nebesa.’“ Veličanstveno prisustvo Boga na Sinaju i pometnje na zemlji izazvane Njegovim prisustvom sa zatrašujućim gromovima i munjama koji su pratili Božiju posetu, su toliko impresionirali umove ljudi sa strahom i poštovanjem prema Njegovom svetom veličanstvu da su se instinktivno povukli nazad od strašnog Božijeg prisustva jer inače ne bi podneli Njegovu strašnu slavu.

Opet je Bog sačuvao Izraelove sinove od idolopoklonstva. Rekao im je: „Ne pravite pored mene bogove od srebra i ne pravite sebi bogove od zlata.“ Bili su u opasnosti da oponašaju Egipćane i da prave sebi kipove kako bi predstavili Boga.

Gospod je rekao Mojsiju: „Evo, šaljem pred tobom anđela da te čuva na putu i da te dovede na mesto koje sam pripremio. Čuvaj ga se i slušaj njegov glas. Ne buni se protiv njega, jer on neće oprostiti vaše prestupe. On nosi moje ime. Ali ako dobro slušaš njegov glas i činiš sve što kažem, ja ću biti neprijatelj tvojim neprijateljima i tlačiću one koji tebe tlače. Jer će moj anđeo ići pred tobom i dovešće te do Amoreja, Heteja, Ferezeja, Hananaca, Hiveja i Jevuseja, i ja ću ih pobiti.“ Anđeo koji je izašao pred Izrael je bio Gospod Isus Hrist. „Ne klanjaj se njihovim bogovima niti im služi. Ne pravi ništa što oni prave, nego ih sruši i obori njihove obredne stubove. Služite Gospodu, svom Bogu, i on će blagosloviti tvoj hleb i tvoju vodu. I ja ću udaljiti bolest od tebe.“

Bog je učinio da Njegov narod razume da samo On treba biti njihov predmet obožavanja, i kada savladaju idolopokloničke narode oko njih, neće sačuvati kipove koje su ti narodi o-

božavali, već će ih potpuno uništiti. Mnoga od tih paganskih božanstava su bila skupocena i prelepe izrade, što je moglo dovesti u iskušenje one koji su posmatrali idolopoklonstvo koje je bilo toliko često u Egiptu, da makar malo posmatraju ove besmislene predmete sa određenom dozom poštovanja. Gospod je objavio svom narodu da su drugi narodi zbog idolopoklonstva učestvovali u svim oblicima iskvarivosti, i da će upotrebiti Izraelce kao svoje oružje da kazni te narode, da uništi njihove bogove.

„Pred tobom ću poslati strah od mene, stvoriću pometnju u celom narodu u koji dođeš i sve ću tvoje neprijatelje pred tobom u beg naterati. Pred tobom ću širiti strah da otera Hiveje, Hance i Heteje ispred tebe. Neću ih oterati ispred tebe u jednoj godini, da zemlja ne opusti i da se poljske zveri ne namnože na tvoju štetu. Malo po malo oteraću ih ispred tebe, dok ne postaneš mnogobrojan i ne zauzmeš zemlju. Postaviću ti granicu od Crvenog mora do filistejskog mora, i od pustinje do reke, jer ću vam predati u ruke stanovnike te zemlje, a ti ćeš ih oterati ispred sebe. Ne sklapaj savez s njima ni s njihovim bogovima. Neka ne ostanu u tvojoj zemlji da te ne navedu da mi zgrešiš. Ako bi služio njihovim bogovima, to bi ti bila zamka.“

Ova obećanja je Bog dao svom narodu pod uslovom da budu poslušni. Ako u potpunosti budu služili Gospodu, On će činiti velike stvari za njih. Nakon što je Mojsije primio presude od Boga i zapisao ih za narod, kao i obećanja, pod uslovom poslušnosti, Gospod mu je rekao: „Popni se pred Gospoda, ti i Aron, Nadav i Abihud i sedamdeset Izraelovih starešina, i poklonite se izdaleka. Neka Mojsije sam pristupi k Gospodu. Neka oni ne pristupaju i neka se narod ne penje s njim.“ Tada je Mojsije došao i ispričao narodu sve Gospodnje reči i sve Njegove zapovesti, a ceo narod je jednoglasno odgovorio: „Vršićemo sve zapovesti koje je Gospod dao.“

Mojsije nije zapisao deset zapovesti, već presude koje im je

Bog dao da svetkuju, i obećanja pod uslovom da ga slušaju. Pročitao je ovo narodu i položili su zakletvu da će poslušati sve reči koje je Gospod izgovorio. Mojsije je onda zapisao njihovu svečanu zakletvu u knjigu i prineo je Bogu žrtvu za narod. „Na kraju je uzeo knjigu saveza i pročitao je pred narodom. A narod je rekao: ‘Činićemo i poslušaćemo sve što je Gospod rekao.’ Mojsije je uzeo krv, poškropio narod i rekao: „Ovo je krv saveza koji je Gospod sklopio s vama na temelju svih ovih reči.“ Narod je ponovio svoju svečanu zakletvu Gospodu da će činiti sve što su rekli i da će biti poslušni.

Mojsije je poslušao Božiju zapovest i poveo sa sobom A-rona, Nadava i Abihuda sa sedamdeset najuticajnijih starešina u Izraelu koji su mu pomagali u njegovom radu, i postavio ih je na takvu udaljenost da su mogli posmatrati veličanstvo božanskog prisustva, dok je narod obožavao u podnožju planine. „I videli su Izraelovog Boga. Pod njegovim nogama bilo je nešto kao podnožje od safira, po čistoći nalik samim nebesima. I on nije digao svoju ruku protiv tih uglednih ljudi od Izraelovih sinova, nego su oni imali viziju Boga i jeli su i pili.“

Nisu gledali Božije lice već samo neizrecivu slavu koja ga je okruživala. Da su pre toga videli takvu svetu slavu, ne bi ostali živi, jer nisu bili spremni za to. Međutim, prikazi Božije sile su ih ispunili sa strahom, što je pokrenulo pokajanje u njima za njihove prethodne prestupe. Voleli su i poštovali Boga, čistili su sebe, razmišljajući o Njegovoj velikoj slavi, čistoti i milosti sve dok nisu mogli prići blizu Njega koji je bio predmet svih njihovih molitvi. Bog je pokrio svoju slavu sa gustim oblakom, da je ljudi ne bi mogli gledati. Služba starešina koje je Mojsije poveo sa sobom je bila u tome da mu pomognu da dovede Izrael u obećanu zemlju. Ovaj posao je bio od tolike važnosti, da je Bog pristao da spusti svoj Duh na njih. Dao im je tu čast da bliže pogledaju Njegovu slavu koja je okruživala Njegovo uzvišeno

Veličanstvo, da bi mudro delovali u svom delu posla vodeći Njegov narod sa strahom i slavom, koji su bili stalno pred njima.

„Gospod je rekao Mojsiju: Popni se k meni na goru i ostani tamo, jer želim da ti dam kamene ploče, zakon i zapovesti koje ću napisati za njihovu pouku.“ Tako su Mojsije i njegov sluga Jošua ustali i Mojsije se popeo na goru Božiju. A starešinama je rekao: „Čekajte nas ovde dok se ne vratimo k vama. Eto, Aron i Hur su s vama. Ko god ima neki spor neka se obrati njima.“ Tako se Mojsije popeo na goru, a oblak je pokrio goru. Gospodnja slava i dalje je počivala na gori Sinaj i oblak je pokrivaio goru šest dana. Sedmog dana Bog je pozvao Mojsija iz oblaka. U očima Izraelovih sinova taj prizor Gospodnje slave bio je kao vatra koja proždire navrh gore. Mojsije je ušao usred oblaka i popeo se na goru. I Mojsije je ostao na gori četrdeset dana i četrdeset noći.“

Čak se ni Mojsije nije odmah mogao popeti na planinu, jer nije mogao odmah prići Bogu toliko blizu, i podneti prikaz Njegove slave. Šest dana se pripremao da se sastane sa Bogom. Njegove uobičajene misli i osećanja su morali da budu sklonjeni u stranu. Tokom tih šest dana posvetio je svoje misli Bogu i posvetio je sebe odmorom i molitvom, pre nego što je bio spreman da razgovara sa Bogom.

Nakon što je Gospod dao Mojsiju uputstva u vezi sa svetinjom, ponovo mu je dao posebna uputstva u vezi sa Šabatom. Zatim je iz oblaka svojim sopstvenim božanskim rukama predao Mojsiju kamene ploče, na kojima je svojim sopstvenim prstom uklesao deset zapovesti.

Međutim, dok je Mojsije primao posebna uputstva od Boga, Izraelovi sinovi su se iskvarili u podnožju planine. „Kad je narod video da Mojsije dugo ne silazi s gore, skupio se oko Arona i rekao mu: ‘Ustani i načini nam boga koji će ići pred nama, jer ne znamo šta se desilo s tim Mojsijem, čovekom koji nas je izveo

iz egipatske zemlje.' Aron im je rekao: 'Poskidajte zlatne minđuše sa ušiju vaših žena, vaših sinova i vaših kćeri, i donesite ih meni.' I ceo narod je poskidao zlatne minđuše sa ušiju i doneo ih Aronu. Tada je on uzeo zlato iz njihovih ruku, obradio ga rezbarskom alatkom i od njega načinio liven kip teleta. A oni su rekli: 'Ovo je tvoj Bog, Izraele, koji te je izveo iz egipatske zemlje.' Kad je Aron to video, podigao je oltar ispred njega. Zatim je povikao: 'Sutra je praznik u čast Gospodu!' Tako su sutradan ustali rano i prineli su žrtve paljenice i žrtve pomirnice. Posle toga narod je seo da jede i da pije. Zatim su ustali da se zabavljaju.“

Mešovito mnoštvo koje je došlo sa Izraelcima iz Egipta je bilo glavni pokretač ovog užasnog odvajanja od Boga. Zvali su se mešano mnoštvo jer su Jevreji ulazili u brakove sa Egipćanima.

Izraelovi sinovi su videli kako se Mojsije penje na planinu i ulazi u oblak, dok je ceo vrh planine bio u plamenu. Svaki dan su čekali da se vrati, i kad se on nije vratio sa planine onda kad su ga očekivali, postali su nestrpljivi. Posebno su bili nestrpljivi i buntovni Egipćani koji su prihvatili veru i napustili Egipat sa Jevrejima.

Velika grupa se skupila oko Aronovog šatora i rekli su mu da se Mojsije neće nikada vratiti, da oblak koji ih je do sada vodio miruje na planini, i da ih više ne usmerava kroz pustinju. Želeli su da gledaju nešto što bi predstavljalo Boga. Egipatski bogovi su bili u njihovim umovima, a Sotona je iskoristio ovu priliku, da ih iskušava u odsustvu njihovog postavljenog vođe, da oponašaju Egipćane u njihovom idolopoklonstvu. Predlagali su da mogu da se vrate nazad u Egipat i dobiju naklonost Egipćana, stavljajući ovaj kip pred njih i priznajući ga kao svog boga, ako im se Mojsije nikada ne vrati.

Aron se raspravljao sa njima u vezi njihovih planova, sve

dok nije shvatio da su ljudi odlučni da sprovedu svoju nameru, pa je prestao da se raspravlja sa njima. Aron se plašio za sopstveni život zbog galame koju su ljudi pravili. Umesto da plemenito brani Božiju čast i prepusti svoj život u ruke Onoga koji je činio čuda za njegov narod, izgubio je svoju hrabrost, svoju veru u Boga i kukavički je popustio željama nestrljivih ljudi, što je isto bilo u direktnoj suprotnosti sa Božijim zapovestima. Napravio je kip i sagradio je oltar na kom su prinosili žrtve tom kipu. Aron je istrpeo da čuje kako ljudi govore: „Ovo je tvoj Bog, Izraele, koji te je izveo iz egipatske zemlje.“ Kakva uvreda za Jehovu! Nedavno su slušali objavu Božijeg zakona na Sinaju usred najuzvišenijih prikaza božanske sile i kada im je vera bila stavljena na probu Mojsijevim odsustvom na nekoliko nedelja, učestvovali su u idolopoklonstvu koje je bilo nedavno navedeno kao izričito zabranjeno od Jehove. Čineći tako prekršili su prvu i drugu zapovest. Navukli su Božiji gnev na sebe.

„Gospod tada reče Mojsiju: ‘Idi, siđi, jer se iskvario tvoj narod koji si izveo iz egipatske zemlje. Brzo su skrenuli s puta za koji sam im zapovedio da njime idu. Načinili su sebi liven kip teleta, pa mu se klanjaju i prinose mu žrtve, govoreći: Ovo je tvoj Bog, Izraele, koji te je izveo iz egipatske zemlje.’ Gospod još reče Mojsiju: ‘Pogledao sam na taj narod i vidim da je to nepokoran narod. Pusti me sada da gnev moj plane na njih i da ih istrebim, a od tebe ću načiniti velik narod.’“

Bog je video da su Izraelovi sinovi, posebno mešano mnoštvo, stalno skloni pobuni, i svojim delima su ga izazvali da ih uništi. Znao je da će oni gundati protiv Mojsija u teškoćama i žalostiti ga svojom stalnom pobunom. Predložio je Mojsiju da ih istrebi i da napravi od njega veliki narod. Ovde je Gospod stavio na probu Mojsija. Znao je da je naporan i duhovno iscrpljujući rad voditi takve buntovne ljude do obećane zemlje. Stavio je na

probu Mojsijevu istrajnost, vernost i ljubav prema takvim grešnim i nezahvalnim ljudima. Ali Mojsije nije tek tako pristao da Izrael bude uništen. Svojim zalaganjem kod Boga je pokazao da mu napredak Božijeg odabranog naroda znači više od slavnog imena ili titule oca većeg naroda od Izraela.

„A Mojsije je nastojao da umilostivi Gospoda, svog Boga, govoreći: ‘Gospode, zašto da se žestoko razgneviš na svoj narod koji si izveo iz egipatske zemlje velikom silom i snažnom rukom? Zašto da Egipćani kažu: Sa zlom namerom ih je izveo da ih pobije po gorama i da ih istrebi s lica zemlje? Odvрати se od svog žestokog gneva i neka ti bude žao da naneseš zlo svom narodu. Seti se Abrama, Isaka i Izraela, svojih slugu, kojima si se sobom zakleo kad si im rekao: ‘Umnožiću vaše potomstvo da ga bude poput zvezda na nebesima, i svu ovu zemlju za koju sam govorio daću vašem potomstvu kao trajan posed.’“

Pomisao da će paganski narodi, a naročito Egipćani, trijumfovati nad Izraelom kao ukor Bogu, je bila previše za Mojsija. Nije se mogao odreći Izraela bez obzira na sve njihove pobune i sva njihova česta gundanja protiv njega. Kako bi se mogao odreći naroda za koji je toliko toga urađeno, i koji je na tako čudesan način izveden iz Egipta. Vesti o njihovom izbavljenju su se raširile na sve narode, i svi ljudi su sa pažnjom iščekivali šta će Bog učiniti za njih. Mojsije je dobro zapamtio reči Egipćana, da ih je izveo u pustinju samo da bi umrli i da bi on dobio sve što poseduju. Ako bi Bog sada uništio svoj narod i uzdigao njega da bude veći narod od Izraela, zar ne bi pagani trijumfovali i rugali se Jevrejskom Bogu, govoreći da On nije bio sposoban da ih dovede u zemlju koju im je obećao? Dok se Mojsije pred Bogom zalagao za Izrael, njegov strah se izgubio u dubokom zanimanju i ljubavi za narod koji je u Božijim rukama bio sredstvo kroz koje je urađeno mnogo. Rekao je Bogu za Njegovo obećanje koje je dao Abram, Isaku i Jakovu. Molio se Bogu sa

čvrstom verom i odlučnim ciljem. Gospod je čuo njegova preklinjanja i prihvatio je njegovu nesebičnu molitvu, pa je obećao Mojsiju da će poštediti Izrael.

Mojsije je plemenito podneo probu i pokazao da njegovo zanimanje za Izrael nije zbog slavnog imena, niti zbog uzdizanja sebe. Teret Božijeg naroda je bio na njemu. Bog ga je stavio na probu i bio je zadovoljan sa njegovom vernošću, njegovim jednostavnim srcem i njegovim poštenjem, pa mu je poverio veliki zadatak, kao vernom pastiru, da vodi Njegov narod u obećanu zemlju.

„Posle toga Mojsije se okrenuo i sišao s gore noseći u rukama dve ploče Svedočanstva, ploče ispisane s obe strane. Bile su ispisane i s jedne i s druge strane. Ploče su bile Božije delo, i natpis je bio Božiji natpis urezan na ploče. A Jošua je čuo buku naroda koji je vikao, pa je rekao Mojsiju: ‘Iz logora se čuju zvuci rata.’ Ali on je rekao: ‘Nije to pesma o moćnim delima, niti je to pesma zbog poraza, drugačiju pesmu ja čujem.’ I čim se Mojsije približio logoru i video tele i igru, žestoko se razgnevio i odmah je bacio iz ruku ploče i razbio ih u podnožju gore. Zatim je uzeo tele koje su oni načinili, spalio ga vatrom i smrvio ga u prah. Onda je prah prosuo po vodi i naterao Izraelove sinove da je piju.“

Mojsije je bio van sebe kada je ugledao Izraelove sinove kako uzbuđeno viču i igraju oponašajući idolopokloničke gozbe i obožavanje egipatskih kipova, ni nalik obožavanju Boga sa poštovanjem. Upravo je došao od prisustva Božije slave, pa iako je bio upozoren od Boga da su se ljudi iskvarili, napravili kip i prineli mu žrtve, ipak je bio na neki način nepripremljen za užasna dela koja je video kao posledicu degradacije Izraela. Bacio je kamene ploče u krajnjem obeshrabrenju i gnevu zbog Izraelovog strašnog greha pred Bogom.

Mojsije je spalio tele, samleo ga u prah i dao im da to popiju

da bi im pokazao potpunu bezvrednost boga kojeg su obožavali, njihov bog nema nikakvu moć. Ljudi su ga mogli spaliti, samleti u prah i popiti, bez ikakve povrede. Pitao ih je kako onda mogu očekivati da ih takav Bog spasi, da im učini neko dobro ili neko zlo. Zatim ih je podsetio na dela koja su videli, na neograničenu silu, slavu i veličanstvo živog Boga.

„A kad ste čuli glas iz tame, dok je gora u ognju plamtela, pristupili ste k meni, svi poglavari vaših plemena i vaše starešine. Tada ste rekli: ‘Evo, Gospod, naš Bog, pokazao nam je svoju slavu i veličanstvo, i čuli smo njegov glas iz vatre. Danas smo videli da čovek može ostati živ iako Bog s njim govori. A sada, zašto da pomremo? Ovaj veliki oganj može da nas proždere. Ako i dalje ne budemo slušali glas Gospoda, svog Boga, pomrećemo. Jer ko je od svih ljudi čuo glas živog Boga kako govori iz ognja, kao što smo mi čuli, a da je ostao živ? Ti idi bliže i poslušaj sve što će reći Gospod, naš Bog, pa nam onda prenesi sve što tebi kaže Gospod, naš Bog, a mi ćemo to poslušati i po tome postupati.’ Gospod je čuo vaše reči kad ste mi govorili, i Gospod mi je rekao: ‘Čuo sam reči koje je ovaj narod tebi rekao. Dobro je sve što su rekli. Kad bi im srce uvek bilo takvo da me se boje i da izvršavaju sve moje zapovesti! Tada bi bilo dobro i njima i njihovim sinovima doveka.’“

Mojsije im je zatim pokazao njihovo sramno ponašanje obožavanja teleta, delo čoveka koje je zamenilo iskrenu posvećenost živom Bogu. Pokazao im je na slomljene kamene ploče, što je predstavljalo za njih da su prekršili zavet koji su tako nedavno sklopili sa Bogom. Bog nije ukorio Mojsija zato što je slomio kamene ploče, već je bio veoma ljut na Arona zbog njegovog greha i uništio bi ga da se Mojsije na poseban način nije založio za njega. Mojsije je upitao Arona: „Šta ti je ovaj narod učinio da si na njega svalio tako veliki greh?“

Aron je pokušao da opravda svoj greh i rekao je Mojsiju da

su ljudi galamili, da im nije ispunio želju ubili bi ga. „Aron je odgovorio: „Nemoj se tako žestoko gneviti, moj gospodar. I sam dobro znaš kakav je ovaj narod, da je sklon zlu. Oni su mi rekli: ‘Načini nam boga koji će ići pred nama, jer ne znamo šta se desilo s tim Mojsijem, čovekom koji nas je izveo iz egipatske zemlje.’ A ja sam im rekao: ‘Ko ima zlata neka ga skine sa sebe i donese mi.’ I ja sam ga bacio u vatru i izašlo je ovo tele.“ Hteo je da Mojsije misli kako se čudo desilo, da je zlato bačeno u vatru i da se nekom čudesnom silom pretvorilo u tele. Uradio je to da bi ispao manje kriv u očima Mojsija, i da bi učinio da izgleda kao da ima prihvatljivo opravdanje što je dozvolio ljudima da prinose žrtve kipu i da izjave: „Ovo je tvoj Bog, Izraele, koji te je izveo iz egipatske zemlje.“

Mojsije je ukorio Arona i obavestio ga je da je njegovo ponašanje bilo krajnje kritično jer je blagoslovljen nad ljudima i dozvoljeno mu je da bude u bliskom razgovoru sa Bogom. Vernog Mojsija je zaprepastilo što je Aron počinio tako veliki greh da bi spasao sopstveni život. Video je da su ljudi goli, to jest da im je oduzet nakit, jer ih je Aron ostavio golima zbog njihove sramote, među njihovim neprijateljima. Oduzeo im je nakit i upotrebio ga za sramnu svrhu. Nisu samo izgubili svoj nakit već su se i odrekli svoje odbrane protiv Sotone, jer su izgubili svoju pobožnost i posvećenje Bogu, i odrekli su se Njegove zaštite. On je u svom nezadovoljstvu sklonio svoju ruku podrške i ostavljeni su da budu izloženi preziru i moći svojih neprijatelja. Njihovi neprijatelji su bili dobro upoznati sa čudesnim delima koja je učinio Mojsije u Egiptu. Znali su da je Mojsije izveo Izrael iz Egipta zbog poslušnosti zapovestima Jevrejskog Boga, da ih oslobodi idolopoklonstva i da obezbedi sebi njihovu punu pažnju i njihovo sveto obožavanje.

Izraelovi sinovi su prestali da budu odani Bogu i ako bude smatrao potrebnim, kazniće ih onako kako su zaslužili. „Tada je

Mojsije stao na vrata logora i rekao: ‘Ko je na Gospodnjoj strani, k meni!’ I svi Levijevi sinovi skupili su se oko njega. On im zatim reče: ‘Ovako kaže Gospod, Izraelov Bog: Neka svako pri-paše svoj mač uz bok i prođe kroz logor od vrata do vrata, pa neka ubije svaki svog brata, svaki svog bližnjeg i svaki svog druga.’ I Levijevi sinovi učinili su kako im je Mojsije rekao, tako da je tog dana poginulo od naroda oko tri hiljade ljudi. Tada je Mojsije rekao: ‘Ojačajte danas svoje ruke da služite Gospodu, jer se svaki od vas bori protiv svog sina i protiv svog brata, da bi vam on danas dao blagoslov.’“

Mojsije je zahtevao od svih koji nisu učestvovali u ovom velikom grehu idolopoklonstva da priđu i stanu sa njegove desne strane, isto tako oni koji su se pridružili pobuni u obožavanju tog kipa, ali su se pokajali za svoj greh, što su se tako brzo odvojili od Boga, da priđu i stanu sa njegove leve strane. Bila je velika grupa, uglavnom mešanog mnoštva, koji su podsticali izradu teleta, koji su bili tvrdoglavi u svojoj pobuni i nisu hteli da stanu sa Mojsijem ni sa njegove desne, a ni sa leve strane.

Mojsije je zatim zapovedio onima sa svoje desne strane da uzmu mačeve i krenu da pobiju pobunjene koji hoće da se vrate u Egipat. Niko nije smeo da izvrši Božiju presudu nad prestupnicima osim onih koji nisu učestvovali u idolopoklonstvu. Zapovedio im je da ne poštede ni brata, ni druga, ni komšiju. Oni koji su učestvovali u ovom činu ubijanja, koliko god bolnom, su sada shvatili da su sprovodili nad svojom braćom svečanu kaznu od Boga, i zbog izvršenja ovog bolnog dela, suprotno njihovim osećanjima, Bog će im dati svoj blagoslov. Vršeci ovaj čin, pokazali su svoja stvarna osećanja prema velikom zločinu idolopoklonstva i u potpunosti su se posvetili svetom obožavanju jedinog pravog Boga. Gospodnji strah je bio nad ljudima i uplašili su se da će svi biti uništeni. Pošto je Mojsije video njihov problem, obećao im je u skladu sa njihovom iskrenom molbom, da

će zamoliti Gospoda da im oprostí njihov veliki greh.

„Sutradan Mojsije reče narodu: ‘Vi ste počinili veliki greh. Ja ću sada íći gore ka Gospodu. Možda ću moći da dobijem oprostaj za vaš greh.’ Tako se Mojsije vratio Gospodu i rekao: ‘Ah, ovaj narod je počinio veliki greh, jer su načinili sebi boga od zlata! Kad bi im sada oprostio njihov greh... A ako nećeš, molim te, izbriši me iz svoje knjige koju si napisao.’ A Gospod reče Mojsiju: ‘Onoga ko mi zgreši, njega ću izbrisati iz svoje knjige. A sad idi i vodi taj narod kuda sam ti rekao. Evo, moj anđeo će íći pred tobom. Ali onog dana kada budem kažnjavao, sigurno ću ih kazniti zbog njihovog greha.’ I Gospod je udario narod pomorom jer su načinili tele, koje je Aron napravio.“

Mojsije je pokazao svoju veliku ljubav prema narodu svojim preklinjanjem Gospoda da im oprostí njihov greh, ili da obriše njegovo ime iz knjige koju je zapisao. Njegovo zalaganje ovde prikazuje Hristovu ljubav i molitvu za grešnu rasu. Gospod nije dozvolio da Mojsije pati zbog grehova svojih grešnih ljudi. Objavio mu je da će oni koji su zgrešili protiv Njega biti izbrisani iz Njegove knjige koju je napisao, jer pravedni ne treba da pate zbog krivice grešnika. Knjiga na koju se ovde misli je Knjiga sećanja na nebu, gde je verno zapisano svako ime, sva dela, svi gresi i sva poslušnost. Kada neki počine grehove koje Bog ne može da oprostí, njihova imena se brišu iz knjige i oni su određeni za uništenje. Iako je Mojsije shvatio kakva sudbina očekuje one čija su imena uklonjena iz Božije knjige, ipak je jasno izjavio pred Bogom da ako imena grešnog Izraela budu izbrisana i On ih zaboravi za sva vremena, neka onda i njegovo ime bude izbrisano sa njihovim, jer nikad ne bi mogao podneti da vidi Njegov pun gnev nad narodom za koji je učinio takva čuda.

„Gospod je još rekao Mojsiju: ‘Idi, kreni odavde, ti i narod koji si izveo iz egipatske zemlje, u zemlju za koju sam se zakleo

Abramu, Isaku i Jakovu: Tvom potomstvu ću je dati. Poslaću pred tobom anđela i isteraću Hanance, Amoreje, Heteje, Ferezeje, Hiveje i Jevuseje. Idi u zemlju u kojoj teče med i mleko. Ja neću ići s vama zato što ste vi nepokoran narod, da vas putem ne istrebim.’ Kad je narod čuo te strašne reči, tugovali su. Niko nije stavio na sebe svoj nakit. Gospod je rekao Mojsiju: ‘Reci Izraelovim sinovima: Vi ste nepokoran narod. Kad bih samo jedan čas došao među vas, istrebio bih vas. Zato sada skinite sa sebe sav nakit da vidim šta ću učiniti s vama.’ Tako su Izraelovi sinovi poskidali sa sebe svoj nakit na gori Horev i više ga nisu nosili. A Mojsije je uzeo šator i razapeo ga izvan logora, daleko od logora, i nazvao ga Šator od sastanka. Ko god je hteo da nešto pita Gospoda, otišao bi do šatora od sastanka, koji je bio izvan logora.“

Šator koji se ovde spominje je privremeni šator podignut za obožavanje Boga. Šator čiju skicu je Bog dao Mojsiju, još nije bio podignut. Svi koji su se iskreno pokajali za svoje grehe su Bogu uputili molitvu u šatoru, priznajući svoje grehe sa velikom poniznošću pa su se zatim vratili u svoje šatore. Zatim je Mojsije ušao u šator. Ljudi su gledali sa dubokim interesovanjem da vide da li će Bog prihvatiti njegove molitve u njihovo ime, i da li će se složiti sa Mojsijem da bi oni imali nadu da neće biti totalno uništeni. Kada se stub od oblaka spustio i stao na vrata od šatora, svi ljudi su plakali od radosti i krenuli su da obožavaju, svaki čovek na vratima svog šatora. Ponizno su spustili svoja lica do zemlje. Kako je stub od oblaka, znak Božijeg prisustva nastavio da stoji nad vratima šatora, znali su da se Mojsije moli za njih pred Bogom. „A Gospod bi razgovarao s Mojsijem licem u lice, baš kao što čovek razgovara sa svojim bližnjim.“

„Mojsije reče Gospodu: ‘Evo, ti mi kažeš: ‘Vodi ovaj narod’, ali nisi mi objavio koga ćeš poslati sa mnom. Još si mi rekao: ‘Znam te po imenu i našao si milost u mojim očima.’ Zato

te sada molim, ako sam našao milost u tvojim očima, obznani mi svoje puteve, da bih te upoznao i da bih našao milost u tvojim očima. I seti se da je ovaj narod tvoj narod.”“ Mojsije je bio nestrpljiv da mu Gospod pokaže kojim putem da krene vodeći Izrael. Želeo je da mu Bog odredi put kako bi njegova uputstva Izraelu bila toliko mudra da bi ljudi prihvatili njegova učenja i da bi Bog odobrio njihov put, da ih ponovo smatra svojim narodom.

Gospod je odgovorio Mojsiju na njegova nestrpljiva pitanja i rekao: „Moje lice će ići napred i daću ti odmor.“ Na to mu on reče: „Ako tvoje lice neće ići napred, nemoj ni da nas vodiš o-davde. Po čemu će se znati da sam našao milost u tvojim očima, ja i tvoj narod? Zar ne po tome da ti ideš s nama, da se ja i tvoj narod razlikujemo od svih drugih naroda koji su na licu zemlje?“ Molio je Boga da sazna na koji način su on i njegov narod pro-našli milost u Njegovim očima, ako ne dozvoli da znak Njegovog prisustva bude nad šatorom kao pre. Mojsije nije bio voljan da prestane da se moli Bogu sve dok ne dobije potvrdu da će znak Njegovog prisustva i dalje biti nad šatorom kao što je i bio i da će nastaviti da vodi njihovo putovanje stubom od oblaka danju i stubom od vatre noću. Tada bi Mojsije mogao lakše vršiti svoj naporan posao upravljanja narodom jer bi ih taj znak stalno podsećao na živog Boga, i takođe bi im bio uverenje o Njegovom božanskom prisustvu. Onda bi mogao mnogo lakše da utiče na ljude da postupaju ispravno jer bi uvek mogao da im ukaže na dokaz Božije blizine.

Gospod je poslušao iskrenu molitvu svog sluga. „A Gospod odgovori Mojsiju: ‘I ovo o čemu si govorio ja ću učiniti, jer si našao milost u mojim očima i znam te po imenu.’ Na to Mojsije reče: ‘Molim te, daj mi da vidim tvoju slavu.’ A on mu odgovori: ‘Učiniću da sva moja dobrota prođe ispred tvog lica i pred tobom ću objaviti ime Gospodnje. Smilovaću se onome kome želim da

se smilujem, i pokazaću milosrđe onome kome želim da pokažem milosrđe.’

Zatim reče: ‘Ali ne možeš videti moje lice, jer čovek ne može mene videti i ostati živ.’ Gospod još reče: ‘Evo mesta kod mene, stani na stenu. Dok moja slava bude prolazila, staviću te u pukotinu u steni i zakloniću te svojom rukom dok ne prođem. Posle toga ću skloniti svoju ruku i videćeš me s leđa. Ali moje lice ne može se videti.’“

Nikada ranije pali čovek nije bio u tolikoj Božijoj milosti. Kako je na Mojsija stavio veliko delo da vodi Njegov narod do obećane zemlje, pristao je da mu se pokaže u svojoj slavi što nikada ranije nije uradio drugima na zemlji.

„Zatim je Gospod rekao Mojsiju: ‘Iskleši sebi dve kamene ploče, kao što su bile one prve, a ja ću na tim pločama napisati reči koje su bile na prvim pločama, koje si razbio. I budi spreman da se rano ujutru popneš na goru Sinaj i da tamo staneš pred mene navrh gore. Ali neka se niko drugi ne penje s tobom i neka se niko ne vidi na celoj gori. Ni ovce ni goveda neka ne pasu blizu gore.’“

Gospod je zabranio svim ljudima da ga vide na planini zbog njihovog ranije prestupa jer bi ih Njegova slava ubila. To pomaže svima da razumeju na koji način Bog gleda kršenje svojih zapovesti. Kada ljudi nisu mogli da gledaju Njegovu slavu koja se pojavila na Sinaju drugi put, nakon što je ponovo napisao svoj zakon kako će zli, koji gaze Božiji autoritet, podneti Njegovu vatrenu slavu kada budu izašli pred Zakonodavca zbog kršenja Njegovog zakona?

„Tako je Mojsije isklesao dve kamene ploče kao što su bile one prve. I ustao je rano ujutru i popeo se na goru Sinaj, kao što mu je Gospod zapovedio, a u rukama je nosio dve kamene ploče. A Gospod je sišao u oblaku, stao tamo pored njega i objavio ime

Gospodnje. I Gospod je prošao ispred njegovog lica objavljujući: ‘Gospod, Gospod, Bog milosrdan i milostiv, spor na gnev i pun dobrote i istine, koji čuva svoju milost za hiljade, oprašta prestupe, krivicu i grehe, ali ne smatra nikog nevinim, koji po-hodi prestupe očeva na sinovima i na unucima, do trećeg i do četvrtog naraštaja.’“

Bog nije mislio da ovim pretnjama deca treba da budu primorana da pate zbog grehova svojih roditelja već da deca oponašaju primer svojih roditelja. Ako bi deca zlih roditelja služila Bogu i bila pravedna, On bi nagradio njihova dobra dela. Ali deca često naslede posledice grešnog života. Oni prate stope svojih roditelja. Grešni primer ima svoj uticaj sa oca na sina do trećeg i četvrtog naraštaja. Ako roditelji imaju izopačene apetite, oni će u skoro svakom slučaju videti da isto rade i njihova deca. Deca će razviti karakter sličan kao njihovi roditelji, i ako ga ne prevaziđu milošću koja obnavlja, zaista su nesrećni. Ako su roditelji u neprekidnoj pobuni i skloni da ne slušaju Boga, njihova deca će u većini slučajeva slediti njihov primer. Pobožni roditelji koji vaspitavaju svoju decu primerom i poukama pravednosti će u većini slučajeva videti decu kako idu njihovim stopama. Primer bogobojažnih roditelja će biti praćen od njihove dece, i deca njihove dece će ispravno sprovoditi primer koji su im njihovi roditelji postavili, i tako se uticaj može videti sa naraštaja na naraštaj.

Kako je Gospod utisnuo u Mojsijevo srce jasan osećaj svoje dobrote, milosti i saosećanja, Mojsije je bio ispunjen naletima sreće koji su ga pokretali da obožava Boga sa dubokim poštovanjem. Preklinjao je Gospoda da oprostí bezakonje njegovog naroda i da mu zbog njih uzme od njegovog nasleđstva. Zatim je Bog milostivo obećao Mojsiju da će sklopiti savez pred celim Izraelom, da će učiniti velike stvari za svoj narod i da će dati dokaz svim narodima o svojoj posebnoj brizi i ljubavi prema

njima.

Bog je zatim zapovedio Mojsiju da ne sklapa savez sa stanovnicima zemlje u koju treba da idu kako na taj način ne bi upali u zamku. Već bi trebali da unište njihove idolopokloničke oltare, slome njihove kipove, i iseku njihove šumarke koji su posvećeni njihovim idolima gde su se ljudi skupljali da održavaju svoje idolopokloničke gozbe u čast svojim lažnim bogovima. Zatim im je rekao: „Ne klanjaj se drugom bogu, jer je Gospod, čije ime je Revnitelj, revnosni Bog.“ Bog traži potpuno obožavanje koje mu i pripada. On je dao posebna uputstva u vezi sa Šabatom: „Šest dana radi, a sedmog dana drži Subotu. I u vreme oranja i u vreme žetve drži Subotu.“ Gospod je znao da Sotona stalno radi na tome da navede Njegov narod da prekrše Božiji zakon. Odlučio je da bude vrlo jasan u uputstvima za svoj grešan narod, kako ne bi grešili i prekršili Njegove zapovesti zbog želje da nešto saznaju. Znao je da će biti iskušani da prekrše Šabat i rade u to sveto vreme kada treba da skupljaju svoje voće i žito u najprometnijem dobu godine. Dao im je da shvate da će njihovi blagoslovi biti povećani ili smanjeni prema njihovoj ispravnosti duše, ili neverstvu u Njegovoj službi.

Bog ništa manje ne traži danas nego onda kada je to zahtevao od Izraelovih sinova što se tiče držanja Šabata. On gleda sve svoje ljude i sva dela njihovih ruku. Neće mu promaći oni koji se u gomili skupljaju na Šabat i koriste to vreme koje pripada Njemu za svoje sopstvene potrebe. Neki koje se izjašnjavaju da drže Šabat će prekršiti Šabat tako što će raditi one stvari koje su trebale biti urađene pre Šabata. Takvi misle da će dobiti malo vremena ali umesto da dobiju prednost krađom Božijeg svetog vremena koje je namenio Sebi, oni će izgubiti. Gospod će ih ukoriti zbog njihovog prestupa četvrte zapovesti, i to vremena koje misle da imaju kršenjem Šabata će postati prokletstvo za njih. Kada se Božija ruka uspeha povuče to će izazvati gubitak

sve njihove imovine umesto da im se uveća. Bog će sigurno kazniti prekršitelja. Iako će ga trpeti neko vreme Njegova kazna može doći iznenada. Takvi ne razumeju uvek da presude dolaze od Boga. On je revnosni Bog, i zahteva da mu se služi iz srca, sa savršenom poslušnošću svih Njegovih zapovesti.

„Zatim je Mojsije sišao sa gore Sinaj, držeći u ruci dve ploče Svedočanstva. Mojsije nije znao da mu koža na licu zrači svetlošću zbog toga što je razgovarao s Bogom. Kad su Aron i svi Izraelovi sinovi ugledali Mojsija i videli da mu koža na licu zrači svetlošću, plašili su se da mu priđu. Zato ih je Mojsije pozvao. Tada su Aron i svi poglavari zbora došli k njemu i Mojsije je razgovarao s njima. Posle toga su mu pristupili svi Izraelovi sinovi, i on im je preneo sve zapovesti koje mu je Gospod dao na gori Sinaj. Kad bi Mojsije završio razgovor s njima, preko lica bi stavio platno. A kad bi Mojsije ulazio pred Gospoda da s njim razgovara, skinuo bi platno dok opet ne bi izašao. I on je izlazio i govorio Izraelovim sinovima ono što mu je bilo zapovedeno. Izraelovi sinovi su videli kako koža na Mojsijevom licu zrači svetlošću. Mojsije je tada opet stavljao platno na lice, dok ne bi ušao da razgovara s Bogom.“

Oni koji gaze Božiji autoritet i pokazuju otvoren prezir prema Zakonu koji je dat u takvoj uzvišenosti na Sinaju, praktično preziru Zakonodavca, velikog Jehovu. Izraelovim sinovima koji su prekršili prvu i drugu zapovest nije bilo dozvoljeno da se približe planini gde se Bog spustio po drugi put da napiše zakon na kamenim pločama da ne bi umrli od vatrene slave Njegovog prisustva. Iako nisu mogli da gledaju Mojsija zbog slave na njegovom licu zato što je pričao sa Bogom, koliko tek onda neće moći da gledaju Sina Božijeg, ti prekršitelji Božijeg zakona, kada se On pojavi u oblacima na nebu u slavi svog Oca, okružen celom anđeoskom vojskom da izvrši presudu nad svima koji su prekršili Božije zapovesti i koji su svojim nogama gazili

Njegovu krv!

Božji zakon je postojao pre nego što je čovek stvoren. Anđeli su živeli po njemu. Sotona je pao zato što je prekršio načela Božije vladavine. Kada su Adam i Eva stvoreni, Bog im je otkrio svoj zakon. Tada nije bio zapisan, ali im je prenet od Jehove.

Šabat iz četvrte zapovesti je ustanovljen u Edenu. Nakon što je Bog stvorio svet i čoveka na zemlji, dao je Šabat čoveku. Nakon Adamovog greha i pada, ništa nije uklonjeno iz Božijeg zakona. Načela deset zapovesti su postojali i pre pada, i predstavljali su uslov da bi postojao sveti red među bićima. Nakon pada, načela tih pravila se nisu menjala, već su dodatni principi dati da bi se izašlo u susret čoveku u njegovom palom stanju.

Poredak koji je tada uspostavljen je zahtevao prinošenje životinja kako bi palom čoveku bilo prikazano ono što je zmija ubedila Evu da ne veruje, a to je smrtna kazna za neposlušnost. Prestup Božijeg zakona je učinio neophodnim da Hrist umre kao žrtva, i na taj način učini mogućim za čoveka da izbegne kaznu, a da ipak čast Božijeg zakona bude sačuvana. Poredak žrtvovanja je služio da nauči čoveka poniznosti u okviru njegovog palog stanja, da ga dovede do pokajanja, i da samo veruje Bogu kroz obećanog Iskupitelja za oprost prošlih prestupa Njegovog zakona. Da Božiji zakon nije bio prekršen nikada ne bi bilo smrti, i ne bi bilo potrebe za dodatnim pravilima koje se prilagođavaju čovekovom palom stanju.

Adam je učio svoje potomke Božijem zakonu, koji je predat vernima sa naraštaja na naraštaj. Stalni prestup Božijeg zakona je zahtevao potop vodama na zemlji. Zakon je očuvan od Noja i njegove porodice koji su Božijim čudom sačuvani u barci zbog dobrih dela. Noje je učio svoje potomke deset zapovesti. Gospod je sačuvao ljude u čijim srcima je bio Njegov zakon od Adama pa nadalje. Za Abrama je rekao da je „slušao moj glas i izvršavao

obaveze prema meni, moja uputstva, moje odredbe i moje zakone.“

Gospod se pojavio Abramom i rekao mu je: „Ja sam Bog Sve-moćni. Živi po mojoj volji i budi neporočan. Ja ću sklopiti savez s tobom i veoma ću te umnožiti.“ „Držaću se saveza između mene i tebe i tvog potomstva posle tebe u budućim naraštajima kao saveza koji će trajati doveka, da budem Bog tebi i tvom potomstvu posle tebe.“

Zatim je zahtevao od Abrama i njegovog potomstva obre-zanje koje je bilo pečat na telu kao znak da ih je Bog odsekao i izdvojio od svih naroda kao svoje posebno blago. Ovim znakom su se svečano zakleli da se neće ulaziti u brakove sa drugim narodima, jer bi tako izgubili svoje poštovanje prema Bogu i Nje-govom svetom zakonu pa bi postali kao idolopoklonički narodi oko njih.

Delom obrezanja svečano su se složili da će ispuniti svoj deo uslova saveza napravljenog sa Abramom, da će se izdvojiti od svih naroda i biti savršeni. Ako bi se Abramovi potomci izdvojili od drugih naroda ne bi bili zavedeni idolopoklonstvom. Držeći se dalje od drugih naroda, od njih bi bilo uklonjeno veliko iskušenje da učestvuju u njihovim grešnim delima i u pobuni protiv Boga. U velikoj meri su izgubili svoj određeni sveti ka-rakter mešajući se sa drugim narodima oko njih. Da bi ih kaznio Gospod je pustio glad na njihovu zemlju što ih je nateralo da odu u Egipat da bi sačuvali svoje živote. Međutim, Bog ih nije zabo-ravio dok su bili u Egiptu, zbog svog saveza sa Abramom. Doz-volio je da ih Egipćani ugnjetavaju da bi se Njemu okrenuli u svojoj nevolji, da bi odabrali Njegovu pravednu i milostivu vlast, i da bi poslušali Njegove zahteve.

U početku je samo nekoliko porodica otišlo u Egipat. Oni su se uvećali u veliko mnoštvo. Neki su pažljivo učili svoju decu Božijom zakonu, ali su mnogi od Izraelaca bili svedoci toliko

velikom idolopoklonstvu da im je Božiji zakon postao zbunjujući. Oni koji su se plašili Boga vapili su zas Njim u patnji da ih oslobodi jarma teškog ropstva i da ih izvede iz zemlje njihovog zarobljeničtva da bi mogli slobodno da mu služe. Bog je čuo njihove vapaje i podigao je Mojsija kao svoje sredstvo da ostvari izbavljenje svog naroda. Nakon što su napustili Egipat, i što su se vode Crvenog mora razdvojile pred njima, Gospod ih je stavio na probu da vidi da li će verovati Njemu koji ih je uzeo kao narod od drugog naroda znacima, iskušenjima i čudima. Ali nisu uspjeli da izdrže probu. Gundali su protiv Boga zbog poteškoća na putu i želeli su da se vrate ponovo u Egipat. Da bi ih ostavio bez izgovora Gospod je pristao da se spusti na Sinaj, obavijen slavom i okružen svojim anđelima, i na najuzvišeniji i najstrašnji način je objavio svoj zakon o deset zapovesti. Nikome ih nije poverio da ih uči, čak ni svojim anđelima, već je izgovorio svoj zakon glasno da bi ga čuli svi ljudi. Nije ni tada verovao kratkom pamćenju ljudi koji su bili skloni da zaborave Njegove zahteve već im je svojim svetim prstom zapisao na kamenim pločama. Otklonio je od njih svaku mogućnost da menjaju Njegova sveta pravila bilo kakvom tradicijom ili da pomešaju Njegove zakone sa ljudskim delima.

Tada je došao još bliže svom narodu koji se dao tako lako zavesti, i nije ih samo ostavio sa deset pravila dekaloga. Zapovedio je Mojsiju da piše onako kako Mu je rekao, presude i zakone dajući im precizna uputstva u vezi sa tim šta On zahteva od njih da urade, i na taj način da drže deset pravila koje je On urezao na kamenoj ploči. Ova posebna uputstva i zakoni su dati da bi se grešnom čoveku dočarala poslušnost moralnom zakonu, za koji je on toliko sklon da prekrši.

Ako bi čovek držao Božiji zakon, kao što je Adamu dat posle njegovog pada, sačuvan u Nojevoj barci, i držan od

Abrama, ne bi bilo potrebe za odredbu obrezanja. Da su se Abramovi potomci držali zaveta, za koji je obrezanje bilo znak zakletve, nikada se ne bi predali idolopoklonstvu, niti bi bili pušteni da odu u Egipat i ne bi bilo potrebe da Bog objavi svoj zakon sa Sinaja, da ga ureže na kamene ploče, i da ga čuva jasnim uputstvima o presudama i zakonima datim Mojsiju.

Mojsije je iz Božijih usta zapisao ove presude i zakone dok je bio sa Njim na planini. Da je Božiji narod poslušao načela deset zapovesti ne bi bilo potrebe za određenim uputstvima datim Mojsiju, koja je on zapisao u knjigu u vezi sa njihovom dužnošću prema Bogu i jedni prema drugima. Jasna uputstva koja je Gospod dao Mojsiju u vezi sa zaduženjima koja Njegov narod ima jedni prema drugima i prema strancima su načela deset zapovesti pojednostavljena i data na jasan način da se ne bi ogrešili o njih.

Gospod je rekao Izraelovim sinovima da „nisu izvršavali moje zakone, jer su odbacivali moje odredbe i skrnavili moje Subote. Svoje su oči upirali prema odvratnim idolima svojih praočeva. Ja sam im dopustio da imaju njihove vlastite propise koji nisu bili dobri, i njihova pravila kojima nisu mogli život sačuvati.“

Zbog stalne neposlušnosti Gospod je uveo kazne za prestup svog zakona, koje nisu bile dobre za prestupnika, da ni na koji način ne bi živio u svojoj pobuni.

Prestupanju zakona koji je Bog dao sa takvim veličanstvom i u sred slave koja je bila nepristupačna, ljudi su pokazali otvoreno nepoštovanje velikom Zakonodavcu, a smrt je bila kazna.

„Neka vam moje Subote budu svete i neka one budu znak između mene i vas, da biste znali da sam ja Gospod, vaš Bog. Ali i sinovi su se pobunili protiv mene. Nisu živeli po mojim odredbama i nisu se držali mojih zakona niti su postupali po njima, po kojima onaj ko ih izvršava ima život. Skrnavili su moje

Subote. Zato sam obećao da ću izliti na njih svoju jarost, kako bih na njima iskali svoj gnev u pustinji.“

Bog je dao uredbe i presude koje je su bile dobre za poslušne. „Oni će živeti u njima.“

Međutim, nisu bile dobre za prestupnike jer u građanskom zakonu koji je dat Mojsiju kazna se izvršavala nad prestupnicima da bi se ostali obuzdali zbog straha.

Mojsije je zapovedio Izraelovim sinovima da slušaju Boga. Rekao im je: „A sada, Izraele, poslušaj propise i zakone kojima vas učim da po njima postupate, da biste živeli i ušli u zemlju koju vam daje Gospod, Bog vaših praočeva, i zauzeli je.“

Gospod je dao Mojsiju jasna uputstva u vezi sa svečanim žrtvama koje treba da prestanu Hristovom smrću. Žrtveni poredak je prethodio Hristovoj žrtvi kao jagnjetu bez mane.

Gospod je prvo uspostavio žrtveni poredak sa Adamom nakon njegovog pada, čemu je on učio svoje potomke. Taj poredak se iskvario pre potopa od onih koji su se izdvojili od vernih Božijih sledbenika i koji su učestvovali u izgradnji Vavilonske kule. Oni su prinostili žrtve svojim bogovima koje su sami izmislili, umesto nebeskom Bogu. Nisu prinostili žrtvu jer su imali veru da će Iskupitelj da dođe, već zato što su hteli da udovolje svojim bogovima prinoseći mnoge životinje na zagađene idolo-pokloničke oltare. Njihovo sujeverje ih je dovelo do velike neumerenosti. Učili su ljude da što je žrtva vrednija, veće zadovoljstvo će biti njihovim lažnim bogovima, i biće veći napredak i bogatstvo njihovog naroda. Samim tim ljudska bića su često žrtvovana ovim besmislenim idolima. Ovi narodi su imali zakone i odredbe kojima su upravljali ljudima, koja su bila veoma okrutna. Njihovi zakoni su ustanovljeni od onih čija srca se nisu omekšala milošću, i dok su prelazili preko najsrmotnijih zločina najmanji prekršaj bi zahtevao najokrutniju kaznu od onih na vlasti.

Mojsije je imao to u vidu kada je rekao Izraelu: „Evo, poučio sam vas propisima i zakonima, kao što mi je zapovedio Gospod, moj Bog, da postupate po njima u zemlji u koju idete, da je zauzmete. Držite ih se i postupajte po njima, jer je to vaša mudrost i vaša razboritost u očima svih naroda koji će čuti za sve te propise, pa će reći: ‘Ovaj veliki narod zaista je mudar i razborit narod.’ Jer koji je to veliki narod kome su bogovi tako blizu kao što je nama blizu Gospod, naš Bog, kad god ga prizovemo? Koji drugi veliki narod ima pravedne propise i zakone kao što je sav ovaj zakon koji iznosim danas pred vas?“

Bog je bio mudar i saosećajan Zakonodavac, sudeći svima pravedno bez pristrasnosti. Dok su Izraelci bili u egipatskom ropstvu okruživalo ih je idolopoklonstvo. Egipćani su nasledili tradicije u vezi sa žrtvovanjem. Nisu priznavali postojanje nebeskog Boga. Prinosili su žrtve svojim lažnim bogovima. Svoje idolopoklonstvo su sprovodili uz veliki raskoš i svečanost. Dizali su oltare u čast svojim bogovima, i zahtevali su čak i od svoje dece da prolaze kroz vatru. Nakon što su podigli svoje oltare zahtevali su od svoje dece da preskaču oltare kroz vatru. Ako bi uspeli da to urade, a da se ne opeku njihovi sveštenici i narod bi to prihvatili kao dokaz da je njihov bog prihvatio njihove žrtve i posebno bi im bila omiljena osoba koja bi prošla kroz vatreno iskušenje. Ta osoba bi imala puno povlastica i nakon toga bi stalno bila poštovana od ljudi. Nikada ne bi bila kažnjena bez obzira kakav zločin da poćini. Ako bi neka druga osoba skoćila kroz vatru i imala tu nesreću da se opeće, onda bi njena sudbina bila odrećena, jer su mislili da su njihovi bogovi ljuti i da ih neće zadovoljiti ništa manje nego život nesrećne žrtve, i ta osoba bi bila prinešena kao žrtva na njihovim idolopoklonićkim oltarima.

Ćak su i neki od Izraelovih sinova pali toliko nisko da su ućestvovali u ovim gadostima i Bog je ućinio da im vatra zapali decu koju su oni nagovorili da proću kroz vatru. Nisu išli do

kraja sa svim što su pagani radili, ali ih je Bog lišio njihove dece čineći da ih vatra proguta dok su prolazili kroz nju.

Zbog toga što je Božiji narod imao zbunjujuće ideje o svečanim žrtvama i pomešao je paganske tradicije sa svečanim obožavanjem Bog je pristao da im da jasna uputstva da bi mogli razumeti pravilno uvođenje tih žrtava koje treba da traju samo dok Božije Jagnje ne bude ubijeno, koji je veliki antitip svih pri-
netih žrtava.

Poglavlje XXI

SVETINJA

Šator je napravljen po Božijoj zapovesti. Gospod je podigao ljude i dao im natprirodne sposobnosti za obavljanje najgenijalnijeg posla. Ni Mojsije ni radnici nisu bili ostavljeni sami da planiraju izgled i izgradnju građevine. Sam Bog je smislio plan i dao ga Mojsiju, sa jasnim uputstvima o veličini i obliku, i o materijalima koje treba koristiti, i naveo je svaki komad nameštaja koji treba da bude unutra. Pokazao je Mojsiju malu verziju nebeske svetinje, i zapovedio mu je da sve stvari napravi po obrascu koji mu je pokazao na planini. Mojsije je zapisao sva uputstva u knjigu i pročitao ih je najuticajnijim ljudima.

Zatim je Gospod tražio od ljudi dobrovoljni prilog da mu naprave svetinju, da bi mogao boraviti među njima. „Tako je ceo zbor Izraelovih sinova otišao od Mojsija. Zatim su svi koje je srce navelo, svi koji su to želeli, došli i doneli prilog Gospodu za izgradnju šatora od sastanka, za svu službu u njemu i za svetu odeću. Dolazili su i muškarci i žene, svi koji su bili spremnog srca. Donosili su ukrasne kopče, minduše, prstenje i ženski nakit, raznovrsne predmete od zlata, svi koji su Gospodu posvetili prinos u zlatu.“

Velike i skupe pripreme su bile neophodne. Plemeniti i skupi materijali trebali su se sakupiti. Međutim, Gospod je prihvatio samo dobrovoljne priloge. Posvećenost Božijem delu, i žrtva iz srca je prvo što je bilo potrebno u pripremanju prostora za Boga. Dok je izgradnja svetinje trajala, dok su ljudi donosili svoje priloge Mojsiju, i dok ih je on davao radnicima svi mudri ljudi koji su učestvovali u tom poslu su pregledali darove i odlučili da su ljudi doneli dovoljno, čak i više nego što bi mogli da

upotrebe. Mojsije je objavio po logoru, govoreći: „Muškarci i žene! Nemojte više ništa da izrađujete za sveti prilog. Tako narodu više nisu dali da išta donosi.“

Stalna gundanja Izraelaca i spuštanja Božijeg gneva zbog njihovih prestupa su zapisana u svetoj istoriji za dobrobit Božijeg naroda koji će i posle toga živeti na zemlji ali je posebno zapisano kako bi poslužilo kao upozorenje onima koji žive blizu kraja vremena. Takođe njihova dela posvećenosti, njihova energija i sloboda da daju svoje dobrovoljne priloge Mojsiju su zapisani za dobrobit Božijeg naroda. Njihov primer u pripremanju materijala za šator sa takvom radošću je primer svima onima koji zaista iz ljubavi obožavaju Boga. Oni koji cene blagoslove Božijeg svetog prisustva u pripremanju građevine da bi se On mogao sresti sa njima, treba da pokažu veće interesovanje i revnost u svetom poslu u meri u kojoj cene nebeske blagoslove više nego svoje zemaljske udobnosti. Treba da shvate da oni pripremaju kuću za Boga.

Mnogi će potrošiti puno da podignu udobne i lepo uređene građevine za sebe, ali kada treba da pripreme prostor gde mogu da prime Velikog i Uzvišenog pokazuju neverovatnu ravnodušnost i nemaju nikakav poseban interes za udobnost, uređenje i način rada. Njihovi prilozima nisu dati sa radosnim srcem, već ih daju gundajući i stalno gledaju na koji način da uštede izgradnju građevine, a da u isto vreme ta građevina ispuni svrhu da bude mesto obožavanja. Neki pokazuju više zanimanja za izgradnju svojih štala, gde drže svoju stoku nego što pokazuju za izgradnju prostora za obožavanje Boga. Takvi cene svete povlastice u onoj meri u kojoj se njihova dela vide. Njihov napredak i duhovna snaga će da budu u skladu sa njihovim delima. Bog neće spustiti svoj blagoslov na one koji toliko malo procenjuju vrednost božanskih stvari. Bog ne prihvata nevoljne i sebične priloge. Oni koji pokažu revnost u donošenju prihvatljivih priloga Gospodu,

dobrovoljno, od najboljeg što imaju, kao što su Izraelovi sinovi doneli svoje darove Mojsiju, biće blagoslovljeni u onoj meri u kojoj su procenili vrednost božanskih stvari.

Od velikog je značaja da zgrada koja je posebno pripremljena da bi se u njoj Bog sretao sa svojim narodom bude uređena sa brigom, udobna, uredna, prikladna, jer je posvećena Bogu, poklonjena Njemu i treba mu se moliti da boravi u toj kući, kako bi je učinio svetom svojim svetim prisustvom. Dobrovoljno treba dati Gospodu dovoljno da se slobodno može završiti posao i onda će radnici moći da kažu, nemojte više donositi priloge. Kuća koja se gradi za Boga nikada ne sme ostati nedovršena, da ne bi osramotili Boga. On je upoznat sa svakim srcem i nagradiće sve koji mu slobodno vraćaju, ono što im On daje, onda kada traži. Ako zadrže ono što pripada Bogu, On će oštetiti njihove porodice i smanjiti im imovinu, onoliko koliko su se usudili da ga opljačkaju.

Nakon što je završena izgradnja šatora, Mojsije je prekontrolisao sav posao, uporedio ga sa skicom i uputstvima koja je primio od Boga, i video je da se svaki deo slaže sa skicom, pa je blagoslovio narod. Bog je dao Mojsiju skicu kovčega sa posebnim uputstvima kako da ga napravi. Kovčeg je napravljen da bi se u njemu držale kamene ploče, na kojima je Bog ugravirao, svojim sopstvenim prstom, deset zapovesti. Imao je oblik kovčega a bio je obložen spolja i iznutra čistim zlatom. Oko vrha ga je ukrašavao venac od zlata. Poklopac ovog kovčega je bio napravljen od čistog zlata. Na krajevima poklopca su bili Heruvimi od čistog zlata. Bili su licem okrenuti jedan prema drugom i gledali su sa poštovanjem prema poklopcu, što predstavlja sve nebeske anđele kako gledaju sa zanimanjem i poštovanjem Božiji zakon koji se čuva u kovčegu u nebeskoj svetinji. Ti heruvimi su imali krila. Jedno krilo svakog anđela je bilo rašireno

uvis, a drugo krilo svakog anđela je pokrivalo njihova tela. Kovčeg zemaljske svetinje je bio prikaz pravog kovčega na Nebu. Tamo su, pored nebeskog kovčega, stajali živi anđeli, sa svakog kraja kovčega i anđeli su jednim krilom zaklanjali poklopac, a drugo im je bilo rašireno uvis, dok su ostalim krilima pokrivali svoja tela kao znak poštovanja i poniznosti.

Od Mojsija se tražilo da stavi kamene ploče u zemaljski kovčeg. Te ploče su se zvale ploče saveza, a kovčeg se zvao kovčeg saveza, jer sadrži Božiji savez u deset zapovesti. Šator se sastojao od dve prostorije, razdvojene zavesom.

Sav nameštaj u šatoru je bio napravljen od čistog zlata, ili je bio obložen zlatom. Zavesa u šatoru su bile različitih boja, prelepo uređene, a na tim zavesama su zlatnim i srebrnim nitima bili ušiveni heruvimi, koji su predstavljali nebeske anđele, što ima veze sa službom u nebeskoj svetinji. To su anđeli koji pomažu svetima na zemlji.

Iza druge zavesa se nalazio kovčeg saveza. Prelepa i bogato ukrašena zavesa je bila razvučena ispred svetog kovčega. Ova zavesa nije dosezala do plafona građevine. Božija slava koja je bila iznad poklopca se mogla videti iz obe prostorije, ali se slabije videla u prvoj prostoriji. Zlatni oltar sa kadionim dimom se nalazio neposredno pred kovčegom ali je bio razdvojen zavesom. Sam Gospod je palio vatru na oltaru, i odražavao ju je svetim kadionim dimom koji je danju i noću ispunjavao svetinju sa mirisnim oblakom. Miris se protezao kilometrima oko šatora. Kada je sveštenik prinosio kadioni dim Gospodu gledao je u poklopac. Iako nije mogao videti Njegovu slavu, znao je da je tu, i dok se kadioni dim dizao kao oblak, Gospodnja slava se spuštala na poklopac ispunjavajući sveto mesto, i mogla se videti. Slava je često ispunjavala obe prostorije pa sveštenik nije mogao da služi nego je morao da stoji na vratima šatora. Sveš-

tenik koji na svetom mestu upućuje molitvu verom prestolu milosti koji ne može videti, predstavlja Božiji narod koji upućuje svoje molitve Hristu pred prestolom milosti u nebeskoj svetinji. Oni ne mogu posmatrati svog posrednika normalnim okom, ali okom vere mogu videti Hrista pred prestolom milosti i uputiti svoje molitve Njemu, i sa sigurnošću imati korist od Njegovog posredništva.

Ove svete prostorije nisu imale prozore kroz koje bi ulazilo svetlo. Svećnjak je bio napravljen od najčistijeg zlata, goreo je noću i danju, i osvetljavao je obe prostorije. Svetlost lampi sa svećnjaka se odbijala od pozlaćenih dasaka na stranama građevine, i od svetog nameštaja i zavesa prelepih boja sa heruvimima ušivenim zlatnim i srebrnim nitima, čiji izgled je bio neopisivo veličanstven. Nijednim jezikom se ne mogu opisati lepota, ljupkost i sveta slava, koje su ove prostorije predstavljale. Zlato u svetinji se odbijalo od boja zavesa, što je izgledalo kao različite boje duge.

Samo jednom godišnje bi mogao da uđe prvosveštenik u svetinju nad svetinjama, nakon najpažljivije i najsvečanije pripreme. Nijedno oko smrtnika osim oko prvosveštenika nije moglo videti svetu raskoš te prostorije, zato što je to bilo posebno prebivalište Božije vidljive slave. Prvosveštenik bi uvek ulazio u tu prostoriju sa strahom dok bi ljudi u svečanoj tišini čekali da on izađe. Njihove iskrene želje su se iznosile Bogu za Njegov blagoslov. Bog je razgovarao sa prvosveštenikom pred prestolom milosti. Ljudi bi bili često prestravljeni, ako bi prvosveštenik ostao duže vremena u svetinji nad svetinjama, plašeći se da ga je Gospodnja slava ubila zbog njihovih grehova ili zbog nekog njegovog greha. Međutim, osetili bi veliko olakšanje kad bi se čuo zvuk zvončića na njegovoj odeći. On bi im onda prišao i blagoslovio narod.

Kada je šator podignut, „tada je oblak pokrio šator od

sastanka i Gospodnja slava ispunila je šator. Mojsije nije mogao da uđe u šator od sastanka zato što je nad njim stajao oblak i Gospodnja slava ispunila je šator. Sve vreme njihovog putovanja, kad god bi se oblak podigao sa šatora, Izraelovi sinovi bi krenuli na put. Ali ako se oblak ne bi podizao, tada ni oni ne bi krenuli sve do dana dok se oblak ne podigne. Jer sve vreme njihovog putovanja Gospodnji oblak je bio nad šatorom danju, a noću je nad njim bila vatra pred očima celom Izraelovom domu.“ Napravili su šator tako da su mogli da ga rastave na delove i ponesu sa sobom tokom svih svojih putovanja.

Gospod je usmeravao Izraelce na svim njihovim putovanjima kroz pustinju. Kada bi trebalo da postave šatore na određenom mesto za dobrobit naroda i na Božiju slavu i tu se ulogore, Bog bi im pokazao svoju volju stubom od oblaka koji bi se nisko nadnosio nad šatorom. Oblak bi ostao tu sve dok Bog ne odluči da treba da putuju ponovo. Onda bi oblak slave bio podignut visoko iznad šatora i oni bi putovali ponovo. Tokom svih svojih putovanja održavali su savršen red. Svako pleme je nosilo barjak sa znakom očeve kuće, i svakom plemenu je bilo naređeno da se kreće sa svojim barjakom. Kada su putovali, različita plemena su marširala u redu, svako pleme sa svojim barjakom. Podigli bi šator kada bi se odmarali od svojih putovanja, pa bi zatim različita plemena dizala svoje šatore po redu na lokaciji i udaljensti od glavnog šatora, koje bi Bog odredio.

Kada su ljudi putovali, kovčeg saveza je nošen ispred njih. „I Gospodnji oblak bio je nad njima danju kad su kretali iz logora. Kad bi kovčeg kretao, Mojsije bi rekao: ‘Ustani, Gospode, i neka se tvoji neprijatelji raseju. Neka oni koji te silno mrze pobegnu pred tobom.’ A kad bi se zaustavljao, rekao bi: ‘Vrati se, Gospode, nebrojenim hiljadama Izraelaca.’“

Poglavlje XXII

TUDI OGANJ

„Kasnije su Aronovi sinovi Nadav i Abihud uzeli svaki svoju kadionicu, stavili u nju žar i na njega stavili kad, pa su prineli pred Gospodom tuđu vatru, koju im on nije propisao. Tada je izašla vatra od Gospoda i spalila ih, i tako su oni poginuli pred Gospodom. Tada je Mojsije rekao Aronu: ‘To je ono što je Gospod rekao: Među onima koji su mi blizu posvetiću se i pred licem sveg naroda proslaviću se.’ A Aron je ćutao.“

Aronovi sinovi nisu uzeli svetu vatru sa oltara koju je sam Gospod upalio, i za koju je zapovedio sveštenicima da koriste kad prinose kadioni dim pred Njega. Uzeli su običnu vatru i stavili je u svoje kadionice pa su na nju stavili tamjan. To je bio prestup Božije izričite naredbe i Njegova presuda je brzo nastupila. Aronovi sinovi koji su služili u svetim poslovima ne bi tako zgrešili da se nisu slobodno prepustili vinu i da nisu bili delimično pod uticajem alkohola. Uživali su u apetitu koji im je pomutio razum i onesposobio ih za njihovu svetu službu. Njihov razum je bio pomućen tako da nisu shvatili značaj razlike između svete vatre koju je Bog pustio da padne sa neba i koja je stalno gorela na oltaru, i obične vatre za koju im je rekao da je ne koriste. Da su imali jasan i nepomućen razum, oni bi se sa užasom povukli zbog drskog prestupa Božijih očiglednih naredbi. Bili su pod posebnom Božijom naklonošću time što su bili među starešinama koje su prisustvovala Božijoj slavi na planini. Razumeli su da je najpažljivije samoispitivanje i posvećenje nepohodno pre nego što uđu u svetinju gde se Bog pokazao svojim prisustvom.

„Zatim je Mojsije rekao Aronu i njegovim sinovima Eleazaru i Itamaru: ‘Ne idite otkrivene glave i ne razdirite svoje haljine, da ne umrete i da se on ne razgnevi na ceo zbor. A vaša braća, ceo Izraelov dom, neka tuguju zbog vatre koju je Gospod zapalio. Ne odlazite s ulaza u šator od sastanka, da ne umrete, jer je na vama Gospodnje ulje za pomazanje.’ I oni su učinili po Mojsijevoj reči.“ Bilo je zabranjeno ocu i braći pogubljenih ljudi da pokažu bilo kakve znake žalosti za onima koje je Bog pravedno kaznio. Aron je ćutao kada ga je Mojsije podsetio na Gospodnje reči, da će biti posvećeni oni koji mu priđu blizu. Znao je da je Bog pravedan i nije gundao. U srcu je osetio žalost zbog užasne smrti svojih neposlušnih sinova. Ipak po Božijoj naredbi nije pokazao svoju tugu kako ga ne bi snašla ista sudbina kao i njegove sinove, kako zbor ne bi bio zaražen duhom neprijateljstva i da Božiji gnev ne bi pao na njih.

Kada su Izraelci počinili greh i kada ih je Bog kaznio za njihov prestup, ljudi su tugovali zbog sudbine onih koji su kažnjeni, umesto da tuguju zato što je Bog bio osramoćen, na taj način oni koji su se saosećali sa krivcima su napravili prestup.

Gospod nas uči uputstvima datim Aronu, pomirenju sa Njegovim pravednih kaznama, iako je Njegov gnev veoma blizu. On će svoj narod upoznati sa svojim pravednim ukorima, kako bi se drugi plašili. U ova poslednja vremena mnogi su podložni da budu samoobmanuti, i oni su nesposobni da primete sopstvene greške. Dok Bog kroz svoje sluge ukorava grešne, uvek će biti onih koji su spremni da se saosećaju sa onima koji zaslužuju ukor. Tražiće da olakšaju teret za koji je Bog naredio svojim slugama da stave na njih. Ti koji se saosećaju misle da čine dobro delo tako što se saosećaju sa onim koji je pogrešio, čiji način je veoma ošteti Božiji cilj. Takvi su prevareni. Oni se samo udružuju protiv Božijih slugu koji vrše Njegovu volju i protiv samog Boga pa su jednako krivi kao i prestupnik. Postoji

mnogo grešnih duša koje su mogle biti spasene da nisu bile prevarene lažnim saosećanjem.

„Gospod je rekao Aronu: Kada ulazite u šator od sastanka nemojte piti vino ni opojno piće, ni ti ni tvoji sinovi s tobom, da ne poginete. To je trajna odredba za vaše naraštaje, da biste mogli da razlikujete ono što je sveto od onoga što nije sveto, i ono što je nečisto od onoga što je čisto.“

Slučaj Aronovih sinova je zapisan za dobrobit Božijeg naroda, i treba posebno da posluži kao lekcija onima koji se pripremaju za drugi Hristov dolazak, da prepuštanje izopačenim apetitima uništava fina osećanja duše i toliko utiče na moć razuma koju je Bog dao čoveku, da duhovne i svete stvari gube svoju svetost. Neposlušnost zvuči prijatno, umesto izuzetno grešna. Sotona se raduje da vidi ljude koji imaju obličje svog Tvorca kako se kao robovi predaju izopačenom apetitu jer on onda može uspešno kontrolisati moć uma i voditi neumerene da deluju na način sopstvenog poniženja i sramoćenja Boga gubeći veliki značaj Njegovih svetih zahteva. Prepuštanje apetitu je bio razlog zbog kog su Aronovi sinovi koristili običnu, umesto svete vatre za svoje prinose.

Aronovi sinovi, prekršivši Božije naredbe, predstavljaju one koji su prešli Jehovinu četvrtu zapovest koja je veoma jasna: „Šest dana radi i obavlaj sav svoj posao. A sedmi dan je Subota posvećena Gospodu, tvom Bogu. Ne radi nikakav posao.“ Skoro svi koji se izjašnjavaju kao hrišćani ne svetkuju dan koji je Bog posvetio i koji zahteva od njih da drže svetim, da se odmaraju tada jer se i On odmorio na taj dan. Oni rade u sveto Božije vreme, a poštuju prvi dan u sedmici tako što se tada odmaraju koji je običan radni dan, dan kada se Bog nije odmorio i dan koji On nije posvetio.

Kršenje četvrte zapovesti neće odmah doneti trenutnu smrt, ipak Bog ne gleda olako na prestup svojih zapovesti kao što nije

gledao ni na prestup Aronovih sinova. Smrt je konačna kazna za sve koji odbace svetlost i nastave sa prestupom. Kada Bog kaže držite svetim sedmi dan, On ne misli na šesti ni na prvi, već tačno na onaj dan koji je odredio. Ako ljudi zamene običan dan svetim, i kažu da će i to poslužiti, oni vređaju Stvoritelja nebesa i zemlje koji je dao Šabat u znak sećanja na Njegov odmor sedmog dana, nakon što je stvorio svet za šest dana. Opasno je služiti Bogu, a odvajati se od Njegovih načela. Oni koji služe večnom Bogom, koji izričito upućuje na svoje obožavanje, treba da prate tačno ono što je On odredio. Ne treba da se osećaju slobodnima da ni najmanje skrenu sa Njegovog pravca zato što misle da će i ono što rade biti dovoljno dobro. Bog će naučiti sva svoja stvorenja da On tačno misli ono što govori.

Poglavlje XXIII

PREPELICE

Bog je nastavio da hrani Jevreje hlebom koji je padao sa Neba, ali oni nisu bili zadovoljni. Njihovi izopačeni apetiti su žudeli za mesom, koje im je Bog u svojoj velikoj mudrosti uskratilo. „Mnogi drugi ljudi koji su bili među Izraelcima sebično su žudeli za hranom tako da su i Izraelovi sinovi opet plakali govoreći: ‘Ko će nam dati mesa da jedemo? Dobro se sećamo riba koje smo zabadava jeli u Egiptu i krastavaca, lubenica, praziluka, crnog i belog luka. A sada nam je duša usahnula. Naše oči ne vide ništa osim mane.’“ Dosadila im je hrana koju su im pripremili anđeli i slali sa Neba. Znali su da je upravo to hrana koju je Bog želeo da jedu i da je zdrava za njih i njihovu decu. Bez obzira na njihove poteškoće u pustinji, nije bilo nijednog slabasnog među svim njihovim plemenima. Sotona, krivac za bolest i patnju, će prići Božijem narodu tamo gde može da ima najveći uspeh. U velikoj meri je kontrolisao apetit još od vremena svog uspešnog eksperimenta sa Evom, kada ju je naveo da jede zabranjeni plod. Prvo je krenuo da iskušava mešano mnoštvo, Egipćane koji su bili u veri, i podstakao ih je na buntovna gundanja. Nisu bili zadovoljni sa zdravom hranom koju im je Bog obezbedio. Njihovi izopačeni apetiti su žudeli za većim izborom hrane, posebno za hranom životinjskog porekla.

Gundanje se ubrzo prenelo na skoro sav narod. U početku Bog nije zadovoljio njihove pohlepne apetite, već ih je kaznio tako što je ubio najveće krivce među njima munjom sa neba. Ovo je ipak samo povećalo njihova gundanja, umesto da ih učini poniznima. Mojsije je bio nezadovoljan kada je čuo kako ljudi plaču iza vrata svojih šatora, i kako se žale svojim porodicama.

Predstavio je Gospodu teškoće svojih okolnosti, nepokoran duh Izraelaca, položaj u koji ga je Bog stavio da bude otac narodu, i da učini patnje naroda svojim. Pitao je Gospoda kako da podnese veliki teret stalnog gledanja neposlušnosti Izraela i slušanja njihovih gundanja protiv njegovih naredbi i protiv samog Boga. Objavio je Gospodu da bi radije umro nego da vidi Izrael u svojoj izopačenosti kako biva kažnjen, dok se Božiji neprijatelji raduju Izraelovom uništenju. U svojoj nevolji je rekao, Ja nisam sposoban da podnesem sam svu ovu odgovornost, jer je preteška za mene.

Gospod je uputio Mojsija da pred njim skupi sedamdeset starešina, za koje je znao da su starešine narodu. Oni nisu samo bili ljudi u godinama, već i dostojanstveni ljudi zdravog rasuđivanja i sa iskustvom, koji su bili sposobni da budu sudije ili nadzornici. „Dovedi ih do šatora od sastanka, i neka tamo stanu s tobom. Ja ću sići i tamo ću ti govoriti. Uzeću od duha koji je na tebi i staviću ga na njih, i oni će ti pomagati da nosiš teret naroda, da ga ne nosiš sam. A narodu reci: ‘Posvetite se za sutra, jer ćete jesti mesa, zato što ste plakali pred Gospodom, govoreći: ‘Ko će nam dati mesa da jedemo, jer nam je bilo dobro u Egiptu?’ Gospod će vam dati mesa i ješćete ga. Nećete ga jesti jedan dan, ni dva dana, ni pet dana, ni deset dana, ni dvadeset dana, nego celih mesec dana, dok vam ne izađe na nos i ne ogadi vam se, jer ste odbacili Gospoda, koji je među vama, i plakali ste pred njim, govoreći: ‘Zašto smo izašli iz Egipta?’ Tada je Mojsije rekao: ‘U narodu među kojim se nalazim ima šesto hiljada pešaka, a ti kažeš: ‘Meso ću im dati i ješće ga mesec dana’! Da li će im se poklati ovce i goveda da im bude dosta? Ili će im se pohvatati sve ribe iz mora da im bude dosta?’ Na to je Gospod rekao Mojsiju: ‘Zar je Gospodnja ruka kratka? Sada ćeš videti da li će se dogoditi ono što sam rekao ili neće.’“

Mojsije je sam pokazao nepoverenje u Božiju silu, zbog

čega ga je Gospod ukorio. Ovim pitanjem je Gospod Mojsiju dao do znanja da ništa nije nemoguće velikom Vladaru univerzuma. Ukorio je Mojsija zato što je zaboravio Njegova čuda. On koji je mogao da razdvoji Crveno More i da veže vode da budu kao zid sa svih strana Izraelu dok su prolazili kopnom, i koji je mogao da im baca hleb sa neba i daje im vodu iz stene, mogao je dati i meso Izraelu.

„Posle toga Mojsije je izašao i rekao narodu Gospodnje reči. Onda je skupio sedamdeset ljudi od starešina naroda i postavio ih oko šatora. Tada je Gospod sišao u oblaku i govorio s njim, pa je uzeo od duha koji je bio na njemu i stavio ga na svakog od sedamdesetorice starešina. I čim je Duh sišao na njih, oni su prorokovali, ali nikad nakon toga.“ Ovaj dar proroštva je počivao na sudijama i starešinama da bi se utvrdilo poverenje naroda u njih, i da to bude znak da je Bog odabrao njih da ujedine svoj autoritet sa Mojsijevim, pa da mu pomognu u obuzdavanju gundanja naroda tokom njihovog boravka u pustinji, i tako olakšaju zadatak Mojsiju.

„I Gospod je podigao vetar koji je doneo prepelice od mora i razasuo ih po logoru, na dan hoda s jedne strane i na dan hoda s druge strane, oko celog logora, na oko dva lakta iznad zemlje. Narod je ustao i celog tog dana i cele noći i celog drugog dana skupljao je prepelice. Onaj koje nakupio najmanje, nakupio je deset gomera. I rasprostrli su ih oko celog logora. Meso im je još bilo među zubima, nisu ga ni sažvakali, kad se Gospod žestoko razgnevio na narod. Gospod je udario narod veoma velikim pomorom.“

U ovom slučaju Gospod je dao narodu ono što nije bilo za njegovo dobro jer je tako tražio. Nisu se pokorili da prime od Gospoda samo one stvari koje su za njih dobre. Predali su se buntovnim gundanjima protiv Mojsija i protiv Gospoda, zato što nisu dobili one stvari koje su štetne za njih. Njihovi izopačeni

apetiti su ih kontrolisali pa im je Gospod dao hranu životinjskog porekla, kao što su tražili, i pustio ih je da snose posledice zadovoljavanja svojih pohlepkih apetita. Jake groznice su pokosile veliki broj ljudi. Oni koji su bili najviše krivi zbog svog gundanja, su ubijeni čim su okusili meso za kojim su žudeli. Da su se pokorili Gospodu da On izabere hranu za njih, pa da su bili zahvalni i zadovoljni sa hranom koju su slobodno mogli jesti bez štetnih posledica, ne bi izgubili Božiju naklonost i ne bi bili kažnjeni zbog svojih buntovnih gundanja, tako što ih je većina pobijena.

Poglavlje XXIV

MIRJAM

Nakon što je Mojsije rekao Gospodu da sam nije bio u stanju da nosi teret ljudi, Bog ga je uputio da izabere sedamdeset starešina, On je na njih stavio isti Duh kao što je bio i na Mojsiju. Aron i Mirjam su bili ljubomorni je nisu bili konsultovani u vezi toga. Nisu se pomirili sa tim što je Mojsije tako lako primio savet od Jitra svog tasta. Plašili su se da je on imao više uticaja na Mojsija nego oni. A sada je izabrano sedamdeset starešina bez da je njih neko nešto pitao, i kao da oni nikada nisu osećali odgovornost i teret koje je Mojsije nosio za narod. Oni nisu videli nikakvu stvarnu potrebu za pomoć sedamdeset starešina. „I govorili su: ‘Zar Gospod govori samo preko Mojsija? Zar ne govori i preko nas?’ I Gospod je to slušao.“

Aron i Mirjam su mislili, kao što su oni izabrani da pomognu Mojsiju u radu da tako treba da nose i terete kao i Mojsije. Gospod je govorio kroz njih, kao i kroz Mojsija, kako se on žali na tako teške terete trebalo bi imenovati sedamdeset sudija i starešina koji će mu pomagati oko posla. Mojsije je osetio svoju slabost. On je osetio značaj velikog dela koje mu je dato, kao što ni jedan drugi čovek nije osetio. Aron je pokazao svoju slabost popuštanjem ljudima i pravljnjem livenog teleta u Mojsijevom odsustvu. Bog je uvek bio Mojsijev Savetnik.

Kako je Mirjam postala ljubomorna na Mojsija, ona je postala sklona da traži grešku u događajima njegovog života kojeg je Bog posebno vodio. Ona se žalila na Mojsija jer je oženio Etiopljanku umesto da uzme ženu iz redova Jevreja. Mojsijeva žena nije bila crna, ali je njen ten bio nešto tamniji od Jevreja. Ona je bila stidljive naravi, nežnog srca i u velikoj meri je bila

pogođena prisustvujući patnjama. To je bio razlog zašto je Mojsije pristao da se ona vrati u Midijan dok je on bio u Egiptu, kako ona ne bi videla strašna zla kojima je Gospod pogodio Egipat. Nakon što se susrela sa mužem u pustinji videla je da mu njegovi tereti i strepnje oduzimaju snagu, i u svojoj žalosti je rekla svom ocu tu situaciju. Jitro je primetio da je briga svih ljudi na Mojsiju, i savetovao ga je da se brine o verskim pitanjima Jevreja, dok treba izabrati dostojne ljude koji nisu zavidni da se brinu o svetovnim interesima naroda.

Nakon što je Mirjam postala ljubomorna zamislila je da su Aron i ona zapostavljeni, kao i da je Mojsijeva žena uzrok za to, da ona ima uticaj na um svog muža, da ih on nije pitao u vezi sa ovim važnim pitanjima kao što je radio pre.

Gospod je čuo gundanje protiv Mojsija i On je bio nezadovoljan jer je Mojsije bio veoma krotak, više nego svi ljudi na zemlji. „Gospod je odmah rekao Mojsiju, Aronu i Mirjam: ‘Vas troje idite ka šatoru od sastanka.’“ Tako je njih troje otišlo. Posle toga Gospod je sišao u stubu od oblaka i stao na ulaz u šator i pozvao Arona i Mirjam. I njih dvoje su prišli. On reče: „Čujte moje reči. Da se među vama pojavio Gospodnji prorok, ja bih mu se javio u viziji. U snu bih mu govorio. Ali nije tako s mojim slugom Mojsijem! Njemu je poveren ceo moj dom. Njemu govorim licem u lice, jasnim rečima, a ne u zagonetkama. I on gleda Gospodnju priliku. Kako se onda niste bojali da govorite protiv mog sluga, protiv Mojsija?“ Tada se Gospod žestoko razgnevio na njih i otišao. Oblak se udaljio iznad šatora, i Mirjam je postala gubava, bela kao sneg. Aron se okrenuo prema Mirjam i video da je gubava. Aron je odmah rekao Mojsiju: „Oprosti mi, gospodaru! Molim te, ne uzimaj nam za greh tu ludost koju smo počinili! Molim te, nemoj da ostane kao neki mrtvac.“ „Mojsije je zavapio Gospodu: ‘O Bože, molim te! Isceli je, molim te!’“ Tako je Mirjam sedam dana bila u karantinu izvan logora. Narod

nije krenuo na put dok Mirjam nije bila opet primljena.

Oblak je uklonjen iz šatora jer je Božiji gnev bio nad Mirjam, i nije se vratio dok ona nije bila uklonjena iz logora. Bog je izabrao Mojsija i stavio svog Duha na njega, Mirjam nije samo pokazala nepoštovanje prema Mojsiju pritužbama protiv Božijeg izabranog sluga već i prema samom Bogu koji ga je izabrao. Aron je bio uvučen u duh ljubomore svoje sestre Mirjam. On je mogao da spreči zlo da se nije saosećao sa njom, i da je izneo pred nju grešnost njenog ponašanja. Ali umesto toga, on je slušao njene pritužbe. Gundanja Mirjam i Arona su zapisana kao ukor svima koji će se odati ljubomori, i žaliti se protiv onih kojima Bog stavlja teret svog posla.

Poglavlje XXV **KALEV I JOŠUA**

Gospod je zapovedio Mojsiju da pošalje ljude da izvide Hanansku zemlju koju će On dati Izraelovim sinovima. Za ovu svrhu je izabran vladar svakog plemena. Otišli su i posle četrdeset dana su se vratili iz svog izviđanja, pa su došli pred Mojsija i Arona i pred ceo Izraelov zbor, i pokazali su im plodove zemlje. Svi su se složili da je zemlja dobra, i izložili su bogate plodove koje su doneli kao dokaz. Jedan grozd je bio toliko velik da su ga dva čoveka među sobom nosila na štapu. Takođe su doneli smokve i narove koji su tamo rasli u izobilju. Nakon što su razgovarali o plodnosti zemlje, svi sem dvojice su sa obeshrabrenjem govorili da će ikada posedovati tu zemlju. Rekli su da su ljudi koji borave u toj zemlji veoma jaki, da su gradovi okruženi velikim, visokim zidovima, i iznad svega tamo su videli sinove džina Enaka. Zatim su opisali kako su ljudi raspoređeni oko Hanana i da je nemoguće da ikada poseduju tu zemlju.

Kako su ljudi slušali ovaj izveštaj, dali su oduška svom razočarenju sa gorkim zamerkama i kukanjem. Nisu čekali i razumno razmislili da će im Bog, koji ih je do sada vodio, sigurno dati zemlju. Odmah su se prepustili obeshrabrenju. Ograničili su silu Svetoga i nisu verovali Bogu, koji ih je do sada vodio. Zamerali su Mojsiju i gundajući su rekli jedan drugome, Ovo je onda kraj svih naših nada. Ovo je zemlja kojom smo putovali iz Egipta da bi je dobili. Kaleb i Jošua su tražili da ih saslušaju, ali ljudi su bili toliko uzbuđeni da nisu mogli naterati sebe da saslušaju ova dva čoveka. Nakon što su se malo smirili, Kaleb se usudio da govori. Rekao je narodu: „Hajde da idemo gore i osvojimo tu zemlju, jer je sigurno možemo pokoriti.“ Ali ljudi koji

su išli s njim rekli su: „Ne možemo ići na onaj narod, jer je jači od nas.“ Nastavili su da ponavljaju svoj loš izveštaj i izjavili su da su svi ljudi bili ogromni. „Zemlja koju smo prošli i izviđali jeste zemlja koja proždire svoje stanovnike. Svi ljudi koje smo videli u njoj su ogromni. Tamo smo videli i divove, Enakove sinove, koji su divovskog roda, tako da nam se činilo da smo naspram njih kao skakavci, a takvi smo se i mi njima činili.“ „Tada je ceo zbor podigao glas i narod je cele te noći vikao i plakao. I svi Izraelovi sinovi gundali su protiv Mojsija i Arona, i ceo zbor im je govorio: „Što nismo pomrli u egipatskoj zemlji ili u ovoj pustinji! Zašto nas Gospod vodi u tu zemlju da padnemo od mača? Naše žene i naša deca postaće plen. Zar nije bolje da se vratimo u Egipat?“ Čak su među sobom govorili: „Postavimo sebi vođu i vratimo se u Egipat! Tada su Mojsije i Aron pali ničice pred celim zborom Izraelovih sinova.“

Izraelci nisu samo dali oduška svojim pritužbama protiv Mojsija, već su optužili Boga da ih je On sam prevario, tako što im je obećao zemlju koju ne mogu posedovati. Njihov pobunjenički duh se toliko uzdigao, zaboravljajući snažnu ruku Svemoguća koja ih je izvukla iz egipatske zemlje i koja ih je do sada vodila nizom čudesa, da su odlučili da izaberu vođu koji će ih voditi nazad u Egipat, gde su bili robovi i gde su pretrpeli mnoge poteškoće. Oni su zaista postavili vođu, tako odbacujući Mojsija, njihovog strpljivog vođu koji je patio, ogorčeno su gundali protiv Boga.

Mojsije i Aron su pali ničice pred Gospodom u prisustvu celog zbora, da mole za Božiju milost u korist pobunjenog naroda. Ali njihov bol i patnja su bili preveliki da bi se mogli rečima iskazati. Ostali su ničice u potpunoj tišini. Kalev i Jošua su razderali svoje haljine kao izraz najveće tuge. „Zemlja koju smo prošli i izviđali zaista je veoma dobra zemlja. Ako smo po volji Gospodu, on će nas dovesti u tu zemlju i daće nam je, zemlju u

kojoj teče med i mleko. Samo se ne bunite protiv Gospoda. Ne bojte se naroda te zemlje jer ih mi možemo pojesti kao hleb. Njihov je zaklon odstupio od njih, a s nama je Gospod. Ne bojte ih se.“

„Njihov je zaklon odstupio od njih.“ To jest, Hananci su preterali sa bezakonjem i Božija zaštita je povučena sa njih, a smatrali su da su savršeno bezbedni, pa su bili nepripremljeni za borbu, i u zavetu sa Bogom zemlja je sigurno naša. Umesto da ove reči imaju namenjen uticaj na narod, one su povećale njihovu odlučnu pobunu. Razbesneli su se i vikali su glasnim, besnim glasom da Kalev i Jošua trebaju biti kamenovani, što bi i bilo učinjeno da se Gospod nije umešao najjasnijim prikazom svoje strašne slave u šatoru od sastanka, pred svim Izraelovim sinovima.

Mojsije je ušao u šator da razgovara sa Bogom. „Gospod je rekao Mojsiju: ‘Dokle će me ovaj narod prezirati? Dokle mi neće verovati i pored svih znakova koje sam učinio među njima? Udariću ih pomorom i rasuću ih, a od tebe ću načiniti narod veći i moćniji od njih.’ A Mojsije je rekao Gospodu: ‘To će sigurno čuti Egipćani, između kojih si svojom silom izveo ovaj narod. I to će reći stanovnicima ove zemlje. Oni su čuli da si ti, Gospod, sa ovim narodom i da mu se javljaš licem u lice. Čuli su da si ti Gospod i da tvoj oblak stoji nad njima, da ideš pred njima u stubu od oblaka danju i u stubu od vatre noću. Ako pobiješ ovaj narod kao jednog čoveka, onda će narodi koji su čuli o tvojoj slavi sigurno reći: Gospod nije mogao da dovede ovaj narod u zemlju za koju im se zakleo, i zato ih je pobio u pustinji.’“

Mojsije je ponovo odbio da se Izrael uništi i da se od njega napravi moćniji narod nego što je Izrael. Ovaj omiljeni Božiji sluga je pokazao svoju ljubav za Izrael, i pokazao je revnost za slavu svog Tvorca i za čast svog naroda: Kao što si opraštao ovom narodu od Egipta pa sve do sada, dugo si tolerisao i bio

milostiv do sada prema ovom nezahvalnom narodu, koliko god da su bili nedostojni, tvoja milost je ista. Molio je: Hoćeš li ih, dakle poštediti, ovaj put, i dodati ovaj još jedan primer božanskog strpljenja gomili mnogih primera koje si već pokazao?

„Tada je Gospod rekao: ‘Opraštam po tvojoj reči. Ali, tako ja bio živ, sva će zemlja biti puna Gospodnje slave. A svi ovi ljudi koji su gledali moju slavu i znakove koje sam učinio u Egiptu i u ovoj pustinji, a već deset puta su me iskušavali i nisu slušali moj glas, oni neće videti zemlju za koju sam se zakleo njihovim očevima – neće je videti niko od onih koji me preziru. A zato što je moj sluga Kalev imao drugi duh i u svemu me slušao, njega ću sigurno dovesti u zemlju u koju je išao i njegovi potomci će je zauzeti.’“

Gospod je naredio Jevrejima da se vrate i idu u pustinju putem preko Crvenog Mora. Bili su veoma blizu dobre zemlje, ali zbog svoje zle pobune izgubili su Božiju zaštitu. Da su prihvatili izveštaj Kaleva i Jošue i odmah krenuli gore, Bog bi im dao Hanansku zemlju. Ali nisu poverovali i pokazali su takav uvredljivi duh protiv Gospoda, da su navukli na sebe osudu da oni nikada ne bi trebali da uđu u obećanu zemlju. Sa sažaljenjem i milošću ih je Bog poslao nazad putem Crvenog Mora, jer su Amaličani i Hananci čuli špijune dok su odugovlačili i gundali, pa su se pripremili za rat sa Izraelovim sinovima.

„Gospod je još rekao Mojsiju i Aronu: ‘Dokle će ovaj zli zbor gundati protiv mene? Čuo sam kako Izraelovi sinovi gundaju protiv mene.’“ Gospod je rekao Mojsiju i Aronu da kažu narodu da će im učiniti kao što su oni govorili. Govorili su: „Što nismo pomrli u egipatskoj zemlji ili u ovoj pustinji!“ Sada će se Bog pozvati na njihove reči. Rekao je svojim slugama da im kažu da će pasti u pustinji oni koji imaju dvadeset godina ili više, zbog njihove pobune i gundanja protiv Gospoda. Samo će Kalev i Jošua ići u Hanansku zemlju. „A vašu decu, za koju ste rekli da

će postati plen, njih ću uvesti u tu zemlju i oni će upoznati zemlju koju ste vi prezreli.“

Gospod je objavio da će deca Jevreja lutati pustinjom četrdeset godina, računajući od vremena kada su napustili Egipat, zbog pobune njihovih roditelja, dok svi njihovi roditelji ne umru. Tako će nositi i trpeti posledice svog prestupa četrdeset godina, prema broju dana za koliko su izviđali zemlju, dan za godinu. „Da biste znali šta znači kad se ja otuđim od vas.“ Oni u potpunosti treba da shvate da je kazna za njihovo idolopoklonstvo i buntovna gundanja, ono što je obavezalo Gospoda da promeni svoju nameru za njih. Kalevu i Jošui je obećana nagrada za razliku od ostalih Izraelaca, jer su ostali izgubili pravo na Božiju naklonost i zaštitu.

Gospod je pustio vatru iz svog prisustva i ubio je ljude koji su doneli loš izveštaj, što je izazvalo da ceo zbor gundā protiv Mojsija i protiv Gospoda. Međutim, Kaleb i Jošua su preživeli pred Gospodom, i pred narodom, što je bio dokaz narodu da je njihov izveštaj bio tačan.

Kada su ljudi od Mojsija saznali Božiju nameru za njih, veoma su žalili. Rano sledećeg jutra su se okupili pred Mojsijem, svi opremljeni za rat i rekli su: „Evo nas, idemo na mesto o kom je Gospod govorio, jer smo zgrešili.“ Gospod je rekao da neće posedovati zemlju, već će umreti u pustinji, i ako krenu gore u borbu neće napredovati. Mojsije reče: „Ne idite gore, jer Gospod nije s vama, da vas ne pobiju vaši neprijatelji. Jer su tamo pred vama Amaličani i Hananci, i pašćete od mača, jer Gospod neće biti s vama zato što ste se odvratili od Gospoda.“ Ali usudili su se da krenu na svoje neprijatelje bez svog postavljenog vođe i bez Gospodnjeg kovčega zaveta, pa su ih njihovi neprijatelji susreli, pobili i naterali u bekstvo. Tu su se Izraelci prekasno pokajali, i kad im je Bog rekao da ne idu gore da poseduju zemlju, njihovo napredovanje bilo je nazadovanje.

Bez obzira na gundanje Izraelaca i na objavu od Boga da će umreti u pustinji, nisu išli oprezno i ponizno pred Njega.

Gospod je učinio da slučaj sa Mirjam posluži kao poseban primer upozorenja Izraelcima. Videli su na njoj posledice Božijeg gneva zbog njene ljubomore i pritužbi na račun Njegovog odabranog sluge Mojsija. Gospod im je zatim rekao da je Mojsije veći od proroka, i da se On otkrio Mojsiju na još jasniji način nego proroku. Gospod je rekao: „Njemu govorim licem u lice.“ Zatim ih je upitao: „Kako se onda niste bojali da govorite protiv mog sluge, protiv Mojsija?“ Mirjam je postala gubava. Uputstva data u ovom slučaju Aronu i Mirjam nisu bila namenjena samo za njihovu dobrobit, već i za dobrobit celog Izraelovog zbora.

Poglavlje XXVI

KOREJ, DATAN I ABIRAM

Gospod je znao da Korej nosi pobunu u srcu i da u tajnosti radi protiv Mojsija unutar Izraelovog zbora, iako se njegova pobuna još nije razvila u potpunosti. Gospod je Mirjam učinio primerom, kao upozorenje svima koji bi došli u iskušenje da se pobune protiv Mojsija. Korej nije bio zadovoljan sa svojim položajem. Učestvovao je u šatorskoj službi, ali je ipak želeo da bude unapređen u sveštenika. Bog je postavio Mojsija kao vrhovnog starešinu, a sveštenstvo je dato Aronu i njegovim sinovima. Korej je odlučio da natera Mojsija da promeni redosled stvari, čime bi on bio uzdignut na dostojanstvo sveštenstva. Da bi osigurao ispunjenje svog cilja, uvukao je u svoju pobunu, Rubenove potomke, Datana i Abirama.

Kao glavni razlog su naveli da vrhovna vlast, koju je Mojsije oteo, pripada njima, jer su potomci najstarijih Jakovljevih sinova i bili su odlučni da sa Korejem preuzmu sveštenu službu. Ova trojka je postala veoma revnosna u svom zlom delu. Uticali su na dvesto pedeset ljudi od ugleda da im se pridruže, koji su isto bili odlučni da uzmu udela u sveštenstvu i vlasti. Bog je Levite počastvovao da vrše službu u šatoru, jer nisu učestvovali u pravljenju i obožavanju zlatnog teleta i zbog toga što su verno sprovedi Božiju kaznu nad idolopoklonicima.

Levitima je dodeljen zadatak podizanja šatora i logorovanja oko njega, dok su Izraelci dizali svoje šatore na udaljenosti od glavnog šatora. Kada su putovali, Leviti su rastavljali šator i nosili ga sa kovčegom, svećnjakom i sa drugim svetim komadima nameštaja. Zato što je Bog tako počastvovao Levite oni su postali ambiciozni za još većom službom, kako bi dobili još veći

uticaj nad zborom. „Skupili su se protiv Mojsija i Arona i rekli im: ‘Dosta je bilo! Jer ceo je zbor svet, svi u njemu, i Gospod je među njima. Zašto se onda uzvisujete nad Gospodnjim zborom?’“ Korej, Datan i Abiram sa dvesta pedeset poglavara koji su im se pridružili su prvo postali ljubomorni, zatim zavidni, i na kraju buntovni. Razgovarali su o Mojsijevom položaju vladara naroda, sve dok nisu umislili da je to veoma zavidan položaj, koji bi svako od njih, kao i Mojsije, mogao popuniti. Odali su se nezadovoljstvu sve dok nisu prevarili jedni druge i sebe, misleći da su Mojsije i Aron postavili sebe na položaj okupatora Izraela. Rekli su da su Mojsije i Aron uzdigli sebe iznad Gospodnjeg zbora, uzimajući za sebe sveštenstvo i vlast, i da ta služba ne bi trebala biti samo dodeljena njihovom plemenu. Rekli su da je Mojsiju i Aronu dovoljno da budu na istom nivou sa svojom braćom, jer nisu ništa više sveti od naroda, koji je jednako počastvovan Božijim posebnim prisustvom i zaštitom.

Dok je Mojsije slušao Korejeve reči, bio je ispunjen bolom, i pao je ničice pred narodom. „Zatim je rekao Koreju i svim njegovim pristalicama: ‘Ujutru će Gospod pokazati ko je Njegov, ko je svet i ko sme da mu se približi. Koga On izabere, taj će mu se približiti. Učinite ovo: uzmite kadionice, ti, Koreju, i sve tvoje pristalice, i sutra stavite u njih vatru i odozgo stavite kad pred Gospodom. Onaj koga Gospod izabere, taj je svet. Dosta je bilo, Levijevi sinovi!’ Mojsije je još rekao Koreju: ‘Molim vas, poslušajte Levijevi sinovi. Zar vam je malo što vas je Izraelov Bog odvojio od izraelskog zbora da bi vas doveo k sebi da vršite službu u Gospodnjem šatoru i da stojite pred zborom i da mu služite? Doveo je k sebi tebe i svu tvoju braću, Levijeve sinove. Zar morate tražiti još i sveštenstvo? Zato ste se ti i sve tvoje pristalice skupili protiv Gospoda. Jer šta je Aron da gundate protiv njega?’“ Mojsije im je rekao da Aron nije preuzeo službu na

sebe, već ga je Bog postavio da vrši svetu službu. Datan i Abiram su rekli: „Zar ti je malo što si nas izveo iz zemlje u kojoj teče med i mleko da nas pobiješ u ovoj pustinji, nego još hoćeš da izigravaš kneza nad nama? Nisi nas doveo u zemlju u kojoj teče med i mleko niti si nam dao u nasledstvo polja i vinograde. Hoćeš li ovim ljudima oči da iskopaš? Nećemo doći!“

Optužili su Mojsija da je on kriv zato što nisu ušli u obećanu zemlju. Rekli su da se tako Bog nikada nije pozabavio njima. On nije rekao da trebaju umreti u pustinji. Nisu hteli da poveruju da je to Gospod rekao već Mojsiju, a poverovali su da je sve Mojsije namestio da ih nikad ne dovede u Hanansku zemlju. Govorili su o tome kako ih je on izveo iz zemlje u kojoj su tekli med i mleko. U svojoj slepoj pobuni su zaboravili svoje patnje u egipatskoj zemlji i zala koja su opustošila tu zemlju. Međutim, sada su optužili Mojsija da ih je izveo iz dobre zemlje da bi ih ubio u pustinji i kako bi se obogatio njihovim stvarima. Na uvredljiv način su zapitkivali Mojsija da li on misli da niko od Izraelaca nije bio dovoljno mudar da razume njegove razloge i otkrije njegovu prevaru, ili možda misli da će oni svi da mu se pokore da ih vodi kao slepe ljude onako kako on želi, ponekad prema Hananu, a onda nazad prema Crvenom moru i Egiptu. Ove reči su izgovorili pred zborom i u potpunosti su odbili da priznaju Mojsijev i Aronov autoritet.

Mojsije je bio u velikoj meri uznemiren ovim nepravednim optužbama. Pozvao se na Boga pred ljudima i upitao ih da li je on ikada postupao po svojoj volji, i preklinjao je Boga da mu On bude sudija. Ljudi su generalno bili razočarani i pod uticajem lažnog Korejevog prikazivanja. „Zatim je Mojsije rekao Koreju: ‘Ti i sve tvoje pristalice sutra stanite pred Gospoda, ti, oni i Aron. Neka svaki uzme svoju kadionicu i stavi u nju kad, pa neka svaki donese svoju kadionicu pred Gospoda, dvesta pedeset kadionica. I ti i Aron donesite svaki svoju kadionicu.’ Oni su uzeli

svaki svoju kadionicu, stavili u nju vatru i kad, pa su stali na ulaz u šator od sastanka zajedno s Mojsijem i Aronom.“

Korej i njegova grupa koji su težili sveštenstvu, u svom samopouzdanju su čak uzeli kadionice i stajali na vratima šatora sa Mojsijem. Korej je gajio svoju zavist i pobunu dok nije postao samoobmanut i stvarno je mislio da su u zboru veoma pravedni ljudi, a da je Mojsije bio tiranin, stalno insistirajući da zbor bude svet, iako nije bilo potrebe za tim jer su već bili sveti.

Ovi pobunejci su uopšteno laskali ljudima kako bi povećali da su pravedni i da sve njihove nevolje dolaze zbog Mojsija, njihovog vladara koji ih je stalno podsećao na njihove grehe. Ljudi su mislili da ako bi ih Korej vodio i ohrabrivao, ako bi živeli po svojim ispravnim delima umesto da budu podsećani na svoje neuspehe, imaće veoma mirno i uspešno putovanje, i on ih bez sumnje ne bi vodio napred-nazad kroz pustinju već u obećanu zemlju. Rekli su da je Mojsije taj koji im je rekao da ne mogu ići u zemlju, a da Gospod to nije rekao.

Korej je u svom uzvišenom samopouzdanju okupio ceo zbor protiv Mojsija i Arona, „na ulazu u šator od sastanka, celom zboru se pokazala Gospodnja slava. Gospod je rekao Mojsiju i Aronu: ‘Odvojte se od tog zbora da ih odmah pobijem.’ A oni su pali ničice i rekli: ‘Bože, Bože duha svakog tela, zar ćeš se zbog greha jednog čoveka razgneviti na ceo zbor?’ A Gospod je rekao Mojsiju: ‘Kaži zboru: Sklonite se od Korejevih, Datanovih i Abiramovih šatora!’“ Posle toga Mojsije je ustao i otišao kod Datana i Abirama, a s njim su pošle i Izraelove starešine. Zatim je rekao zboru: „Odstupite od šatora ovih zlih ljudi i ne dotičite ništa što je njihovo, da ne izginete zbog svih njihovih greha.“ Oni su se odmah sa svih strana sklonili od Korejevog, Datanovog i Abiramovog šatora. A Datan i Abiram su izašli i stali na ulaz u svoje šatore, zajedno sa svojim ženama, sinovima i decom. Tada je Mojsije rekao: „Po ovom ćete znati da me je

Gospod poslao da činim sva ova dela i da to ne činim po svom srcu: Ako ovi ljudi umru kao što umiru svi ljudi, i ako budu kažnjeni kao što se kažnjavaju svi ljudi, onda me nije poslao Gospod. Ali ako Gospod učini nešto novo, i zemlja otvori svoja usta, i proguta njih i sve što je njihovo, i živi siđu u grob, onda ćete znati da su ti ljudi prezreli Gospoda.“ Kako je Mojsije prešao da govori tako se zemlja otvorila i progutala ih je sa njihovim šatorima i sa svim što su imali. Živi su propali u jamu, zemlja se zatvorila nad njima i oni su nestali iz zбора.

Dok su Izraelovi sinovi slušali vapaje onih koji umiru pobegli su daleko od njih. Znali su da su u nekoj meri krivi jer su prihvatili optužbe protiv Mojsija i Arona, pa su se plašili da će i oni izginuti sa njima. Međutim, Božija presuda još nije bila gotova. Vatra se spustila iz oblaka slave i progutala je dvesta pedeset ljudi koji su kadili. Oni su bili poglavari, odnosno ljudi koji su u većini slučajeva dobro rasuđivali, i imali uticaj nad zborom, ljudi na glasu. Bili su veoma poštovani i njihovo rasuđivanje se često tražilo u teškim sporovima. Ali bili su podložni pogrešnom uticaju pa su postali zavidni, ljubomorni i buntovni. Nisu ubijeni sa Korejom, Datanom i Abiranom zato što se nisu prvi pobunili. Bilo im je dato da prvo vide njihov kraj i da imaju priliku da se pokaju za svoj zločin. Međutim, oni se nisu smirili sa uništenjem ovih zlih ljudi, pa se Božiji gnev spustio na njih i takođe ih uništio.

„Gospod je rekao Mojsiju: ‘Kaži Eleazaru, sinu sveštenika Arona, da pokupi kadionice sa zgarišta, i reci mu: Razbacaj žar iz njih, jer su one svete, čak i kadionice tih ljudi koji su zgrešili svojoj duši. Neka se od njih naprave tanke metalne ploče da se njima obloži oltar, jer su ih doneli pred Gospoda i zato su postale svete. Neka služe kao znak Izraelovim sinovima.’“ Posle ovog prikaza Božije presude ljudi su se vratili u svoje šatore ali se nisu ponizili. Bili su prestravljeni. Bili su pod velikim uticajem duha

pobune i laskalo im je što su Korej i njegova grupa govorili da su oni veoma dobri ljudi, da je nad njima učinjena nepravda, i da su maltretirani od Mojsija. Njihovi umovi su bili toliko prožeti duhom onih koji su bili ubijeni da im je bilo teško da se oslobode svoje slepe predrasude. Ako bi priznali da su Korej i njegova grupa skroz zli, a Mojsije pravedan, onda bi prihvatili Božiju reč u koju su bili nevoljni da poveruju, da će sigurno svi umreti u pustinji. Nisu bili voljni da se tome pokore. Probali su da veruju kako je sve ovo obmana i da ih je Mojsije prevario. Ljudi koji su ubijeni su im govorili prijatne reči, pokazali su posebno interesovanje i ljubav za njih, a mislili su da je Mojsije lukav čovek. Odlučili su da oni ne mogu pogrešiti, da su ipak nakon svega ljudi koji su ubijeni bili dobri, i kako je Mojsije na neki način uzrok njihovog uništenja.

Sotona može daleko odvesti prevarene duše. Može izvrnuti njihovo rasuđivanje, njihov vid i sluh. Tako je bilo u slučaju Izraelaca „Ali već sutradan ceo zbor Izraelovih sinova gundao je protiv Mojsija i Arona, govoreći: Vi ste pobili Gospodnji narod.“ Ljudi su bili razočarani situacijom koja je rešena u korist Mojsija i Arona. Prikaz Koreja i njegove grupe kako zlobno sprovode sveštenu službu sa svojim kadionicama je izazvalo divljenje kod ljudi. Oni nisu videli da su ovi ljudi nudili smelu uvredu božanskom Veličanstvu. Kada su uništeni ljudi su bili prestravljeni, ali nakon kratkog vremena svi su burno izašli pred Mojsija i Arona i optužili su ih za krv tih ljudi koji su ubijeni Božijom rukom.

„A kad se zbor skupio protiv Mojsija i Arona, okrenuli su se prema šatoru od sastanka, i gle, oblak je pokrio šator i pojavila se Gospodnja slava. A Mojsije i Aron su došli pred šator od sastanka. Tada je Gospod rekao Mojsiju: ‘Uklonite se iz tog zbora da ih odmah pobijem.’ Na to su oni pali ničice.“ Bez obzira na Izraelovu pobunu i njihovo okrutno ponašanje prema

Mojsiju, on je i dalje pokazao isto interesovanje za njih kao i ranije. Pao je ničice pred Gospoda i preklinjao ga da spasi narod. Dok se Mojsije molio Gospodu da oprostí grehe narodu, tražio je od Arona da sprovede obred pomirenja za njihove grehe dok je on ostao sa Gospodom da bi se njegove molitve podigle sa kadom i bile prihvatljive Bogu, da sav zbor ne bi poginuo u svojoj pobuni. „Mojsije je zatim rekao Aronu: ‘Uzmi kadionicu, stavi u nju vatru s oltara i kad, i idi brže ka zboru i za njega izvrši obred očišćenja, jer se Gospod žestoko razgnevio i pomor je počeo! Aron je odmah uzeo kadionicu, kao što je rekao Mojsije, i otrčao usred zbora, a kad tamo, pomor među narodom već je počeo. On je stavio kad i izvršio obred očišćenja za narod. I stajao je između mrtvih i živih, i pošast je prestala. Od pošasti je pomrlo četrnaest hiljada i sedamsto ljudi, osim onih koji su izgignuli zbog Koreja. Kad se Aron najzad vratio kod Mojsija na ulaz u šator od sastanka, pošast je prestala.“

Poglavlje XXVII

ARONOV ŠTAP

Bog je milostivo pristao da Izraelcima da još jedan dokaz, sa namerom da to ispravi njihovu pogrešnu procenu. Zbog toga je zahtevao da svako pleme uzme štap i napiše na štapu ime doma svojih očeva. „Aronovo ime napiši na Levijevom štapu, jer je jedan štap za svakog poglavara doma njihovih očeva. I stavi ih u šator od sastanka pred Svedočanstvo, gde se sastajem s vama. Štap onoga koga izaberem pustiće pupoljke i tako ću učiniti da preda mnom prestane gundanje Izraelovih sinova protiv vas.“

„Zatim je Mojsije stavio štapove pred Gospoda u šator Svedočanstva. Sutradan je Mojsije ušao u šator Svedočanstva, a kad tamo, Aronov štap za Levijev dom pustio je pupoljke. Pupoljci su poterali, cvetovi se rascvetali i bademi sazreli. Tada je Mojsije sve štapove ispred Gospoda izneo pred sve Izraelove sinove, a oni su ih razgledali i svaki je uzeo svoj štap. Zatim je Gospod rekao Mojsiju: ‘Stavi ponovo Aronov štap pred Svedočanstvo da se čuva kao znak buntovnim sinovima, da prestane njihovo gundanje protiv mene i da ne izginu.’“ Bog je ovde učinio čudo koje je bilo dovoljno da prekine pritužbe Izraelaca i to je trebalo da bude čvrsto svedočanstvo da je Bog dao sveštenstvo Aronu. Sve neobične promene na štapu su se desile u toku jedne noći, kako bi ih ubedile da je Bog napravio razliku između Arona i ostalih Izraelovih sinova. Nakon ovog čuda božanske sile, autoritet sveštenstva se više nije dovodio u pitanje. Ovaj prelepi štap je sačuvan da bi često bio pokazivan ljudima, da bi ih podsetio na prošlost, da bi ih sprečio da gundaju, i da bi ih sprečio da opet dovedu u pitanje kome sveštenstvo sa pravom pripada.

Nakon što su Izraelovi sinovi bili potpuno uvereni da su pogrešili, nepravedno optuživši Mojsija i Arona, videli su svoju prošlu pobunu u pravom svetlu i bili su prestravljeni. Oni su rekli: „Pomrećemo. Izginućemo, svi ćemo izginuti.“ Bili su primorani da poveruju u neprijatnu istinu da im je sudbina da umru u pustinji. Nakon što su poverovali da je zaista bio Gospod taj koji im je rekao da neće ući u obećanu zemlju nego će umreti, tek onda su priznali da su Mojsije i Aron bili u pravu, a da su oni zgrešili protiv Gospoda pobunivši se protiv njihovog autoriteta. Takođe su priznali da su Korej, i oni koji su umrli sa njim, zgrešili protiv Gospoda, i da su sa pravom pretrpeli Njegov gnev.

Događaji u vezi sa Korejem i njegovom grupom koja je pobunila protiv Mojsija, Arona i Jehove su zapisani kao upozorenje Božijem narodu, posebno onima koji žive na zemlji blizu kraja vremena. Sotona je navodio ljude da oponašaju primer Koreja, Datana i Abirama, da podižu ustanke u Božijem narodu. Oni koji dozvole sebi da se pobune jasnom svedočanstvu postaju samobmanuti. Takvi zaista misle da su oni na koje je Bog stavio teret Njegovih dela uzdignuti iznad Božijeg naroda, a da su njihovi saveti i ukori nepotrebni. Pobunili su se protiv jasnog svedočanstva koje je Bog dao svojim slugama da nose ukoravajući nepravdu u Božijem narodu. Svedočanstva protiv štetnih slabosti kao što su čaj, kafa, burmut i duvan nerviraju neke ljude zato što im uništavaju njihove idole. Mnogi su neko vreme bili neodlučni da li da se u potpunosti odreknu svih ovih štetnih stvari ili da odbiju ono što nose jasna svedočanstva i pokore se glasovima apetita. Zauzeli su neodlučan stav. Postoji borba između njihovih uverenja i popuštanja. Njihovo stanje neodlučnosti ih je učinilo slabima i kod mnogih je apetit prevladao. Njihov osećaj za svete stvari je bio poremećen korišćenjem ovih sporih otrova, pa su na kraju u potpunosti odlučili da će podneti posledice i da neće ništa uskratiti sebi. Ova strašna odluka je odmah podigla

zid razdvajanja između njih i onih koji su se čistili, kao što je Bog zapovedio, od telesne i duhovne prljavštine i od onih koji su usavršavali svetost u strahu od Gospoda. Jasna svedočanstva su im se našla na putu, i izazvala su kod njih veliku nelagodnost, pa su našli olakšanje u suprotstavljanju njima i u težnji da ubede sebe i druge da ta svedočanstva nisu istinita. Govorili su da su ljudi u pravu ali da su svedočanstva ukora ona koja prave problem. Kada pobunjeni dignu svoju zastavu svi nezadovoljni se okupljaju oko njih i svi lošeg duha, hromi, ukočeni i slepi će ujediniti svoj uticaj da se rašire i seju razdor.

Svaki napredak Božijih slugu na čelu Njegovog dela je gledan sa sumnjom od svih koji imaju duh pobune, i u svim njihovim delima se pronalaze greške dok se poštene duše ne ubace u zamku zato što traže ispravno znanje. Oni koji ih vode na stranputicu su toliko i sami pogođeni slepim predrasudama i odbijanjem svedočanstava koje im Bog šalje da ne mogu videti ili čuti ispravno. Teško je izvući iz prevare neke od onih koji su dozvolili sebi da budu uvučeni u pobunu, kao što je bilo teško ubediti pobunjene Izraelce da nisu u pravu, a da Mojsije i Aron jesu. Čak i nakon što je Bog na čudesan način prouzrokovao da zemlja na čudesan način proguta Koreja, Datana i Abirama, vođe pobune, ljudi su i dalje verovali da su Mojsije i Aron pogrešili i da su oni ubili Gospodnje ljude. Jevreji se nisu izlečili od svoje pobune, sve dok četrnaest hiljada sedamsto ljudi koji su se pridružili pobuni nisu bili pobijeni. Posle svega toga Bog je u milosti pristao da učini neverovatno čudo sa Aronovim štapom, kako bi zauvek umirio njihove umove u vezi sa sveštenstvom.

Poglavlje XXVIII

MOJSIJEV GREH

Ponovo je Izrael doveden u pustinju na samo mesto gde ih je Bog stavio na probu ubrzo nakon njihovog napuštanja Egipta. Gospod im je dao vodu iz stene koja je nastavila da teče sve dok nisu ponovo došli do stene, kada je Gospod učinio da potok prestane kako bi svoj narod ponovo stavio na probu da vidi da li bi izdržali iskušenje svoje vere ili bi ponovo gundali protiv Njega.

Kada su Jevreji bili žedni i nisu mogli da nađu vodu postajali bi nestrpiljivi i nisu se sećali Božije sile koja ih je skoro četrdeset godina ranije snabdela sa vodom iz stene. Umesto da veruju Bogu žalili su se na Mojsija i Arona i rekli su im: „Što nismo pomrli kad su naša braća pomrla pred Gospodom!“, to jest, hteli su da budu među onima koje je uništilo zlo u pobuni Koreja, Datana i Abirama.

Ljutito su tražili: „Zašto ste Gospodnji zbor doveli u ovu pustinju da pomremo ovde i mi i naša stoka? I zašto ste nas izveli iz Egipta da nas dovedete na ovo zlo mesto? Ovde ništa ne može da se zaseje i nema ni smokava ni grožđa ni narova, a nema ni vode za piće.“ Mojsije i Aron su otišli od zbora, došli su na ulaz u šator od sastanka i pali ničice. Tada im se pokazala Gospodnja slava. I Gospod je rekao Mojsiju: „Uzmi štap i sazovi zbor, ti i tvoj brat Aron, i pred njihovim očima recite steni da im da svoju vodu. Izvedi im vodu iz stene i napoji zbor i njihovu stoku.“ Tako je Mojsije uzeo štap koji je bio pred Gospodom, kao što mu je on zapovedio. Posle toga Mojsije i Aron su sazvali zbor pred stenu, i Mojsije im je rekao: „Slušajte buntovnici! Hoćemo li vam iz ove stene izvesti vodu?“ Mojsije je podigao ruku i dva-put udario štapom u stenu. I poteklo je mnogo vode, tako da su

pili i zbor i njihova stoka. Kasnije je Gospod rekao Mojsiju i Aronu: 'Zato što mi niste verovali i niste priznali moju svetost pred očima Izraelovih sinova, zato nećete odvesti ovaj zbor u zemlju koju ću im dati.'"

Ovde je Mojsije učinio greh. Izmorilo ga je konstantno gundanje naroda protiv njega i protiv Gospodnjih zapovesti, uzeo je štap i umesto da govori steni kao što mu je Bog zapovedio, udario je o nju sa štapom dva puta, nakon toga govoreći: „Hoćemo li vam iz ove stene izvesti vodu?“ On je ovde nepromišljeno govorio. Nije rekao, Bog će vam sada pokazati još jedan dokaz svoje sile, i izvešće vam vodu iz ove stene. Nije pripisao silu i slavu Bogu zato što je učinio da voda ponovo poteče iz stene, i samim tim ga nije veličao pred narodom. Zbog ovog Mojsijevog neuspeha, Bog mu nije dozvolio da vodi narod u obećanu zemlju.

Ova potreba za pokazivanje Božije sile učinila je ovu priliku veoma svečanom, a Mojsije i Aron su trebali da je poboljšaju kako bi ostavili pozitivan utisak na narod. Međutim, Mojsije je bio uznemiren, i u nestrpljenju i gnevu na narod zbog njihovog gundanja je rekao: „Slušajte buntovnici! Hoćemo li vam iz ove stene izvesti vodu?“ Govoreći tako on je praktično potvrdio gundanje Izraela što su ga otpuzili da ih je on izveo iz Egipta. Bog je oprostio ljudima veće prestupe od ovog Mojsijevog, ali nije mogao da gleda na greh vođe Njegovog naroda kao na grehe onih koje je on vodio. Nije mogao da opravda Mojsijev greh i dozvoli mu da uđe u obećanu zemlju.

Gospod je ovde pružio svom narodu nepogrešiv dokaz da je taj koji je učinio tako divno oslobođenje za njih oslobodivši ih egipatskog ropstva, bio moćni Anđeo, a ne Mojsije, koji je išao ispred njih tokom svih njihovih putovanja i za koje je On rekao: „Evo, šaljem pred tobom Anđela da te čuva na putu i da te dovede na mesto koje sam pripremio. Čuvaj ga se i slušaj njegov

glas. Ne buni se protiv njega, jer on neće oprostiti vaše prestupe. On nosi moje ime.“ Mojsije je uzeo na sebe slavu koja pripada Bogu. Učinio je neophodnim da Bog njegovom slučaju učini nešto što će zauvek zadovoljiti pobunjeni Izrael, da nije Mojsije taj koji ih je izveo iz Egipta, već lično Bog. Gospod je stavio na Mojsija teret vođenja svog naroda, dok je moćni Anđeo išao ispred njih na svim njihovim putovanjima upravljajući njihovim putevima. On ih je stavio na probu da vidi da li će ga poslušati zato što su toliko bili spremni da zaborave da ih je Bog vodio svojih Anđelom i pripisivali su čoveku ono što je samo Božija sila mogla uraditi. Na svakom testu su pali. Umesto da poveruju i prihvate Boga koji je posuo njihov put dokazima svoje sile, i naglašavao je znakove svoje brige i ljubavi, oni su mu pokazali nepoverenje i pripisali su Mojsiju njihovo napuštanje Egipta, optužujući ga da je on uzrok svih njihovih nevolja. Mojsije je podnosio njihovu tvrdoglavost sa neverovatnom trpeljivošću. U jednom trenutku su pretili da će ga kamenovati.

Gospod će ukloniti taj utisak u njihovim umovima zabranjujući Mojsiju da uđe u obećanu zemlju. Gospod je visoko uzdigao Mojsija. Otkrio mu je svoju veliku slavu. Doveo ga je u svoju svetu blizinu na planini, i pristao je da razgovara sa njim kao što čovek razgovara sa prijateljem. Razgovarao je sa Mojsijem i preko njega je preneo ljudima svoju volju, svoje odredbe i zakone. Mojsijevu grešku je činilo još većom to što je bio toliko uzdignut i poštovan od Boga. Mojsije se pokajao za svoj greh i veoma se ponizio pred Bogom. Podelio je sa celim Izraelom žaljenje zbog svog greha. Nije sakrio posledice svog greha, već im je rekao da ih neće odvesti u obećanu zemlju zato što je propustio da pripiše slavu Bogu. Zatim im je rekao, ako je njegova greška toliko velika da je Bog morao da je ispravi, kako će tek Bog gledati njihova stalna gundanja prebacujući na Mojsija neuobičajene Božije posete zbog njihovih grehova.

Samo u ovom slučaju, Mojsije je dopustio da oni misle da je on taj koji im je dao vodu iz stene, a trebao je veličati Gospodnje ime među narodom. Gospod će sada rešiti ovu stvar sa svojim narodom, da je Mojsije samo čovek koji prati savete i uputstva moćnijeg od njega, Sina Božijeg. Tako će ih ostaviti bez sumnje. Kada je mnogo dato, mnogo se i traži. Mojsije je bio veoma privilegovan sa posebnim prikazima Božijeg veličanstva. Svetlost i Božija slava su mu preneti u velikoj meri. Njegovo lice je narodu pokazivalo slavu koju je Gospod dozvolio da sija nad njim. Svima će se suditi prema privilegijama koje su imali i prema svetlosti i darovima koje su primili.

Gresi dobrih ljudi čije je uopšteno ponašanje bilo oponašano je posebno uvredljivo Bogu. Oni su učinili da Sotona bude uspešan, da se ruga Božijim anđelima neuspehom Božijih odabranih oruđa, i pruži nepravednu priliku da se oni uzdignu protiv Boga. Gospod je lično vodio Mojsija na poseban način i otkrio mu je svoju slavu, onako kako nije otkrio nikome drugom na zemlji. Bio je prirodno nestrpljiv, ali se čvrsto držao Božije slave i toliko je ponizno molio za mudrost sa Neba da ga je Bog ojačao i savladao je svoje nestrpljenje tako da ga je Bog nazvao najponiznijim čovekom na celoj zemlji.

Aron je umro na gori Or, jer je Gospod rekao da on neće ući u obećanu zemlju zato što je zajedno sa Mojsijem zgrešio kada je voda potekla iz stene u Merivi. Mojsije i Aronovi sinovi su ga sahranili na planini kako ljudi ne bi pali u iskušenje da naprave veliku ceremoniju zbog njegovog tela i ne postanu krivi za idolopoklonstvo.

Hananci su ratovali sa Izraelom i uzeli su neke od njih kao zarobljenike, pa su Izraelci molili Gospoda da ide sa njima u borbu protiv Hananaca i izbavi ih iz njihovih ruku, a oni će potpuno uništiti njihove gradove i biti verni Bogu. Bog je čuo njihovu molitvu i krenuo je sa njihovim vojskama u borbu pa su

Izraelci nadvladali svoje neprijatelje i potpuno uništili njih i njihove gradove.

Poglavlje XXIX

VATRENE ZMIJE

Kako su ljudi putovali iz Ora putem Crvenog mora da bi prešli Edomsku zemlju, bili su mnogo obeshrabreni i žalili su se na poteškoće usput. „I narod je govorio protiv Boga i protiv Mojsija: ‘Zašto ste nas izveli iz Egipta da pomremo u ovoj pustinji? Jer nema ni hleba ni vode, a ovaj nikakav hleb već se ogadio našoj duši.’ Zato je Gospod poslao među narod zmije otrovnice, koje su ih ujedale, tako da je pomrlo mnogo izraelskog naroda. Na kraju je narod došao kod Mojsija i rekao: ‘Zgrešili smo što smo govorili protiv Gospoda i protiv tebe. Moli Gospoda da ukloni zmije od nas.’ I Mojsije se pomolio za narod. Tada je Gospod rekao Mojsiju: ‘Napravi zmiiju ognjenu i stavi je na stub, pa kad nekoga ujede zmija, neka pogleda u nju i ostaće živ.’ Mojsije je odmah načinio bakarnu zmiiju i stavio je na stub. I ako bi nekog čoveka ujela zmija i on bi pogledao bakarnu zmiiju, ostao bi živ.“

Gundanja Izraelovih sinova su bila nerazumna, a nerazumni uvek idu u fanatizam. Govorili su neistinu, da nemaju ni hleba ni vode. I jedno i drugo im je dato čudom Božije milosti. Da bi ih kaznio za njihovu nezahvalnost, i pritužbe protiv Boga, Gospod je dozvolio vatrenim zmiijama da ih ujedaju. Nazvane su vatrene zbog toga što je njihov ujed izazivao bolno zapaljenje i brzu smrt. Do sada su Izraelci čuvani u pustinji od ovih zmija stalnim čudom, jer je pustinja kojom su putovali bila puna otrovnih zmija.

Mojsije je rekao ljudima da ih je Bog do sada čuvao da ne budu povređeni od zmija što je bio znak Njegove brige za njih. Rekao im je da će zbog njihovih nepotrebnih gundanja, pritužbi

na poteškoće tokom puta Bog dozvoliti da ih zmije ujedaju. Ovo se desilo kako bi videli da ih je Bog čuvao od mnogih i velikih zala, koje, da je dopustio, onda bi osetili ono što nazivaju poteškoćama. Međutim, Bog je pripremio put pred njima. Nije bilo bolesti među njima. Njihova stopala nisu otekla tokom svih njihovih putovanja, niti im se odeća istrošila. Bog im je dao hranu anđela, i najčistiju vodu iz stene. Ako se budu žalili pored svih tih znakova Njegove ljubavi, presudiće im zbog njihove nezahvalnosti, i učiniće da shvate Njegovu prethodnu milostivu brigu za njih, koju su zaboravili.

Izraelci su bili prestravljeni i ponizni zbog zmija i priznali su svoj greh gundanja. Mojsije je dobio uputstva da podigne bakarnu zmiju na štapu, i oni koji su ujedeni ako bi je pogledali, bili bi izlečeni.

Ovde se od Izraelaca tražilo da nešto učine. Morali su pogledati bakarnu zmiju da bi preživeli. Mnogi su umrli od ujeda zmija. Kada je Mojsije podigao zmiju na štapu neki nisu imali vere da će samo gledanje da ih izleči pa su umrli. Majke, očevi, braća i sestre, su nestrpljivo učestvovali u olakšavanju patnji rođacima i prijateljima koji su na samrti, tako što su im okretali slabe oči prema zmiji. Kad bi samo jednom pogledali kada su bili na samrti i ošamućeni, oživeli bi, i bili bi izlečeni od svih posledica otrovnih rana. Nije bilo nikakvog leka u bakarnoj zmiji koji bi izazvao takve momentalne promene u onima koji bi pogledali. Izlečenje koje su primili gledanjem zmije je dolazilo od samog Boga. U svojoj mudrosti je odabrao da na ovaj način pokaže svoju silu. Vera ljudi u ovu odredbu je bila prihvatljiva Bogu. Na ovaj jednostavan način ljudi su razumeli da je Bog dozvolio tim zmijama da ih povrede zbog njihovih gundanja i manjka vere u Njega. Da su slušali Boga ne bi imali razloga za strah, jer bi im On bio prijatelj, i sačuvao bi ih od opasnosti kojima su stalno bili izloženi u pustinji.

Povređeni Jevreji se nisu mogli sami spasiti posledica vatre-
nih zmija. Samo je Bog svojom neograničenom silom mogao
spasiti grešni, pobunjeni Izrael, ali ipak u svojoj mudrosti nije
video pogodnim da oprostí njihove presteupe bez stavljanja na
probu njihovo pokajanje i veru. Tražilo se od njih da sopstvenim
delom pokažu svoje pokajanje i veru u odredbu koju je Bog dao
za njihov oporavak. Morali su i oni da učestvuju. Morali su
pogledati da bi preživeli. Čin gledanja je pokazivao njihovu veru
u Sina Božijeg, koga je zmija predstavljala. Podizanje bakarne
zmije je trebalo da Izraelu bude lekcija. Prineli su svoje darove
Bogu, i mislili su da na taj način daju dovoljno pokajanje za
svoje grehe. Nisu se verom oslanjali na zasluge Iskupitelja koji
treba da dođe, za koje su njihovi darovi bili samo tip. Bakarna
zmija je trebala da predstavlja vatrenu zmiju koja bi trebala da
bude stavljena u sred logora podignuta na štap. To je pokazalo
Izraelu da njihovi darovi, sami po sebi, nemaju lekovito svojstvo
kao ni zmija od bakra, što bi trebalo da oživi u njihovim umo-
vima buduću žrtvu Sina Božijeg. Zbog toga su njihovi darovi
trebali biti prineti ponizno, i srcem punim pokajanja, imajući
veru u zasluge žrtve Božijeg voljenog Sina. Niko nije nateran da
gleda bakarnu zmiju. Svi su mogli da pogledaju i žive, ili da ne
poveruju u jednostavnu odredbu koju je Bog dao, odbiju da
pogledaju, i umru.

Božiji zahtevi nisu uvek cenjeni od Njegovog naroda,
mnogi ne mogu da razumeju Božije planove za njih, ipak nije na
njima da dovode u pitanje Božije namere već da se ponizno pre-
daju poslušnosti jer Bog ima svrhu u svim svojim zahtevima
koju mi sada ne možemo u potpunosti da vidimo, ali ćemo videti
u budućnosti.

Izrael je bio sačuvan čudom Božije milosti tokom svakog
dana njihovog putovanja u pustinji. Moćni Anđeo koji je išao
ispred njih je bio Sin Božiji. On je ravnao njihov put tako da im

stopala ne oteknu. Bilo je Veličanstvo neba to koje je pokorilo i obuzdalo strašne i opasne zveri u šumi, kao i otrovne zmije kojih je bilo puno u pustinji. Izraelovi sinovi nisu shvatali hiljade opasnosti od kojih su bili sačuvani na svom putu, jer su držani dalje od njih. Imali su tvrdokorna srca nevere, i nisu se mirili sa tim da ih vodi i kontroliše Bog. Zamišljali su zla. Razmišljali su o opasnostima koje su im pretile, iako ih nisu iskusili. Gospod je dozvolio zmijama da im nanose nevolju, kako bi mogli shvatiti koliko bi patili da ih Bog nije milostivo okruživao i čuvao ih od povreda i smrti. Bog im je upravo dao predivnu pobeđu nad neprijateljima kao odgovor na molitvu. Gospod ih je stavio na probu da vidi da li će se okrenuti ka Njemu i verovati u Njega ako se nađu u nevoljama. Ali oni nisu prošli tu probu, žalili su se na Boga i na Mojsija kako ih ubijaju glađu. Gospod ih je kaznio, dozvoljavajući da dođe na njih smrt na koju su se žalili.

Bakarna zmija podignuta na štap predstavlja Sina Božijeg koji je umro na krstu. Ljudi koji pate od posledica greha mogu naći nadu i spasenje samo u odredbi koju je Bog dao. Kao što su Izraelci sačuvali svoje živote gledajući na bakarnu zmiju, tako i grešnici mogu da gledaju na Hrista i prežive. Za razliku od bakarne zmije, On ima snagu i silu u sebi da izleči grešnike koji veruju, pate i kaju se. Hrist je rekao za sebe: „I kao što je Mojsije u pustinji podigao zmiju, tako i Sin čovečiji mora biti podignut, da niko ko veruje u Njega ne pogine, već da ima večni život.“

Poglavlje XXX

BALAM

Izraelci su krenuli napred i ulogorili su se u ravnicama Moava, na strani Jordana prema Jerihonu. Balak kralj Moavaca je video da su Izraelci silan narod, i pošto su Moavci saznali da su Izraelci uništili Amorite i preuzeli kontrolu nad njihovom zemljom, bili su veoma preplašeni. Svi Moavci su bili uznemireni „Zato je Moav rekao madijanskim starešinama: ‘Sada će ovaj zbor pojesti sve što je oko nas kao što bik popase travu u polju.’ A Balak, Seforov sin, bio je u ono vreme moavski kralj. On je poslao glasnike Balamu, Beorovom sinu, u Fetoru, koja je na reci, u zemlji sinova njegovog naroda, da ga pozovu i da mu kažu: ‘Gle, neki je narod izašao iz Egipta. Evo, prekrio je zemlju dokle pogled seže i naselio se ispred mene. Zato te sad molim, dođi i prokuni mi ovaj narod, jer je jači od mene. Možda ću moći da ih savladam i isteram iz zemlje. Jer ja dobro znam da je blagoslovljen onaj koga ti blagosloviš, a proklet onaj koga ti prokuneš.’“

Balam je bio Božji prorok, i dobar čovek; ali se odao gramzivosti, tako da je voleo nepravdu. Kada je Balak njemu poslao glasnike Balam je bio neodlučan, pokušavajući da ostvari i zadrži naklonost i poštovanje Gospodnjih neprijatelja zbog nagrade koje je primio od njih. Istovremeno je govorio da je Božiji prorok. Idolopoklonički narodi su verovali da se mogu izgovoriti kletve koje mogu da deluju individualno, pa čak i na cele narode. Kada su glasnici objavili svoj zahtev Balamu, on je veoma dobro znao kako da im odgovori ali ih je zamolio da čekaju u noć i on će im preneti reči koje će mu Gospod reći. Pokloni u rukama ljudi su pokrenuli njegovu naklonost ka pohlepi. Bog je došao

Balamu noću preko jednog od svojih anđela i upitao ga je, kakvi su ovi ljudi sa tobom? „Balam odgovori Bogu: ‘Balak, Seforov sin, moavski kralj, poslao ih je k meni da mi kažu: Gle, narod je izašao iz Egipta i prekrio zemlju dokle pogled seže. Dođi sada i prokuni mi ga. Možda ću moći da se borim protiv njega i da ga isteram.’ Ali Bog reče Balamu: ‘Ne idi s njima. Ne proklinji taj narod, jer je blagoslovljen.’“ Anđeli su rekli Balamu da Izraelovi sinovi deluju pod zastavom nebeskog Boga, i da nikakva kletva od ljudi ne može da prekine njihovo napredovanje. Ujutru se probudio i nevoljno je rekao ljudima da se vrate Balaku jer njemu Gospod ne dozvoljava da ide sa njima. Zatim je Balak poslao druge knezove, u još većem broju i sa još većim počastima, na još uzvišenijem položaju nego što su bili predhodni glasnici. Ovog puta je Balakov poziv bio još hitniji: „Ja ću ti iskazati veliku čast i učiniću sve što mi kažeš. Zato dođi, molim te, i prokuni mi ovaj narod.“ A Balam odgovori Balakovim slugama: „Da mi Balak da svoju kuću punu srebra i zlata, ne bih mogao da prestupim naredbu Gospoda, svog Boga, ne bih mogao učiniti ništa, ni malo ni veliko.“

Njegov strah od Božije sile je držao nadmoć nad njegovom sklonošću ka pohlepi. Ipak način na koji se ponašao je pokazivao da je njegova ljubav prema počastima i dobicima napredovala, i on je nije obuzdao. On bi zadovoljio svoju pohlepu, samo da se usudio to da uradi. Nakon što mu je Bog rekao da ne ide, bio je nestrpljiv da dobije privilegiju kako bi išao. Molio ih je da ostanu te noći da bi mogao opet da pita Boga. Anđeo je poslat Balamu da mu kaže: „Ako su ti ljudi došli da te pozovu, ustani i idi s njima. Ali govori samo ono što ti ja kažem.“ Gospod je pustio Balama da prati svoje sklonosti, i ako tako želi da pokuša da zadovolji i Boga i čoveka.

Balakovi glasnici ga nisu zvali ujutru da bi ga povelili sa sobom. Bili su iznervirani njegovim odugovlačenjem i očekivali

su da će ih odbiti. Balam je mogao da ima izgovor i da bez problema izbegne da ode, ali je mislio da zbog toga što mu Gospod drugi put nije zabranio da ide, treba da krene i da stigne Balakove izaslanike. Gospod je pokazao gnev ka Balamu jer je otišao, pa je poslao anđela da stoji na putu i da ga ubije zbog drske ludosti. Životinja je videla Gospodnjeg anđela i okrenula se. Balam je bio van sebe od besa. To što je životinja progovorila je kod njega prošlo nezapaženo kao ništa posebno, jer je bio zaslepljen strašću. Kako se anđeo pokazao Balamu on je prestravio, ostavio svoju životinju i ponizno kleknu pred anđelom. Anđeo je otkrio Balamu Gospodnju reč i rekao: „Evo, ja sam izašao da ti se suprotstavim, jer ti srljaš svojim putem protiv moje volje.“ Za Izrael je bilo važno da nadvlada Moavce, kako bi nadvladali stanovnike Hanana. Nakon što je anđeo upečatljivo upozorio Balama da ne veliča Moavce, dozvolio mu je da nastavi svoje putovanje. Bog će proslaviti svoje ime pred Izraelovim neprijateljima čak i preko drskog Balama. To nije moglo biti urađeno na bolji način nego pokazujući im da se čovek Balamovih sklonosti ka pohlepi ne bi usudio da izgovori kletvu protiv Izraela ni zbog kakvih obećanja o napredovanju ili nagradama.

Balak se sreo sa Balamom, i pitao ga je zašto je odugovlačio da dođe kada ga je zvao, i rekao mu je da on ima moć da ga uzdigne. Balam mu je odgovorio, evo ja sam došao k tebi. Zatim mu je rekao da on nema silu ništa da kaže. Samo može reći reč koju mu je Bog rekao, i ne sme ići dalje od toga. Balam je naredio da se prinesu žrtve prema religijskim obredima. Bog je poslao anđela da se sretne sa Balamom da mu da reči koje će izgovoriti, kao što je to činio u prilikama kada je Balam bio u potpunosti posvećen Božijoj službi. „Gospod je stavio reči u usta Balamu i rekao mu: ‘Vrati se Balaku i tako mu reci.’ I on se vratio k njemu i našao ga kako stoji pored svoje žrtve paljenice zajedno sa svim moavskim knezovima. Tada Balam poče svoju priču: ‘Iz

Arama me je doveo Balak, kralj moavski, s gora istočnih: Dođi, prokuni mi Jakova. Dođi, osudi Izrael. Kako mogu da prokunem one koje Bog ne proklinje? Kako mogu da osudim one koje Gospod ne osuđuje? Jer s vrha stena ja ih vidim, i s brda ih gledam. Tu kao narod žive odvojeno, i u druge se narode ne ubrajaju. Ko je izbrojao Jakovljev prah, i ko je prebrojao Izraelovu četvrtinu? Neka mi duša umre smrću čestitih, i neka mi kraj bude kao i njima.”“

Balam je govorio u svečanom, proročkom stilu. Kako ću prkositi ili predati uništenju one kojima je Bog obećao da će napredovati? Izjavio je proročkim rečima da će Izrael ostati poseban narod, da se neće ujediniti, biti preuzeti, ili izgubljeni u bilo kom drugom narodu, da će postati brojčano veći nego što su ikada bili, i otkrio je njihov prosperitet i snagu. Video je da je kraj života pravednih nešto zaista poželjno, i proročki je izrazio želju da se i njegov život završi kao njihov.

Balak je bio razočaran i ljut. Uzviknu je: „Šta mi to radiš? Doveo sam te da prokuneš moje neprijatelje, a evo, ti ih obasipaš blagoslovima.“ Balak je mislio da ga veliki prizor Izraelaca u svojim šatorima koje je Balam video sa visoke planine sprečava da baci kletvu na njih. Mislio je da će izvući kletvu iz Balama ako ga odvede na drugo mesto gde Izrael nije izgledao kao da je u takvoj prednosti. Ponovo na Zofimu, na vrhu Fazge, Balam je prineo žrtve paljenice, pa je otišao da sam razgovara sa Božjim anđelom. Anđeo je rekao Balamu šta da kaže. Kada se vratio Balak ga je nestrpljivo upitao: „Šta je rekao Gospod?“ „Tada Balam poče svoju priču: ‘Ustani, Balače, i poslušaj. Čuj me, sine Seforov. Bog nije čovek da laže, ni sin čovečiji da zbog nečega zažali. Zar je on nešto rekao, a da nije učinio, zar je kazao, a da nije izvršio? Gle, dato mi je da blagoslovim, jer je on blagoslovio, a ja to ne mogu preinačiti. On nije video nikakvo bezakonje na Jakovu, niti kakve nevolje protiv Izraela. S njim je Gospod,

Bog njegov, i klicanje kralju u njemu se čuje. Bog ga izvodi iz Egipta. Brz je kao divlji bik. Jer nema čini protiv Jakova, niti kakvog vraćanja protiv Izraela. U to će se vreme o Jakovu i o Izraelu reći: ‘Šta je to Bog učinio!’ Gle, narod će ustati kao lav, kao lav će se podići. Neće leći dok plen ne pojede, i krv pobije-nih prosuće.’“

Balak je još uvek laskao sebi sa lažnom nadom da se Bog menja kao čovek. Balam ga je obavestio da Bog nikada neće prekršiti svoju reč ili promeniti svoj plan za Izrael. Uzaludno je za njega što se nada da će biti bačena kletva na Božiji narod ili što očekuje da će Bog poništiti blagoslov koje je njima obećao. Nikakva amajlija ili kletva izgovorena od vračara ne može imati ni najmanji uticaj na narod koji je pod zaštitom Sveprisutnoga.

Balam je želeo da bude pod Balakovom naklonošću, i dozvolio je da Balak bude prevaren misleći da Balam koristi natprirodne rituale i amajlije kada je molio Gospoda. Međutim, kako je pratio naredbu datu od Boga, postajao je hrabriji u meri u kojoj je slušao božanski podsticaj i ostavio je svoja lažna prizivanja. Posmatrajući logor Izraelaca gledao na njih kao da su ulogorovani u savršenom redu pod njihovim merilima za poštovanje, na udaljenosti od šatora od sastanka. Balamu je dozvoljeno da gleda slavni prikaz Božijeg prisustva zaklanjajući, čuvajući i upravljajući šatorom od sastanka. Bio je ispunjen divljenjem na uzvišenom mestu. Započeo je svoju priču sa poštovanjem pravog Božijeg proroka. Njegove proročke reči su bile: „Kako su divni šatori tvoji, Jakove, prebivališta tvoja, Izraele! Kao doline nadaliko se pružaju, kao vrtovi pored reke, kao aloje koje je Gospod posadio, kao kedrovi pored voda. Voda teče iz mehova njegovih, seme je njegovo pored mnogih voda posejano. Kralj njegov biće veći od Agaga, i kraljevstvo će se njegovo uzvisiti. Bog ga izvodi iz Egipta; brz je kao divlji bik. Proždreće narode, tlačitelje svoje, kosti će im zdrobiti, razbiće ih strelama svojim. Spustio

se, legao je kao lav; i kao lava, ko se usuđuje da ga probudi? Blagoslovljeni su koji tebe blagosiljaju, a prokleti koji tebe proklinju.“ Na to se Balak žestoko razgnevio na Balama. I Balak je ljutito lupio dlanom o dlan i rekao Balamu: „Pozvao sam te da prokuneš moje neprijatelje, a gle, ti si ih već tri puta obasuo blagoslovima.“

Moavci su razumeli važnost Balamovih proročkih reči, da će se Izraelci naseliti na njihovu zemlju nakon što pokore Hance, i da njihovi pokušaju da ih pokore neće imati više uspeha nego slaba zver koja je izvukla lava iz njegove jazbine. Balam je rekao Balaku da će ga obavestiti šta će Izraelci učiniti u budućnosti njegovom narodu. Gospod je Balamu otkrio budućnost i dozvolio je da se određeni događaji odvijaju pred njegovim očima kako bi Moavci razumeli da će Izrael na kraju pobediti. Kako je Balam proročki opisao budućnost Balaka i njegovih knezova bio je zapanjen zbog budućih prikazivanja Božije sile.

Nakon što se Balam vratio, i kontrolišući uticaj Božijeg Duha ga je napustio, prevladala je njegova pohlepa koja nije bila prevaziđena, već je samo držana pod kontrolom. Nije mogao da mislio o ničemu drugom, već samo o nagradi i napredovanju koje je mogao primiti od Balaka, sve dok nije bio spreman da pribegne bilo kojim sredstvima da bi dobio ono što želi. Balam je znao da Izraelov prosperitet zavisi od poslušnosti Božijem zakonu, i da nije postojao način da se na njih baci kleva osim da budu zavedeni da učine prestup. Odlučio je da obezbedi sebi Balakovu nagradu i napredovanje koje je želeo savetovajući Moavce kako da postupi da bi doneli prokletstvo Izraelu. Savetovao je Balaka da proglasi idolopokloničku gozbu u čast njihovih lažnih bogova, a on će ubediti Izraelce da prisustvuju da bi bili očarani muzikom, i da onda najlepše Madijanke zavedu Izraelce da prekrše Božiji zakon, iskvaru sebe i da ih navedu da prinesu žrtve lažnim bogovima. Ovaj sotonski savet je zaista dobro

uspeo. Balam je ubedio mnoge Izraelce da mu se pridruže jer su gledali na njega kao na Božijeg proroka pa su se pomešali sa idolopokloničkim narodom i učestvovali su sa njim u idolopoklonstvu i bludu.

„Tako se Izrael priklonio Balu fegorskom. I Gospod se žestoko razgnevio na Izrael. Zato Gospod reče Mojsiju: ‘Uzmi sve poglavare naroda i javno izloži njihova tela pred Gospodom prema suncu, da se od Izraela odvрати Gospodnji žestoki gnev.’ Tada Mojsije reče Izraelovim sudijama: ‘Neka svako od vas pobije svoje ljude koji su pristali uz Bala fegorskog.’“ Mojsije je zapovedio sudijama u narodu da izvrše Božiju kaznu protiv onih koji su prestupili, i da okače glave prestupnika pred Gospodom kako bi uplašili Izrael da ne prati njihov primer. Gospod je naredio Mojsiju da napadne Medijance i da ih ubije, jer su napali Izrael sa svojim lukavstvom čime su ih prevarili da prekrše Božije zapovesti.

Gospod je naredio Mojsiju da osveti Izraelove sinove od Medijanaca, a zatim će okupiti svoj narod. Mojsije je zapovedio vojnicima da se pripreme za borbu protiv Medijanaca. Ratovali su protiv njih kao što je Gospod naredio i ubili su sve muškarce ali su zarobili žene i decu. Balam je ubijen sa Medijancima. „Tada su im Mojsije, sveštenik Eleazar i svi poglavari zbora i-zašli u susret izvan logora. I Mojsije se razgnevio na vojne zapovednike, na poglavare nad hiljadama i poglavare nad stotinama, koji su se vraćali iz vojnog pohoda. Mojsije im je rekao: ‘Zar ste ostavili u životu sve žene? Evo, baš su one po Balamovoj reči namamile Izraelove sinove da budu neverni Gospodu kod Fegara, tako da je na Gospodnji zbor došla pošast.’“

Mojsije je naredio vojnicima da ubiju žene i mušku decu. Balam je izdao Izraelove sinove za nagradu, i ubijen je zajedno sa ljudima čiju naklonost je dobio žrtvujući dvadeset četiri hiljade Izraelaca. Gospod je od mnogih smatran okrutnim jer je

zahtevao od svog naroda da ratuje sa drugim narodima. Kažu da je to u suprotnosti sa Njegovim dobronamernim karakterom. Međutim, Onaj koji je stvorio svet, i oblikovao čoveka da boravi na zemlji, imao je neograničenu kontrolu nad svim delima svojih ruku i Njegovo je pravo da radi kako želi, i šta želi, sa delom svojih ruku. Čovek nema pravo da kaže svom Stvoritelju, zašto činiš tako? U Njegovom karakteru nema nepravde. On je Vladar sveta i veliki deo Njegovih podanika se pobunio protiv Njegovog autoriteta, i zgazili su Njegov zakon. Dao im je slobodne blagoslove i okružio ih sa svim što im treba, a oni su se ipak poklonili kipovima od drveta, kamena, srebra i zlata, koje su svojim rukama napravili. Učili su svoju decu da su to bogovi koji im daju život i zdravlje, čine njihovu zemlju plodnom, i daju im bogatstva i počasti. Oni preziru Izraelskog Boga. Preziru Njegov narod jer su njihova dela pravedna. „Bezumnik govori u srcu svome: ‘Nema Gospoda.’ Zlo čine, odvratna su dela njihova.“ Bog ih je trpeo dok nisu prevršili svaku meru svog bezakonja, a zatim im je doneo brzo uništenje. Upotrebio je svoj narod kao oruđe svog gneva da kazni zle narode koji su ih napadali i zaveli ih u idolopoklonstvo.

Prikazana mi je slika porodice: Nekoј deci je stalo da uče i slušaju zahteve svog oca, dok druga gaze njegov autoritet i hvale se sa tim što preziru njegov porodični autoritet. Svi oni dele koristi od očevog doma, i stalno dobijaju od njegovog izobilja. U potpunosti zavise od njega za sve što dobijaju, a ipak su nezahvalni, ali se ponašaju ponosno kao da sve naklonosti koje dobijaju od svog velikodušnog roditelja dolaze od njih samih. Otac primećuje sva ova nezahvalna dela svoje neposlušne, nezahvalne dece ali ih ipak trpi.

Na kraju ta pobunjena decu preteruju i traže da utiču, i vode u pobunu one članove očeve porodice koji su do tada bili verni. Zatim se traži sve poštovanje i autoritet oca, i on izbacuje iz svog

doma pobunjenu decu koja ne samo da su zloupotrebila njegovu ljubav i blagoslove već su pokušali da prevare malobrojne koji su se pokorili mudrosti i pravednim zakonima doma njihovog oca.

Za dobrobit malobrojnih koji su odani, čija je sreća bila izložena buntovnom uticaju pobunjenih članova njegovog domaćinstva, On odvaja svoju nepokornu decu od svoje porodice, dok istovremeno radi na tome da preostale verne i odane približi sebi. Svi će poštovati mudru i pravednu odluku takvog roditelja koji najstrožije kažnjava svoju nepokornu pobunjenu decu.

Bog je tako učinio sa svojom decom. Međutim, čovek u svojoj zaslepljenosti će prevideti grozote bezbožnika, pa neće primetiti stalnu nezahvalnost, i pobunu, i grehe koje iskušavaju Nebo od onih koji gaze Božiji zakon, i prkose Njegovom autoritetu. Oni se ne zaustavljaju ovde već se hvale varanjem Njegovog naroda, i utiču na njih svojim lukavstvom da prekrše, i pokazuju otvoren prezir prema mudrim zahtevima Jehove.

Neki samo vide uništenje Božijih neprijatelja koje im izgleda nemilosrdno i teško. Oni ne vide drugu stranu. Međutim, neka bude data večna hvala što impulsivan, promenljiv čovek, sa svom svojom ponosnom dobronamernošću nije onaj koji raspolaze događajima i kontroliše ih. „Milosrđe zlih zapravo je okrutnost.“

Poglavlje XXXI

MOJSIJEVA SMRT

Mojsije će ubrzo umreti; i bilo mu je zapovješeno od Boga da okupi Izraelove sinove zajedno pre svoje smrti, kako bi im ispričao sva putovanja koja su Jevreji prešli od izlaska iz Egipta, i kako bi im pričao o svim velikim prestupima njihovih očeva što je donelo Božije presude na njih i nateralo ga da kaže da neće ući u obećanu zemlju. Njihovi očevi su umrli u pustinji kao što je Gospod i rekao. Njihova deca su odrasla i za njih će se ispuniti obećanje da će posedovati hanansku zemlju. Mnogi od njih su bili mala deca kada je zakon dat, i nisu se sećali tog velikog događaja. Drugi su rođeni u pustinji; i Bog je Mojsiju dao instrukcije da im ponovi deset zapovesti, i sve okolnosti koje imaju veze sa zakonom, zbog toga što nisu shvatali neophodnost slušanja deset zapovesti, sve zakone i presude.

Mojsije je u knjigu zapisao sve zakone i presude koje mu je Bog dao, i verno je zapisao sva uputstva koja su mu data na putu, i sva čuda koja je On uradio za njih, kao i sva gundanja Izraelovih sinova. Mojsije je takođe zapisao i da je bio nadvladan posledicama njihovih gundanja.

Svi ljudi su se skupili oko njega i on im je čitao događaje iz njihove prošlosti iz knjige koju je napisao. Takođe im je pročitao i Božija obećanja ako budu poslušni, i prokletstva koja će ih stići ako budu neposlušni. Otkrio je ljudima svoju veliku tugu za svoju grešku na Merivi. „Tada sam se ovako molio Gospodu za milost: ‘Gospode, ti si svom sluzi počeo da pokazuješ svoje veličanstvo i svoju jaku mišicu. Koji bog na nebu ili na zemlji čini dela kao što su Tvoja i ko je tako moćan kao što si Ti? Molim te, dopusti mi da pređem tamo i da vidim onu dobru zemlju preko

Jordana, ta divna brda i Lebanon.' Ali zbog vas se Gospod i dalje gnevio na mene i nije me uslišio. Gospod mi je rekao: 'Dosta! Ne pominji mi to više. Popni se na vrh Fazge i podigni oči na zapad, sever, jug i istok i pogledaj svojim očima, jer nećeš preći preko ovog Jordana. Postavi Jošuu za vođu, ohrabri ga i ojačaj ga, jer će on preći tamo pred ovim narodom i on će im predati u nasledstvo zemlju koju ćeš videti.'" „A sada, Izraele, poslušaj propise i zakone kojima vas učim da po njima postupate, da biste živeli i ušli u zemlju koju vam daje Gospod, Bog vaših praočeva, i zauzeli je. Nemojte ništa dodavati reči koju vam zapovedam niti šta oduzimajte od nje, da biste izvršavali zapovesti Gospoda, svog Boga, koje vam dajem.“

Mojsije im je rekao da je Gospod nekoliko puta predlagao da ih uništi zbog njihove pobune, ali on se zalagao za njih toliko revno da ih je Bog velikodušno poštdeo. Podsetio ih je na čuda koje je Gospod učinio faraonu i celoj egipatskoj zemlji. Rekao im je: „Jer su vaše oči videle sva velika dela koja je Gospod učinio. Držite sve zapovesti koje vam danas dajem, da biste postali jaki i da biste ušli u zemlju u koju idete da je zauzmete.“

Mojsije je posebno upozorio Izraelove sinove da ne budu zavedeni idolopoklonstvom. On ih je iskreno podsticao da slušaju Božije zapovesti. Ako se pokažu poslušnima, vole Gospoda i služe mu sa potpunom predanošću, daće im kišu u pravo vreme i to će učiniti da vegetacija cveta pa će im se povećati stoka. Takođe će uživati posebne i uzvišene privilegije i pobiće svoje neprijatelje. Otkrio im je prednosti Hananske zemlje nad Egiptom. U određeno vreme tokom godine obrađivana egipatska zemljišta su morala da se navodnjavaju rekom, pogonom koji se pokretao nogama. To je bio naporan rad.

Mojsije im je rekao: „Jer zemlja u koju ideš da je zauzmeš nije kao egipatska zemlja iz koje ste izašli, gde si seme koje si posejao mogao navodnjavati svojim nogom kao baštu. Zemlja

u koju idete da je zauzmete jeste zemlja u kojoj su brda i doline, i koju natapa kiša s nebesa. To je zemlja za koju se brine Gospod, tvoj Bog. Od početka do kraja godine na njoj počivaju oči Gospoda, tvog Boga.“

Mnogi Egipćani su se klanjali reci koja je pripadala samo Bogu. Gledali su na nju kao na svog boga, jer su zavisili od nje da ugase svoju žeđ, i koristili su je za svoje zemljište kako bi vegetacija cvetala, i u izobilju im je davala ribu na sto.

Tokom egipatskih zala, faraon je bio uporan u svom sujevernom obožavanju reke, i posećivao ju je svako jutro. Dok je stajao na njenim obalama zahvaljivao se vodi, sećajući se svega dobrog što je učinila i pričao je vodi o njenoj velikoj moći, da bez nje oni ne bi postojali jer je ona navodnjavala njihova zemljišta i davala je im je hranu. Prvo zlo koje je snašlo Egipat je bilo na vodama, jednog od uzvišenih faraonovih bogova. Mojsije je udario vodu pred faraonom i njegovim velikanima, i videli su da se voda koju su toliko obožavali pretvorila u krv. Bila je kao trula masa sedam dana, i sve ribe u njoj su umrle. Ljudi ni zašta nisu mogli da koriste vodu.

Mojsije je učio Izraelove sinove na iskren, upečatljiv način. Znao je da je to njegova poslednja šansa da im se obrati. Zatim je završio sa pisanjem u knjigu, sve zakone, presude i statute koje mu je Bog dao, kao i različite propise koji su se odnosili na žrtvovanje. Stavio je knjigu u ruke ljudi u svetoj službi, zatražio da bude stavljena u kovčeg zaveta zbog boljeg čuvanja, jer je Božija briga bila stalno nad svetim kovčegom. Ova Mojsijeva knjiga je bila sačuvana kako bi Izraelove sudije mogle da se konsultuju sa njom ako zatreba. Grešni ljudi često pokušavaju da prilagode Božije zahteve svom sopstvenom slučaju, zato je Mojsijeva knjiga sačuvana na najsvetijem mestu, da bi se koristila za ubuduće.

Mojsije je završio svoje poslednje podučavanje naroda naj-silnijim proročkim obraćanjem. Bilo je dirljivo i rečito. Božijim nadahnućem je blagoslovio svako Izraelovo pleme. U svojim završnim rečima je veoma veličao Boga, i uzvišenost Izraela koja će se nastaviti ako budu slušali Boga, i oslanjali se na Njegovu snagu. Rekao im je: „Niko nije kao Bog Ješurunov, koji nebom ide da ti pomogne i na oblacima nebeskim u uzvišenosti svojoj. Zaklon je tvoj Bog pradavni, pod tobom su večne ruke. On će pred tobom terati neprijatelje, i reći će: ‘Uništi ih!’ Izrael će spokojno živeti, Jakovljevi izvor u miru će počivati u zemlji žita i šire. S nebesa njegovih rosa će padati. Srećan si, Izraele! Ko je kao ti, narod koji Gospod spasava? On je štit koji ti pomaže, uzvišeni mač tvoj. Zato će neprijatelji tvoji puzati pred tobom, a ti ćeš gaziti po uzvišicama njihovim.“

Jošua je bio izabran od Boga da bude Mojsijev naslednik i da vodi Jevreje u obećanu zemlju. Bio je veoma posvećen budućem važnom poslu da kao verni pastir vodi Izraelski narod. „Jošua, Nunov sin, bio je pun Duha mudrosti, jer je Mojsije položio svoju ruku na njega, i Izraelovi sinovi slušali su ga i činili su onako kako je Gospod zapovedio Mojsiju.“ Dao je Jošui vođstvo pred celim Izrealskim zborom. „Budi hrabar i jak, jer ćeš ti dovesti Izraelove sinove u zemlju za koju sam im se zakleo, i ja ću biti s tobom.“ Govorio je Jošui u Božije ime. Takođe je okupio plemenske starešine i nadzornike oko sebe, i zadužio ih da deluju pravedno u svojim službama, i da verno slušaju sva uputstva koja im je dao od Boga. Pozvao se na nebo i zemlju da budu svedoci protiv njih, da ukoliko se odvoje od Boga i prekrše Njegovu zapovest on je miran, jer im je verno preneo uputstva i upozorio ih.

„Zatim je Mojsije otišao iz pustih ravnica Moava na goru Navav, na vrh Fazge s koje se vidi Jerihon. Gospod mu je poka-

zao svu zemlju, od Galada do Dana, svu Neftalimovu, Jefremovu i Manasijinu zemlju, svu Judinu zemlju do zapadnog mora, i Negev i Jordansku dolinu, dolinu oko Jerihona, grada palmi, sve do Sigora. Gospod mu je zatim rekao: „Ovo je zemlja za koju sam se zakleo Abram, Isaku i Jakovu: ‘Tvom potomstvu daću je.’ Dao sam ti da je vidiš svojim očima, jer nećeš ući u nju.’ Posle toga je Mojsije, Gospodnji sluga, umro tamo u moavskoj zemlji, kao što je Gospod zapovedio. I on ga je sahranio u dolini u moavskoj zemlji prema Bet-Fegoru. Do današnjeg dana niko ne zna gde je njegov grob. Mojsije je imao sto dvadeset godina kad je umro. Oči mu nisu bile oslabile niti ga je snaga izdala.“

Mojsije se popeo na Fazge, najviši vrh planine na koji se mogao popeti, i tamo su njegove jasne oči gledale zemlju, obećani dom Izraela. Bog mu je pokazao pred očima celu Hanansku zemlju. Tu je na planini u potpunosti shvatio u kakvim će bogatim blagoslovima Izrael uživati ako bude verno slušao Božije zapovesti.

Dok je bio na planini, Mojsije je opet ispovedio svoj greh Bogu i molio je za oprostaj zbog svog prestupa. On je u velikoj meri osuđivao sopstveni greh zbog kog mu je bilo zabranjeno da uđe u obećanu zemlju. Veoma je žalio što mu nije bilo dozvoljeno da uđe u zemaljski Hanan. Ipak je ponizno prihvatio kaznu za svoj prestup i nije gundao protiv Božije odluke, bez obzira na to što je stalno gundanje naroda uticalo na njega, i bilo je razlog zašto je na trenutak postao nestrpljiv, što je imalo za posledicu da ne prepíše Božiju slavu velikom čudu kojem su bili svedoci. Ovo je bio Božiji cilj da stavi na probu svoj narod, da u svojim poteškoćama budu primorani da se oslone na Njega za izbavljenje, i On će im odgovoriti otkrivajući im svoju veličinu i silu kako bi njihovo poverenje i vera bili samo u Boga. Ovde je Mojsije dobio odličnu priliku da se divi i veliča dobroti i Božijoj sili,

i da učini velik uticaj na narod dok su im srca mekana, i dok je u njima probuđena zahvalnost, i dok je sveto svečano strahopoštovanje prožimalo mesto. Mogao je da pred njima uzdiže Boga čije pretnje se uvek ostvaruju, i čija obećanja su uvek sigurna.

Mojsije je sam na planini preispitivao svoj prošli život nevolja i poteškoća od kad se odrekao dvorskih priznanja i potencijalnog kraljevstva u Egiptu, odbijajući da ga zovu sinom faraonove ćerke, birajući umesto toga da trpi nevolju sa Božijim narodom. Sećao se svog poniznog života pastira, dok se brinuo o stadu, predivnog prikaza gorućeg žbuna, kako ga je Gospod posvetio za delo, i kako mu je dao odgovoran zadatak izbavljenja Izraela od njihovih tlačitelja. Prisećao se svake etape svog iskustva. Setio se silnih čuda Božije sile da učini faraona voljnim da pusti narod zbog egipatskih zala. Sećao se Jevreja koji su hodali Crvenim morem po suvom tlu, dok su vode stajale kao zid sa svake strane. Sećao se znaka Božijeg prisustva u stubu od oblaka danju i od vatre noću. Sećao se vode koju im je dao iz stene. Sećao se svakodnevnog hleba koji je padao noću sa neba oko njihovih šatora. Sećao se pobeda koje im je Bog dao nad njihovim neprijateljima. Sećao se njihovog tihog i bezbednog odmora u sred ogromne pustinje, i sećao se neprevaziđene slave i Božijeg veličanstva za koje mu je bilo dozvoljeno da vidi. Dok se sećao tih stvari bio je preplavljen osećajem dobrote i Božije sile. Njegova obećanja su bila sigurna za Izrael. Kada su bili verni i poslušni nijedna dobra stvar im nije bila uskraćena. Međutim, kao posledica njihovog stalnog otpada i strašnih grehova, četrdeset godina je izgubljeno u njihovom lutanju po pustinji.

Bio je razočaran i ožalošćen zbog stalne pobune Izraela, i pak nije zgrešio protiv Boga sve dok nije postao nestrpljiv sa Izraelom i govorio brzopleto. I pored svih njegovih napora i tereta za pobunjeni Izrael tokom njihovih četrdeset godina puto-

vanja, samo dvojica od te velike vojske koji su imali preko dvadeset godina kada su napustili Egipat su se našli dovoljno vernim da mogu videti obećanu zemlju. Gospod je rekao da trebaju da umru u pustinji zbog svojih prestupa. Imali su zla srca nevere. Mojsijev težak zadatak dok je gledao plodove svog truda se činio skoro uzaludnim.

Mojsije se potčinio Božijoj odredbi za sebe. Nije žalio za teret koji je nosio zbog nezahvalnog naroda koji nije cenio njegov trud, njegovu veliku brigu i ljubav za njih. Znao je da su njegov zadatak i delo dati od Boga. Kada je Gospod prvi put objavio Mojsiju njegovu nameru da ga postavi da izvede Njegov narod iz ropstva, povukao se od odgovornosti i preklinjao je Gospoda da izabere nekog boljeg ko je pogodniji da vrši Njegovo sveto delo. Zahtev mu nije bio uslišen. Otkad je preuzeo na sebe zadatak nije ga ostavio niti se odrekao tereta. Nekoliko puta mu je Gospod predlagao da ga oslobodi, i uništi pobunjeni Izrael, ali Mojsije nije mogao pustiti Izrael. I dalje je birao da nosi teret koji mu je Gospod poverio. Imao je toliku posebnu Božiju naklonost i stekao je tako bogato iskustvo tokom svojih putovanja u pustinji i u prisustvovanju prikaza Božijih čuda i Njegove sjajne slave, prisećajući se događaja iz svog života da je zaključio kako je napravio mudru odluku birajući da trpi nevolje sa Božijim narodom, umesto da uživa u zadovoljstvima greha za kratko vreme. Nije žalio zbog svojih patnji i poteškoća. Samo je jedan nesrećni događaj kvario njegovo bogato iskustvo. Ako bi se mogao iskupiti za ovaj jedan prestup na miru bi umro. Rečeno mu je da su pokajanje, poniznost i vera u Sina Božijeg, koji će umreti za ljude sve što je Bog zahtevao. Ova bezgrešna i savršena žrtva će biti u potpunosti prihvatljiva Bogu, i povezaće smrtnog, palog čoveka, sa svojom svetošću, ako se pokaje i bude poslušan.

Kako su anđeli predstavljali Mojsiju panoramu obećane

zemlje, upijao je ceo prikaz i cenio njegovu veličinu sa skoro božanskom čistotom. Bilo je to kao drugi Eden koji je obilovao voćem skoro svih vrsta, i prelepim ukrasnim drvećem i cvećem. Tamo je bilo lepih gradova sa potocima i izvorima vode. Bilo je polja pšenice i ječma, vinograda, smokvi, nara, maslinovog ulja i meda. Gospod je rekao: „u zemlju u kojoj nećeš u oskudici jesti hleb, u kojoj ti ništa neće nedostajati.“

Mojsiju su pokazani budući događaji, posebno oni koji su imali veze sa prvim dolaskom Isusa Hrista. Prikazane su mu značajne, uzbudljive scene u Hristovom životu, i sama mesta na kojima će se te scene odvijati. Video je Njegovo skromno rođenje i anđele koji objavljuju radosnu vest pastirima: „Evo, objavljujem vam dobru vest o velikoj radosti za sve ljude, jer vam se danas u Davidovom gradu rodio Spasitelj – Hristos Gospod.“ Mojsije je video da je Hrist zamenio svoje veličanstvo i sjaj za jasle u Betlehemu. Čuo je radosne glasove svetlećeg mnoštva neba kako se prolamaju u predivnoj pesmi: „Slava Bogu na visinama, a na zemlji mir, i među ljudima dobra volja.“ Video je Spasitelja sveta kako ponizno hoda ulicama Betlehema bez kraljevske počasti, bez raskoši i veličine. Video je na koji način ga je odbacio ponosni, i iskvareni Jevrejski narod. Prezreli su i odbacili Njega, koji je došao da im da život. On je bio njihova jedina zvezda nade. Video je veliku patnju Sina Božijeg u Getsimanskom vrtu, i Isusovu predaju u ruke rulji koju je Sotona razbesneo. Video je okrutna ruganja i ismejavanja koja dolaze od njegovog sopstvenog naroda, i njihov poslednji čin Njegovog krunisanja razapinjanjem na krst. Mojsije je video dok je podizao zmiiju u pustinji, da je tako i Sin Božiji podignut na drvenom krstu. Video ga je kako krvari i umire, da svako ko poveruje u Njega ne umre, već da ima večni život.

Žaljenje, čuđenje, ogorčenje i užas su se videli na Mojsijevom licu dok je posmatrao licemerje i đavolju mržnju koju je

Jevrejski narod ispoljavao prema svom Iskupitelju, moćnom Anđelu koji je išao pred njihovih očevima, i ponašao se tako divno prema njima tokom svih njihovih putovanja. Čuo je Njegov krik u agoniji: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ Video ga je kako ustaje iz mrtvih, i kako hoda napred kao pobe-donosni osvajač, i uzdiže se do svog Oca praćen anđelima koji mu se dive. Anđeli su otvorili kapije grada, koji je pozdravio svog božanskog Zapovednika sa pesmama slave i večnog tri-jumfa. Mojsijevo lice se promenilo i sijalo je svetom svetlošću dok je gledao slavu i Hristovu pobjedu. Kako su male izgledale sve njegove nevolje, poteškoće i žrtve, kada se uporede sa onima koje je podneo Sin Božiji! Radovao se što je izabrao da istrpi patnju sa Božijim narodom i što je u maloj meri učestvovao sa Hristom u Njegovim patnjama.

Nije bila Božija volja da iko ide sa Mojsijem na vrh Fazge. Stajao je tako, na najvišem vrhu Fazge u prisustvu Boga i nebeskih anđela. Nakon što je u zadovoljstvu gledao Hanan, legao je kao umoran ratnik da se odmori. San se spustio na njega, ali to je bio san smrti. Anđeli su uzeli njegovo telo i sahranili su ga u dolini. Izraelci nikada nisu našli mesto gde je sahranjen. Tajno je sahranjen da bi se ljudi sprečili da zgreše protiv Gospoda čineći idolopoklonstvo sa njegovim telom.

Oni koji nisu pažljivo slušali njegova uputstva dok je bio živ, mogli bi se naći u velikoj opasnosti da ispolje bezbožničku tugu u slučaju njegove smrti, i mogli bi počinuti idolopoklonstvo nad njegovim beživotnim telom ako bi ga dokopali. Bog je isplanirao tako da skloni Mojsija od njih, gde će njegov grob biti svima nepoznat osim Njemu i nebeskim anđelima. Mojsije je mnogo toga uradio za Izrael. U svim uputstvima koja im je dao mogu se videti pravda, inteligencija i čistota.

Mojsijev život je bio ispunjen uzvišenom ljubavlju prema

Bogu. Njegova pobožnost, poniznost i strpljivost su mu dali uticaj nad Izraelom. Njegova revnost i vera u Boga su bili veći od bilo kog drugog čoveka na zemlji. Često se obraćao svom narodu veoma rečito. Niko nije znao bolje nego on kako da pokrene osećanja u narodu. Rešavao je sa velikom mudrošću sva pitanja u vezi sa verskim interesima naroda.

Sotona se radovao što je uspeo da izazove Mojsija da zgreši protiv Boga. Zbog ovog prestupa Mojsije je pao pod vlast smrti. Da je ostao veran i da mu život nije bio umrljan sa tim jednim prestupom, kada je propustio dati Bogu slavu usled puštanja vode iz stene, ušao bi u obećanu zemlju i bio bi prenet na Nebo bez da vidi smrt. Mihailo, ili Hrist, se spustio sa Neba zajedno sa anđelima koji su zakopali Mojsija, nakon što je Mojsije ostao u grobu kratko vreme, uskrsao ga je i odveo na nebo.

Dok su Hrist i anđeli prilazili grobu, Sotona i njegovu anđeli su se pojavili kod groba i čuvali su Mojsijevo telo da ne bude uklonjeno. Dok su se Hrist i Njegovi anđeli približavali, Sotona je odolevao njihovom dolasku ali je bio primoran slavom i silom Hrista i Njegovih anđela da se povuče nazad. Sotona je tvrdio da ima pravo na Mojsijevo telo, zbog jednog njegovog prestupa, ali ga je Hrist ponizno usmerio na svog Oca, govoreći „Neka te Gospod prekori.“ Hrist je rekao Sotoni da je znao da se Mojsije ponizno pokajao za svoj jedini greh, da nema mrlje u njegovom karakteru, i da je njegovo ime u nebeskoj knjizi sećanja zapisano bez mrlje. Zatim je Hrist uskrsnuo Mojsijevo telo, za koje je Sotona tvrdio da ima pravo.

Na Hristovom preobraženju, Mojsije i Ilija koji su bili preneseni su bili poslani da razgovaraju sa Hristom o Njegovim patnjama, i da prenesu Božiju slavu Njegovom voljenom Sinu. Mojsije je bio veoma poštovan od Boga. Imao je privilegiju da razgovara sa Bogom licem u lice, kao što čovek razgovara sa svojim prijateljem. Bog mu je otkrio svoju veličanstvenu slavu

kao što je nije otkrio nikome drugom.

Mojsije je bio tip Hrista. Primio je reči iz Božijih usta i govorio ih je narodu. Bog je video pogodnim da vaspita Mojsija u školi nevolje i siromaštva pre nego što postane spreman da vodi Izrael u svom putovanju iz Egipta do zemaljskog Hanana. Božiji Izrael koji sada putuje do nebeskog Hanana ima Zapovednika kojem nije bilo potrebno nikakvo zemaljsko učenje kao Mojsiju da bi se usavršio za delo božanskog Učitelja i Vođe kako bi vodio svoj narod u bolju i nebesku zemlju. Nije pokazao nikakvu ljudsku slabost ili nesavršenstvo, a ipak je umro da bi nam obezbedio ulazak u obećanu zemlju. Mojsije je usmeravao narod prema Hristu. Rekao je: „Gospod, tvoj Bog, podignuće ti između vas, od tvoje braće, proroka kao što sam ja. Njega slušajte.“ On nastavlja: „Tada mi je Gospod rekao: ‘Dobro je to što su rekli. Podignuću im proroka između njihove braće, kao što si ti. Staviću svoje reči u njegova usta i on će im govoriti sve što mu zapovedim.’“

Kroz znake i obrede Gospod je objavio Jevrejima svoju čistotu i svetost, kao i svoju strogu pravdu. Takođe je umnožio dokaze svoje volje da oprostí grešnicima koji su pokazali iskreno pokajanje i pokornost Njegovim pravednim zahtevima, dok su prinosili svoje žrtve gledajući u budućnost, savršenu žrtvu Sina Božijeg. Kada je prvosveštenik vršio svoju službu pred narodom, njihovi umovi su bili usmereni na dolazećeg Spasitelja, koga je jevrejski sveštenik upečatljivo i prelepo predstavljao.

Poglavlje XXXII

JOŠUA

Nakon Mojsijevе smrti, Jošua je trebalo da bude vođa Izraela, koji će da ih dovede u obećanu zemlju. On je bio Mojsijev glavni upravitelj tokom većine vremena dok su Izraelci lutali pustinjom. Video je čudesna Božija dela koja je uradio Mojsije, i dobro je razumeo narav naroda. On je bio jedan od dvanaest špijuna koji su poslati da izvide obećanu zemlju, jedan od dvojice koji su dali veran opis njenog izobilja, i onaj koji je ohrabrivao narod da se popnu gore Božijom snagom kako bi je zauzeli. Bio je veoma osposobljen za ovu važnu službu. Gospod je obećao Jošui da će biti sa njim kao što je bio sa Mojsijem, da će učiniti Hanan lakim plenom za njega, pod uslovom da verno drži sve Njegove zapovesti. Bio je zabrinut kako će da izvrši svoju dužnost vođenja naroda u Hanansku zemlju, ali je ovo ohrabrenje uklonilo njegove strahove.

Jošua je zapovedio Izraelovim sinovima da se pripreme za putovanje od tri dana, i da svi ratnici treba da idu u bitku. „Oni su Jošui odgovorili: ‘Sve što si nam zapovedio učinićemo, i ići ćemo kud god nas pošalješ. Kao što smo u svemu slušali Mojsija, tako ćemo slušati i tebe. Samo neka Gospod, tvoj Bog, bude s tobom kao što je bio s Mojsijem. Ko god se pobuni protiv tvoje naredbe i ko ne posluša sve što mu ti zapovediš, taj neka se pogubi. Samo budi hrabar i jak.’“

Prolaz Izraelaca preko Jordana je bio čudesan. „Zatim Jošua reče narodu: ‘Posvetite se, jer će Gospod sutra među vama čudesna dela učiniti.’ A sveštenicima reče: ‘Uzmite kovčeg saveza i pođite ispred naroda.’ Oni su uzeli kovčeg saveza i krenuli ispred naroda. Gospod tada reče Jošui: ‘Danas ću početi da te

uzvisujem u očima svih Izraelaca, da bi znali da ću biti s tobom kao što sam bio s Mojsijem.”“

Sveštenici su išli ispred naroda i nosili kovčeg u kojem je bio Božiji zakon. Dok su stopalima ušli u plićak Jordana, vode su silom odozgo razdvojene, i sveštenici su prošli noseći kovčeg koji je predstavljao znak božanskog Prisustva, a Jevreji su ih pratili. Kada su sveštenici bili na pola puta kroz Jordan naređeno im je da stanu u koritu reke dok Izrael ne prođe. Ovde je deset živih generacija Izraelaca bilo osvedočeno da su vode Jordana bile podložne istoj sili koju su njihovi očevi videli na Crvenom moru četrdeset godina ranije. Mnogo njih je prošlo kroz Crveno more kada su bili deca. Sada su prolazili kroz Jordan, kao ratnici, potpuno opremljeni za borbu. Nakon što je ceo Izrael prošao kroz Jordan, Jošua je zapovedio sveštenicima da izađu iz reke. Čim su sveštenici koji su nosili kovčeg zaveta izašli iz reke i stali na suvo tlo, Jordan se vratio i preplavio svoje obale. Ovo divno čudo koje je učinjeno za Izraelcu je veoma uvećalo njihovu veru. Da se ovo divno čudo nikada ne bi zaboravilo, Gospod je rekao Jošui da zapovedi jednom pisaru iz svakog plemena da uzme kamenje i stave ga na ramena iz korita sa mesta gde su sveštenici stajali dok su Jevreji prolazili. Da podignu spomenik u Galgalu u znak sećanja na činjenicu da su Izraelci prošli preko Jordana po suvom tlu. Nakon što su sveštenici izašli iz Jordana, Bog je uklonio svoju silnu ruku i vode su pojurile poput moćnog slapa niz svoj kanal.

Kada su kraljevi Amoreja i Hananaca čuli da je Gospod zadržao vode Jordana pred Izraelovim sinovima srca su im se sledila od straha. Izraelci su ubili dva Moavska kralja, i njihov čudesan prelaz preko nabujalog i brzog Jordana, okolne narode ispunio je strahom. Jošua je zatim obrezao ljude koji su rođeni u pustinji. Nakon toga su držali Pashu u ravninama Jerihona. „Tada Gospod reče Jošui: ‘Danas sam s vas skinuo egipatsku

sramotu.”“

Neznabožački narodi su prigovarali Gospodu i Njegovom narodu, jer Jevreji nisu posedovali Hanansku zemlju, za koju su očekivali da će je naslediti ubrzo nakon izlaska iz Egipta. Njihovi su neprijatelji pobeđivali, jer su oni toliko dugo lutali pustinjom i ponosno uzdizali sebe protiv Boga, izjavljujući da On nije bio u stanju da ih dovede u Hanansku zemlju. Sada su kopnom prešli preko Jordana, i njihovi neprijatelji nisu više mogli da ih ponižavaju.

Dobijali su manu sve do tog vremena, ali sada kada su se Izraelci spremali da zauzmu Hanan i jednu plodove zemlje nisu više imali potrebe za manom, pa je prestala da pada.

Kako se Jošua povukao iz Izraelske vojske pa se odmori i moli da Božije posebno prisustvo dođe pred njega, video je čoveka uzvišenog stasa odevenog u ratnu odoru, sa mačem u ruci. Jošua ga nije prepoznao kao jednog od Izraelskih vojnika, a ipak nije izgledao kao neprijatelj. U svojoj revnosti mu se obratio i rekao: „Jesi li na našoj strani ili na strani naših neprijatelja?’ A on mu odgovori: ‘Ni na jednoj; ja sam došao kao knez Gospodnje vojske.’ Tada Jošua pade ničice na zemlju i duboko se pokloni pa mu reče: ‘Šta moj gospodar zapoveda svom sluzi?’ A knez Gospodnje vojske odgovori Jošui: ‘Izuj sandale sa svojih nogu, jer je mesto na kome stojiš sveto.’ Jošua je to odmah učinio.“

Ovo nije bio običan anđeo. Bio je to Gospod Isus Hrist koji je vodio Jevreje kroz pustinju okružen stubom od vatre noću i stubom od oblaka danju. To mesto je učinjeno svetim Njegovim prisustvom, zato je Jošui naređeno da izuje svoju obuću.

Ognjeni grm koji je Mojsije video je isto znak Božijeg Prisustva, i kako se približavao tom divnom prizoru isti glas koji je govorio Jošui je rekao Mojsiju: „Ne prilazi ovamo. Izuj sandale sa svojih nogu, jer je mesto na kome stojiš sveta zemlja.“

Božija slava je posvetila svetinju i zbog toga sveštenici nikada nisu obučeni ulazili na mesto posvećeno Božijim prisustvom. Čestice prašine su mogle biti na njihovoj obući što bi oskrnavilo svetinju, pa je zbog toga traženo da ostave svoju obuću u dvorištu pre nego što uđu u svetinju. U dvorištu pored vrata od šatora bila je posuda za pranje od bakra gde su sveštenici prali svoje ruke i noge pre nešto što bi ušli u šator kako bi sva nečistoća bila uklonjena, „da ne poginu.“ Bog je zahtevao od svih koji su služili u svetinji da se posebno pripreme pre nego što uđu tamo gde se Božija slava otkrivala.

Da bi usadio Jošui u um da On nije ništa manji od uzvišenog Hrista, rekao je: „Izuj sandale sa svojih nogu.“ Gospod je zatim dao uputstva Jošui na koji način da zauzme Jerihon. Svim ratnicima treba izdati naredbu da idu oko grada jednom svaki dan, šest dana, a da sedmog dana idu sedam puta oko Jerihona.

„Tako Jošua, Nunov sin, pozva sveštenike i reče im: ‘Uzmite kovčeg saveza, a sedam sveštenika neka pred Gospodnjim kovčegom nosi sedam ovnujskih rogova.’ A narodu reče: ‘Idite i obidite oko grada, a naoružani ratnici neka idu ispred Gospodnjeg kovčega.’“ Sve je bilo učinjeno kako je Jošua rekao narodu. Sedam sveštenika koji su pred Gospodom nosili sedam ovnujskih rogova krenuli su i zatrubili u rogove, a kovčeg Gospodnjeg saveza išao je za njima. Naoružani ratnici išli su ispred sveštenika koji su trubili u rogove, dok je zaštitna straža išla iza kovčega, a sve to vreme sveštenici su trubili u rogove. Jošua zapovedi narodu: „Ne vičite i neka vam se glas ne čuje; neka nijedna reč ne izađe iz vaših usta sve do dana kad vam kažem: Vičite! Tada vičite.’ Zatim je naredio da Gospodnji kovčeg jednom obiđe oko celog grada. Onda su se vratili u logor gde su prenoćili.“

Jevreji su marširali u savršenom redu, prvo su išli odabrani ratnici obučeni u ratne odore, ne da bi pokazali veštinu borbe,

već samo da veruju i poslušaju uputstva koja su im data. Zatim su ih pratili sedam sveštenika sa rogovima. Nakon toga su sveštenici odeveni u raskošnu i posebnu odeću koja je predstavljala njihovu svetu službu nosili Božiji kovčeg čije se zlato presijavalo, a aura slave se nadvijala nad njim. Velika izraelska vojska je pratila u savršenom redu, svako pleme pod svojom zastavom. Tako su okruživali grad sa Božijim kovčegom. Nije se čuo ni jedan zvuk osim koraka te moćne vojske i svečanog zvuka rogova koji je odzvanjao brdima i čuo se u Jerihonu. Gradski čuvari tog grada osuđenog na propast su pratili svaki pokret sa čuđenjem i oprezom i prenosili su izveštaj onima na vlasti. Nisu razumeli šta je sve to značilo. Neki su se rugali zamisli da taj grad može biti zauzet na ovaj način, dok su drugi bili zaprepašćeni posmatrajući raskoš kovčega i sveti uzvišeni izgled sveštenika, i mnoštvo Izraela koje ih je pratilo sa Još uom na čelu. Setili su se da se pred Izraelcima četrdeset godina ranije razdvojilo Crveno more, i da je nedavno bio pripremljen za njih prolaz kroz Jordan. Bili su isuviše preplašeni da deluju. Stoga su držali kapije grada čvrsto zatvorenim, a moćni ratnici su čuvali svaku kapiju. Šest dana je vojska Izraela kružila oko grada. Sedmog dana su sedam puta obišli oko Jerihona. Ljudima je kao i uvek bilo naređeno da budu tihi. Samo se trebao čuti zvuk rogova. Ljudi su trebali da posmatraju i kada bi ljudi duvali u rog duže nego obično, onda svi treba da viču iz sveg glasa jer im je Bog predao grad. „Sedmog dana ustali su rano, čim je svanula zora, i sedam puta isto onako obišli oko grada. Samo tog dana obišli su oko grada sedam puta. Kad su sedmi put obišli oko grada, sveštenici su zatrúbili u rogo ve, a Još ua je rekao narodu: „Vičite, jer vam Gospod predaje ovaj grad!“ „Kada su sveštenici zatrúbili u rogo ve, narod je povikao. Čim je narod čuo zvuk roga i oglasio se snažnim ratnim pokličem, zidine su se srušile. Zatim je narod ušao u grad, svako pravo napred s mesta na kom se zatekao, i

osvojili su grad.“

Bog je želeo da pokaže Izraelcima da osvajanje Hanana ne treba da bude pripisano njima. Zapovednik Gospodnje vojske je osvojio Jerihon. On i Njegovi anđeli su učestvovali u osvajanju. Hrist je naredio nebeskim vojskama da sruše zidine Jerihona i pripreme ulaz za Jošuu i vojsku Izraela. Bog u ovo divnom čudu nije samo učvrstio veru svog naroda u svoju silu da mogu da savladaju svoje neprijatelje, već je i ukorio njihovu prethodnu neveru.

Jerihon je prkosio vojsci Izraela i nebeskom Bogu. Dok je narod u Jerihonu posmatrao kako izraelsko mnoštvo maršira oko njihovog grada svaki dan su bili uznemireni, ali su se oslanjali na svoje jake odbrane, na svoje čvrste i visoke zidove i bili su sigurni da mogu odoleti svakom napadu. Ali kada su se njihovi čvrsti zidovi uzdrмали i pali sa zapanjujućom bukom poput praska najglasnijeg groma, bili su paralisani strahom i nisu mogli pružiti nikakav otpor.

Jošuin sveti karakter je bio bez mrlje. Bio je mudar vođa. Njegov život je bio u potpunosti posvećen Bogu. Pre nego što je umro, okupio je Jevreje i prateći Mojsijev primer ponovio im je njihova putovanja u pustinji, kao i milostivo Božije postupanje sa njima. Zatim im se rečito obratio. Podsetio ih je da je moavski kralj ratovao protiv njih, i pozvao Balama da baci kletvu na njih, ali Bog kaže „nisam hteo da poslušam Balama. Zato vas je on nekoliko puta blagoslovio.“

Zatim im je rekao: „Ako ne želite da služite Gospodu, izaberite danas kome ćete služiti, bogovima kojima su služili vaši praočevi s one strane reke ili bogovima Amoreja u čijoj zemlji živite. A ja i moj dom služićemo Gospodu.“ Na to narod odgovori: „Nipošto nećemo ostaviti Gospoda da bismo služili drugim bogovima. Jer je Gospod, naš Bog, izveo nas i naše očeve iz egiptanske zemlje, iz doma robovanja, i učinio je pred našim očima

te velike znakove i čuvao nas je celim putem kojim smo išli i među svim narodima kuda smo prolazili.“

Ljudi su obnovili svoj zavet sa Još uom. Rekli su mu: „Gospodu, svom Bogu, služićemo i Njegov glas slušaćemo!“ Jošua je zapisao reči njihovog zaveta u knjigu koja sadrži zakone i odredbe date od Mojsija. Jošua je bio voljen i poštovan od celog Izraela i mnogo su bili žalosni zbog njegove smrti.

Poglavlje XXXIII

SAMUEL I SAUL

Izraelci su bili veoma privilegovani ljudi. Bog ih je izveo iz egipatskog ropstva i prihvatio ih kao svoje posebno blago. Mojsije je rekao: „Jer koji je to veliki narod kome su bogovi tako blizu kao što je nama blizu Gospod, naš Bog, kad god ga prizovemo?“

Samuel je sudio Izraelu od svoje mladosti. On je bio pravedan i nepristrasan sudija, veran u svom poslu. Ostario je, i ljudi su videli da njegovi sinovi nisu išli njegovim stopama. Iako nisu bili zli kao Ilijevi sinovi, bili su nepošteni i neodlučni. Iako su pomagali svom ocu u njegovom napornom radu, njihova ljubav prema nagradi ih je navela da budu na strani nepravde.

Jevreji su zahtevali od Samuela da bude kralj, kao što narodi oko njih imaju kralja. Pošto su radije birali monarhiju umesto mudre i blage Božije vladavine, nadležnošću Njegovih proroka pokazivali su veliku veru u Boga i poverenje u Njegovo providenje da ih uzdigne kao vladare, vodi i upravlja njima. S obzirom da su Izraelovi sinovi bili poseban Božiji narod, njihov oblik vladavine se u suštini razlikovao od ostalih naroda oko njih. Bog im je dao odredbe i zakone, birao je njihove vladare, i narod je te vođe trebao da sluša u Gospodu. U svim slučajevima poteškoća i velikih nevolja tražili bi savet od Boga. To što su tražili kralja je bilo buntovničko odvajanje od Boga, njihovog posebnog Vođe. On je znao da kralj neće biti najbolji izbor za Njegov odabrani narod. Zemaljskom monarhu bi predali čast koja pripada samo Bogu. Ako bi imali kralja čije srce bi se uzoholilo i ne bi se potčinilo Bogu, on bi ih odveo dalje od Njega, i učinio da se pobune. Gospod je znao da niko ne može biti na mestu

kralja, i da primi časti koje se obično daju kralju, bez da se uzvisi i da njegova dela budu pravedna u njegovim sopstvenim očima, dok u isto vreme greši protiv Boga. Po kraljevoj naredbi nedužne osobe bi patile, a najnedostojniji ljudi bi bili uzvišeni, osim ako ne bi stalno verovao Bogu i primao mudrost od Njega.

Da su Jevreji nastavili da slušaju Boga nakon što su napustili Egipat i da su držali Njegov pravedan zakon, On bi išao ispred njih i činio bi ih uspešnim, pa bi uvek bili strah za paganske narode oko njih. Međutim, oni su toliko često pratili svoja pobunjena srca, odvajali su se od Boga i ulazili u idolopoklonstvo da je On dozvolio da budu nadvladani od drugih naroda kako bi ih ponizio i kaznio. Kada su u svojoj nevolji zavapili Bogu, uvek ih je čuo i uzdizao im je vladare da ih izbave od njihovih neprijatelja. Bili su toliko zaslepljeni da nisi prihvatili da su ih njihovi gresi odvajali od Boga, i da su ih ostavljali slabima, i lakim plenom za neprijatelje. Međutim, mislili su da je to zato što nije bilo nikoga sa kraljevskim autoritetom da komanduje izraelskom vojskom. Nisu se sećali mnogih situacija u kojima je Bog brinuo o njima i pružao im svoju veliku ljubav, nego često nisu verovali u Njegovu dobrotu i milost.

Bog je podigao Samuela da sudi Izraelu. On je bio poštovan od svih ljudi. Bog je trebao da bude prihvaćen kao njihov veliki Vođa, ipak On im je postavljao vladare i ispunjavao ih je svojim Duhom. Prenosio im je svoju volju preko svojih anđela kako bi davao uputstva narodu. Bog je takođe davao posebne dokaze narodu, čineći moćna dela kroz svoje odabrane vladare, da bi imali poverenja da im je On dao autoritet koji se ne može tako lako zanemariti.

Bog je bio ljut na svoj narod jer su tražili kralja. U svom gnevu im je dao kralja. Ipak je zamolio Samuela da ljudima verno objasni na koji način vladaju kraljevi naroda oko njih, da ne rasuđuju dobro verska i državna pitanja, da ih nauče kako da

služe Gospodu kao njihovi vladari. Njihov će kralj biti uzvišen, zahtevaće kraljevske počasti, on će uvesti visok porez ili danak, da će biti ugnjetavani, i da Bog neće upotrebiti svoju jaku silu da ih izbavi kao što je to učinio u Egiptu, već kad budu vapili za Njim u nevolji neće ih čuti.

Međutim, narod nije prihvatio Samuelov savet i nastavio je da traži kralja. „Tada Gospod reče Samuelu: ‘Poslušaj glas naroda u svemu što ti govore, jer ne odbacuju oni tebe, nego odbacuju mene, jer ne žele da budem njihov kralj.’“ Ovde je Bog dozvolio pobunjenom Izraelu ono što će se pokazati kao teško prokletstvo za njih jer nisu pristali da Gospod vlada nad njima. Mislili su da će biti plemenitije u očima drugih naroda ako budu govorili, Jevreji imaju kralja. Gospod je rekao Samuelu da pomaže Saula kao kralja Izraela. Njegov izgled je bio plemenit, baš onakav kakav bi godio ponosu Izraelovih sinova. Međutim, Bog im je pokazao svoje nezadovoljstvo. Nije bilo sezone u godini kada nisu jake kiše padale praćene grmljavinom. „Tada je Samuel prizvao Gospoda i Gospod je tog dana poslao gromove i kišu, tako da je ceo narod obuzeo veliki strah od Gospoda i Samuela. Ceo narod reče Samuelu: ‘Moli se Gospodu, svom Bogu, za svoje sluge da ne pomremo. Jer smo na sve svoje grehe dodali još jedno zlo tražeći sebi kralja.’“ Samuel je nastojao da ohrabri narod, da iako su zgrešili, Gospod zbog svog imena neće zaboraviti ako ga od tada budu sledili. „A ja nipošto ne želim zgrešiti Gospodu i prestati da se molim za vas. Poučiću vas dobrom i ispravnom putu. Samo se bojte Gospoda i služite mu u istini svim svojim srcem, jer vidite kakva je velika dela učinio za vas. Ali ako budete uporno činili zlo, izginućete i vi i vaš kralj.“

Kada su se Filistejci sa svojom velikom vojskom spremili za rat sa Izraelom ljudi su se uplašili. Nisu imali to samopouzdanje da će se Bog boriti za njih jer su ranije zlobno tražili kralja. Znali su da ih je malo u poređenju sa filistejskom vojskom i da

bi borba sa njima vodila u sigurnu smrt. Nisu se osećali sigurnima kao što su mislili da hoće, imajući svog kralja. U svojoj nevolji nisu se usudili da pozovu Boga koga su uvredili. Gospod je rekao Samuelu, nisu te odbacili već su mene odbacili tražeći kralja.

Sada ovi ljudi, koji su bili hrabri i zastrašujući svojim mnogim neprijateljima, su se plašili da idu u borbu sa Filistejima. Imali su svog kralja ali se nisu usuđivali da mu veruju i osetili su da su izabrali njega umesto Snage Izraela. Kada su se našli u ovom zbnjujućem stanju njihova srca su zastala. U svojoj nevolji narod se razbežao i posakrivali su se po pećinama i u šikarama na visokim mestima, i u jamama kao da beže iz zatočeništva. Oni koji su se usudili da krenu sa Saulom, pratili su ga drhteći. Bio je veoma zbnjen kada je video da se narod razbežao od njega. Nestrpljivo je čekao obećani dolazak Samuela, ali je vreme isteklo i on se nije pojavio. Bog je namerno zadržao Samuela kako bi stavio na probu svoj narod, i kako bi oni shvatili svoj greh, koliko je mala bila njihova snaga, i koliko je bilo slabo njihovo rasuđivanje i mudrost bez Boga.

U svojoj nesreći su se pokajali što su izabrali kralja. Imali su veću hrabrost i samouverenost dok su nad njima vladali bogobojazni vladari koji su im davali uputstva i vodili ih, jer su dobijali savete direktno od Boga i to je bilo kao da ih vodi sam Bog. Sada su shvatili da im naređuje grešni kralj koji ih nije mogao spasti u njihovoj nevolji. Saul nije imao visok i uzvišeni osećaj savršenstva i strašnog Božijeg Veličanstva. Nije se sveto ophodio prema svojim dodeljenim uredbama. Saul je svojim nepromišljenim duhom drsko išao ispred Boga jer se Samuel nije pojavio u zakazano vreme i prinio svetu žrtvu. U ratnoj opremi je podigao oltar, i učestvovao je u službi za sebe i narod. Ovaj posao je sveto predao onima koji su pomazani za tu službu. Ovo delo je bilo Saulov zločin i takav primer je vodio narod da ima

nisko mišljenje o verskim obredima i posvećenim odredbama postavljenim od Boga koje su predstavljale bezgrešnu žrtvu Njegovog voljenog Sina. Bog je želeo da Njegov narod ima sveto poštovanje za žrtvenu službu sveštenika koja je ukazivala na žrtvu Njegovog Sina.

Samuel je došao čim je Saul završio svoj drski posao, i videvši dokaze Saulovog greha povikao je u žalosti: „Šta si to učinio?“ Saul objasnio situaciju Samuelu, pravdajući se, predstavljajući Samuelu svoju zbuđenost i nevolju i njegovo kašnjenje kao izgovor. Samuel je ukorio Saula i rekao mu je da je postupio nepromišljeno kršeći Gospodnje zapovesti, koje da je poslušao, Gospod bi mu dao kraljevstvo zauvek. „Sada se tvoje kraljevstvo neće održati. Gospod će sebi naći čoveka koji će biti po njegovom srcu i Gospod će ga postaviti da bude vođa njegovom narodu, jer se ti nisi držao onoga što ti je Gospod zapovedio.“

Zbog Saulovog greha u njegovoj drskoj žrtvi Gospod mu nije dao čast da komanduje Izraelskom vojskom u borbi sa Filistejcima. Bog je hteo da se samo Njegovo Ime uzdiže, da Izraelska vojska ne bi uzdizala sebe kao da su zbog zasluga njihove pravednosti, hrabrosti ili mudrosti njihovi neprijatelji bili savladani. Dirnuo je srce Jonatana, pravednog čoveka, i njegovog štitonoše, da odu do šatora Filistejaca. Jonatan je verovao da će Bog biti uz njih i da će se spasiti zbog mnogih, ili nekih. Nije žurio drsko, tražio je Božiji savet i zatim je sa srcem bez straha, verujući samo u Njega, krenuo napred. Kroz ta dva čoveka Gospod je učinio svoje delo, da se Filistejci pokore. Poslao je anđele da čuvaju Jonatana i njegovog štitonošu i da ih zaštite od oruđa smrti u rukama njihovih neprijatelja.

Božiji anđeli su se borili na strani Jonatana i Filistejci su padali oko njega. Veliki strah je obuzeo Filistejce u polju i u šatorima, i kvarni ljudi koji su podeljeni u različite čete i poslani u različitim pravcima spremni za pokolj su se užasno uplašili.

Zemlja se tresla pod njima kao da je veliko mnoštvo konjanika i kola išlo zemljom spremno za borbu. Jonatan i njegov štitonoša, pa čak i Filistejci su znali da je Gospod radio na izbavljenju Jevreja. Filistejci su postali zbunjeni. Činilo im se da su među njima Izraelci koji se bore protiv njih pa su se borili jedan protiv drugog i pobili su svoju sopstvenu vojsku.

Borba je napredovala već duže vreme dok Saul i njegovi ljudi nisu postali svesni izbavljenja koje je dato Izraelu. Saulovi posmatrači su gledali veliku zbrku među Filistejcima i videli su da se brojčano smanjuju, iako niko iz izraelske vojske nije falio. Nakon što su prebrojali sve ratnike, Jonatan i njegov štitonoša su prijavljeni kao nestali. Saul i ljudi su bili zbunjeni. Doneo je Božiji kovčeg i dok je sveštenik pitao Boga buka među filistejcima se povećala. Izgledalo je kao da su dve velike vojske u bliskoj borbi. Kada su Saul i Izraelci primetili da se Bog bori za njih, oni koji su pobjegli i sakrili se u svom strahu, kao i oni koji su se pridružili Filistejcima zbog straha su se ujedinili sa Saulom i Jonatanom i oterali su Filistejce. Gospod je izbavio Izrael zbog slave svog Imena, kako paganska vojska ne bi pobedila Njegov narod i uzdigla sebe ponosno protiv Boga.

Saul je opet pogrešio u svojoj nagloj zakletvi da nijedan čovek ne treba da jede do večeri. To je bio veliki manjak mudrosti u Saulovoj revnosti da izda takvu zakletvu. Bio je to naporan radni dan za narod, mnogo su propatili zbog iscrpljenosti, i kada je zakletva istekla ljudi su bili toliko iscrpljeni da su prekršili Gospodnju zapovest, i jeli su meso sa krvlju što je bilo zabranjeno od Boga. Saul je bio odlučan da pogubi svog sina Jonatana jer je u svojoj iscrpljenosti probao malo meda ne znajući za očevu zakletvu.

Ovde se pokazala Saulova slepa revnost i neuspeh da rasuđuje pravedno i mudro u teškim situacijama. Trebao je razmišljati ovako, Bogu je bilo drago da radi na poseban način preko

Jonatana, birajući njega među Izraelovim sinovima da ih izbavi, i bio bi zločin uništiti njegov život koji je Bog čudesno sačuvao. Znao je da ako poštedi njegov život, onda mora priznati da je napravio grešku dajući takvu zakletvu. To bi ponizilo njegov ponos pred narodom. Saul je trebao da poštuje one kojima je Bog dao čast da izbave Izrael. Osudivši Jonatana na smrt, ubio bi onoga koga Bog voli, dok bi one čija srca nisu pravedna pred Bogom, ostavio u životu. Bog nije dozvolio da Jonatan umre, već je naveo narod da se suprotstavi Saulovoj presudi, iako je bio vladajući monarh, kako bi se uverio da je zgrešio dajući takvu brzopletu zakletvu. „Ali narod reče Saulu: ‘Zar da umre Jonatan, koji je doneo ovu veliku pobjedu Izraelu? Nipošto! Tako živ bio Gospod, nijedna dlaka s njegove glave neće pasti na zemlju, jer je on s Bogom danas izvršio ovo delo!’ Tako je narod izbavio Jonatana i on nije poginuo.“

Saul je bio brzoplet čovek i Izraelci su ubrzo osetili svoj greh zbog traženja kralja. Gospod je uputio Samuelu da ode Saulu sa posebnom naredbom od Njega. Pre nego što mu je otkrio Gospodnje reči rekao mu je: „Mene je Gospod poslao da te poslužim za kralja nad Njegovim narodom Izraelom. Zato sada poslušaj Gospodnje reči.“

Samuel je izgubio poverenje u Saulovu versku ličnost, jer se nije obazirao na Gospodnju reč. Zgrešio je u svojoj drskoj žrtvi i jako je pogrešio sa svojom brzopletom zakletvom. Zbog toga mu je Samuel posebno naredio da poslušaj Gospodnje reči. „Ovako kaže Gospod nad vojskama; ‘Pozvaću Amalika na odgovornost zbog onoga što je učinio Izraelu kada mu je stao na put dok je Izrael izlazio iz Egipta. Sada idi i napadni Amalika pa pogubi i njega i sve što ima; nemoj da mu se smiluješ.“

Mnogo godina pre toga Bog je odredio da Amalik potpuno propadne. Podigli su svoje ruke protiv Boga i Njegovog prestola, i zakleli su se svojim bogovima da će Izrael biti potpuno uništen,

a Izraelov Bog oboren tako da ih ne može izbaviti iz njihovih ruku.

Amalik se podsmevao strahovima svog naroda i šalio se na račun Božijih čudesnih dela za izbavljenje Izraela koje je učinio Mojsije pred Egipćanima. Hvalili su se da njihovi mudraci i sveštenici koji se bave magijom mogu učiniti sva ta čuda, i da su Izraelovi sinovi bili njihovi zarobljenici u njihovoj moći kao što su bili u faraonovoj, Izraelov Bog ne bi mogao da ih izbavi iz njihovih ruku. Prezirali su Izrael i zakleli su se da će ih istrebiti tako da niko ne ostane živ.

Bog je zapamtio njihove hvalisave reči protiv Njega i odredio je da budu potpuno uništeni od onog naroda kojeg su prezirali, tako da bi svi narodi zapamtili kraj najponosnijeg i najmoćnijeg naroda.

Bog je Saula stavio na probu dajući mu važan zadatak da sprovede Njegov preteći gnev nad Amalikom. Međutim, on nije poslušao Boga i poštedeo je zlobnog, bogohulnog kralja Agaga, kojeg je Bog osudio na smrt i poštedeo je najbolju stoku. Potpuno je uništio sve što nije korisno za njih. Saul je mislio da će ga učiniti velikim, još poznatijim i navesti narode da ga se plaše i drhte pred njim ako poštedi Agaga, plemenitog monarha sjajno obučenog, i to što se vratio iz borbe sa njim kao zarobljenikom, sa velikim plenom volova, ovaca, i mnogo stoke. Narod se složio sa njim u ovome. Pravdali su svoj greh među sobom neuništivši stoku jer su je mogli prineti kao žrtvu Bogu, a svoju stoku sačuvati za sebe.

Samuel je rekao Saulu za Gospodnje prokletstvo zbog njegove neposlušnosti što je uzdizao sebe iznad Gospoda, da bi izabrao svoj put i pratio svoj razum umesto da strogo prati Gospoda. Saul je izašao da se sretne sa Samuelom kao nedužan čovek pozdravljajući ga: „Blagosloven da si od Gospoda! Izvr-

šio sam Gospodnju reč. A Samuel reče: ‘Kakvo je to onda blejanje ovaca što dopire do mojih ušiju i mukanje goveda što čujem?’ Saul odgovori: ‘Doveli su ih od Amaličana, jer je narod pošteo najbolje ovce i goveda da bi ih prineo na žrtvu Gospodu, tvom Bogu. Sve ostalo smo uništili.’“

Samuel je rekao Saulu šta mu je Bog objavio noć pre toga, noć koju je Samuel proveo u tužnoj molitvi zbog Saulovog greha. „Zar nisi postao poglavar Izraelovih plemena dok si bio mali u svojim očima? I zar te Gospod nije pomazao za kralja nad Izraelom?“ Podsetio je Saula na Božije zapovesti koje je zlobno prekršio i upitao ga: „Zašto onda nisi poslušao Gospodnji glas, nego si pohlepno navalio na plen i učinio ono što je zlo u Gospodnjim očima?“

„Saul odgovori Samuelu: ‘Ali ja sam poslušao Gospodnji glas i otišao da izvršim zadatak koji mi je Gospod dao. Doveo sam amaličkog kralja Agaga, a Amaličane sam pobio. Onda je narod uzeo ovce i goveda od plena, i to najbolje od onog što je bilo određeno za uništenje, da bi to u Galgalu prineo na žrtvu Gospodu, tvom Bogu.’“

Saul je ovde izgovorio laž. Narod je slušao njegova uputstva, ali da bi se zaštitio bio je voljan da narod snosi posledice greha njegove neposlušnosti.

„Samuel reče: ‘Zar su Gospodu žrtve paljenice i druge žrtve isto tako mile kao i poslušnost Gospodnjem glasu? Znaj, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost je bolja od ovnujskog sala. Jer buntovništvo je greh isti kao i gatanje, i drsko ponašanje je isto što i vraćanje i idolopoklonstvo. Pošto si odbacio Gospodnju reč, i On tebe odbacuje da više ne budeš kralj.’ Tada Saul reče Samuelu: ‘Zgrešio sam što sam prestupio Gospodnju naredbu i tvoje reči; bojao sam se naroda pa sam poslušao njegov glas.’“

Bog nije želeo da Njegov narod poseduje ništa što pripada Amaličanima, jer je Njegovo prokletstvo bilo na njima i na

svemu što su posedovali. Planirao je da Amaličanima bude kraj i da Njegov narod ne sačuva ništa za sebe što je On prokleo. Takođe je želeo da narodi vide kraj naroda koji Mu je proklesio, i da budu uništeni od strane onog naroda koji su prezirali. Nisu trebali da ih unište kako bi uzeli ono što oni poseduju ili da pripišu slavu sebi, već da ispune Gospodnju reč koju je izgovorio u vezi sa Amalikom.

Gospod je rekao Mojsiju: „Zapiši to u knjigu za spomen i kaži Jošui: Izbrisaću spomen na Amaličane pod nebesima. Seti se šta ti je učinio Amalik na putu kad ste izašli iz Egipta, kako te je dočekao na putu, napao te s leđa i pobio sve one koji su zaostajali, kad si bio iscrpljen i umoran. On se nije bojava Boga. Kada ti Gospod, tvoj Bog, bude dao da počineš od svih neprijatelja svojih unaokolo u zemlji koju ti Gospod, tvoj Bog, daje da je zauzmeš kao nasledstvo, tada izbriši spomen na Amalika pod nebesima. Nemoj to da zaboraviš.“

Ipak se Saul usudio da bude neposlušan Bogu, sačuva ono što je Bog prokleo i odredio za smrt, kako bi prineo Bogu kao žrtvu za greh.

Samuel je izneo pred Saula njegovo zlo delo, pa ga je upitao: „Zar su Gospodu žrtve paljenice i druge žrtve isto tako mile kao i poslušnost Gospodnjem glasu?“ Bilo bi bolje da je poslušao Boga nego da je odredio to za žrtve i prinose zbog njihovih grehova neposlušnosti.

Bogu nije toliko stalo do njihovog prolivanja krvi životinja, koliko Mu je stalo do slušanja Njegovih zapovesti. Prinosi su bili određeni od Boga da podsete grešnog čoveka da je greh doneo smrt, i da krv nevine životinje može da iskupi krivicu prestupnika dejstvom velike Žrtve koja tek treba da se prinese. Bog je zahtevao od svog naroda poslušnost više nego žrtvu. Sva bogatstva zemlje su bila Njegova. Sva stoka na hiljadu brda je pripadala Njemu. Nije zahtevao plen iskvarenih ljudi na kojima je bilo

Njegovo prokletstvo čak do njihovog totalnog uništenja, da ta žrtva bude predstavljena Njemu kao preteča svetom Spasitelju, Jagnjetu bez mane.

Samuel je obavestio Saula da je njegova pobuna ista kao i greh vraćanja. To jest, kada neko krene putem pobune pokorava se kontroli uticaja koji je u suprotnosti Božijoj volji. Sotona kontroliše pobunjeni um. Oni koji su tako kontrolisani gube mirno poverenje u Boga, i imaju manje i manje sklonosti da se sa ljubavljaju pokore Njegovoj volji. Sotona se sve više upoznaje sa njima, sve dok izgleda da više nemaju snage da se odupru buntovniku. U ovom slučaju pobuna je ista kao i greh vraćanja.

Saulova tvrdoglavost u nastojanju da pred Samuelom insistira da je poslušao Boga, je bilo bezakonje i idolopoklonstvo. Njegova želja da sprovede sopstvenu volju je bila veća od dobijanja Božije naklonosti, ili potvrde da mu je savest čista. Kada mu je njegov greh jasno prikazan i njegova greška objašnjena, njegovo ponosno mišljenje je preterano samoljublje su ga naveli da opravda sebe u svojim pogrešnim delima, prkoseći Samuelovom ukoru i Gospodnjoj reči iz usta Njegovog proroka. Takva istrajnost u svesnom prestupu ga je zauvek odvojila od Boga.

Znao je da je učinio suprotno Božijoj izričitoj naredbi, ipak kada je bio ukoren od Boga preko Samuela nije ponizno prihvatio svoj greh, već je na odlučan način izgovorio laž da bi se opravdao. Da se ponizno pokajao i primio ukor Gospod bi se smilovao i oprostio Saulu njegov veliki greh. Ali Gospod je napustio Saula zbog njegovog tvrdoglavog odbijanja da bude ispravljen, i zbog izgovaranja laži Samuelu, Njegovom glasniku. Samuel je rekao Saulu da će zbog toga što je odbacio Gospodnju reč, Bog odbaciti njega kao kralja.

Ovo poslednje Samuelovo odbacivanje je pokazalo Saulu njegovo pravo stanje, u strahu je prizao da je zgrešio i prekršio

Gospodnju zapovest, što je pre čvrsto negirao. Preklinjao je Samuela da mu oprostí greh, i da se moli sa njim pred Gospodom. Samuel je odbio i rekao je Saulu da mu je Bog oduzeo kraljevstvo, i da nije u zabludi jer Snaga Izraela ne laže, niti je promjenljiva kao što je on bio.

Saul je ponovo iskreno preklinjao Samuela da ga počastvuje svojim prisustvom još jednom pred starešinama Izraela i pred narodom. Samuel se pokorio njegovom zahtevu, i pozvao je okrutnog kralja Agaga, koji mu je došao veoma ljubazno. „Ali Samuel reče: ‘Kao što su zbog tvog mača žene ostale bez dece, tako će i tvoja majka među ženama ostati bez dece.’ Tada je Samuel pred Gospodom u Galgalu pogubio Agaga.“

Gospod nije više razgovarao sa Saulom niti mu je davao uputstva preko Samuela. Saul je odabrao da prati sopstvenu volju, i odbacio je Gospodnju reč. Bog ga je ostavio da se vodi sopstvenim rasuđivanjem, koje je odabrao da prati, umesto da sluša Boga. Saul se nije iskreno pokajao. Uzdigao se jer je postao kralj. Pokazao je veću nestrpljivost da ga Samuel poštuje pred narodom, nego da dobije oprostaj i Božiju naklonost.

Samuel nije više dolazio kod Saula sa savetima od Boga. Gospod mu nije mogao dati da sprovodi Njegovu volju. Međutim, poslao je Samuela u Jesejev dom, da pomaže Davida za koga je odabrao da bude vladar umesto Saula koga je odbacio.

Kako su Jesejevi sinovi stali pred Samuela, on bi izabrao Elijava koji je bio visokog rasta i dostojanstvenog izgleda, ali je Božiji anđeo stajao pored njega da bi ga usmeravao u ovoj važnoj odluci i posavetovao ga da ne sudi po izgledu. Elijav se nije plašio Gospoda. Njegovo srce nije bilo u skladu sa Bogom. On bi bio ponosan, strog vladar. Nijedan od Jesijevih sinova se nije našao vrednim osim Davida, najmlađeg, čije je skromno zanimanje bilo da brine o ovcama. On je vršio skromnu službu pastira sa takvom vernošću i hrabrošću da ga je Bog izabrao da

bude zapovednik Njegovom narodu. Vremenom će zameniti svoj pastirski štap za skiptar (vladarsku palicu).

David nije bio visokog rasta, ali je njegovo lice bilo prelepo, sa izrazom poniznosti, poštenja i iskrene hrabrosti. Božji anđeo je pokazao Samuelu da je David onaj koga treba da pomaže, jer ga je Bog odabrao. Od tada, Gospod je dao Davidu mudro i razumno srce.

Kada je Saul video da Samuel više ne dolazi da ga savetuje, znao je da ga je Gospod odbacio zbog njegovih zlih dela, i stekao je osobine fanatika. Njegove sluge, kojima je davao uputstva u vezi sa kraljevstvom, se ponekad nisu usuđivali da mu priđu jer je izgledao kao lud čovek, nasilan i izopačen. Često je izgledao da je pun kajanja. Bio je tužan i veoma uplašen čak i kada nije bilo opasnosti. To ga je učinilo nesposobnim da bude vladar. Kada je bio u svom lošem raspoloženju uvek je bio pun nemira, nije želeo da ga bilo ko uznemirava, i ponekad nije dozvolio da iko priđe. Proročki je govorio da će biti svrgnut sa prestola, da će drugi zauzeti njegov položaj kao vladara i da se njegovo potomstvo nikada neće uzdići do prestola i primiti kraljevske počasti, već će svi izginuti zbog njegovih greha. Proročki je ponavljao, govoreći protiv samoga sebe u odsustvu energije, čak i u prisustvu svojih knezova i naroda.

Oni koji su bili svedoci tih čudnih stvari koje su se dešavale Saulu, preporučili su mu muziku računajući na to da će imati umirujući uticaj na njegov um dok mu je rastrojen. U Božijem providenju David je doveden pred njega kao spretan muzičar. Takođe su ga preporučili kao hrabrog ratnika, mudrog i vernom u svim stvarima jer ga je Gospod posebno vodio. Saul se ponekad osećao poniznim i čak je bio nestrpljiv da neko takav preuzme vlast nad kraljevstvom, neko ko bi znao od Gospoda kako da živi po Njegovoj volji. Dok je bio u povoljnom stanju uma, poslao je glasnike po Davida. Ubrzo ga je zavoleo i dao mu je

da bude štitonoša, učinivši ga svojim pratiocem. Mislio je da će tako biti siguran, ako je Bog uz Davida i da će mu možda spasiti njegov život kada bude izložen svojim neprijateljima. Davidovo vešto sviranje na harfi je smirivalo Saulov problematičan duh. Dok je slušao očaravajuće tonove muzike, uticalo je na njega da rastera tamu koja se nadvila nad njim, i da njegov rasterećen um dovede u razumno, srećno stanje.

Jonatanovo srce je bilo posebno povezano sa Davidovim, i između njih je bila posebna sveta veza jedinstva, koja je ostala neprekinuta sve do smrti Saula i Jonatana. Bilo je to Gospodnje delo, da Jonatan bude sredstvo kako bi se sačuvao Davidov život kada Saul bude pokušao da ga ubije. Božije providenje je pove-zalo Davida sa Saulom, da bi svojim mudrim ponašanjem stekao poverenje naroda i da bi kroz dugo vreme nevolja i poteškoća bio naveden da potpuno veruje Bogu, dok ga je On pripremao da postane vladar njegovom narodu.

Kada su Filistejci obnovili rat sa Izraelom, Davidu je bilo dozvoljeno da ode u očevu kuću i nastavi da bude pastir, što je voleo. Filistejci se nisu usudili da sa svojom velikom vojskom krenu protiv Izraela, kao što su pre radili, plašeći se da će biti nadvladani i da će pasti pred Izraelom. Nisu znali za slabost Izraela. Nisu znali da su Saul i njegov narod u velikoj nevolji, i nisu se usudili da započnu borbu sa njima, plašeći se da će ih Izrael savladati. Međutim, Filistejci su predložili svoj sopstveni način borbe, birajući velikog i snažnog čoveka čija visina je bila oko dvanaest stopa (oko 3,6 metara), i poslali su napred tog ratnika da izazove sukob sa Izraelom, tražeći od njih da pošalju čoveka da se bori sa njim. Bio je strašnog izgleda, ponosno je govorio i rugao se Izraelskoj vojsci i njihovom Bogu.

Četrdeset dana je ovaj ponosni hvalisavac ispunjavao Izrael strahom, i učinio Saula veoma uplašenim, jer se niko nije usudio da uđe u borbu sa moćnim džinom. Izraelci zbog svojih prestupa

nisu imali to sveto poverenje u Boga koje bi ih vodilo da se bore u Njegovo ime. Međutim, Bog nije dozvolio da idolopoklonički narod ide ponosno uzdignutih glava protiv Vladara univerzuma. Spasao je Izrael, ne Saulovom rukom, nego Davidovom, kojeg je podigao da vlada nad Njegovim narodom.

Saul ne zna šta da radi. On zamišlja Izraelce kao Filistejske robove. On ne vidi izlaz. U svojoj nevolji, nudi veliku nagradu bilo kom ko ubije ponosnog hvalisavca. Međutim, svi osećaju svoju slabost. Imaju kralja kojem Bog ne daje savete, koji se ne usuđuje da se upusti u bilo kakve opasne poduhvate, jer ne očekuje nikakvu posebnu intervenciju od Boga da mu spasi život. Sa obzirom da su Izraelci učestvovali sa njim u prestupu, nije se nadao da će Bog posebno biti na njihovoj strani i da će ih izbaviti iz ruku Filistejaca. Izraelska vojska je bila paralizovana strahom. Nisu mogli da imaju poverenja u svog kralja, kojeg su tražili od Boga. Saulov um je bio promenljiv. On bi kratko vreme komandovao vojskom, pa bi ga obuzeli strah i obeshrabrenje i on bi poništio svoja naređenja.

Dok je David obavljao skroman zadatak za svoju braću, koji mu je otac dao, čuo je ponosnog hvalisavca kako se ruga Izraelu i njegov duh se pobunio. Ljubomorno je stao na stranu vojske živog Boga, kojoj se bogohulni hvalisavac rugao. Izrazio je ogorčenje da paganin koji nema strah od Boga, i nema silu od Njega, bude ostavljen da na takav način drži ceo Izrael u strahu i trijumfuje nad njima.

Davidov stariji brat Elijav, kojeg Bog nije izabrao da bude kralj, je bio ljubomorani na Davida jer je počastvovan pre njega. Prezirao je Davida i gledao na njega kao na slabijeg od sebe. Optužio ga je da se bez očevo­g znanja iskrao da gleda borbu. Rugao mu se zbog njegovog malog posla čuvanja nekoliko ovaca u pustinji. David je odbacio nepravedne optužbe i rekao: „Šta sam sad uradio? Zar ne postoji razlog?“ David se nije trudio

da objašnjava svom bratu da je došao u pomoć Izraelu, da ga je Bog poslao da ubije Golijata. Bog je odabrao da on bude vladar Izraela, i dok je vojska živog Boga bila u takvoj opasnosti, anđeo ga je usmerio da spasi Izrael.

David je doveden pred Saula i rekao mu je da se Izrael ne treba plašiti: „Tvoj će sluga izaći i boriće se s tim Filistejinom.“ Saul se usprotivio jer je David bio mlad. David je spomenuo opasnosti koje je iskusio u pustinji da bi sačuvao ovce o kojima se brinuo. Ponizno je pripisao svoje izbavljenje Bogu. „Gospod, koji me je izbavio iz lavljih i iz medveđih kandži, izbaviće me i iz ruku tog Filistejina.“ Saul je dozvolio Davidu da ide. Stavio je na Davida svoj sopstveni kraljevski oklop, ali ga je David ostavio po strani i samo je uzeo pet glatkih kamenova iz potoka, pračku i štap. Kada je ponosni izazivač Izraela video mladića prelepog lica kako mu se približava sa takvom opremom, upitao je: „Zar sam ja pas da ideš na mene sa štapovima?“ prokleo je Davida svojim bogovima i hvalisavo ga je pozvao da dođe do njega, kako bi dao njegovo meso pticama nebeskim i zverima poljskim. „Ti ideš na mene s mačem, s dugim i kratkim kopljem, a ja na tebe idem,“ ne u oklopu i ne sa moćnim oružjima, već „u ime Gospoda nad vojskama, Boga Izraelove vojske, kome si se ti rugao.“ David se nije hvalio svojim veštinama. Hvalio se Gospodom. „Danas će te Gospod predati meni u ruke... I svi narodi na zemlji znaće da Izrael ima Boga. Sve ovo mnoštvo znaće da Gospod ne spasava ni mačem ni kopljem, jer je bitka Gospodnja i on će vas predati nama u ruke.“ „Kada je Filistejin pošao napred, prilazeći sve bliže Davidu, David je brzo potrčao prema bojnopolju u susret Filistejinu. Tada David gurnu ruku u torbu, izvadi kamen, baci ga iz pračke i pogodi Filistejina u čelo, tako da mu se kamen zabio u čelo i on pade licem na zemlju.“

David je odsekao glavu ponosnom hvalisavcu njegovim moćnim mačem sa kojim se hvalio. Kada su Filistejci videli da

je njihov ratnik mrtav bili su zbunjeni i pobjegli su u svim pravcima kako ih je Izrael progonio.

Kada su se Saul i David vratili iz pokolja Filistejaca žene iz grada su pošle da ih srećne dočekaju pevajući. Jedna grupa je pevala: „Saul pobi hiljade neprijatelja.“ Zatim je grupa odgovorila prvoj: „A David desetine hiljada.“ To je veoma naljutilo Saula. Umesto da pokaže skromnu zahvalnost Bogu što je Izrael bio sačuvan od svojih neprijatelja pomoću Davida, na njemu je bio surov duh ljubomore, i kao u prošlosti on se potčinio njegovoj kontroli. „Saul se veoma razgnevio, jer mu ta pesma nije bila po volji i zato je rekao: ‘Davidu su dale desetine hiljada, a meni su dale samo hiljade. Još mu samo kraljevstvo treba dati!’“ Njegove strahove je izazvalo to što je on zaista bio čovek koji će zauzeti njegovo mesto kao vladar. Saul se plašio da mu naudi otvoreno jer su ljudi cenili i voleli Davida.

Pod uticajem naroda, David je bio unapređen da preuzme odgovornost za poslove u vezi rata. On je bio vođa u svim važnim poduhvatima. Kako je Saul video da narod voli i veruje Davidu mrzeo ga je, jer je smatrao da ima prednost nad njim. Tražio je priliku da ga ubije. Kada je zli duh bio u njemu dok mu je David svirao kao i obično da bi olakšao njegov namučeni um, pokušao je da ga ubije, bacajući jako, oštar instrument ka njegovom srcu. Božji anđeli su sačuvali Davidov život. Oni su mu omogućili da zna šta je bila Saulova namera. Kako je instrument dolazio ka Davidu, on je skočio na stranu i nije ga povredio već se zabo duboko u zid gde je David sedeo.

Izraelci su sada osećali svoju neobičnu situaciju. Imali su svakodnevne dokaze da je Bog ostavio Saula na svom zlom putu, i da im je zapovedao vladar koji se usudio da učini ubistvo, i ubije pravednika koga je Gospod izabrao da ih sačuva. Saulova okrutna dela su im bila živi dokaz do kakvih krajnosti krivice i zločina može ići kralj koji se pobunio protiv Boga, vođen svojim

sopstvenim strastima.

David je bio poslušan Saulu kao sluga, i njegovo ponašanje je bilo skromno. Njegov život je bio besprekoran. Njegova vernost u obavljanju Božije volje je bila stalna prekor Saulovom buntovničkom putu. Saul je odlučio da po svaku cenu ubije Davida. Dok god je Saul bio živ, to je bio veliki cilj njegovog života, bez obzira što je bio primoran da pripíše Božjem providenju što je David izmakao njegovim rukama. Ipak, njegovo srce je bilo lišeno Božije ljubavi i on je bio idolopoklonik sebe. Istinita čast, pravda i plemenitost su žrtvovane za njegov ponos i ambicije. Lovio je Davida kao divlju zver. David je često držao Saula u svojoj moći, i ljudi kojima je upravljao su ga navodili da ga ubije. Iako je David znao da ga je Bog izabrao kao vladara u Izraelu, nije podigao ruku protiv Saula koga je Bog pomazao. On je izabrao da nađe utočište među Filistejcima. On je svojim mudrim, skromnim životom čak učinio da njegovi neprijatelji budu u miru sa njim, i ostao je sa njima sve do Saulove smrti.

Saul se uplašio kada su Filistejci opet ratovali protiv Izraela. On nije imao mira u bilo kojem vremenu opasnosti, a narod je bio podeljen. Neki su bili sa Saulom u svoj njegovoj zlobi. Drugi nisu mogli da veruju njegovom rasuđivanju, i želeli su pravednog vladara. Saulova poslednja dela su bila tako okrutna, drska i smela, da mu je savest postala kao bič, stalno ga šibajući. Ipak, on se nije pokajao za svoju zlobu već je nastavio svoj surov put sa očajem, i pred bitku on je bio rastrojen i žalostan. Usudio se da opterećen od krivice upita Boga, ali Bog mu nije odgovorio. Varvarski je izvršio masakr nad Gospodnjim sveštenicima jer su dozvolili Davidu da pobjegne. Uništio je grad gde su sveštenici živeli, ubio je mnoštvo pravednika da zadovolji svoj ljubomorni bes. Ipak se u svojoj nevolji usudio da priđe Bogu kako bi pitao da li treba da ratuje sa Filistejcima. Međutim, pošto ga je Bog

napustio tražio je ženu sa sličnim duhom koja razgovara sa Sotonom. Zaboravio je Boga, i na kraju je potražio onu koja je zbog znanja sklopila savez sa smrću, i dogovor sa grobom. Veštica iz Endora je sklopila dogovor sa Sotonom da prati njegova uputstva u svemu, a on će činiti čuda za nju i otkriće joj najveće tajne, ako bi se skroz pokorila da bude pod kontrolom njegovog sotonskog veličanstva. Ona je to uradila.

Kada je Saul prizvao Samuela, Gospod nije učinio da se Samuel pojavi pred Saulom. On nije video ništa. Sotoni nije bilo dozvoljeno da uznemiri Samuelov odmor u grobu, i podigne ga u stvarnosti veštici iz Endora. Bog Sotoni nije dao moć da uskr-sne mrtve. Međutim, Sotonini anđeli mogu da preuzmu oblik mrtvih prijatelja, da pričaju i ponašaju se kao oni, i pretvarajući se da su prijatelji mogu izvesti prevaru. Sotona je dobro znao Samuela, i znao je da se predstavi kao on pred vešticom iz Endora, kao i da kaže sudbinu koja će zadesiti Saula i njegove sinove.

Sotona će doći u veoma uverljivom prikazu kako bi prevario ljude, podmetne im sebe, i gotovo neprimetno ih odvoji od Boga. On ih osvaja pod svoju kontrolu, oprezno u početku, sve dok nisu postali neosetljivi. Zatim će dati odvažnije predloge, sve dok ih ne navede da učine skoro svaki zločin. Kada ih potpuno uhvati u svoju zamku omogućiće im da vide gde su, i on trijumfuje u njihovoj zbunjenosti, kao u slučaju sa Saulom. On je dopustio da ga Sotona vodi kao dobrovoljnog roba, i Sotona sada predstavlja Saulu tačan opis njegove sudbine. Dajući Saulu tačnu izjavu o njegovom kraju, Sotona je kroz ženu iz Endora otvorio put da Izrael bude vođen njegovim sotonskim lukavstvom. Da u svojoj pobuni protiv Boga uče od njega, i radeći tako da pokidaju poslednju kariku koja ih spaja sa Bogom.

Saul je znao da je time što je pitao za savet vešticu iz Edora pokidao poslednji delić koji ga veže za Boga. Znao je da ako se

pre toga nije svojevóljno odvojio od Boga, ovim činom bi to konačno potvrdio. Napravio je sporazum sa smrću, i savez sa grobom. Čaša njegovog greha je bila puna.

Poglavlje XXXIV

DAVID

Bog je odabrao Davida, skromnog pastira da vlada nad Njegovim narodom. On je bio strog u svim obredima koji su u vezi sa verom Jevreja, i istakao se svojom odvažnošću i nepokolebljivim poverenjem u Boga. Izdvajao se zbog svoje vernosti i pobožnosti. Njegova čvrstina, poniznost, ljubav prema pravdi, i odlučnost su ga omogućile da obavlja visoke Božije namere da uputi Izrael u njihovom zalaganju, i da vlada kao velikodušni i mudri vladar.

Njegov verski karakter je bio iskren i revan. Dok je David bio tako iskren Bogu, posedovao takve uzvišene crte karaktera, Bog ga je nazvao čovekom po svom srcu. Kada je bio uzdignut na presto, njegova vladavina je bila u velikoj suprotnosti sa kraljevima ostalih naroda. Užasavao se idolopoklonstva, i revnosno čuvao Izraelce da ne budu tako zavedeni od okolnih naroda. Narod ga je veoma voleo i poštovao.

On je često osvajao i trijumfoval, povećao je svoje bogatstvo i veličinu. Međutim, njegov napredak je imao uticaj da ga udalji od Boga. Imao je mnogo snažnih iskušenja. Na kraju je pao pod uobičajene navike drugih kraljeva oko njega, da ima mnoštvo žena, i njegov život je zagorčan zlim ishodom poligamije. Njegova prva greška je što je uzeo više od jedne žene, tako odstupajući od Božijeg mudrog uređenja. Ovo odstupanje od onog što je ispravno je pripremiло put za veće prestupe. Kraljevi idolopokloničnih naroda su smatrali kao dodatak svojoj časti, i dostojanstva, da imaju više žena, i David je mislio da je čast ako na svom prestolu ima nekoliko žena. Međutim, uvideo je pro-

kletstvo takvog puta, nesrećnim neskladom, rivalstvom i ljubomorom među njegovim brojim ženama i decom.

Njegov zločin u vezi sa Urijem i Batšebom je bio odvratan u Božijim očima. Pravedan i nepristrasan Bog nije opravdavao ili odobravao ove Davidove grehe, nego je kroz Natana, svog proroka, poslao ukor i veliku osudu, što je prikazano u živim bojama, njegov tužan prestup. David je bio zaslepljen svojim čudesnim odlaskom od Boga. Sam sebi je pronalazio izgovor za svoj grešni pravac, dok mu njegovi načini nisu bili prihvatljivi u sopstvenim očima. Jedan pogrešan korak je pripremio put za sledeći, sve dok njegovi gresi nisu zahtevali Jehovin ukor preko Natana. David kao da se probudio iz sna. On je osetio posledicu svog greha. Nije tražio izgovor za ono što je uradio, niti je kao Saul ublažavao svoj greh, već se sa kajanjem i iskrenim žaljenjem poklonio pred Božijim prorokom, i priznao je svoju krivicu. Natan je rekao Davidu da će Bog oprostiti njegov greh zbog pokajanja i poniznog priznanja, sprečiće da ga snađe veća nesreća, i poštedeće mu život, ipak treba da bude kažnjen jer je dao veliki povod Gospodnjim neprijateljima da hule. Ovu priliku su koristili Božiji neprijatelji od Davidovog vremena pa sve do danas. Skeptici su napadali hrišćanstvo i ismejavali su Bibliju jer im je David dao priliku za to. Hrišćanima spominju Davidov slučaj, njegov greh, u situaciji sa Urijem i Batšebom, njegovoj poligamiji, i onda tvrde da je David nazvan čovekom koji je po Božijem srcu, i ako je taj biblijski zapis tačan onda je Bog pravdao Davida i njegove zločine.

Pokazano mi je kada je David bio čist i kada je slušao Božije savete, da ga je Bog zvao čovekom po svom srcu. Kada se David odvojio od Boga i uprljao svojim zločinima svoj savršen karakter, nije više bio čovek po Božijem srcu. Bog ni najmanje nije pravdao njegove grehe, već je poslao Natana, svog proroka sa

strašnim osudama prema Davidu, jer je prekršio Gospodnju zapovest. Bog je pokazao svoje nezadovoljstvo jer je David imao mnoštvo žena, suočivši ga sa presudama i dozvoljavajući da se zla podignu na njega u njegovom domu. Strašna nevolja koju je Bog dozvolio da se spusti na Davida, koji je zbog svog poštenja nekad nazivan čovekom po Božijem srcu, je dokaz budućim naraštajima da Bog neće pravdati nikoga ko krši Njegove zapovesti, već će sigurno kazniti krivce bez obzira koliko su pravedni i omiljeni Bogu nekada bili dok su pratili Gospoda čistog srca. Kada se pravednici okrenu od svoje pravednosti i čine zlo, njihova ranija pravednost ih neće sačuvati od gneva pravednog i svetog Boga.

Velikani biblijske prošlosti su mnogo grešili. Njihovi gresu nisu sakriveni, već su verno zabeleženi u istoriju Božije zajednice, sa Božijim kaznama koje su pratile krivična dela. Ovi slučajevi su zapisani za dobrobit budućih naraštaja, i služe da bi podstakli veru u Božiju reč kao verno istoriju. Ljudi koji žele da sumnjaju u Boga, u hrišćanstvo i u Božiju reč, neće suditi iskreno i nepristrasno, već sa umovima punim presuda će da analiziraju život i ličnost ne bi li pronašli bilo kakve mane u životima onih koji su bili najistaknutije vođe Izraela. Bog je dao veran opis ličnosti velikih ljudi u njihovo vreme tokom nadahnute prošlosti. Ti ljudi su bili smrtni, podložni iskušenjima od đavola. Njihove slabosti i gresi nisu sakriveni, već su verno zapisani sa ukorima i kaznama koje su ih pratile. Te je „napisano za upozorenje nama, koji živimo na kraju vekova.“

Bog nije puno dozvolio da se u Njegovoj reči veličaju vrline najboljih ljudi koji su živeli na zemlji. Sve njihove pobjede, i velika i dobra dela su pripisana Bogu. Samo On je trebao da primi slavu, samo On da bude uzdignut. On je bio sve u svemu. Čovek je bio samo izvršilac, nemoćno oruđe u Njegovim rukama. Sila

i veličina su pripadale Bogu. Bog je u čoveku video stalnu sklonost da odstupa i zaboravlja Ga, i da obožava stvorenja umesto Stvoritelja. Prema tome, Bog neće dopustiti da čovek koji je za-beležen na stranicama svete istorije bude mnogo hvaljen.

David se pokajao za svoj greh u prahu i pepelu. On je preklinjao Boga za oprostaj i nije skrivao svoje pokajanje od velika, pa čak ni od slugu svog kraljevstva. Sastavio je pokajnički Psalm, prepričavajući svoj greh i pokajanje u Psalmu za koji je znao da će ga pevati budući naraštaji. Želeo je da i drugi budu poučeni tužnom prošlošću njegovog života.

Pesme koje je David napisao je peveo ceo Izrael, posebno u prisustvu okupljenog mnoštva i pred sveštenicima, starešinama i poglavarima. Znao je da će priznavanje njegove krivice izneti njegove grehe pred sledeće generacije. Izneo je svoj slučaj, pokazujući u Koga je verovao i u Koga je polagao nadu za oprostaj. „Smiluj mi se, Bože, po milosti svojoj. Po velikom milosrđu svome izbriši prestupe moje. Potpuno me operi od iskvarenosti moje, i očisti me od greha moga.“ „Izbavi me od krivice za krv, Bože, Bože spasenja moga.“

David nije pokazao duh neobraćenog čoveka. Da je posedovao duh vladara okolnih naroda, ne bi mogao podneti, od Natana, sliku svog zločina u punom smislu i u svoj njegovoj odvratnosti, već bi oduzeo život vernom prekoriocu. Ali bez obzira na uzvišenost njegovog prestola i njegove neograničene moći, njegovo ponizno priznavanje svega za šta je optužen je dokaz da se on i dalje plašio i drhtao pred Gospodnjom reči.

David je primoran da oseti gorki ukus plodova svog lošeg dela. Njegovi sinovi su postupali po grehovima za koje je on bio kriv. Amnon je počinio strašan zločin, Abšalom se osvetio tako što ga je ubio. Tako je Davidu njegov greh stalno padao na um, i bio je primoran da oseti punu težinu nepravde koja je učinjena Uriji i Batšebi.

Abšalom, njegov rođeni sin kojeg je voleo više od sve dece se pobunio protiv njega. Svojom izuzetnom lepotom, neodoljivim manirima, i lažnom ljubaznošću, lukavo je ukrao srca ljudi. Nije posedovao dobrotu u srcu, već je bio ambiciozan, i kao što se po njegovom načinu videlo, pribegavao je spletkama i zločinima da preotme kraljevstvo. Uzvratio bi na očevu ljubav i ljubaznost tako što bi mu oduzeo život. U Hebronu su ga njegovi sledbenici proglasili za kralja, i on ih je vodio u poteru za svojim ocem. Abšalom je poražen i ubijen.

David je postao veoma uznemiren zbog ove pobune. To je bilo kao ni jedan drugi rat u kome je do sada učestvovao. Njegova mudrost od Boga, energija i umetnost ratovanja su mu omogućile da odoleva napadima svojih neprijatelja. Međutim, ovaj neuobičajeni sukob koji je krenuo iz njegovog doma, i to što je pobunjenik bio njegov rođeni sin, je izgleda zbunilo i oslabilo njegovo mirno rasuđivanje. Spoznaja da je to zlo prorečeno od proroka, i da ga je navukao na sebe kršenjem Božijih zapovesti je uništilo njegovu veštinu, i prethodnu hrabrost koja je bila bez premca.

David je bio ponizan i veoma uznemiren. Pobegao je iz Jerusalima da spasi svoj život. Nije išao sa samopouzdanjem i kraljevskim počastima, sa verom u Boga kao što je to činio u prethodnim bitkama, već kako se penjao uz Maslinsku goru okružen svojim narodom i svojim snažnim ljudima, oborio je glavu u poniznosti i hodao je bos plačući, a njegov narod je oponašao primer duboke poniznosti koju je pokazao njihov kralj, dok je bežao pred Abšalomom.

Simej, Saulov rođak koji je uvek bio ljubomorani na Davida zato što je primio presto i kraljevske počasti koje su nekada bile Saulove, iskoristio je ovu priliku da izlije svoj pobunjenički gnev na Davida u njegovoj nesreći. Proklinjao je kralja i bacao je kamenje i prašinu na njega i njegove sluge, i optužio je Davida

da je krvav i zao čovek. Davidovi sledbenici su molili za dozvolu da ga ubiju, ali ih je David ukorio i rekao im je: „Neka proklinje, jer mu je Gospod rekao da me proklinje. Ko onda sme da kaže: ‘Zašto tako činiš?’“ Evo mog sina, „traži moju dušu, pa kako onda ne bi ovaj Benjaminov sin! Pustite ga neka me proklinje, jer mu je Gospod tako rekao!“

Na taj način je priznao pred narodom i pred poglavarima da je to kazna koju je Bog doveo na njega zbog njegovog greha, kojim je dat povod Gospodnjim neprijateljima da hule, da razbesneli Benjaminov sin može ispuniti svoj deo u predskazanoj kazni, a ako David bude podneo sve te stvari sa poniznošću, Bog će ublažiti njegovu nevolju, i pretvoriće Simejevu klevtu u blagoslov. David nije pokazao duh neobraćenog čoveka. Pokazao je da je imao iskustva u radu sa Bogom. Pokazao je naklonost da ga Bog ispravi, i da se sa poverenjem okrene Njemu, kao jedinom kome može verovati. Bog je nagradio Davidovo ponizno poverenje u Njega pobedom nad Ahitofelovim savetom i tako što mu je spasao život.

David nije imao osobine kakve mu je Simej pripisivao. Kada je Saul više puta bio u Davidovoj vlasti, David nije dozvolio da ga njegovi sledbenici ubiju, iako je bio u stalnom strahu za sopstveni život i bio progonjen od Saula kao divlja zver. Jednom, kada je Saul bio pod njegovom vlašću odsekao je skut njegovog ogrtača, da bi dokazao Saulu da ga ne bi povredio, iako je mogao da mu oduzme život kada je bio tako izložen. David se i zbog toga pokajao, jer je Saul bio Gospodnji pomazanik.

Kada je David bio žedan i veoma željan vode iz Betlehemskog bunara, tri čoveka su bez njegovog znanja provalila u filistejski logor i izvukli su vodu iz bunara pa je doneli Davidu. Smatrao je vodu suviše svetom kako bi je pio da ugasi žeđ, zato što su tri čoveka zbog svoje ljubavi prema njemu rizikovali svoje živote da je dobiju. Nije olako gledao na život. Smatrao je da

ako bi popio vodu za koju su ovi hrabri ljudi rizikovali svoje živote da je donesu, to bi bilo kao da pije njihovu krv. Svečano je prosuo vodu kao svet prinos Bogu.

Nakon Abšalomove smrti, Bog je ujedinio srca Izraelaca kao srce jednog čoveka, prema Davidu. Simej, koji je proklinjao Davida u njegovoj poniznosti, zbog straha za sopstveni život je bio među prvima od pobunjenih da izađe u susret Davidu kada se vratio u Jerusolim. Priznao je svoje pobunjeničko ponašanje prema Davidu. Oni koji su bili svedoci njegove uvredljive kletve, savetovali su Davidu da mu ne poštedi život jer je proklinjao Gospodnjeg pomazanika. Međutim, David ih je ukorio. Ne samo što je poštedeo Simejev život, već mu je i milostivo oprostio. Da je David imao osvetoljubivi duh, mogao je taj duh lak da zadovolji stavljanjem prestupnika na smrt.

Izraelci su napredovali i brojčano su se povećali pod Davidovom vladavinom, kako su postajali jaki, i kako im se povećavalo bogatstvo postali su uzdignuti i ponosni. Zaboravili su Darodavca, i brzo su gubili svoj poseban i sveti karakter, koji ih je razlikovao od okolnih naroda.

David, u svom napredovanju nije sačuvao taj ponizni karakter i veru u Boga koji su pratili raniji period njegovog života. Gledao je uspon kraljevstva sa ponosom i upoređivao je njihovo sadašnje stanje sa prethodnim, sa malim brojem i malom snagom, kada se tek uzdigao na presto, pripisujući sebi slavu. Zadovoljio je svoja ambiciozna osećanja pokorivši se iskušenju đavola da prebroji Izrael, kako bi uporedio njihovu raniju slabost sa njihovim tadašnjim naprednim stanjem pod njegovom vladavinom. Bog nije bio zadovoljan time, i to je bilo u suprotnosti sa Njegovom izričitom naredbom. To je vodilo Izrael da se oslanja na svoju brojčanu snagu, umesto na živog Boga.

Prebrojavanje Izraela nije bilo u potpunosti završeno pre nego što je David bio osvedočen da je počinio veliki greh protiv

Boga. Uvideo je svoju grešku i ponizio se pred Bogom, priznajući svoj veliki greh u besmislenom prebrojavanju naroda. Ali njegovo pokajanje je došlo isuviše kasno. Reč je već stigla Gospodnjem proroku da prenese poruku Davidu i ponudi mu izbor kazni zbog njegovog prestupa. David je i dalje pokazivao da ima poverenje u Boga. Odabrao je da radije padne u ruke milostivom Bogu, nego da bude prepušten surovijoj milosti zlih ljudi.

Nastupilo je brzo uništenje. Sedamdeset hiljada je bilo uništeno pomorom. David i Izraelove starešine su bili u dubokoj poniznosti, i žalili pred Gospodom. Dok je Gospodnji anđeo bio na putu da uništi Jerusalim, Bog mu je naredio da prekine svoj posao smrti. Milostivi Bog je i dalje voleo svoj narod, bez obzira na njihovu pobunu. Davidu i onima koji su sa njim je otkriven anđeo obučen u ratnu opremu, sa izvučenim mačem u ruci koji se nadvio nad Jerusalimom. David je bio užasno uplašen, a ipak je plakao u svojoj nevolji i u svom sažaljenju za Izrael. Molio je Boga da spasi ovce. U patnji je priznao: „Ja sam zgrešio i ja sam zlo učinio. Ali šta su ove ovce učinile? Molim te, neka tvoja ruka dođe na mene i na dom mog oca.“ Bog je Davidu govorio preko svog proroka i naredio mu je da se pokaje za svoj greh. Davidovo srce se pokrenulo i njegovo pokajanje je bilo prihvaćeno. Ornino gumno mu je ponuđeno besplatno, kako bi tamo podigao oltar Gospodu, takođe i stoka, kao i sve ostalo što mu je trebalo za žrtvu. Međutim, David, koji će prineti ovu velikodušnu žrtvu, mu je rekao da će Gospod prihvatiti žrtvu koju je on voljan da prinese, ali da on neće izaći pred Gospoda sa žrtvom koja ga nije ništa koštala. Kupio je sve to od njega za punu cenu. Tako je prineo žrtve paljenice i žrtve zahvalnice. Bog je prihvatio prinese odgovorivši Davidu tako što je poslao vatru sa neba da proguta žrtvu. Gospodnjem anđelu je bilo naređeno da vrati svoj mač i da prekine sa svojim delom uništenja.

David je napisao mnoge psalme u pustinji u koju je morao

da beži zbog sigurnosti. Saul ga je čak i tamo progonio, i David je nekoliko puta bio spašen da ne padne u Saulove ruke posebnim zalaganjem Providenja. Dok je David tako prolazio kroz teška iskušenja i nevolje, pokazao je nepokolebljivu veru u Boga, i posebno je bio nadahnut Njegovim Duhom dok je pisao svoje pesme koje opisuju opasnosti i izbavljenja, pripisujući hvalu i slavu Bogu, njegovom milostivom Spasiocu. U ovim psalmima se vidi duh revnosti, posvećenosti i svetosti. Pevao je te pesme koje izražavaju njegove misli i molitve o predivnim stvarima, praćene veštom muzikom na harfi i drugim instrumentima. Psalm koji se nalazi u 2. Samuelovoj 22. glava je napisao dok ga je Saul progonio da mu oduzme život. Skoro sve svete Davidove pesme su sastavljene u ranijem periodu njegovog života, dok je služio Gospodu, sa iskrenošću i čistotom srca.

David je predložio da izgradi Božiji dom u koji bi stavio sveti kovčeg i u koji bi ceo Izrael dolazio da se klanja Bogu. Gospod je obavestio Davida preko svog proroka da ne treba on da Mu gradi hram, nego da će to učiniti njegov sin. „Ja ću biti njegov otac, a on će biti moj sin. Ako učini neko zlo, ukoriću ga prutom ljudskim i udarcima sinova ljudskih. Ali mu neću uskratiti svoju milost kao što sam je uskratio Saulu, kog sam uklonio zarad tebe.“ Bog pokazuje sažaljenje i saosećanje zbog slabosti grešnog čoveka i obećava da ako zgreši kazniće ga, a ako se pokaje oprostiće mu.

Poslednje godine Davidovog života su bile obeležene vernom posvećenošću Bogu. Žalio je zbog svojih grehova i zbog napuštanja Božijih pravednih pravila, koja su zamračila njegov karakter i dala povoda Gospodnjim neprijateljima da hule. Gospod je preko svog anđela usmeravao Davida, i dao mu je skicu hrama koji Solomon treba da izgradi za Njega. Anđeo je bio zadužen da bude pored Davida dok je on zapisivao, za dobro-

bit Solomona, važna uputstva u vezi sa rasporedom hrama. Davidovo srce se pokrenulo. Pokazao je revnost i posvećenost u pravljenju važnih priprema za gradnju, i nije štedeo ni radnu snagu ni troškove, već je dao velike donacije iz svoje riznice, čime je dao plemenit primer svom narodu, koji oni nisu oklevali da prate voljnih srca.

David je osećao veliku zabrinutost za Solomona. Strahovao je da bi on mogao da krene njegovim grešnim putem. Sa dubokom tugom je video mrlje i prljavštinu koji su uprljali njegov karakter padom u strašne grehe, i on bi spasao svog sina od zla ako bi mogao. Iz iskustva je naučio da Gospod ni u kom slučaju neće sprečiti grešna dela, bez obzira da li ih čini najuzvišeniji knez ili najponizniji sluga, već će teška kazna stići vođu njegovog naroda, jer je on na odgovornijem položaju od najponiznijeg sluga. Gresi koje su počinili vođe Izraela su uticali na to da se u umu i svesti naroda umanjí grozota zločina što bi primetili drugi narodi, koji se ne plaše Boga, već gaze Njegov autoritet i to bi ih navelo da hule na Izraelovog Boga.

David je svečano obavezao svog sina da se strogo pridržava Božijeg zakona, i da poštuje sve Njegove odredbe. Preneo je Solomonu Gospodnju reč koju su mu rekli Njegovi proroci: „Utvrdiću njegovo kraljevstvo doveka ako bude odlučno izvršavao moje zapovesti i držao se mojih zakona kao danas. Sada, dakle, pred očima celog Izraela, pred Gospodnjim zborom, pred našim Bogom koji nas sluša, kažem vam: ‘Pazite da se držite svih zapovesti Gospoda, svog Boga, da biste držali ovu dobru zemlju i doveka je ostavili u nasledstvo svojim sinovima posle vas.’ A ti, sine moj Solomone, upoznaj Boga svog oca i služi mu celim srcem i radosnom dušom, jer Gospod ispituje sva srca i svaku pomisao i želju razabira. Ako ga budeš tražio, daće ti da ga nađeš. Ali ako ga napustiš, odbaciće te zauvek. Znaj sada da te je

Gospod izabrao da sagradiš dom koji će biti svetište. Budi hrabar i kreni na posao.“

Nakon što je tako obavezao svog sina pred ljudima i u prisustvu Boga, veoma se zahvalio Bogu što je podstaknuo njegovo sopstveno srce i srca ljudi da voljno daju za ovaj veliki posao gradnje. Takođe je zamolio Gospoda da učini Solomonovo srce naklonjeno Njegovim zapovestima. Rekao je: „Znam, Bože moj, da ti ispituješ srca i da voliš poštenje. Ja sam čestitog srca dobrovoljno prineo sve ovo i sada radosno gledam kako tvoj narod, koji se nalazi ovde, tebi dobrovoljno prinosi darove. Gospode, Bože naših praočeva Abrama, Isaka i Izraela, sačuvaj doveka takve misli i takvu želju u srcu svog naroda i usmeri njihovo srce k sebi. Mom sinu Solomonu daj nepodeljeno srce da bi se držao tvojih zapovesti, tvojih opomena, tvojih propisa, da bi izvršio sve što treba i da bi sagradio taj dvor za koji sam sve pripremio.“

Davidova javna služba je bila pred krajem. Znao je da će uskoro umreti, i nije hteo da ostavi stvari nedovršene. Da ne bude nemira u duši njegovog sina već dok je imao dovoljno telesne i umne snage, sredio je sve poslove njegovog kraljevstva, do najmanjeg detalja ne zaboravljajući da upozori Solomona za Simejev slučaj. Znao je da će to kasnije dovesti do problema u kraljevstvu. Simej je bio opasan čovek, nasilne naravi i obuzdavao se samo zbog straha. Kad god bi se usudio, izazvao bi pobunu, ili ako bi imao povoljnu priliku ne bi oklevao da ubije Solomona.

David je u organizovanju svojih stvari, postavio dobar primer svima koji su u poodmaklim godinama, da srede svoje stvari dok su još sposobni da to urade, kako ne bi imali ništa dovoljno vredno što bi odvratilo njihove misli od Boga, kada budu blizu smrti, i kada im se umne sposobnosti umanje.

Poglavlje XXXV

SOLOMON

Srca ljudi su se okrenula prema Solomonu, kao što su pre njega prema Davidu, i slušali su ga u svim stvarima. Gospod je poslao svog anđela kako bi dao uputstva Solomonu u toku noći u snu. Sanjao je da Bog priča sa njim. „Bog mu reče: ‘Traži šta hoćeš da ti dam.’ A Solomon reče: ‘Ti si pokazao veliku milost prema svom sluzi Davidu, mom ocu, jer ti je služio u istini i u pravednosti s čestitim srcem. Pokazivao si mu veliku milost i dao si mu sina da sedi na njegovom prestolu, kao što se danas vidi. I sada, Gospode, Bože moj, ti si svog slugu postavio za kralja umesto mog oca Davida, a ja sam mlad i još nemam iskustva. Tvoj sluga je među tvojim narodom koji si izabrao, narodom koji je toliko velik da se ne može prebrojati niti mu se broj može proceniti. Zato daj svom sluzi poslušno srce da može suditi tvom narodu i razlikovati dobro od zla, jer ko može suditi tvom narodu, ovom tvrdoglavom narodu?’“

„Gospodu je bilo drago što je Solomon to tražio. Bog mu reče: ‘Zato što si to tražio, a nisi tražio dug život, ni bogatstvo, ni duše svojih neprijatelja, nego si tražio razboritost da možeš ispravno suditi, evo, učiniću po tvojim rečima. Daću ti mudro i razumno srce, da takvog kakav si ti nije bilo ni pre tebe niti će ga posle tebe biti. A daću ti i ono što nisi tražio, i bogatstvo i slavu, tako da dokle god si živ neće biti takvog kralja kao što si ti. Ako budeš hodio mojim putevima i držao se mojih propisa i mojih zapovesti, kao što je hodio i tvoj otac David, produžiću tvoje dane.’“

Bog je obećao da kao što je bio sa Davidom tako će biti i sa Solomonom. Ako bude hodao pred Gospodom iskrenog srca, i u

poštenju, radeći sve što mu Bog zapovedi, i ako bude držao i poštovao Njegove propise i presude, obećao mu je da će uspostaviti njegov presto zauvek nad Izraelom. Solomon je bio svestan važnosti posla izgradnje Božijeg doma. Zbog toga je izrazio svoje ideje: „Ko bi mu mogao sagraditi dom kad ga nebesa i nebo nad nebesima ne mogu obuhvatiti?“

Gospod je dao Solomonu mudrost koju je on tražio iznad zemaljskih bogatstava, časti ili dugog života. Bio je najmudriji kralj koji je ikada sedeo na prestolu. Bog mu je dao srce puno razumevanja. Naprisao je mnogo priča i sastavio mnogo pesama. Mnogo godina je njegov život bio obeležen posvećenošću Bogu, i sa poštenjem, čvrstim načelima i strogom poslušnošću Božijim zapovestima. Upravljao je svakim važnim poduhvatom i sa velikom mudrošću je vodio poslove vezane za kraljevstvo. Njegovo verno izvršavanje uputstva u izgradnji najveličanstvenije građevine koju je svet ikada video je učinilo da se Njegova slava proširi svuda po narodima. Bio je veoma blagoslovljen i počastvovan od Boga. Svi narodi su priznavali i divili se njegovom superiornom znanju i mudrosti, veličanstvenosti njegovog karaktera, i veličini njegove moći. Mnogi su dolazili do njega sa svih strana sveta da bi gledali njegovu neograničenu moć i da dobiju savete kako da rešavaju teške probleme. Ništa nije bilo bogatije, lepše i skuplje od hrama koji je sagrađen za Boga.

Nakon što je hram bio sagrađen, Solomon je okupio sve Izraelce i mnogi narodi su takođe došli da gledaju posvećenje Božijeg doma. Bio je posvećen sa velikim sjajem. Solomon se obratio narodu i gledao je da okloni iz umova svi prisutnih sujeverja koja su zamaglila umove paganskih naroda u vezi sa Jehovom. Rekao im je da Bog nije kao paganski bogovi, koji su vezani za hramove izgrađene za njih, već će ih Izraelov Bog sresti svojim Duhom kada se ljudi okupe u tom domu posvećenom Njegovom obožavanju.

Solomon je kleknuo pred Bogom u prisustvu te velike skupine i uputio je molitvu Bogu. Pitao je u svojoj molitvi: „Ali da li će Bog zaista prebivati na zemlji? Gle, ni nebesa ni nebo nad nebesima ne mogu te obuhvatiti, a kamoli ovaj dom koji sam sagradio!“ On nastavlja dalje: „Neka tvoje oči noć i dan budno motre ovaj dom, ovo mesto za koje si rekao: ‘Tu će prebivati moje ime.’ Poslušaj molitvu koju ti tvoj sluga upućuje okrenut prema ovom mestu.“

„Kad je Solomon završio molitvu, vatra je sišla s nebesa i spalila žrtvu paljenicu i druge žrtve, a Gospodnja slava je ispunila dom. Sveštenici nisu mogli da uđu u Gospodnji dom jer je Gospodnja slava ispunila Gospodnji dom. Kad su svi Izraelovi sinovi videli kako su vatra i Gospodnja slava došli na dom, poklonili su se i pali ničice na pod, licem do zemlje, i zahvaljivali su Gospodu govoreći: On je dobar, večna je ljubav Njegova.“

Sedam dana je Solomon učestvovao u posvećenju Božijeg doma. Nakon što su se svečanosti posvećenja doma završile, „Gospod mu je rekao: ‘Uslišio sam tvoju molitvu i tvoju molbu za milost kojom si preda mnom molio. Posvetio sam ovaj dom koji si sagradio jer će u njemu doveka prebivati moje ime. Oči moje i srce moje uvek će biti tamo. A ti, ako mi budeš služio kao što mi je služio tvoj otac David, čistog srca i čestito, ako budeš činio sve što sam ti zapovedio, i ako se budeš držao mojih propisa i mojih zakona, utvrdiću presto tvog kraljevstva nad Izraelom zauvek, kao što sam obećao tvom ocu Davidu, kada sam rekao: ‘Neće ti nestati naslednika koji će sedeti na Izraelovom prestolu.’ Ali ako se vi i vaši sinovi odvratite od mene i ako se ne budete držali mojih zapovesti i mojih odredaba koje sam stavio pred vas, nego pođete za drugim bogovima da im služite i da im se klanjate, istrebiću Izrael s lica zemlje koju sam mu dao.

Odbaciću od sebe dom koji sam posvetio svom imenu, a o Izraelu će se podrugljivo pričati i biće ruglo svim narodima.”“

Ako bi Izrael ostao veran i odan Bogu ova veličanstvena građevina bi stajala zauvek, kao stalni znak Božije posebne naklonosti prema Njegovom odabranom narodu. Bili su posebni, jer su samo oni među svim narodima na zemlji očuvali pravo obožavanje Boga, držeći Njegove zapovesti.

Dok je Solomon bio čist, Bog je bio sa njim. Posvećivanjem hrama uzdigao je Božiji zakon pred narodom. Dok je blagosiljao narod, ponavljao je ove reči: „Neka Gospod, naš Bog, bude s nama kao što je bio i s našim praočevima. Neka nas nikad ne ostavi i ne napusti, nego neka prikloni naše srce k sebi da bismo hodili svim njegovim putevima i držali se Njegovih zapovesti, Njegovih propisa i Njegovih zakona, koje je dao našim praočevima.“

Sa poštenjem u srcu upozorio je Izraelov zbor: „Celim svojim srcem budite odani Gospodu, našem Bogu, tako što ćete živeti po Njegovim propisima i izvršavati Njegove zapovesti, kao što se danas vidi.“ Sve dok je Solomon čvrsto držao zapovesti Bog je bio sa njim, kao što je bio sa Davidom, jer se za to molio. „Ti si pokazao veliku milost prema svom sluzi Davidu, mom ocu, jer ti je služio u istini i u pravednosti s čestitim srcem.“

U ovim rečima je dovoljno sadržano da se učutka svaki skeptik koji tvrdi da Bog nije ukorio Davida i Solomona zbog greha. Bog je bio milostiv prema njima jer su pred Njime hodili u istini, pravednosti, i sa poštenjem u srcu. Bog je činio njima u skladu sa njihovom vernošću.

Solomon je mnogo godina hodao pravedno pred Bogom. Data mu je mudrost od Boga da nepristrasno i milostivo sudi ljudima. Međutim, čak i ovaj uzvišeni, učeni i nekada dobar čovek je pao pokoravajući se iskušenjima koja su u vezi sa njegovim napretkom i časnom pozicijom. Zaboravio je Boga i svečane

uslove svog uspeha. Pao je pod grešnu naviku drugih kraljeva, da ima mnoštvo žena, što je bilo suprotno Božijem uređenju. Bog je zapovedio Mojsiju da upozori narod kako ne bi imali više žena. „I neka nema mnogo žena, da mu srce ne zastrani. Neka ne gomila sebi mnogo srebra ni zlata.“

Prava dobrota se od neba smatra pravom veličinom. Čovekova vrednost je određena stanjem moralnih sklonosti. Čovek može posedovati zemaljska dobra i veliku inteligenciju, a da opet bude bezvredan jer plamen dobrote nije nikada goreo na oltaru njegovog srca, jer mu je savest spržena, pocrnela i spaljena sebičnošću i grehom. Kada telesna požuda upravlja čovekom, i zlim strastima telesne prirode je dozvoljeno da vladaju, sumnja u hrišćanske istine se podržava, i izražena su kolebanja, kao da je sumnja posebna vrlina.

Solomonov život je mogao da bude izvanredan sve do svog kraja da je sačuvao vrline. Međutim, prepustio je ovu posebnu milost požudnoj strasti. U svojoj mladosti je od Boga tražio da ga vodi. Verovao je u Njega, Bog je birao umesto njega, i data mu je mudrost koja je zapanjila svet. Njegova moć i mudrost su bili hvaljeni po celoj zemlji. Njegova ljubav prema ženama je bio njegov greh. Ovu strast nije kontrolisao kada je bio odrastao čovek. Pokazalo se da je to zamka za njega. Njegove žene su ga odvele u idolopoklonstvo, i mudrost koju mu je Bog dao je uklonjena kada je život počeo strmoglavo da mu ide na dole. Izgubio je čvrst karakter i više je izgledao kao buntovan mladić, kolebajući se između ispravnog i pogrešnog. Odrekao se svojih načela i prestupio se strujama zla, na taj način se odvojio od Boga izvora svoje snage. Bio je čovek koji se odrekao načela. Mudrost mu je bila dragocenija nego zlato iz Ofira. Ali avaj, požuda je odnela pobedu. Bio je prevaren i upropašćen preko žena. Kakva je to lekcija da se pazimo! Kakvo svedočanstvo da nam je potrebna snaga od Boga do poslednjeg trenutka!

U borbi sa unutrašnjom pokvarenošću i spoljašnjim iskušenjima, čak je i mudri i moćni Solomon bio pobeđen. Nije bezbedno ni najmanje odvajanje od stroge čistote. „Klonite se svakog zla.“ Setite se Solomona. Među mnogim narodima nije bilo kralja kao on, voljenog od Boga. Pao je. Bog ga je vodio, a iskvario se kroz prepuštanje požudi. Ovo je preovladavajući greh ovoga doba, i njegovo napredovanje je zastrašujuće. Niko osim čistih i poniznih ne mogu da borave u Njegovom prisustvu. „Ko se može popeti na goru Gospodnju, i ko može stati na njegovo sveto mesto? Onaj kome su ruke nedužne i srce čisto, ko ne omalovažava ime Moje, i ne zaklinje se lažno.“

Solomonovo srce se okrenulo od Boga kada je povećao broj žena iz idolopokloničkih naroda. Bog je izričito zabranio svom narodu da ulazi u brak sa idolopokloničkim narodima, jer ih je odabrao kao svoje posebno blago. „Kad je Solomon ostario, njegove žene navele su njegovo srce da se okrene drugim bogovima, i više nije bio celim srcem odan Gospodu, svom Bogu, kao što je bio njegov otac David.“ „Gospod se razgnevio na Solomona jer se njegovo srce odvratilo od Gospoda, Izraelovog Boga, koji mu se pojavio dva puta. On mu je zapovedio da ne ide za drugim bogovima, ali Solomon nije slušao ono što mu je Gospod zapovedio. Tada je Gospod rekao Solomonu: Zato što si to učinio i nisi se držao mog saveza ni mojih odredaba koje sam ti dao, ja ću otrgnuti kraljevstvo od tebe i daću ga tvom sluzi.“ Gospod je obavestio Solomona kroz svog proroka o svojim planovima u vezi sa njim: da će učiniti da se njegov napredak zaustavi, i da će podići neprijatelje protiv njega, i da neće više vladati kao neprikosnoveni vladar Izraela. Da je Solomon umro pre nego što se odvojio do Boga, njegov život bi bio jedan od najizvanrednijih ikada zapisanih. Međutim, on je uprljao svoj sjaj i pokazao je upadljiv primer slabosti najmudrijih smrtnika. Naj-

veći i najmudriji će sigurno pasti ako njihovi životi nisu obeleženi verom u Boga i poslušnošću Njegovim zapovestima.

Poglavlje XXXVI

BOŽIJI KOVČEG

Božiji kovčeg je bio sveti kovčeg napravljen da se u njemu čuvaju deset zapovesti, zakon koji je ukazivao na samog Boga. Ovaj kovčeg je smatran slavom i snagom Izraela. Znak Božijeg prisustva je prebivao nad njim danju i noću. Sveštenici koji su služili pred njim su bili posebno posvećeni svetoj službi. Nosili su oklop ukrašen dragim kamenjem od različitih materijala, od kojih su napravljeni dvanaest stubova Božijeg grada. Na ivicama odeće su bila zapisana pozlaćenim slovima imena dvanaest Izraelovih plemena, uklesanih na dragom kamenju. To je bio veoma bogat i prelep rad, koji se spuštao sa ramena sveštenika prekrivajući grudi.

Sa desne i leve strane oklopa su se nalazila dva veća kamena koja su jarko sijala. Kada su se veliki sporovi iznosili pred sudije koje oni nisu mogli da reše odlazilo bi se sveštenicima i oni bi pitali Boga koji bi im odgovarao. Ako bi im dao dozvolu i odobrenje, venac svetla i slave bi se posebno spustio nad dragim kamenom sa desne strane. Ako se ne bi složio, oblak pare bi se spustio na dragi kamen sa leve strane. Kada su postavljali pitanja Bogu u vezi sa odlaskom u borbu, i kada bi svetlo okružilo dragi kamen sa desne strane, to bi značilo idite i uspećete. Kamen sa leve strane, kada bi se ispunio oblakom, to je značilo, nemojte da idete, nećete uspeti.

Kada je prvosveštenik ulazio u svetinju nad svetinjama jednom godišnje i služio pred kovčegom u veličanstvenom Božijem prisustvu, pitao bi Boga i On bi mu često odgovorio jasnim glasom. Kada Gospod nije odgovorio glasom, pustio bi svete zrake svetlosti i slave da padnu na heruvima sa desne strane kovčega

kao znak odobrenja ili dozvole. Ako bi njihovi zahtevi bili odbijeni oblak bi se nadvio nad heruvimom sa leve strane.

Četiri nebeska anđela su uvek pratila nebeski kovčeg na svim njegovim putovanjima, da ga čuvaju od svih opasnosti i da ispune svaki zadatak koji im je dat u vezi sa kovčegom. Sin Božiji, Isus, kojeg su nebeski anđeli pratili, je išao ispred kovčega kada je stigao do Jordana, i vode su se razdvojile u njegovom prisustvu. Hrist i anđeli su stajali pred kovčegom i sveštenicima u koritu reke dok ceo Izrael nije prešao kroz Jordan. Hrist i anđeli su išli u krug sa kovčegom oko Jerihona, i na kraju su srušili ogromne gradske zidine i predali Jerihon u ruke Izraelaca.

Kada je Elije bio prvosveštenik postavio je svoje sinove da budu sveštenici. Samo je Eliji bilo dozvoljeno da uđe u svetinju nad svetinjama jednom godišnje. Njegovi sinovi su služili na vratima šatora od sastanka i učestvovali su u žrtvovanju životinja na oltaru za žrtve. Stalno su zloupotrebljavali ovu svetu službu. Bili su sebični, pohlepni, proždrljivi i rasipnici. Bog je ukorio Eliju zbog zločina zapostavljanja discipline u porodici. Elije je ukorio svoje sinove, ali ih nije obuzdao. Nakon što su postavljeni da služe kao sveštenici, Elije je čuo za njihovo ponašanje kada su varali Izraelove sinove dok su oni donosili svoje prinose, i za njihove drske prestupe Božjeg zakona, i za njihovo nasilno ponašanje što je navelo Izrael da zgreši.

Ceo Izrael je znao za njihove zločine. Elije ih je ukorio. Pokazao im je veličinu njihovog greha. To nije bio greh jednih protiv drugih, za koji su sveštenici u službi mogli da se iskupe. Međutim, ako sveštenici sami zgreše protiv Boga i pokažu otvoren prezir prema Njegovom autoritetu, kako se mogu iskupiti? Nisu marili za savet svog oca. Elije je bio sudija, a takođe i prvosveštenik u Izraelu, i on je bio odgovoran za ponašanje svojih sinova. Trebao je odmah da ih ukloni iz svešteničke službe i da im sudi onako kako su zaslužili. Znao je da ako tako postupi oni moraju

biti osuđeni na smrt zbog odvratnog primera koji su davali Izraelu. Dozvoljavajući krivcima da i dalje budu sveštenici u Izraelu je navodilo narod da olako gledaju na zločin i da preziru prinošenje žrtava.

Gospod je preko svog proroka poslao ukor Eliji: „Zašto onda gazite moje žrtve i moje prinose koje sam odredio za svoje prebivalište? Zašto svojim sinovima iskazuješ veću čast nego meni, pa se gojite od najboljih delova svih žrtava koje prinosi moj narod Izrael? Zato ovako govori Gospod, Izraelov Bog: ‘Tačno je da sam rekao da će tvoj dom i dom tvog praoca doveka vršiti sveštenu službu preda mnom. Ali Gospod sada kaže: Neće biti tako! Jer ja proslavljam one koji proslavljaju mene, a koji mene preziru, biće prezreni.’“

Elijeva neopravdana naklonost prema svojim sinovima ga je učinila nepravednim sudijom. Opravdavao je njihove grehe koje bi osudio kod drugih. Gospod je preko svog proroka obavestio Eliju da zbog toga što je dozvolio svojim sinovima da ostanu u svetoj službi dok su navodili Izrael na greh i zbog njihovih prestupa Njegovog zakona, posećiće obojicu njegovih sinova u jednom danu. Pošto je Elije zapostavio svoju svetu dužnost, Bog će ih kazniti i obojica će umreti.

Ovo je stalni ukor roditeljima koji za sebe tvrde da su Hristovi sledbenici, a zapostavljaju da obuzdaju svoju decu već ih samo lepo zamole i kao Elije ih pitaju: „Zašto činite takvo zlo?“ ali ih neobuzdavaju odlučno. Takvi dozvoljavaju da se Božija svrha ne poštuje zato što ne sprovode taj autoritet koji im pripada kako bi obuzdali zlo.

Gospod je objavio detetu Samuelu presude koje će stići Elijev dom zbog njegovog nemara. „Tada Gospod reče Samuelu: ‘Evo, učiniću u Izraelu nešto što će zaprestiti sve koji za to čuju. Tog dana učiniću Eliji sve što sam rekao za njegov dom, od početka do kraja. Reci mu da će moja osuda biti doveka na

njegovom domu zbog prestupa za koji je znao, jer su njegovi sinovi hulili na Boga, a on ih nije ukorio. Zato sam se zakleo Elijevom domu da se prestup Elijevog doma nikada neće očistiti nikakvom žrtvom niti prinosom.”“

Prestupi Elijevih sinova su bili toliko drski i toliko uvredljivi svetom Bogu, da nijedna žrtva ne bi mogla da ih iskupi zbog takvih svesnih prestupa. Ovi grešni sveštenici su oskrnavili žrtve koje upućuju na Sina Božijeg. Svojim bogohulnim ponašanjem su gazili po krvi iskupljenja, u kojoj su sadržane sve žrtve.

Samuel je Eliji rekao Gospodnje reči, „a on je rekao: ‘To je Gospodnja volja. Neka čini šta hoće.’“ Elije je znao da je Bog osramoćen, i osećao je da je zgrešio. Stoga je prihvatio da je Bog samo kažnjavao njegovo grešno zanemarivanje. Ceo Izrael je saznao za Gospodnju reč koju je Samuel rekao Eliji. Na taj način je mislio da u nekoj meri ispravi svoje prošlo grešno zanemarivanje. Zlo izgovoreno nad Elijom nije dugo odlagano.

Izraelci su ratovali sa Filistejcima i bili su savladani, pa će četiri hiljade njih biti ubijeno. Jevreji su se plašili. Znali su da ako drugi narodi čuju za njihov poraz, da će se i oni ohrabriti da ratuju sa njima. Izraelove starešine su odlučile da je njihov poraz, jer Božiji kovčeg nije bio sa njima. Poslali su u Silom kovčeg zaveta. Razmišljali su o svom prelasku kroz Jordan i o lakom osvajanju Jerihona dok su nosili kovčeg, i mislili su da je samo potrebno da kovčeg stigne do njih i da će onda pobediti svoje neprijatelje. Nisu shvatali da je njihova snaga bila u poslušnosti tom zakonu koji se nalazio u kovčegu i koji je predstavljao lično Boga. Iskvareni sveštenici Ofnije i Fines su bili sa svetim kovčegom prestupajući Božiji zakon. Ovi grešnici su odneli kovčeg u logor Izraelaca. Samopouzdanje ratnika se vratilo i bili su uvereni u svoj uspeh.

„Kada je kovčeg Gospodnjeg saveza stigao u logor, svi su Izraelci glasno klicali, tako da se zemlja tresla. Filisteji su čuli

tu veliku viku, pa su rekli: ‘Kakva je to vika u jevrejskom logoru?’ Na kraju su saznali da je Gospodnji kovčeg stigao u logor. Tada su se Filisteji uplašili pa su rekli: ‘Bog je došao u taj logor!’ Zatim su dodali: ‘Teško nama, jer se tako nešto nikada nije desilo! Teško nama! Ko će nas izbaviti iz ruke tog moćnog Boga? Taj Bog je udario Egipat svakakvim pomorima u pustinji. Filisteji, budite hrabri i držite se muški da ne biste služili Jevrejima kao što su oni služili vama! Držite se muški i borite se!’ Tada su Filisteji krenuli u boj i porazili Izraelce, tako da su svi pobjegli u svoje šatore. Pokolj je bio veoma veliki i palo je trideset hiljada Izraelovih pešaka. Božiji kovčeg je bio otet, i poginula su oba Ilijeva sina, Ofnije i Fines.“

Filistejci su mislili da je ovaj kovčeg Izraelov bog. Nisu znali da je živi Bog, koji je stvorio nebesa i zemlju davao uspehe i neuspehe u skladu sa poslušnošću ili kršenjem Njegovog zakona koji se nalazio u svetom kovčegu, i On je dao svoj zakon na Sinaju.

Došlo je do velikog pokolja u Izraelu. Elije je sedeo pored puta, čekajući sa strahom u srcu da čuje vesti od vojske. Plašio se da će Božiji kovčeg biti uzet i oskrnavljen od Filistejaca. Glasnik iz vojske je otišao u Silom i obavestio je Elija da su njegova dva sina ubijena. Podneo je ovo sa dozom smirenosti jer je imao razloga da to i očekuje. Ali kada je glasnik još rekao: „Božiji kovčeg je bio otet,“ Elije je popustio svom bolu dok je sedeo, i pao je unazad i umro. Podelio je sa svojim sinovima Božiji gnev. U velikoj meri je bio kriv zbog njihovih prestupa, jer je učinio zločin zapostavljanja da ih obuzda. Otimanje Božijeg kovčega od strane Filistejaca se smatralo najvećom nesrećom koja je mogla snaći Izrael. Pre nego što će umreti Finesova žena je dala ime svom detetu Ihavod, govoreći: „Slava je otišla od Izraela, jer je otet kovčeg Božiji.“

Bog je dopustio da Njegov kovčeg bude uzet od njihovih

neprijatelja, da pokaže Izraelu koliko je bilo uzaludno verovati u kovčeg kao znak Njegovog prisustva, dok su kršili zapovesti koje su se nalazile u kovčegu. Bog ih je ponizio uklanjajući od njih taj sveti kovčeg, njihovu hvalisavu snagu i samopouzdanje.

Filistejci su pobedili jer su mislili da imaju čuvenog izrael-skog boga koji je napravio takva čuda za Izraelce i učinio je da ih se njihovi neprijatelji plaše. Oni su odneli Božiji kovčeg u Azot, i stavili ga u predivan hram posvećen njihovom najomiljenijem bogu Dagonu, pa su ga ostavili pored njihovog boga. Ujutru su sveštenici ovih bogova ušli u hram, i uplašili su se jer su videli da je Dagon pao na lice pred Gospodnjim kovčegom. Podigli su Dagona i stavili su ga u njegov prethodni položaj. Mislili su da je slučajno pao. Međutim, sledećeg jutra su ga našli licem na zemlji, a njegova glava i obe ruke su bili odsečeni. Božiji anđeli koji su pratili kovčeg oborili su ovog besmislenog boga i nakon toga su ga osakatili da bi pokazali da Bog, živi Bog, je iznad svih bogova i da je pred Njim svaki paganski bog beznačajan. Pagani su veoma poštovali svog boga Dagona, i kada su ga pronašli oštećenog i osakaćenog kako leži licem na zemlji pred Božijim kovčegom, bili su tužni i smatrali su to veoma lošim znakom za Filistejce. Protumačili su to kao da će Filistejci i svi njihovi bogovi tek da budu pokoreni i uništeni od Jevreja i da će jevrejski Bog biti veći i moćniji od svih Bogova. Uklonili su Božiji kovčeg iz svog idolopokloničkog hrama i ostavili su ga samog.

Ljudi u Azotu su se našli u velikoj nevolji. Gospod ih je uništio i oni su se setili zala koja su došla na Egipat, i svog osakaćenog boga, pa su bili uvereni da ih ove nevolje stižu jer su zadržali Božiji kovčeg. Bog je dao dokaze idolopokloničkim Filistejcima, a takođe i svom narodu da je kovčeg snaga i sila onima koji su poslušni Njegovom zakonu, a da je neposlušnima i zlima kazna i smrt.

Kada su ljudi u Azotu postali svesni da im jevrejski Bog zadaje nevolje, zbog Njegovog kovčega, odlučili su da kovčeg izraelskog Boga ne treba da ostane kod njih. „Jer,“ rekli su, „njegova ruka pritiska i nas i Dagona, našeg boga.“ Velikani i vladari su se sastali zajedno dogovarajući se šta da rade sa kovčegom izraelskog Boga. Uzeli su ga u pobedi, ali nisu znali šta da rade sa svetim kovčegom jer umesto da im bude moć i snaga, bio im je veliki teret i teška kletva. Odlučili su da ga pošalju u Gat. Međutim, anđeli koji uništavaju su nastavili svoj posao uništenja i u tom mestu. Mnogo ljudi je umrlo i nisu se usudili da više drže kovčeg tamo, kako ih Izraelov Bog ne bi sve uništio svojom kletvom.

U Gatu su odlučili da pošalji kovčeg u Ekron. Dok su idolopoklonički sveštenici nosili Božiji kovčeg u Ekron narod u tom mestu je bio veoma uznemiren i vikao je: „Doneli su kovčeg Izraelovog Boga kod nas da pomremo i mi i naš narod!“ Ljude iz Ekrona je takođe snašla velika nevolja i mnogo njih je umrlo. Obratili su se svojim bogovima za pomoć, kao što su učinili i gradovi Azot i Gat, ali nisu dobili nikakvu pomoć. Zatim su se ponizili i zavapili su Izraelovom Bogu kojem je kovčeg pripadao da ih oslobodi njihove nevolje. „Zato su sazvali i okupili sve filistejske savezničke knezove pa su rekli: ‘Pošaljite kovčeg Izraelovog Boga, neka se vrati na svoje mesto, da ne pobije nas i naš narod.’ U celom gradu zavladao je smrtni strah i ruka Božija bila im je veoma teška. Ljudi koji nisu pomrli dobili su šuljeve. Vapaj iz grada dizao se sve do nebesa.“

Filistejci su sedam meseci držali Božji kovčeg. Savladali su Izraelce i uzeli su Božiji kovčeg za koji su mislili da je izvor njihove moći i mislili su da će uvek biti sigurno, kao i da se više ne moraju plašiti izraelske vojske. Ali u sred njihove radosti zbog uspeha, oplakivanje se čulo po celoj zemlji i uzrok je na kraju pripisan Božijem kovčegu. Nosili su ga iz grada u grad u

strahu, a uništenje od Boga je pratilo njegov put sve dok Filistejci nisu bili veoma zbunjeni šta da rade sa njim. Anđeli koji su ga pratili su ga čuvali od svakog zla. Filistejci se nisu usudili da otvore kovčeg jer je njihovog boga Dagona snašla takva sudbina da su se bojali da ga pipnu ili da mu budu u blizini. Zvali su sveštenike i gatare, pa su ih pitali šta da rade sa Božijim kovčegom. Savetovali su im da ga vrate nazad narodu kojem je pripadao i da pošalju sa njim skupocene priloge zbog prestupa, jer bi se oni oporavili ako bi to Bog prihvatio. Treba takođe da razumeju da je Božija ruka bila na njima jer su uzeli Njegov kovčeg koji je pripadao samo Izraelu.

Neki se nisu slagali sa tim. Bilo je previše ponižavajuće da vrate nazad kovčeg i govorili su da se niko od Filistejaca ne bi usudio da rizikuje svoj život noseći kovčeg izraelskog Boga koji im je doneo toliko smrti. Njihovi savetnici su preklinjali narod da im srca ne otvrdnu kao Egipćanima i Faraonu, kako ne bi navukli još veće nevolje i zlo na sebe. Zato što su svi bili uplašeni da odnesu Božiji kovčeg, oni su ih posavetovali, govoreći im: „Zato sada napravite nova kola i uzmite dve krave dojljice koje još nisu bile u jarmu, pa upregnite krave u kola, a njihovu telad vratite kući. Uzmite kovčeg Gospoda Boga i stavite ga na kola, a zlatne predmete koje mu šaljete kao žrtvu za prestup stavite u kovčežić pored njega, pa ga pustite da ide. Onda gledajte: ako krene putem ka svom području, prema Bet-Šemešu, onda nam je on učinio ovo veliko zlo. A ako ne krene, znaćemo da nas nije dotakla njegova ruka, već da nam se to slučajno desilo.“ Ljudi su tako i učinili. Uzeli su dve krave dojljice i upregli ih u kola, a njihovu telad zatvorili su kod kuće. „Zatim su na kola stavili Gospodnji kovčeg i kovčežić sa zlatnim miševima i modelima svojih šuljeva. Krave su krenule pravo, putem prema Bet-Šemešu. Išle su istim putem, mukale i nisu skretale ni desno ni levo.“

Filistejci su znali da se krave ne mogu naterati da ostave svoju mladu telad u štali, osim ako ih ne uznemiri neka nevidljiva sila. Krave su otišle pravo u Bet-Šemeš, tražeći svoju telad, a ipak su išle dalje od njih. Velikani Filistejaca su pratili kovčeg do granice sa Bet-Šemešom. Nisu se usudili da u potpunosti povere taj sveti kovčeg kravama. Plašili su se da će ih još veća nevolja snaći ako se nešto dogodi kovčegu. Nisu znali da Božiji anđeli prate kovčeg i da usmeravaju krave na njihovom putu do mesta gde je pripadao. Ljudi u Bet-Šemešu su sakupljali u polju i kada su videli Božiji kovčeg na kolicima koji vuku krave veoma su se obradovali. Znali su da je to Božije delo. Krave su vukle kolica sa kovčegom do velikog kamena i same su se zaustavile. Leviti su skinuli Gospodnji kovčeg i priloge od Filistejaca, pa su prineli kolica i krave koje su nosile sveti kovčeg i priloge od Filistejaca kao žrtvu paljenicu Bogu. Filistejski velikani su se vratili u Ekron i zla su prestala.

Ljudi iz Bet-Šemeša su bili radoznali da znaju kakva je velika sila bila u tom kovčegu koja je činila da radi takve čudesne stvari. Gledali su na kovčeg kao da je on toliko moćan i nisu tu silu pripisivali Bogu. Samo ljudi koji su sveto posvećeni za tu svrhu su mogli da gledaju kovčeg sa uklonjenim poklopcem bez da budu ubijeni, jer je to bilo kao da se gleda u samog Boga. Kako su ljudi odlučili da zadovolje svoju radoznalost i otvore kovčeg da bi zavirili u njegovu svetu unutrašnjost, što je nešto za šta se pagani nisu usudili da urade, anđeli koji su se brinuli o kovčegu su ubili više od pedeset hiljada ljudi.

Ljudi iz Bet-Šemeša su se plašili kovčega i rekli su: „Ko može opstati pred Gospodom, ovim svetim Bogom, i kome će sada otići kad se udalji od nas?“ Zatim su poslali glasnike stanovnicima Krijat-Jarima i poručili im: „Filisteji su vratili Gospodnji kovčeg. Siđite i odnesite ga kod sebe.“ Ljudi iz Krijat-Jarima su doneli Gospodnji kovčeg u Abinadavov dom i

posvetili su njegovog sina da ga čuva. Jevreji su bili dvadeset godina pod vlašću Filistejaca, veoma su se ponizili, i pokajali za svoje grehe, pa je Samuel posredovao za njih i Bog im je ponovo pokazao milost. Filistejci su ratovali sa njima i Gospod je ponovo na čudesan način bio na strani Izraela, pa su savladali svoje neprijatelje.

Kovčeg je ostao u Abinadavovom domu sve dok David nije postao kralj. On je okupio sve odabrane ljude iz Izraela, trideset hiljada, i otišao da donese Gospodnji kovčeg. Stavili su kovčeg na nova kolica i izneli su ga iz Abinadavovog doma. Uza i Ahijo, Abinadavovi sinovi su upravljali kolicima. David i svi Izraelci su svirali pred Gospodom na svim muzičkim instrumentima. „Kada su došli do Nahonovog gumna, Uza je pružio ruku i uhvatio kovčeg Božiji, jer su ga goveda skoro prevrnula. Ali tada se Gospod razgnevio na Uzu i Bog ga je udario zbog nepoštovanja koje je pokazao, tako da je umro tamo, pored kovčega Boga.“ Uza se naljutio na volove jer su se spotakli. Pokazao je nepoverenje u Boga kao da Onaj koji je doneo kovčeg iz Filistejske zemlje ne može da brine o njemu. Anđeli koji su se brinuli o kovčegu su ubili Uzu jer je bio nestrljiv da stavi ruku na Božiji kovčeg.

„Tog dana David se uplašio Gospoda i pomislio je: ‘Kako će Gospodnji kovčeg doći kod mene?’ David nije hteo da Gospodnji kovčeg prenese kod sebe u Davidov grad, već je dao da se on odnese u dom Ovid-Edoma iz Gata.“ David je znao da je on grešni čovek i plašio se da će kao i Uza na neki način biti drzak i na sebe navući Božiji gnev. „Tako je Gospodnji kovčeg tri meseca ostao u kući Ovid-Edoma iz Gata i Gospod je blagosiljao Ovid-Edoma i ceo njegov dom.“

Bog je tako učio svoj narod da je kovčeg bio strah i smrt onima koji prekrše Njegove zapovesti koje se nalaze u njemu, a

u isto vreme je bio blagoslov i snaga onima koji su poslušni Njegovim zapovestima. Kada je David čuo da je Ovid-Edomov dom veoma blagoslovljen i da je napredovao zbog Božjeg kovčega, bio je veoma nestrpljiv da ga donese u svoj grad. Međutim, pre nego što se David usudio da pomeri sveti kovčeg, posvetio je sebe Bogu, i takođe je zapovedio svim velikanima u kraljevstvu da se suzdrže od svetovnih poslova i od svega što bi odvratilo njihove umove od svetog posvećenja. Tako će se posvetiti cilju donošenja svetog kovčega u Davidov grad. „Tada je David otišao u velikom veselju da prenese kovčeg Božiji iz Ovid-Edomovog doma u Davidov grad. Kad su oni koji su nosili Gospodnji kovčeg napravili šest koraka, on je prineo na žrtvu junca i ugojeno tele.“

David je skinuo svoju kraljevsku odeću, i obukao je odeću sličnu sveštentičkoj koja nikada ranije nije nošena, da ne bi ni najmanja nečistoća bila na njegovoj odeći. Svakih šest koraka oni su podizali oltar i svečano prinosili žrtve Bogu. Na kralju Davidu je bio poseban Gospodnji blagoslov kojim je na taj način svom narodu pokazao svoje uzvišeno poštovanje Božijeg kovčega „David je iz sve snage igrao pred Gospodom, a imao je na sebi laneni efod. Tako su David i ceo Izraelov dom pratili Gospodnji kovčeg radosno kličući i trubeći u rog. Kada je Gospodnji kovčeg ulazio u Davidov grad, Saulova kći Mihala gledala je kroz prozor i videla kralja Davida kako poskakuje i igra pred Gospodom. Tada ga je prezrela u svom srcu.“

Saulova ćerka je u svom dostojanstvu i ponosu bila šokirana što je David ostavio svoju kraljevsku odeću, svoj skiptar, pa se obukao u jednostavnu lanenu odeću koju su nosili sveštenici. Mislila je da se u velikoj meri osramotio pred izraelskim narodom. Međutim, Bog je dao poštovanje Davidu u očima celog Izraela spuštajući svoj Duh na njega. David se ponizio, ali ga je

Bog uzdigao. Pevao je na nadahnut način, svirajući na harfi, praveći najočaravajuću muziku. U maloj meri je osetio svetu radost koju će svi sveti iskusiti kada Bog progovori na kraju njihovog ropstva i kada sklopi savez mira sa svima koji su držali Njegove zapovesti.

„Oni su doneli Gospodnji kovčeg i postavili ga na njegovu mesto u šatoru koji je David za njega podigao. Zatim je David prineo Gospodu žrtve paljenice i žrtve zajedništva.“

Nakon što je Solomon završio izgradnju hrama okupio je starešine Izraela i najuticajnije ljude u svom narodu kako bi izneli Gospodnji kovčeg zaveta iz Davidovog grada. Ovi ljudi su se posvetili Bogu i sa velikom svečanošću i poštovanjem su pratili sveštenike koji su nosili kovčeg. „Oni su preneli Gospodnji kovčeg, šator od sastanka i sve svete stvari koje su bile u šatoru. Sve su to preneli sveštenici i Leviti. Kralj Solomon i s njim ceo izraelski zbor koji se okupio oko njega, prineli su na žrtvu pred kovčegom toliko ovaca i goveda da se nije moglo ni izračunati ni izbrojati.“

Solomon je sledio primer svog oca Davida. Svakih šest koraka je prinosiso žrtvu. Uz pesmu, muziku i veliku svečanost. „Zatim su sveštenici uneli kovčeg Gospodnjeg saveza na njegovu mesto, u unutrašnju prostoriju doma, u Svetinju nad svetinjama, pod krila heruvima. Krila heruvima bila su raširena iznad mesta gde je stajao kovčeg, tako da su heruvimi odozgo zaklanjali kovčeg i njegove poluge.“

Napravljeno je najveličanstvenije svetište, prema modelu koji je pokazan Mojsiju na gori, i nakon toga predstavljen Davidu od Gospoda. Zemaljska svetinja je načinjena nalik nebeskoj. Osim heruvima na vrhu kovčega, Solomon je napravio dva druga anđela većih proporcija koji su stajali na dva kraja kovčega, predstavljajući nebeske anđele koji uvek čuvaju zakon Božiji. Nemoguće je opisati lepotu i raskoš ovog svetišta. Tu se,

kao i u šatoru, posvećeni kovčeg uneo u svečanom redu, punom poštovanja, i postavio na svoje mesto ispod krila ta dva impozantna heruvima koji su stajali na podu.

Sveti hor je ujedinio svoje glasove sa svim vrstama muzičkih instrumenata u slavu Bogu. Dok su glasovi u skladu sa instrumentima odjekivali hramom i bili nošeni vazduhom kroz Jerusalim, oblak Božije slave je ispunio dom, kao prethodno šator. „Kad su sveštenici izašli iz svetog mesta, oblak je ispunio Gospodnji dom. Sveštenici zbog oblaka nisu mogli da stoje tamo i da vrše svoju službu, jer je Gospodnji dom bio pun Gospodnje slave.“

Kralj Solomon je stajao na bakarnom uzvišenom mestu pred oltarom i blagoslovio je narod. Zatim je kleknuo i sa podignutim rukama uputio najiskreniju i najsvečaniju molitvu Bogu, dok je skup ničice klečao. Nakon što je Solomon završio svoju molitvu čudesna vatra je došla sa neba i spalila je žrtvu.

Zbog grehova Izraela, nekoliko stotina godina nakon što je hram izgrađen se ispunila nesreća za koju je Bog rekao da će zadesiti hram ako se Njegov narod odvoji od Njega. Bog je obećao Solomonu da će slavni hram stajati zauvek u svom raskošu kao dokaz napretka i uzvišenih blagoslova koji su bili nad Izraelcima zbog njihove poslušnosti ako ostane veran, i ako Njegov narod bude slušao sve Njegove zapovesti.

Zbog Izraelovog prestupa Božijih zapovesti i njihovih zlih dela, Bog je dozvolio da budu u ropstvu da bi ih ponizio i kaznio. Pre nego što je hram uništen, Bog je objavio nekolicini svojih vernih slugu sudbinu hrama, koji je bio ponos Izraela i na koji su oni gledali sa idolopoklonstvom dok su grešili protiv Boga. Takođe im je objavio da će Izrael biti u ropstvu. Ovi pravedni ljudi su pred samo uništenje hrama uklonili sveti kovčeg u kom su se nalazile kamene ploče, i sa žaljenjem i tugom su ga sakrili

u pećinu gde je trebalo da bude sakriven od Izraelaca zbog njihovih grehova, i da im više nikada ne bude vraćen. Taj sveti kovčeg je i dalje sakriven. Otkako je sakriven do sada ga niko nije pronašao.
